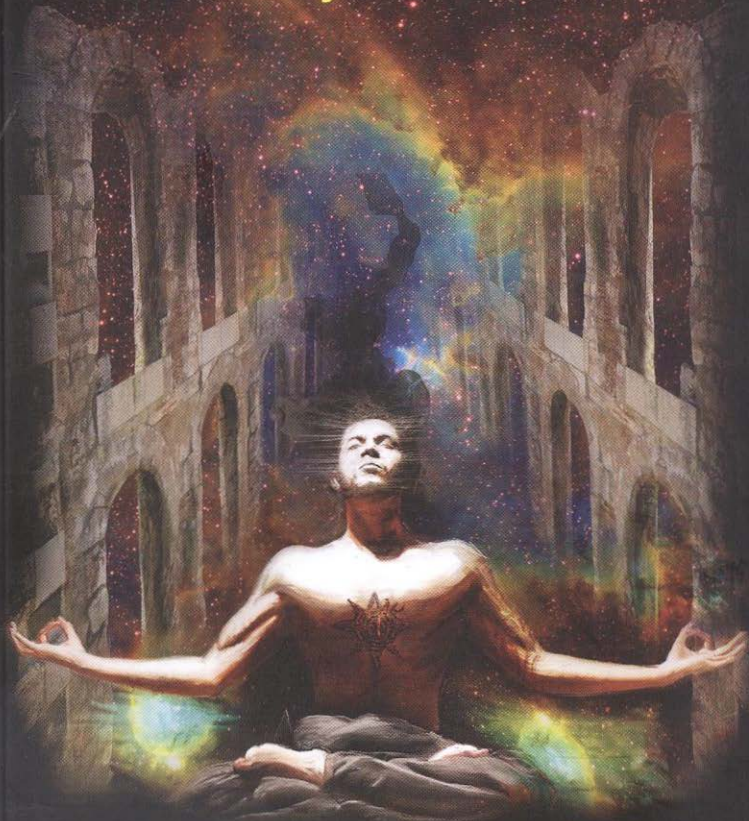

antologia

nebula 2011

editor
kevin j. anderson

Premiile și nominalizările la Premiile Nebula

TREI

Science Fiction

Polizq3Epsilon

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Mihai-Dan Pavelescu

antologia

nebula 2011

editor
kevin j. anderson

Traducere din engleză de

**Laura Bocancios, Roxana Brâncianu, Silviu Genescu,
Alexandru Maniu, Ana-Veronica Mircea,
Mihai-Dan Pavelescu**

olizq3Epsilon

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Design:

Ionuț Bănuță

Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Florin Leodor Dănilă

Dtp:

Ioan Banu

Corectură:

Roxana Samoilescu

Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Antologia Nebula / antolog.: Kevin J. Anderson ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu,
Roxana Brânceanu, Silviu Genescu, ... - București : Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-661-8

I. Anderson, Kevin J. (antolog.)

II. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

III. Brânceanu, Roxana (trad.)

IV. Genescu, Silviu (trad.)

82-32=135.1

THE NEBULA AWARDS SHOWCASE 2011

Copyright © 2011 The Science Fiction Writers of America

Copyright © Editura Trei, 2012

pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-661-8

Introduction copyright © 2010 by WordFire, Inc.

„Hooves and the Hovel of Abdel Jameela“ copyright © 2009 by Saladin Ahmed. Originally published in *Clockwork Phoenix* 2, Norilana Books, July 2009.

„I Remember the Future“ copyright © 2008 by Michael A. Burstein. Originally published by Apex Publications, November 2008.

„Non-Zero Probabilities“ copyright © 2009 by N. K. Jemisin. Originally published in *Clarkesworld*, November 2009.

„Going Deep“ copyright © 2009 by James Patrick Kelly. Originally published in *Asimov's Science Fiction*, June 2009.

„Bridesicle“ copyright © 2009 by Will McIntosh. Originally published in *Asimov's Science Fiction*, January 2009.

„Spar“ copyright © 2009 by Kij Johnson. Originally published in *Clarkesworld*, October 2009.

„Neal Barrett, Jr.: Writer of Excellence, and My Brother“ copyright © 2009 by Joe R. Lansdale.

„Getting Dark“ copyright © 2009 by Neal Barrett, Jr. Originally published by Subterranean Press.

„The Gambler“ copyright © 2008 by Paolo Bacigalupi. Originally published in *Fast Forward* 2, Pyr Books, October 2008.

„Vinegar Peace (or, the Wrong-Way, Used-Adult Orphanage)“ copyright © 2008 by Michael Bishop. Originally published in *Asimov's Science Fiction*, July 2008.

„I Needs Must Part, the Policeman Said“ copyright © 2009 by Richard Bowes. Originally published in *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, December 2009.

„Divining Light“ copyright © 2008 by Ted Kosmatka. Originally published in *Asimov's Science Fiction*, August 2008; artwork copyright © 2008. First published in *Asimov's Science Fiction*. Used by permission.

„A Memory of Wind“ copyright © 2009 by Rachel Swirsky. Originally published by Tor.com, November 2009.

„Sinner, Baker, Fabulist, Priest; Red Mask, Black Mask, Gentleman, Beast“ copyright © 2009 by Eugie Foster. Originally published in *Interzone*, February 2009.

Joe Haldeman introduction copyright © 2010 by Connie Willis.

„A Tangled Web“ copyright © 1981 by Joe Haldeman. Originally published in *Analog* magazine.

„The Women of Nell Gwynne's“ copyright © 2009 by Kage Baker. Originally published by Subterranean Press.

„Song for an Ancient City“ copyright © 2008 by Amal El-Mohtar. Originally published in *Mythic Delirium* 19, Summer/Fall 2008.

„Search“ copyright © 2008 by Geoffrey A. Landis. Originally published in *Helix SF* 10, October 2008.

„Fireflies“ copyright © 2008 by Geoffrey A. Landis. Originally published in *Asimov's Science Fiction*, June 2008.

Introducere: KEVIN J. ANDERSON	9
Lista nominalizărilor Nebula 2009	13

Povestiri

<i>Copitele și coliba lui Abdel Jameela</i> , de SALADIN AHMED	17
<i>Îmi amintesc viitorul</i> , de MICHAEL A. BURSTEIN	41
<i>Probabilități non-zero</i> , de N. K. JEMISIN	61
<i>Lunga hibernare</i> , de JAMES PATRICK KELLY	76
<i>Ultima moarte</i> , de WILL MCINTOSH	103
Câștigătoarea Nebula: Coabitare , de KIJ JOHNSON	131

Autor Emerit SFWA — Neal Barrett, Jr.

<i>Neal Barrett, Jr.: scriitor de excelență și fratele meu</i> , de JOE R. LANSDALE	143
<i>Se-adună bezna</i> , de NEAL BARRETT, JR.	148

Nuvelete

<i>Jucătorul</i> , de PAOLO BACIGALUPI	170
<i>Pacea Oșetului sau Orfelinatul pe Dos pentru Adulți Uzați</i> , de MICHAEL BISHOP	211
<i>Trebuie să plec, a spus polițistul</i> , de RICHARD BOWES	246
<i>Lumină divină</i> , de TED KOSMATKA	292
<i>Amintirea vântului</i> , de RACHEL SWIRSKY	351
Câștigătoarea Nebula: Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roșie, mască neagră, gentleman, brută , de EUGIE FOSTER ...	401

SFWA Damon Knight Grand master

<i>SFWA Damon Knight Grand Master — JOE HALDEMAN</i>	439
<i>Cu considerație, de CONNIE WILLIS</i>	441
<i>O rețea încălțată, de JOE HALDEMAN</i>	447

Nuvelă

<i>Căștigătoarea Nebula: Doamnele de la Nell Gwynne, de KAGE BAKER</i>	487
--	-----

Premiile Rhysling

<i>Cântec pentru o cetate antică, de AMAL EL-MOHTAR</i>	598
<i>Căutare, de GEOFFREY A. LANDIS</i>	601
<i>Licurici, de GEOFFREY A. LANDIS</i>	604

Alte premii

Premiul Nebula pentru cel mai bun roman:

<i>The Windup Girl, de PAOLO BACIGALUPI</i>	606
---	-----

<i>Premiul Andre Norton pentru science-fiction și fantasy Young Adults: The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making, de CATHERYNNE M. VALENTE</i>	607
--	-----

<i>Premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramatică de excepție: District 9, NEILL BLOMKAMP și TERRI TATCHELL</i>	607
---	-----

<i>Premiul Solstice: TOM DOHERTY, TERRI WINDLING, DONALD A. WOLLHEIM</i>	608
--	-----

<i>Premiul SFWA Service: VONDA N. MCINTYRE, KEITH STOKES</i>	608
--	-----

<i>Despre Science Fiction and Fantasy Writers of America</i>	609
--	-----

<i>Despre Premiile Nebula Awards</i>	609
--	-----

<i>Lista completă a Premiilor Nebula</i>	610
--	-----

INTRODUCERE

Kevin J. Anderson

Timp de patruzeci și cinci de ani, membrii asociației Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA) au citit, cântărit, discutat și selectat lucrările cele mai bune din domeniu. În fiecare an, ei acordă prestigiosul Premiu Nebula pentru cele mai bune realizări în categoriile roman, nuvelă (17 500–40 000 de cuvinte), nuveletă (7 500–17 500 de cuvinte) și povestire (sub 7 500 de cuvinte). Primele trofee, decernate în 1965, au onorat lucrări de Frank Herbert, Brian W. Aldiss, Roger Zelazny și Harlan Ellison. Deloc rău pentru început.

Anual cei aproape o mie cinci sute de membri ai SFWA trimit recomandări, atrăgând atenția asupra unor lucrări pe care le consideră demne de luat în considerare. Dacă o proză scurtă sau un roman primește suficiente recomandări în mai puțin de un an de la publicarea sa, se include pe lista preliminară a anului respectiv. Toți membrii SFWA votează apoi lista pentru a reduce numărul propunerilor la câte patru candidate pentru fiecare categorie (un juriu special poate adăuga de asemenea lucrări, dacă membrii săi apreciază că acestea merită atenția) și se obține astfel lista finală a nominalizărilor Nebula, din care sunt alese câștigătoarele.

Așa s-a ajuns de altfel la conținutul acestei cărți.

Hugo, premiul rival al genului SF, este ales de cititori și fani, fiind așadar echivalentul unui premiu al publicului. Gusturile

celor care votează pentru premiile Hugo, respectiv Nebula nu concordă întotdeauna, dar ambele premii reprezintă un trofeu impresionant în panopia oricărui autor. Pentru mine lista finală a nominalizărilor Nebula are un alt scop vital: le oferă cititorilor de SF și fantasy „caimacul” genului literar din anul respectiv.

Am crescut într-un orășel din statul Wisconsin, unde o secțiune a bibliotecii publice era dedicată science-fictionului (așa cum anunțau abțibildurile în formă de rachetă lipite pe cotoare) și îmi venea greu să știu de unde să pornesc. Secțiunea mi se părea impresionantă și uriașă: *șase rafturi pline* cu cărți de science-fiction! Aș fi putut începe de sus și citi treptat, coborând până la raftul cel mai de jos, ceea ce m-ar fi familiarizat perfect cu Asimov, Bradbury și Clarke, dar poate că n-aș fi ajuns niciodată la Zelazny. În mod evident, nu era un sistem ideal.

De aceea am preferat să mă întorc spre antologiile *Premiile Nebula*, care ofereau o selecție din cele mai bune texte ale anului; de acolo, consultând lista fostelor romane câștigătoare, am ajuns la capodopere ca *Lumea inelară*, *Războiul etern*, *Rendez-vous cu Rama*, *Proiectul Omul Plus*, *Poarta*, *Stardance* și multe altele. Le-am studiat, am învățat din ele și (mai mult ca orice) m-am bucurat de ele.

La vârsta de doisprezece ani, aspiram deja la cariera de scriitor, trimițând povestiri la reviste și adunând un teanc de răspunsuri de refuz. Interesul meu față de literatură n-a trecut neobservat și profesorii au început să mă încurajeze. Am intrat în legătură cu un serviciu local de recenzii de cărți și m-am pomenit cu oricâte romane gratuite puteam citi, cu singura condiție de a le recenza. (Pe atunci aveam doar cincisprezece ani și „recenzie” însemna mai degrabă un fel de „rezumare a cărții”.) Redactorul care se ocupa de recenzii m-a încurajat să particip la o convenție science-fiction locală din Madison, statul Wisconsin — WisCon — , ba chiar mi-a împrumutat

cei 15 dolari pentru taxa de participare. Atunci l-am întâlnit pe primul editor newyorkez real, David Hartwell. Eram doar un elev de liceu, prea timid ca să vorbesc mult, și m-am întrebat dacă toți editorii profesioniști purtau asemenea cravate bizare. (Apropo, Hartwell este editorul Tor chiar pentru volumul acesta și noi doi am mai colaborat și la alte proiecte.)

După ce am absolvit Universitatea Wisconsin, am plecat din Vestul Mijlociu — doream în continuare să fiu scriitor — și m-am angajat ca autor tehnic pentru un laborator de cercetări din zona San Francisco. Acolo am descoperit o lume mult mai mare a fandomului, alți entuziaști care aspirau să devină scriitori, ateliere de scriere creativă și convenții frecvente. Am participat la prima mea ceremonie de decernare a Premiilor Nebula în 1985, în elegantul hotel Claremont din Oakland, statul California (nimeni nu mi-a spus că n-ar fi trebuit să vin îmbrăcat în tricoul Star Wars ponosit), unde l-am privit pe Orson Scott Card primind Nebula pentru *Jocul lui Ender*.

Mi-am publicat primele povestiri în reviste profesioniste, apoi primul roman, apoi alte trei romane, m-am alăturat lui SFWA ca membru plin... și, brusc, autori și editori au început să-mi trimită romane și texte scurte pe care să le recomand pentru Premiile Nebula. În loc să privesc finalistele și câștigătoarele din fiecare an ca pe o listă de proze de calitate care merită să fie citite, puteam să votez eu însumi, puteam să adaug recomandările mele de cărți și povestiri pe care le găsisem demne de luat în seamă. A fost o responsabilitate amețitoare (și o sarcină dificilă pentru un cititor relativ lent). Este aproape imposibil să îți pasul măcar cu prozele *cele mai bune*.

În fiecare an antologia *Premiile Nebula* este cu certitudine de mare ajutor.

Gusturile și stilurile s-au schimbat de-a lungul timpului, dar textele recomandate și nominalizate de membrii SFWA constituie

stituie întotdeauna un eșantion de excepție al literaturii științe-fiction și fantasy: idei îndrăznețe, uluitoare lumi imaginare, proză clară și precisă sau scrieri experimentale amețitoare — tot spectrul.

Volumul acesta se încadrează în linia generală a antologiilor anterioare. Citind povestirile care urmează, veți descoperi un spectru larg de fantasy pitoresc, ficțiuni speculative experimentale, steampunk, mainstream de frontieră și hard SF. Ele vă vor purta din trecutul îndepărtat, prin epoca modernă distorsionată, până în viitorul îndepărtat, dar și în puncte intermediare aflate pe trasee paralele. Editura Tor Books ne-a îngăduit cu generozitate spațiul necesar pentru a include nu numai câștigătoarele celor trei categorii de ficțiune scurtă, ci și toate prozele nominalizate la categoriile nuveletă și povestire. Vă garantez că veți găsi printre ele destule care vă placă.

Lăsați Science Fiction and Fantasy Writers of America să vă arate ce avem mai bun.

LISTA NOMINALIZĂRILOR NEBULA 2009

Povestire

Hooves and the Hovel of Abdel Jameela/Copitele și coliba lui Abdel Jameela, de Saladin Ahmed (*Clockwork Phoenix* 2, Norilana Books, iulie 2009)

I Remember the Future/Îmi amintesc viitorul, de Michael A. Burstein (*I Remember the Future*, Apex Publications, noiembrie 2008)

Non-Zero Probabilities/Probabilități non-zero, de N. K. Jemisin (*Clarkesworld*, noiembrie 2009)

Spar/Coabitare, de Kij Johnson (*Clarkesworld*, octombrie 2009)

Going Deep/Lunga hibernare, de James Patrick Kelly (*Asimov's Science Fiction*, iunie 2009)

Bridesicle/Ultima moarte, de Will McIntosh (*Asimov's Science Fiction*, ianuarie 2009)

Nuveletă

The Gambler/Jucătorul, de Paolo Bacigalupi (*Fast Forward* 2, Pyr Books, octombrie 2008)

Vinegar Peace (or, the Wrong-Way, Used-Adult Orphanage)/Pacea Oțetului sau Orfelinatul pe Dos pentru Adulți Uzați, de Michael Bishop (*Asimov's Science Fiction*, iulie 2008)

I Needs Must Part, the Policeman Said/Trebuie să plec, a spus polițistul, de Richard Bowes (*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, decembrie 2009)

Sinner, Baker, Fabulist, Priest; Red Mask, Black Mask, Gentleman, Beast/Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roșie, mască neagră, gentleman, brută, de Eugie Foster (*Interzone*, februarie 2009)

Divining Light/Lumină divină, de Ted Kosmatka (*Asimov's Science Fiction*, august 2008)

A Memory of Wind/Amintirea vântului, de Rachel Swirsky (*Tor.com*, noiembrie 2009)

Nuvelă

The Women of Nell Gwynne's/Doamnele de la Nell Gwynne, de Kage Baker (*Subterranean Press*, iunie 2009)

Arkfall, de Carolyn Ives Gilman (*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, septembrie 2009)

Act One, de Nancy Kress (*Asimov's Science Fiction*, martie 2009)

Shambling Towards Hiroshima, de James Morrow (Tachyon, februarie 2009)

Sublimation Angels, de Jason Sanford (Interzone, octombrie 2009)

The God Engines, de John Scalzi (Subterranean Press, decembrie 2009)

Roman

The Windup Girl, de Paolo Bacigalupi (Night Shade Books, septembrie 2009)

The Love We Share Without Knowing, de Christopher Barzak (Bantam, noiembrie 2008)

Flesh and Fire, de Laura Anne Gilman (Pocket, octombrie 2009)

The City & The City, de China Miéville (Del Rey, mai 2009/Ed. Tritonic, 2010)

Boneshaker, de Cherie Priest (Tor, septembrie 2009)

Finch, de Jeff VanderMeer (Underland Press, octombrie 2009)

Premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramatică de excepție

Star Trek, JJ Abrams, Roberto Orci și Alex Kurtzman (Paramount, mai 2009)

District 9, Neill Blomkamp și Terri Tatchell (Tri-Star, august 2009)

Avatar, James Cameron (Fox, December 2009)

Moon, Duncan Jones și Nathan Parker (Sony, iunie 2009)

Up/Deasupra tuturor, Bob Peterson și Pete Docter (Disney/Pixar, mai 2009)

Coraline, Henry Selick (Laika/Focus, februarie 2009)

Premiul Andre Norton pentru science-fiction și fantasy Young Adults

Hotel Under the Sand, de Kage Baker (Tachyon, iulie 2009)

Ice, de Sarah Beth Durst (Simon & Schuster, octombrie 2009)

Ash, de Malinda Lo (Little, Brown and Company, septembrie 2009)

Eyes Like Stars, de Lisa Mantchev (Feiwel and Friends, iulie 2009)

Zoe's Tale/Povestea lui Zoe, de John Scalzi (Tor Books, august 2008/Ed. Millennium Books, 2012)

When You Reach Me, de Rebecca Stead (Wendy Lamb Books, iulie, 2009)

The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making, de Catherynne M. Valente (Catherynne M. Valente, iunie 2009)

Leviathan, de Scott Westerfeld (Simon Pulse, octombrie 2009)

povestiri

COPITELE ȘI COLIBA LUI ABDEL JAMEELA

Saladin Ahmed

DIN PARTEA AUTORULUI: „Copitele și coliba lui Abdel Jameela” este de fapt transpunerea în proză a unui poem foarte scurt pe care l-am scris cu ani în urmă. Poemul consta integral dintr-o singură imagine — un bătrân din lumea islamică medievală care sfidează mințile înguste, declarându-și iubirea pentru o femeie cu copite. Transpunerea acestei imagini într-o povestire a introdus, desigur, alte cerințe de intrigă și personaje. În cele din urmă cerințele acelea au dus la povestirea de față. Apropo, majoritatea numelor personajelor sunt vag alegorice sau pur și simplu glumețe — „Abdel Jameela”, de pildă, ar putea fi tradus aproximativ ca „roaba (sau sclava) frumuseții”.

Imediat cum ajung în satul Beit Zujaaj încep să aud bârfe despre Abdel Jameela, un bătrân ciudat despre care se presupune că nu are legături cu nicio familie din regiune. În primele două zile de ședere, sătenii s-au bătut care mai de care să-mi împărtășească zvonurile cum că Abdel Jameela ar fi de fapt înrudit de departe cu onorabilul clan Assad. Cam în a treia zi petrecută în Beit Zujaaj câțiva dintre Assazi, atotștiutori așa cum sunt cei din familiile „importante” în asemenea îngrămădiri de cocioabe, m-au acostat ca să nege șoaptele malițioase. Fără îndoială îi îngrijorează impresia proastă pe care mi-ar putea-o face

o asemenea asociere mie, medicul favorit al însuși fiului califului.

Ultima negare vine chiar din partea lui Hajjar al-Assad, șeful de vârstă mijlocie al clanului și genul de mocofan semidoct care trece drept șeic în astfel de locuri. Disperat după încuviințarea tânărului curtean pe care fără îndoială în particular îl condamnă drept sodomit mult prea școlit, șeicul cu barbă țepoasă Hajjar mă încolțește în singura cafenea a satului — dacă salonul unei bătrâne mestecătoare de qat¹ poate fi numit cafenea de oricine altcineva decât de niște țopârlani.

Nu ar trebui să fiu atât de dur cu Beit Zujaaj și cu țopârlanii lui. Dar când mă uit la casele ca niște grămezi de pietre cenușii, la grădinile cu legume cenușii ofilite, la viețile cenușii și stupide care umplu acest sat, îmi vine să plâng după culorile pierdute ale Bagdadului.

În loc de asta stau și îl ascult pe șeic.

— Abdel Jameela nu are sânge Assad, o, prea-învățate profesor. Bunicul meu a avut milă, așa cum Dumnezeu ne spune că trebuie, de mama bătrânului. Acum șaptezeci și ceva de ani, ea a apărut în Beit Zujaaj pe jumătate moartă de istoveala drumului și purtând în pânțece un copil, zicând povești — doar Dumnezeu știe dacă erau adevărate — despre soțul ei din clanul Assad, pasămite ucis de tâlhari. Abdel Jameela s-a născut și a crescut aici, dar nu a făcut niciodată parte din satul ăsta.

Șeicul Hajjar se încruntă.

— De zeci de ani — de când eram eu copil — a preferat să trăiască pe culmea dealului mai degrabă decât printre noi. E mai curând un pustnic decât un localnic. Și nu are sânge Assad, repetă el.

¹ Plantă ale cărei frunze conțin alcaloizi asemănători amfetaminei. (N.t.)

Mă ridic. Nu mai suport glasul mieros al omului și, slavă Domnului, nici nu sunt obligat.

— Desigur, o, șeicule, desigur. Înțeleg. Acum te rog să mă scuzi.

Șeicul Hajjar clipește. Ar vrea să spună mai mult, dar nu îndrăznește. Pentru că eu vin de la curtea califului.

— Da, profesore. Pacea fie cu tine, îngaimă cu o voce ca o lumânare stinsă.

— Și ție pace, rostesc în timp ce mă îndrept spre ușă.

Sătenii ar fi mai puțin respectuoși dacă ar ști despre actuala mea poziție la curte — sau mai degrabă despre lipsa ei. Califul m-a trimis la Beit Zujaaj ca o insultă. Sunt aici ca amintire a faptului că tânărul și cititul medic cu mintea vioaie și aptitudini impresionante, a cărui companie o apreciază însuși fiul savant al Conducătorului Credincioșilor, valorează mai puțin decât excrementele șoimului favorit al califului. Cel puțin atunci când sunt implicate aurul și frumoasa fiică a unui nobil persan.

Căci adjunctul lui Dumnezeu, califul, a considerat potrivit s-o promită pe Shireen a mea altcuiva, în ciuda iubirii ei pentru mine. Viitorul ei soț e mai bătrân decât tatăl ei — și prea bolnav, așa auzisem ultima dată, ca să semneze chiar și contractul de căsătorie. Dar imediat ce mâna lui neputincioasă și pătată de boli de ficat va fi suficient de sănătoasă ca să ridice un toc... Lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi fost un om bogat. Tatăl lui Shireen mi-ar fi ascultat cererea cu destulă bucurie dacă i-aș fi putut oferi zestrea imensă pe care o căuta. Fiul califului, iubindu-și strălucitul medic, chiar ceruse ca Shireen să fie măritată cu mine. Dar dragostea băiatului nu mă putuse duce prea departe. Conducătorul Credincioșilor nu văzuse niciun motiv pentru care să-l impună pe un savant zdrențăros

ca ginere persanului, când un vultur bătrân și bogat îi era mai pe plac. Sunt, în ochii califului, o companie amuzantă pentru fiul lui, dar de care băiatul se va descotorosi ca de o păpușă atunci când va crește și va îndrăgi omorul și obținerea aurului mai mult decât învățătura. Cu siguranță din cauza mea nu merita să-l supere pe tatăl înnebunit după bani al lui Shireen.

Căci un om nu este numai ceea ce este, ci și ceea ce posedă. Dacă aș deține pământ sau caravane, aș fi un alt om — genul care ar putea concura pentru mâna lui Shireen. Dar eu nu am decât cărți și instrumente și o mică moștenire și prin urmare asta este tot ceea ce sunt. Un om făcut din cărți și venituri modeste ar fi un prost să protesteze atunci când Conducătorul Credincioșilor îi spune că iubita lui se va mărita curând cu altul.

Eu sunt un prost.

Răbufnirea mea la curte nu m-a costat chiar capul, însă am fost trimis la Beit Zujaaj „numai pentru o scurtă perioadă, pentru a servi sătenilor drept reprezentant al generoasei Noastre griji față de supușii Noștri“. Iar pătimașa mea Shireen, cea care se cățara prin copaci, a fost închisă în așteptarea însănătoșirii pretendentului ei pe jumătate mort.

— O, profesore! Se pare că ai ocazia să-l întâlnești tu însuși pe Abdel Jameela!

Imediat ce ies din cafenea, vocea scârțâitoare a lui Umm Hikma, proprietara cafenelei, sparge aerul răcoros al dimineții și mă smulge din reverie. Îmi place de bătrâna Umm Hikma, cu irascibilitatea ei de mestecătoare de qat și brațele ei de fierar. Alături de ea e un bărbat lat în umeri pe care nu-l cunosc. Râcăie pământul prăfos cu sandaia și mi se adresează pe un ton nedeslușit și temător:

— P-pacea fie cu tine, o, învățate profesor. Nu ne-am întâlnit până acum. Eu sunt Yousef, hamalul.

— Și ție pace, o, Yousef. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, o, profesore. Dar am venit aici în numele altcuiva. Ca să-ți aduc un mesaj. De la Abdel Jameela.

Pentru prima dată de când am sosit în Beit Zujaaj, sunt surprins.

— Un mesaj? Pentru mine?

— Da, profesore. Tocmai m-am întors de la coliba bătrânului pustnic, care-i la jumătate de zi de mers de aici, pe culmea dealului. Știi, de cinci-șase ori pe an îi duc lucruri lui Abdel Jameela. Îmi dă în schimb câțiva bănuți, lăudat fie Domnul.

— Și de unde are el bănuții ăștia, acolo sus pe culme?

Glasul șeicului Hajjar scuipe cuvintele din ușa cafenelei, în spatele meu. Îi arunc o privire urâtă și el tace.

Mă întorc către hamal.

— Ce mesaj îmi aduci, o, Yousef? Și de unde știe acest venerabil despre mine?

Yousef cel lat în umeri pare îngrozit. Puterea curții.

— Iertare, învățate profesor! Abdel Jameela a întrebat ce mai e nou prin sat și eu... eu i-am pomenit de un medic de la curte care a venit în Beit Zujaaj. El s-a emoționat și mi-a spus să implor din partea lui ajutorul tău. A zis că nevasta lui e foarte rău bolnavă. Se teme că o să-și piardă picioarele și poate și viața.

— Nevasta lui?

Nu mai auzisem niciodată de un pustnic însurat.

Umm Hikma ridică din sprâncenele ei date cu cărbune, își mestecă încet qatul și tace.

Şeicul Hajjar e mai vorbăreţ.

— Doar Dumnezeu ştie de unde a venit ea sau câţi ani a trăit acolo sus. Oamenii doar au zărit-o când şi când. Nu poartă basma pe cap, ca femeile noastre. E îmbrăcată din cap până-n picioare în haine negre şi are faţa acoperită ca o stră-ină. Nu a vorbit cu nimeni. Ştii, profesore, ce mi-a spus bătrânul ticălos cu ani în urmă, când l-am întrebat de ce femeia lui nu vine niciodată în sat? „E foarte religioasă.“ Căine bătrân! Unde stă scris că o femeie nu poate vorbi cu alte femei? Cu alte femei care sunt bune musulmane? Fiu de târfă! De ce ar avea a se teme nevasta lui aici? Adevărul e că...

— Adevărul, o, şeicule, e că în satul ăsta numai biata *ta* nevastă trebuie să trăiască în frică!

Umm Hikma dă drumul unui chicotit bolovănos şi îmi face conspirativ cu ochiul. Înainte ca şeicul să-şi scuipe replica ofensată, mă întorc din nou către Yousef.

— În timpul vizitei ai văzut-o pe nevasta lui Abdel Jameela?

Dacă el îmi va descrie femeia bolnavă, poate că aş presupune ceva despre starea ei. Dar hamalul se încruntă.

— Nu m-a invitat în casă, o, profesore. Nimeni nu a fost invitat în casa lui de treizeci de ani.

Cu excepţia tânărului medic plin de har de la curtea Califului. Ei bine, s-ar putea dovedi ceva mai interesant decât am văzut până acum în Beit Zujaa. Am o pasiune pentru pustnici. Sau mai degrabă pentru *ideea* de pustnici, nu pot spune că am cunoscut vreodată unul. Dar când eram elev visam că într-o zi *voi fi* pustnic, singur cu Dumnezeu şi cu multele mele cărţi pe colinele pustii.

Asta era înainte s-o cunosc pe Shireen.

— Mai e ceva, zise Yousef, cu chipul său lat arătând şi mai nervos. A cerut să vii singur.

Bătăile inimii mi se întetesc, cu toate că nu am niciun motiv serios să mă tem. Cu siguranță nu e decât capriciul morocănos al unui bătrân care urăște oamenii. Un medic întâlnește astfel de bizarerii temperamentale la fel de des ca bolile de ficat sau de plămâni. Totuși...

— De ce a cerut asta?

— Spune că nevasta lui este foarte timidă și că în starea ei prezența înspăimântătoare a bărbaților i-ar putea agrava boala.

Auzind asta șeicul Hajjar izbucnește:

— Bah! Boală! Mai degrabă au făcut ceva rușinos și nu vor să știe satul. Ferească Dumnezeu cel atotputernic, poate că...

Orice răutate ar fi vrut șeicul să rostească, l-am readus la tăcere cu o altă căutătură urâtă împrumutată de la Conducătorul Credincioșilor.

— Dacă femeia e bolnavă, este de datoria mea ca musulman și medic să o ajut, indiferent care ar fi ciudățeniile soțului ei.

Furia șeicului Hajjar e profundă.

— Iertare, profesore, dar aici nu e vorba de ciudățenii. Ai putea fi în pericol. Noi știm de ce se ascunde nevasta lui Abdel Jameela, cu toate că unii de pe-aici se tem să vorbească de asemenea lucruri.

Umm Hikma scuipe qatul în drum, își încrucișează brațele puternice și se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu crezi, profesore, că Abdel Jameela, care nu ar putea ucide nicio furnică, intenționează să-ți facă vreun rău.

Apoi smucește din bărbie spre șeicul Hajjar:

— Iar tu, o, șeicule, pentru Dumnezeu, te rog nu începe iar cu poveștile tale de babă!

Şeicul scutură un deget către ea:

— Ba da, o să-i spun, femeie! Să te ierte Atotputernicul că-ţi baţi joc de şeicul tău!

Şeicul Hajjar se întoarce spre mine cu o privire mohorâtă.

— O, învăţate profesor, o s-o spun pe faţă: nevasta lui Abdel Jameela e vrăjitoare.

— Vrăjitoare?

Ultimele mele picături de răbdare față de Beit Zujaaj se scurseseră din clepsidră. E timpul să mă îndepărtez de oamenii ăștia.

— De ce zici așa ceva, şeicule?

Şeicul ridică din umeri:

— Doar Dumnezeu știe cu adevărat.

Tonul îi dezmente cuvintele.

— Să ne apere Dumnezeu pe toți de bârfitorii care ne doresc răul, rostesc.

El se încruntă. Dar eu am venit de la curtea califului, așa că intonația lui e de o politețe veninoasă.

— Asta nu-i bârfă, o, profesore. Nevasta lui Abdel Jameela se împerechează cu vârcolacii. Călătorii au auzit zgomote ciudate venind de pe culmea dealului. Și au fost văzute urme de copite pe cărare. Urme de copite despicate. Profesore, pe aici nu sunt nici oi, nici capre.

— Nu! Nu copite despicate!

Dar şeicul se preface că nu observă sarcasmul meu. Doar înclină din cap.

— Forța și siguranța nu sunt decât în Dumnezeu.

— Dumnezeu e mare, spun într-o vagă, obligatorie aprobare.

Am auzit destule zvonuri și prostii. Iar o femeie bolnavă avea nevoie de ajutorul meu.

— Plec imediat ce îmi adun lucrurile. Acest Abdel Jameela locuiește departe pe drum, da? Pe un deal? Dacă merg pe jos, cât mi-ar lua?

— Dacă nu te oprești să te odihnești, o să vezi dealul în depărtare pe la rugăciunea de amiază, zice Umm Hikma, care și-a pus o bucată nouă de qat sub obraz. Îți aduc ceva merinde de drum, profesore, iar pâ râul curge pe lângă drum cam tot timpul, așa că n-o să ai nevoie de apă.

Yousef pare ușurat că nu sunt supărat pe el, deși nu prea știu de ce aș fi. Îi mulțumesc, apoi mă adresez grupului:

— Pacea fie cu voi toți.

— Pace și ție, răspund ei aproape la unison.

Ajuns în camera mea, îmi pun bisturiul, fierăstrăul și medicamentele în geantă — geanta din piele de ied pe care mi-a dăruit-o iubita mea. Îmi iau rămas bun de la săteni, descurajând ferm compania lor, și pornesc de unul singur la drum. În timp ce merg, bârfele despre vrăjitoare și bărbați care își bat nevestele sunt alungate din gândurile mele de dulcea amintire a parfumului de sudoare și ambră al lui Shireen a mea.

După o oră pe drumul pietruit, aerul dimineții târzii se încălzește. Zgomotul pâ râului lângă drum aproape că mă calmează.

Timpul trece și soarele urcă pe cer. Îmi scot turbanul și caftanul, îmi fac abluțiunile în pâ râu și îmi spun rugăciunile de prânz. La scurt timp după ce pornesc iar, zăresc în depărtare ceea ce trebuie să fie dealul Beit Zujaaj. În aproximativ încă o oră sunt la poalele lui.

De fapt, nu e chiar un deal. În Bagdad există clădiri mai înalte. E o ușurare, căci nu prea mă pricep la urcușuri. Poteca pietroasă nu e abruptă și o împestrițează petece de iarbă verde și cimbru sălbatic — practic, o plimbare

plăcută. Soarele coboară puțin pe cer și eu fac o pauză la jumătatea pantei pentru rugăciunea de după-amiază, puțină pâine și un măr verde. Încerc să-mi împiedic un gol în suflet amintindu-mi-o pe Shireen, cu fustele înno-date scandalos de sus, doborând mere pentru mine de pe ramurile superioare ale pomilor din livada califului.

Continuarea potecii se dovedește mai abruptă și galabeya² mea e plină de transpirație când ajung în cele din urmă pe culmea dealului. Cum stau acolo gâfâind din greu, ochii îmi cad pe o construcție mică situată la vreo treizeci de metri depărtare.

Dacă dealul Beit Zujaaj nu prea e un deal, cel puțin coliba pustnicului nu poate fi numită altfel decât colibă. Pietre așezate deasupra altor pietre până când grămada ia forma vagă a unei locuințe. Două găini bolnăvicioase scurmă în pământ. Imediat ce îmi recapăt răsuflarea, un bărbat iese în întâmpinarea mea. Abdel Jameela.

E zbârcit și poartă o barbă lungă și căruntă și un keffiyeh³ zdrențuit, și pot să-mi dau seama că miroase urât chiar înainte de a ajunge lângă mine. Cum de știe deja că sunt aici? Nu am prea mult timp să mă mir, căci bătrânul se mișcă repede în ciuda picioarelor evident atinse de gută.

— Tu ești medicul, da? De la curtea califului?

Nici „Pacea fie cu tine“, nici „Ce mai faci“, nici „Mă bucur să te cunosc“. Se pare că traiul pe culmea unui deal șterge manierele omului. Ca și cum mi-ar citi gândurile, bătrânul își pleacă fruntea cerând iertare.

— Of, iartă-mi bruschetea, o, învățate profesor. Eu sunt Abdel Jameela. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc de o mie de ori că ai venit.

² Haină lungă bărbătească. (N.t.)

³ Acoperământ pentru cap. (N.t.)

Am avut dreptate în privința duhorii lui și slavă Domnului că nu încearcă să mă îmbrățișeze. Fără vreo altă ceremonie sunt condus în colibă.

Pe podeaua de pământ bătătorit stau întinse câteva covoare pătate și zdrențuite. O saltea de paie, o pernă veche și o măsuță de ceai uzată sunt singurele mobile. În afară de paravan. Drept în fața ușii se află un paravan pliant înalt, uimitor de frumos, din lemn de cedru încrustat cu perle, în spatele căruia nu pot distinge altceva decât o siluetă neclară. E o piesă de mobilier mult mai scumpă decât și-ar putea permite oricare dintre săteni, sunt convins. Iar în spatele ei, fără îndoială, se află soția lui Abdel Jameela.

Bătrânul face ceaiul în grabă, zăngănind ceștile și fără să zică nimic în tot acest timp. Aroma frunzelor de mentă se înalță acoperindu-i mirosul acru. Abdel Jameela îmi pune ceaiul dinainte, așază o ceașcă lângă paravan și ia loc. O mână se întinde din spatele paravanului să ia ceaiul. E cafenie și grațioasă. *Frumoasă*, ca să spun adevărul. Îmi dau seama că mă holbez la ea și îmi îndepărtez privirea.

Bătrânul nu pare să observe.

— Eu nu-mi petrec timpul printre oameni, profesore. Nu știu să rostesc vorbe ca un om de curte. Tot ce pot zice e că avem nevoie de ajutorul tău.

— Yousef hamalul mi-a spus că soția ta e bolnavă, o, unchiașule. Ceva la picioare, da? O să fac tot ce pot ca s-o vindec, cu voia lui Dumnezeu cel atotputernic.

Din nu știu ce motiv, Abdel Jameela se strâmbă auzindu-mă. Apoi își freacă mâinile și îmi oferă o figură și mai îndurerată.

— O, profesore, o să-ți arăt ceva ce o să te șocheze. Nevasta mea... Ei, vorbele nu sunt cele mai potrivite.

Bătrânul se ridică gemând și se duce după paravan. Îmi face semn să-l urmez apoi mă oprește la câțiva pași distanță. Aud foșnete dincolo de paravan și pot să disting o siluetă de femeie mișcându-se, dar soția lui Abdel Jameela continuă să tacă.

— Pregătește-te, profesore. Te rog, arată-i, o, frumoasa mea nevastă.

Silueta din spatele paravanului se mișcă. Se aude un zgomot ca de răzuire. Și piciorul unei femei terminat cu o copită despicată se întinde de după paravan.

Inspir adânc.

— Dumnezeu e mare, rostesc cu voce tare.

Deci asta este sursa bodogănelilor pline de imaginație ale șeicului Hajjar. Dar astfel de bizarerii nu sunt ceva despre care un om cu educație să nu fi auzit. Chiar anul trecut un medic de la curte mi-a arătat un copil — născut în familia unui bărbat sănătos și pios, cu o soție modestă — care era cu totul acoperit de blană. Același medic mi-a povestit despre un alt copil pe care îl văzuse născându-se cu solzi pe piele. Inspir din nou adânc. Dacă e posibil să se nască și să supraviețuiască o femeie cu copite, de ce ar fi așa ciudat să găsească un bătrân nebun care să aibă grija de ea?

— O, iubita mea!

Șoapta lui Abdel Jameela ținând în mâini copita soției sale pare indecentă.

Și pentru o clipă văd și eu ceea ce vede nebunul Abdel Jameela. Frumusețea neagră și lucitoare a copitei, arzând înăbușit ca ochii unei femei. E fascinant...

— O, nevasta mea, continuă bătrânul mângâind cu degetul cu pielea crăpată despicătura copitei, încet și iubitor. O, frumoasa mea nevastă...

Piciorul se îndoaie, dar tot nu se aude niciun sunet de după paravan.

Asta nu e bine. Fac un pas în spate, depărtându-mă de paravan fără să vreau.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu ți-e rușine, bătrâne?

Abdel Jameela se întoarce spre mine cerându-și scuze printr-un zâmbet.

— Îmi pare rău să spun că mi-a mai rămas foarte puțină rușine.

N-am mai auzit vreodată cuvinte rostite cu atâta dezgust. Îmi amintesc de faptul că grija și milostenia fac parte din datoria noastră față de Dumnezeu și îmi îndulcesc tonul.

— De asta ai trimis după mine, unchiașule? Ce-ai vrea să fac? Să-i redau picioarele cu care s-a născut? Sincer, inima mea plânge pentru tine. Dar asemenea lucru numai Dumnezeu poate să-l facă.

O altă grimasă printre riduri.

— O, profesore, mă tem că trebuie să-ți cer iertare. Căci te-am mințit. Și-mi pare rău. Nu nevasta mea are nevoie de ajutorul tău, ci eu.

— Dar... iartă-mă, unchiașule... copita ei?

— Da! Ce forme! Ca o semilună neagră precum cărbunele!

Glasul bătrânului pustnic tremură și el se străduiește să-și mențină privirea asupra mea. Să n-o întoarcă spre copita nevastei sale.

— Copita ei îți taie respirația, profesore. Nu, eu am nevoie de ajutor, căci eu nu sunt ființa care ar trebui să fiu.

— Nu înțeleg, unchiașule.

Exasperarea îmi șterge compasiunea. Am mers pe jos ore întregi și am urcat un deal, chiar dacă mic. Nu

am chef de șaradele unui pustnic. Abdel Jameela tresare observând mânia din ochii mei și zice:

— Nevasta mea... o să-ți explice ea.

O să încerc, bărbate.

Vocea e ca un cântec și simt miros puternic și dulce de flori. Apoi ea iese de după paravan, iar eu îmi pierd toate cuvintele. Urlu. Îl chem pe Dumnezeu și urlu.

Soția lui Abdel Jameela nu este o creatură de-a lui Dumnezeu. Are cap de țap și bot ca de lup. E acoperită cu solzi de pește și păr de șacal. În spatele ei se curbează o coadă de scorpion. Mă uit în ochii unei femei așezați pe fața unui demon și dau înapoi, strigându-l pe Dumnezeu și pe mama mea răposată.

Te rog, învățatule, liniștește-te.

— Ce... ce...

Nu pot forma cuvintele. Mă uit la podea. Încerc să-mi îngrop privirea în covoarele murdare și în pământul bătătorit. Vocea ei e mai frumoasă ca a oricărei femei. Și miroase puternic a iasomie și trifoi. O privighetoare îmi cântă vorbe parfumate în timp ce ochii minții mele sunt arși de orori care l-ar face chiar și pe Atotputernicul să întoarcă capul.

Dacă frica nu ți-ar încleșta limba, m-ai întreba ce sunt. Oamenii au numit poporul meu în multe feluri — vârcolaci, demoni. Oare un cuvânt contează atât de mult? Eu, învățatule, sunt soția lui Abdel Jameela.

Mult timp păstrez tăcerea. Dacă nu vorbesc, coșmarul se va sfârși. Mă voi trezi în Bagdad sau în Beit Zujaaj. Dar nu mă trezesc.

Ea vorbește din nou, iar eu îmi acopăr urechile, cu toate că sunetul este frumusețea însăși.

Vorbele pe care le auzi nu vin din gura mea și tu nu le auzi cu urechile. Îți cer să asculți cu mintea și cu inima. Noi vom muri, soțul meu și cu mine, dacă tu nu ne împrumuți priceperea ta. Oare tu, învățatule, nu ai avut nicio dată nevoie să fii altceva decât ceea ce ești?

Aromă de scorțișoară și adierea vântului unei oaze ajung până la mine. Nu pot să-i vorbesc acestui demon. Dacă o fac, mi se va opri inima, sunt sigur. Vreau să fug, dar teama îmi paralizează picioarele. Mă întorc către Abdel Jameela, care stă frângându-și mâinile.

— De ce mă aflu aici, unchiașule? Fii blestemat! De ce m-ai chemat aici? Nu e nicio femeie bolnavă! Să mă ferească Dumnezeu, eu nu știu nimic despre... despre vârcolaci sau...

Îmi vine un gând îngrozitor:

— Tu... doar nu speri să o transformi într-o femeie? Doar Dumnezeu poate...

Bătrânul pustnic pleacă privirile.

— Te rog... trebuie s-o asculți pe nevasta mea. Te implor.

El tace și nevasta lui, din nou dincolo de paravan, continuă.

Soțul meu și cu mine am trăit pe culmea acestui deal mult prea mult, învățatule. Trupul meu nu poate rezista atâta timp departe de poporul meu.

Simt parfum de trandafiri galbeni și aud albine bâzâind dincolo de glasul ei.

Dacă mai rămânem în acest loc încă un anotimp, voi muri. Și dacă nu sunt eu să am grijă de el și să-i îndepărtez osânda vârstei, iubitul meu Abdel Jameela va muri și el. Dar de cealaltă parte a deșertului există viață pentru noi. Tatăl meu a fost un prinț în neamul meu. Eu am plecat cu

mult timp în urmă. Am avut multe motive. Dar niciodată nu am renunțat la dreptul meu din naștere. Acum tatăl meu e pe moarte, așa am auzit. Nu are fii, așadar pământurile lui îmi aparțin. Mie și mândrului meu soț.

În glasul ei e un cor de clopoței. Fără să vreau, ridic ochii. Ea iese din spatele paravanului, îmbrăcată acum într-o abaya⁴ neagră și cu vâl pe față. Prin plasa vâlului se întrezărește sclipirea colților de lup. Privesc din nou în podea, concentrându-mă asupra unei spirale albastre decolorate de pe covor și a frumuseții glasului.

Însă poporul meu nu iubește oamenii. Nu-mi pot revendica pământurile dacă situația nu se schimbă. Dacă soțul meu nu demonstrează alor mei că se poate schimba.

Mă forțez cumva să vorbesc.

— Ce... cum adică să se schimbe?

Vocea ei e ca un clinchet de cinel și mirosul de lemn de santal îmi umple nările.

O, învățatule, o să mă ajuți să-i pun astea lui Abdel Jameela al meu.

Întinde palmele fine și cafenii, pictate cu henna. În fiecare ține câte o statueta de aur — picioare ca de capră, terminate cu copite despicate, strălucitoare. Un șnur gros de aur dansează la capătul fiecărui picior-statuetă, ca viu.

E o nebunie, și trebuie să o spun, deși creatura ar putea să mă ucidă pentru asta.

— Nu mă pricep să fac asta! Niciun om nu poate!

N-o s-o faci numai prin priceperea ta. Așa cum nici eu nu-mi pot face vrăjile singură. Arta mea o va ghida pe a ta în timp ce mâinile tale vor lucra.

Face un pas către mine și umerii mi se încordează la zgomotul copitelor izbind pământul.

⁴ Haină largă și lungă care acoperă tot corpul, purtată de femei. (N.t.)

— Nu! Nu... nu pot să fac asta.

— Te rog!

Tresar auzind glasul lui Abdel Jameela, aproape îl uitasem. Din ochii bătrânului curg lacrimi când mă apucă de galabeya, iar duhoarea lui ajunge la nările mele.

— Te rog, ascultă! Avem nevoie de ajutorul tău. Și știm și ce te-a adus în Beit Zujaaj.

Bătrânul cade în genunchi în fața mea.

— Te implor! Oare Shireen a ta nu ne-ar ajuta?

Cu cuvintele astea îmi goleşte plămânii de aer. De unde știe acest nume? Șeicul n-a mințit — *există* vrăjitorie aici, iar eu ar trebui să fug de ea.

Dar, să mă ajute Dumnezeu atotputernicul, Abdel Jameela are dreptate. Așa aprigă cum e, Shireen încă are ideile ei persane romantice — că dragostea este mai importantă decât banii sau datoria sau decât religia. Dacă îi întorc spatele acestui bătrân...

Am gâtul uscat și crăpat.

— De unde știți de Shireen?

Fiecare cuvânt arde.

Ochii lui alunecă în lături.

— Are căile ei... nevasta mea.

— Tot ajutorul vine de la Dumnezeu.

Mă simt ca un prost chiar dacă mă întăresc prin străvechile cuvinte. Să fie oare interzis? Merg pe căi neplăcute Atotputernicului? Să mă ierte Dumnezeu, dar e greu să știu sau măcar să-mi pese acum că iubita mea nu mai e.

— Dacă aș fi un bun musulman aș lua-o la fugă spre sat chiar acum și... și...

Și ce, învățatule? Ai vorbi despre ceea ce ai văzut? Ai aduce bărbați cu sulii și cu săgeți? De ce ai face așa ceva?

Vanilia și sunetul ploii fac loc la ceva diferit. Zăngănit de oțel și foc devastator.

N-o să te las să-i faci vreun rău soțului meu. Ceea ce noi îți cerem nu îți e nepermis. Îmi poți spune, învățatule, că în cartea ta despre ce e binecuvântat și ce e interzis scrie să nu-i pui unui bărbat picioare de aur?

Nu scrie. Nu în atâtea cuvinte. Dar asemenea lucru nu poate fi acceptabil în ochii lui Dumnezeu. Nu-i așa?

— S-a mai făcut așa ceva până acum?

Există povești de demult. Dar au trecut secole.

Fiecare cuvânt al ei împrăstie parfum și muzică, și ea cere:

Te rog, învățatule, o să ne ajuți?

Apoi o aromă se ridică deasupra tuturor celorlalte.

Să mă apere Dumnezeu, e mirosul de sudoare și ambră al iubitei mele. Shireen cea cu replici întăritoare, care în momente de liniște și-a mărturisit dragostea pentru știința mea. Ea *i-ar fi ajutat*.

Mai am de ales? De fapt, ăsta e rodul studiilor mele. Și recompensa pentru că mi-am dorit să fiu mai mult decât sunt. O cale sucită, nefirească.

— Foarte bine.

Îmi iau micul fierăstrău și mă străduiesc să nu aud tânguierile bizare ale lui Abdel Jameela în timp ce îl ascut.

Îi dau mac și cucută, dar în timp ce lucrez Abdel Jameela tot mai țipă, suficient de tare cât aproape să-mi facă inima să nu mai bată. Trupul său bătrân trece prin chinuri cărora nu ar trebui să le supraviețuiască. Și eu sunt cel care îl fac să treacă prin aceste chinuri, cu cuțite și foc și șuruburi care rup oasele. Îmi îndes în urechi dopuri de câlți ca să nu mai aud țipetele pustnicului.

Dar în timp ce fac asta mă simt pe jumătate adormit, abia conștient de propriile mele mâini. Cumva magia demonului îl ține în viață pe Abdel Jameela și mă conduce prin îngrozitoarea mea muncă. E dureros, ca și cum aș avea două minți înghesuie în țeastă și sfori de marionetă legate de brațe. Am febră și abia îmi pot urma gândurile. Încet, încet, conștientizez vocea vârcolacului în capul meu și mirosul de piersici.

Taie acolo. Acum pudra de mercur. Fierul pentru cauterizat e încins. Pune-i o cârpă în gură ca să nu-și muște limba.

Eu tai și cauterizez și pierd noțiunea timpului. Febra îmi coace mintea. Lucrez în timpul rugăciunii de seară, apoi al rugăciunii de noapte. Mă simt veștejit pe dinăuntru.

La fiecare pas mă ghidează soția lui Abdel Jameela. Cu magia ei îmi deschide mintea după cunoștințele de care am nevoie și îmi conduce degetele îndemânatic. Mult timp, în capul meu nu mai e decât glasul ei și senzația instrumentelor însângerate în mâini, mișcându-se parcă prin propria lor voință.

Apoi țin în mâna dreaptă tendoanele libere umane și în stânga șnururile groase de aur. Aerul miroase înfiorător și Abdel Jameela strigă și mă imploră să mă opresc, deși e pe jumătate adormit după cantitatea mare de droguri pe care i-am turnat-o cu forța pe gât.

Ceva nu e bine! strigă vârcolacul în capul meu și Abdel Jameela leșină.

Mâinile mele nu mai dansează prin magie. Firele de aur tremură în pumnul meu. Am eşuat, cu toate că nu știu exact cum.

Nu! Nu! Priceperea noastră! Magia noastră! Dar corpul lui refuză!

Se aud bocete funebre în aer și miros de case arzând.

Bărbatul meu! Fă ceva, doctore!

Picioarele de aur se prefac în praf în mâinile mele. Cu urechile o aud pe nevasta lui Abdel Jameela mormăind fără cuvinte amenințări cu moartea.

Îmi merit moartea! Dumnezeuule atotputernic, ce am făcut? Un bătrân zace pe moarte pe masa mea. I-am tăiat picioarele la cererea unui vârcolac. Numai Dumnezeu îl poate salva! Îmi plec capul.

Și apoi le văd. Chiar deasupra locului unde amputasem picioarele lui Abdel Jameela sunt niște umflături despre care crezusem că se datorează gutei. Dar nu guta le-a făcut. Există ceva ascuns sub pielea fiecărui picior. Iau bisturiul și tai pielea de pe fiecare coapsă subțire. Bătrânul geme cu slabul suflu care i-a mai rămas.

Ce faci? întrebă nevasta lui Abdel Jameela pereții țestei mele.

O ignor, trăgând de carnea coapselor bătrânului, descoperind un miracol sinistru.

Sub pielea lui Abdel Jameela, înghesuite printre mușchi, se află niște picioare micuțe. Subțiri ca niște lujere și lipsite de păr. Fiecare picior pliat se termină cu o copită minusculă.

Nechemată, apare o amintire — Shireen și eu în livada Califului. Un pui de pasăre căzuse din cuib. Eu am oftat și mi-am mușcat buza, iar Shireen — o visătoare, dar nu una blândă — a râs de inima mea miloasă.

Scot fiecare picior cenușiu și umed de sub pielea jupuită și îl întind cu grijă. Când flexez micile încheieturi, vocea vârcolacului revine:

Ce... ce e asta, învățatule? Spune-mi!

O lungă clipă rămân mut. Apoi mă forțez să vorbesc, cu gâtul încă uscat:

— Nu... nu știi. Sunt... arată... ca niște picioare de copil sau de miel aflat încă în pântec.

Simt cum ea aprobă în interiorul minții mele.

Sau ca picioarele unuia dintre ai mei. Mult timp m-am întrebat cum a putut să mă atragă atât un simplu om.

— Toată știința și înțelegerea aparțin lui Dumnezeu, rostesc. Poate că soțul tău le-a avut dintotdeauna înăuntrul său. Sătenii spun că nu se știe cine îi sunt părinții. Sau poate... poate dragostea lui pentru tine... Cerșetorii infirmi din Cairo sunt cei mai grotești — și cei mai buni — din lume. Se zice că își doresc atât de mult să câștige bani din cerșit, încât sufletele lor le remodelează corpul din interior spre exterior. Ieri priveam asemenea povești drept absurde. Dar ieri te consideram și *pe tine* o fantezie a sătenilor.

În timp ce vorbesc, mișc în continuare cu grijă micile picioare ca să ajut circulația sângelui. Vrajile vârcolacului nu-mi mai ghidează mâinile, dar rutina unui medic este aproape la fel de copleșitoare. Acolo există o slăbiciune și eu fac tot ce pot ca să le ajut să găsească puterea.

Picioarele se zbat și lovesc în mâna mea.

Nevasta lui Abdel Jameela urlă în capul meu.

Îmi absorb magia. Ceva trage de...

Glasul se oprește.

Dau drumul picioarelor și, sub ochii mei, ele încep să crească. Pe măsură ce cresc le revine culoarea, parcă sângele ar începe să curgă. Apoi începe să apară păr pe ele.

— Nu există putere și siguranță decât în Dumnezeu!

Încerc să închid ochii și să mă concentrez pe cuvintele pe care le rostesc, dar nu pot. Capul mi se clatină și corpul se prăbușește.

Vraja pe care am aruncat-o asupra bietului meu soț ca să-l apăr — copitele astea ascunse s-au hrănit cu ea! O, uimitorul, minunatul meu soț!

Aud muzică puternică de lăute și miros de iarbă de lămâie, apoi totul în jurul meu se întunecă.

Când mă trezesc, zac pe spate, privind un cer purpuriu. Cerul de dimineața devreme. Stau întins pe o pătură afară din colibă. Mă ridic și Abdel Jameela se apleacă spre mine cu mirosul lui acru. Departe, aproape de poteca de pe deal, văd silueta neagră a soției lui.

— Profesore, te-ai trezit! Ce bine! spune pustnicul. Noi tocmai plecam.

Dar ne bucurăm că avem prilejul să-ți mulțumim.

Inima mea tresare și stomacul mi se strânge când aud din nou vocea în capul meu. Tors de pisică și miros de cardamom strivit plutesc sub cuvintele demonului. Mă uit la picioarele lui Abdel Jameela.

Sunt suple și acoperite cu blană de culoarea alunei. Fiecare picior se termină într-o copită despăcată perfectă. Merge pe ele cu o grație surprinzătoare.

Da, învățatule, iubitul meu soț trăiește și merge pe două copite. Nu ar fi fost așa dacă nu am fi avut ajutorul tău. Ai toată recunoștința noastră.

Ridicându-mă amețit în picioare, arăt cu capul în direcția vârcolacului. Abdel Jameela mă bate pe spate fără un cuvânt și face câțiva pași de țap spre cărare. Nevasta lui se înclină ușor spre mine.

La poporul meu, învățatule, recunoștința este mai mult decât un simplu cuvânt. Uită-te la colibă.

Mă întorc și mă uit. Și mi se taie respirația.

O comoară ca din basme. Aur și mirodenii. Nestemate și mosc. Argint și mătăsurii. Porțelan și muguri de aloe.

E probabil de zece ori zestrea pe care o caută tatăl lui Shireen.

Îți lăsăm astea și îți dorim numai bine. Am curățat urmele muncii noastre în colibă. Și în limba animalelor am chemat doi măgari sălbatici să-ți poarte lucrurile. Nu a mai rămas niciun necaz care să-l tulbure pe viteazul nostru prieten!

Reușesc să zâmbesc recunoscător ținând capul sus pentru o clipă. Sânge și bucățele din oasele bătrânului încă îmi mai murdăresc mâinile. Dar când mă uit la Abdel Jameela și la nevasta lui în lumina răsăritului, gândurile mele nu mai sunt mohorâte sau sinistre.

Pornesc pe cărarea de pe deal și vârcolacul îl ia pe Abdel Jameela de braț, iar copitele soțului și ale soției scrâșnesc pe pietrișul dealului Beit Zujaaj. Eu stau încremenit, privindu-i îndreptându-se spre ținutul vârcolacilor.

Trec de o cotitură a cărării și dispar în spatele dealului. O voce slabă, plină de chicote înșelătoare și iz de dragoste dimineța între așternuturi parfumate, șoptește în capul meu:

Nu-ți face griji, învățatule. Fiindcă noaptea trecută viitorul soț al lui Shireen a pierdut lupta cu nimitorul plăcerilor.

E într-adevăr posibil? Bătrânul vultur a murit? Și eu sunt un om bogat? Ar trebui să dansez și să râd. Însă mă îngenunchează amintirea grea a copitelor de aur stropite cu sânge. Mă întreb dacă pretendentul lui Shireen a murit de boala lui sau din cauza unei vrăji negre menite să mă răsplătească pe mine. Mă tem pentru sufletul meu. Timp îndelungat stau acolo în genunchi și plâng.

Dar după un timp nu mai plâng. Lacrimile fac loc speranțelor pe care le crezusem moarte. Mă ridic în picioare

și mulțumesc lui Dumnezeu cel măreț, sperând că nu e ceva greșit să fac asta. Apoi încep să încropesc o poveste acceptabilă despre bogăția secretă a unui pustnic care m-a răsplătit pentru că i-am salvat viața nevestei lui. Și mă întreb ce vor crede Shireen și tatăl ei despre bărbatul care am devenit.

Saladin Ahmed s-a născut în Detroit. A fost nominalizat pentru Premiul Campbell decernat „celui mai bun nou scriitor de science-fiction sau fantasy” și la Premiul Harper’s Pen pentru „cea mai bună povestire sword and sorcery/heroic fantasy”. Prozele lui au apărut în reviste și podcasturi, printre care *Orson Scott Card’s InterGalactic Medicine Show*, *Beneath Ceaseless Skies*, *Apex Magazine* și *PodCastle*, și au fost traduse în portugheză, cehă și olandeză. Romanul fantasy *Throne of the Crescent Moon* a apărut la editura DAW Books. Site-ul lui este la adresa www.saladinahmed.com.

Traducerea: Roxana Brâncianu

ÎMI AMINTESC VIITORUL

Michael A. Burstein

DIN PARTEA AUTORULUI: Când Apex Publications a decis să publice o culegere cu povestirile mele nominalizate la diverse premii, i-am întrebat pe cititorii care-mi urmăresc LiveJournal dacă m-ar putea ajuta să-i găsesc un titlu potrivit. Amicul Andrew Marc Greene din liceu a sugerat titlul „Îmi amintesc viitorul” ca fiind potrivit pentru tipul de povestiri pe care am tendința să le scriu. Am fost de acord, însă asta însemna să scriu o povestire cu titlul respectiv. Am repetat întruna în minte „Îmi amintesc viitorul”, dar nu mi-a venit absolut nicio idee. Pentru ca apoi, în după-amiaza de marți 18 martie 2008, să aud că Arthur C. Clarke murise. (Straniu; întrucât Clarke trăia pe un fus orar mult mai spre est, el a murit miercuri 19 martie, dar noi, cei care trăim în Occident, am aflat vestea marți. Este aproape ca o călătorie în timp.)

Mai târziu în aceeași seară, pe când mă uitam în oglindă și mă gândeam la dispariția ultimului dintre Cei Trei Mari, mi-am dat seama brusc despre ce trebuia să fie povestirea. I-am împărtășit repede ideea soției mele, Nomi, după care am mângălit câteva notițe ca să nu le uit. Am sunat-o de asemenea pe Janna Silverstein, deoarece trebuia să-i spun și altui scriitor de science-fiction și fantasy despre epifania pe care tocmai o avusesem, și era prea târziu să mai telefoniez cuiva de pe coasta Atlanticului. „Îmi amintesc viitorul” este povestea unui scriitor de science-fiction vârstnic pe nume Abraham Beard (numele este o glumă a mea și a prietenului Charles Arday din liceu, fiindcă amândoi l-am utilizat pentru scriitori sau redactori care sunt personaje în povestirile noastre). Abraham și-a petrecut viața scriind despre diverse viitoruri pline de speranțe și este dezamăgit că niciunul dintre ele nu s-a împlinit. El vrea să stabilească o legătură cu fiica lui adultă, Emma, care să-l conecteze pentru ultima dată cu viitorul, dar ea pleacă

și-i respinge încercarea, care însemna oricum prea puțin, prea târziu. Din punctul de vedere al Emmei, tatăl ei și-a petrecut o parte mare din viață urmându-și cariera de scriitor, cu capul pierdut în nori și dedicând prea puțin familiei sale. Abraham recunoaște asta în povestire, când scrie: „Mă gândesc o dată în plus să-i spun ceea ce i-am mai spus: că timpurile erau grele, că banii erau puțini și că Sheila și cu mine trebuia să lucrăm amândoi pentru a-i asigura o viață decentă Emmei. Apoi însă îmi amintesc de câte ori i-am trântit în nas Emmei ușa biroului meu, fiindcă aveam un termen urgent de predare, și-mi dau seama că șansa pentru scuze și explicații s-a pierdut departe în cețurile timpului”. La sfârșitul povestirii, Abraham stabilește o legătură cu celelalte proenituri ale sale, personajele pe care le-a creat în lumile lui infinite.

Textul este sumbru, totuși plin de speranță. M-am amuzat scriind selecțiile din romanele lui Abraham, pe care le-am întrețesut prin firul narativ, deoarece a trebuit să reproduc atmosfera science-fictionului din diverse decenii ale secolului XX. Povestirea abordează de asemenea în mod direct controversa minoră potrivit căreia mulți scriitori de science-fiction și fantasy din prezent privesc mai mult spre trecut decât spre viitor; ea sugerează că ar trebui să îmbrățișăm trecutul, nu să-l respingem. Așa cum spune Shakespeare în *Furtuna*: „Prologul este trecutul”.

„Îmi amintesc viitorul” nu este prima mea tentativă în science-fictionul recursiv menită să-i onoreze pe înaintașii noștri: povestirile mele nominalizate la Premiul Hugo „Cosmic Corkscrew” și „Paying It Forward” îmi arată de asemenea interesul față de această temă.

Îmi amintesc viitorul se dedică lui Arthur C. Clarke.

Îmi amintesc viitorul.

Viitorul a fost glorios cândva. Abunda în nave spațiale zvelte și argintii, în colonii selenare și imperii galactice.

Orizontul părea imediat accesibil; aproape că am fi putut atinge stelele, cu singura condiție de a încerca.

Eu am ajutat cândva la crearea viitorului aceluia. Noi l-am creat din sângele nostru, din sudoare și lacrimi pentru un penny cuvântul. Noi am dat în clocot viitorul acela, întipăririndu-l pe teancuri de hârtie de calitate proastă, doar pentru a vedea cum îl macină acizii amari ai deceniilor. Încă pot simți izul proaspăt al lumii aceleia, printre mirosurile stătute rămase în biblioteci, cerneală adevărată pe hârtie adevărată.

Nădăjduiesc însă că nimeni altul nu-l simte.

Smith s-a întors către Angela, a cărei față era ascunsă de vizorul din sticlă al căștii ei. În ciuda gravitației sporite și a dimensiunilor mari ale costumului spațial, simțea că ar fi fost în stare să sară treizeci de metri în vid.

— Angela, privește!

— Ce este? a întrebat ea.

Și-a întins mâinile înmănușate pentru a-i lua obiectul.

— Ușurel, a spus el când i-a întins foaia. Este hârtie. Hârtie adevărată!

Angela a luat-o, tratând-o aproape cu venerație. O dată în plus a privit în jurul grotei mari, la numeroasele coloane de marmură inscripționate, și și-a plimbat raza prin toate colțurile întunecoase.

— Hârtie? Chestia aia din lemn mort despre care mi-ai povestit? Făcută din copaci?

Smith a încuviințat din cap.

— Exact. Am găsit străvechea bibliotecă pierdută a Noului Pământ. Și poate că — doar poate — în volumele

acestea vom găsi indiciul final care ne va duce spre locul unde se află planeta natală a omenirii.

Abraham Beard,
Căutătorii (1950)

A doua zi după ce am primit diagnosticul, Emma vine să mă viziteze acasă. Când sună, mă ridic de pe scaunul din living, unde vizionam de o oră *Planeta interzisă* pe DVD, și șontăcăiesc până la ușa din față, la capătul holului.

Un vânt rece mă lovește când întredeschid ușa. Mă înfi-or pentru o clipă, în timp ce Emma trece pe lângă mine.

Închid ușa, iar ea deschide dulapul mare de pe hol și mâinile îi dansează peste umerase. Le ignoră pe cele goale din lemn și alege unul din plastic albastru.

— E aproape amiază și tu ești tot în halatul de baie? mă întreabă, pe când își scoate pardesiul.

— Sunt pensionar și este weekend, îi răspund. De ce m-aș îmbrăca altfel?

— Fiindcă vine în vizită unica ta fiică? În sfârșit, nu contează...

Își atârnă pardesiul în dulap.

— Unde-s Frank și copiii? o întreb.

Ea pufnește.

— Au decis să rămână acasă.

Copiii au decis să stea acasă. Nepoții mei, Zachary și Kenneth. Sau Zach și Ken, așa cum mi-a spus Emma că preferă să fie numiți. Nu i-am mai văzut de luni de zile.

— N-aveau chef să traverse New York-ul până-n Queens?

— E prea frig.

— Atunci de ce ai mai venit?

Emma ȱuguie buzele și se uită la podea.

— M-am gândit c-ar fi frumos să te văd.

Știu că asta nu poate fi tot, însă nu insist. Emma îmi va spune totul atunci când va avea chef.

— Ți-e foame? o întreb, mergând spre living. Vrei ceva de mâncare?

Ea zâmbește.

— Ce-o să-mi oferi de data asta? Un ardei gras? O clementină?

Adevărul este că în frigider se găsesc mulți ardei grași și clementine, dar refuz să-i dau satisfacție.

— Mă gândisem că poate vrei niște înghețată.

— Înghețată? repetă ea surprinsă. Da, niște înghețată mi-ar plăcea. Unde-i?

— În congelator, îi răspund, deși ar trebui să fie evident; unde altundeva să ții înghețata?

Primul lucru pe care l-a remarcat Larry a fost frigul. Îi umpluse însuși miezul făpturii, după care se estompase lent, pe măsură ce tentaculele de căldură îi pătrunseseră în corp.

După aceea a observat o luminiță albă, slabă, care clipea în depărtare. Se mărise, sau poate că se apropiase, dar continua să pulseze în ritm regulat.

Și în cele din urmă a auzit un șuierat, sunetul aerului care scăpa cu repeziciune printr-un orificiu. A încercat să respire și a simțit ca și cum plămânii i-ar fi fost plini cu lichid. A încercat din nou...

...și o ușă s-a deschis brusc, iar Larry a înțeles că plutea în poziție verticală într-o incintă rotundă din sticlă. Lichidul gelatinos care-l înconjură s-a scurs repede și a căzut în brațele a doi bărbați în combinezoane argintii.

— Ușurel, a rostit cel mai înalt dintre ei. Mușchii tăi au nevoie de adaptare.

Larry le-a îndepărtat sprijinul.

— Mă simt perfect, a croncănit el.

A expectorat niște fluid și a continuat:

— N-am nevoie de ajutor.

— Dacă așa crezi..., a zis bărbatul înalt.

— Da, așa cred.

Larry s-a întins complet, îndreptându-și poziția gârbovită și, cu toate că-și simțea picioarele gata să cedeze, a refuzat să le ofere străinilor satisfacția de a-l vedea căzând.

— Unde sunt? a întrebat el. Ce se-ntâmplă?

— Totul la momentul convenit, a rostit bărbatul mai scund cu glas subțire, pițigăiat.

Larry s-a întors și l-a ținut cu privirea.

— Sunt Larry Garner, omul cel mai bogat de pe Pământ și vreau să-mi spuneți ce se-ntâmplă. Imediat!

Cei doi bărbați au schimbat priviri, iar cel scund a ridicat din umeri.

— De obicei le acordăm oamenilor mai mult timp pentru readaptare, dar dacă insiști...

— Insist!

— Te afli în viitor, a spus bărbatul. De la moartea ta au trecut două mii de ani.

Larry a leșinat.

Abraham Beard,
Decongelării (1955)

— Pământul către tata! Alo? Mai ești acolo?

Emma flutură o mână prin fața ochilor mei.

— Scuze, răspund. Mă gândeam la ceva. Mintea mea...

— Era prin altcândva. Mda, am mai auzit asta.

Îmi dau seama că stăm în sufragerie și că Emma a umplut două boluri cu înghețată, câte unul pentru fiecare. Îmi iau lingurița și înghit puțin. Este cu unt de arahide.

Detest untul de arahide, dar am cumpărat pentru Zach și Ken când au fost ultima dată aici.

Înghețata este bocnă. O simt atât de rece pe limbă, încât mă arde. Las lingurița în bol și o privesc pe Emma mâncând.

— Poți să iei restul când pleci, îi spun. S-ar putea să le placă copiilor.

Îmi aruncă un semisurâs.

— În ciuda frigului de afară, probabil că tot s-ar topi înainte s-ajung acasă.

— Ah.

Rămânem în tăcere pentru câteva momente; singurul sunet este ticăitul ceasului analog din camera vecină, cel pe care l-a cumpărat soția mea, Sheila, când ne-am căsătorit, ceasul care atârnă deasupra televizorului cu ecran plat pe care Emma și Frank mi l-au dăruit la ultima mea aniversare.

— Și, cum merge treaba?

— Merge bine.

— Copiii se descurcă la școală?

— Da.

Emma zâmbește.

— Zach a făcut o prezentare în PowerPoint despre blogging.

Încuviințez din cap și mă străduiesc să-mi păstrez expresia neutră, dar Emma mă citește perfect.

— Dezaprobi?

— Nu-i vorba despre asta. Atât că...

— Te cunosc eu. Predica numărul douăzeci și trei.

— Nu-s chiar atât de previzibil.

Ea își încrucișează brațele peste piept.

— Perfect. Atunci la ce te-ai gândit?

Tac un moment, însă ea n-a părut sarcastică, așa încât spun:

— Când eu aveam vârsta lor, viitorul părea realmente plin de posibilități.

— Și noi avem posibilități, tată.

Clatin din cap.

— Ne-am întors spre interior. Cu toții. Cândva visam la o lume mare cât cerul. Acum stăm toți ghemuiți peste ecranele noastre mititele.

Emma dă ochii peste cap.

— Cum am spus, predica numărul douăzeci și trei. În numai trei fraze, treci din nou de la internet la absența programului de explorare a spațiului cosmic.

— Și nu crezi că-i o problemă?

— Atât doar c-am mai auzit chestia asta.

— Cu cât ceva este mai adevărat, cu atât merită să fie repetat mai des.

— Nimic nu merită să fie repetat, dacă nu poți face ceva în direcția respectivă, zice ea, apoi suspină. Vorbesc serios, ce așteptai să fac la doisprezece ani, când m-ai avertizat pentru prima oară despre entropie și moartea termică a universului?

Nava stelară *HaTikvah* ajunsese în cele din urmă la marginea universului. Speranța umplea sufletele celor cincizeci de mii de oameni și extra-terestrești care o ocupau; fiecare era ultimul din rasa sa.

Pe punte, căpitanul Sandra McAllister rosti în intercom:

— Semeni întru conștiință, am ajuns la proverbialul „acolo”. Universul se termină, tăciunii stelelor se estompează în neant și peste o clipă vom recurge la puterea Găurii Negre Omega. Dacă totul se va desfășura conform planului, vom părăsi universul nostru muribund și vom pătrunde în unul nou, tânăr și plin de viață. Vom continua să trăim, dar, mai important, vom continua să existăm pentru a ne putea reaminti de cei care au trăit înaintea noastră.

McAllister se întoarse către secund și spuse:

— Jacob, de-acum poți să apeși butonul în orice clipă.

Jacob încuviință și-și întinse degetele subțiri spre Dispozitivul Poarta. Dar cu o clipă înainte de a apăsa butonul roșu, întreaga navă fu zgâlțâită violent.

— Ce-a fost asta? strigă el.

Virilion, pilotul-robot al navei, răspunse croncănit:

— Nichashimii! Au venit să ne-oprească!

McAllister miji ochii.

— Nici vorbă s-o facă, replică ea. Virilion, foc de voie! Rade-i din cer!

Abraham Beard,
Foc și gheață (1980)

— Tată? Tată?

— Nu trebuie să țipi.

— Iar te pierduseși în gânduri.

— Poate că mă-ntorc spre interior, îi răspund, fiindcă-mbătrânesc.

Pentru prima dată de când a intrat azi în casă, Emma pare îngrijorată.

— Nu ești chiar așa bătrân, tată.

Îi zâmbesc pentru a o împiedica să observe umezeala pe care o simt în ochi.

— E drăguț din partea ta, dar nu-i adevărat, *sunt* bătrân.

— Ești bătrân doar când te simți bătrân. Tu mi-ai spus asta, odată.

Clatin din cap.

— E greu să mă simt tânăr când atâția dintre colegii mei au dispărut.

Mai întâi Robert, apoi Isaac, acum Arthur, gândesc, deși n-o spun cu glas tare. O cunosc pe Emma prea bine; s-ar putea să râdă de mine fiindcă mă plasez printre asemenea giganți.

Ea însă nu pare să știe ce să-mi răspundă; se foiește câteva secunde, mai înghite niște înghețată, apoi schimbă subiectul.

— Știi, am venit azi pentru că am niște noutăți.

— Interesant, și eu am. Începe tu.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. Ce este? o întreb.

Ea inspiră profund și mă privește în ochi.

— Ne mutăm în California.

Jackie s-a uitat la nava spațială argintiu-strălucitoare, cu hublouri pe toate părțile, de sus până jos. Se simțea mai surescitată decât fusese vreodată în cei șase ani de viață. În scurt timp familia ei avea să lase în urmă planeta aceasta poluată și deprimantă, pentru o lume nouă, plină de câmpii verzi și frumoase, bogată în posibilități.

Mama și tatăl lui Jackie au ținut-o strâns de mâini, când au ieșit toți trei pe platforma de lansare. Perna de aer plutea alături, purtându-le bagajele, în timp ce robocâinele ei alerga înainte și înapoi, răspunzând la agitația fetei.

În cele din urmă, parcă după multe ore, deși Jackie știa că trecuseră doar câteva minute, potrivit cronometrului ei, au ajuns la trapa deschisă a navei spațiale. O stewardesă cu păr platinat stătea în prag, primindu-i pe imigranți cu un zâmbet larg. Le-a luat biletele și le-a urat bun-venit la bord.

— E chiar adevărat, tati? a întrebat Jackie.

Tatăl ei și-a scos pipa din gură și a zâmbit.

— Da, este, a spus el. Adio, Pământ! Următoarea oprire — Marte!

Abraham Beard,
Familia Burns pe Marte (1960)

— Tată, iar ai plecat?

— Nu, nicidecum.

— Cum spuneam, ne mutăm în California.

— De ce?

Trage aer adânc în piept.

— Frank are o slujbă nouă. UCLA îi oferă un post de titular. Profesor plin.

— UCLA. *Hmm...* California...

Încerc să par cât mai inexpressiv posibil, deși Emma trebuie să știe cât de mult mă afectează vestea asta.

— Da, California.

— Din câte aud, California este un loc frumos.

Se încruntă și pare derutată.

— N-o să obiectezi?

— Ai vrea?

— Nici măcar nu dorești să știi de ce ne mutăm?

— Păi, mi-ai spus... Frank a primit o ofertă de slujbă. Fac o pauză.

— Și tu?

— Ce-i cu mine?

— Dacă o să locuiești în L.A., nu cred c-o să mai poți lucra la Societatea Istorică din New York. Ai găsit un post la vreun muzeu de-acolo?

Acum ea face o pauză lungă înainte de a răspunde.

— Nu intenționez să mă reangajez, cel puțin nu imediat.

— Da?

— Vreau să-mi pot dedica tot timpul copiilor.

O privesc cu atenție în ochi, văzând fetița de șase ani care nu-și dorea nimic altceva decât să fie primul astronaut care va păși pe Jupiter.

— Chiar asta îți dorești?

Se încruntă la mine.

— Cred că măcar un părinte ar trebui să-și dedice tot timpul creșterii copiilor.

Simt înțepătura cuvintelor ei. Mă gândesc o dată în plus să-i spun ceea ce i-am mai spus: că timpurile erau grele, că banii erau puțini și că Sheila și cu mine trebuia să lucrăm amândoi pentru a-i asigura o viață decentă Emmei. Apoi însă îmi amintesc de câte ori i-am trântit în nas Emmei ușa biroului meu, fiindcă aveam un termen urgent de predare și-mi dau seama că șansa pentru scuze și explicații s-a pierdut departe în cețurile timpului.

Allen Davidoff ocoli cubul plutitor de ceață, precaut să nu-l atingă vreun tentacul. Pe planeta

aceasta nu mai exista nimic altceva cale de mulți kilometri.

Complet acoperită în veșmântul ei alb, Păstrătoarea venea după el la trei pași depărtare, până ce bărbatul se opri în cele din urmă.

Se întoarse cu fața către ea.

— Impresionant, rosti el. Un fenomen atmosferic?

Ea râse și ochii căprui îi licăriră.

— Te prefaci necunoscător, îi replică. Știi bine că nu-i asta.

Allen încuviință; Păstrătoarea avea dreptate. El știa, dar în trecut își îngăduise să nutrească speranțe în timpul căutării donquijotești, speranțe care-i fuseseră spulberate din nou și din nou.

— Am găsit-o așadar cu-adevărat? întrebă el.

Păstrătoarea aprobă din cap.

— Da, ai găsit-o.

Allen reveni cu ochii la pâclele alburii.

— Este Poarta Timpului, spuse el. Pot merge ori-când, în orice flux temporal aș dori.

— Este Poarta Timpului, repetă Păstrătoarea. Poți merge în orice perioadă temporală și în orice loc din univers ai dori. Există totuși o problemă.

Allen așteaptă. Păstrătoarea rămase tăcută, iar ceasul bărbatului ticăi secunde până ce el întrebă în cele din urmă:

— Care-i problema?

Păstrătoarea surâse răutăcios.

— Singura problemă este că odată ce ai făcut alegerea și ai pătruns în trecut, nu te mai poți întoarce. Călătoria este numai dus... și finală.

— Atunci...

— Atunci ar fi bine să alegi înțelept.

Abraham Beard,
Printre ceturi (1991)

— Sper să fie de bun augur pentru tine. Știi că doresc doar ce-i mai bine pentru tine și pentru copii.

Dacă a observat că nu l-am menționat pe Frank, nu comentează. Se mulțumește să aprobe din cap.

— Mai devreme, ai zis că și tu ai noutăți.

Deschid gura ca s-o anunț despre diagnostic, așa cum intenționasem când mă sunase prima dată să-mi spună că voiau să vină cu toții în vizită, dar apoi mă opresc. Încă nu mor, dar sunt bătrân. Medicii mi-au zis că mintea nu-mi mai este la fel de ageră pe cât a fost cândva și că anii mi se apropie de sfârșit. Dacă-i spun asta, poate că ea și Frank vor amâna mutarea, sau cel puțin vor rămâne mai aproape de New York, pentru a-i putea vedea în ultimele mele zile, împrățiate.

Ultimul om de pe Pământ își luă rămas-bun de la nava spațială care purta restul omenirii spre stele. Când nava deveni doar un punctuleț pe cer, înspiră adânc aerul proaspăt și zâmbi. Cineva trebuia să vegheze planeta care murea și simțea că era cuvenit s-o facă el și numai el.

Abraham Beard,
Ultimele zile ale planetei Pământ (1970)

Decid să nu-i pomenesc Emmei despre diagnostic. N-ar fi corect nici pentru ea, nici pentru copii să adauge factorul acela în ecuație. Însă ea așteaptă să-i destăinui

noutatea și n-am decât un alt lucru de împărtășit. Este ceva foarte intim și posibil doar primul simptom al demenței senile, dar am simțit nevoia să spun cuiva. Și Emma este aici, și Sheila nu mai este aici.

— Pot să-ți spun un secret?

Ea lasă capul pe un umăr.

— Nu s-a mai întâmplat.

Deschid gura să obiectez, apoi îmi dau seama că are dreptate.

— Ei bine, vreau acum. Tu știi povestirile și romanele pe care le-am scris...

— Da, răspunde sec. Ce-i cu ele?

— Niciodată în toată viața mea n-am simțit că scriu ceva care să-mi aparțină cu adevărat, încep și privesc undeva peste umărul ei. Uneori, când stăteam treaz la ora trei noaptea, aveam senzația că imaginile din mintea mea nu erau simple născociri personale. Aveam senzația că eram un canal de transmitere, ca și cum ridicasem o antenă într-un fel de ceață cosmică și receptam mesaje, mesaje adevărate, din viitorul din visele mele.

Emma stă stoic în timp ce-i înșir toate astea. Nu știu la ce reacție să sper, dar în niciun caz s-o văd dând ochii peste cap. Totuși, cu asta mă aleg.

— Bun, și care-i noutatea?

— Nu sunt tocmai sigur, îi răspund. Știi că de cinci ani n-am mai scris nimic? Asta pentru că mesajele s-au oprit. Atât doar...

— Atât doar... că ce?

— Au reînceput visele. Mă trezesc iarăși în toiul nopților, simțind ca și cum viitorul ar încerca să ajungă din nou la mine. Însă imediat ce mă trezesc, imaginile pe care încearcă să mi le trimită viitorul se pierd în depărtare.

Oftează și se ridică; nu pot spune dacă-i furioasă sau doar enervată.

— Iar mă încerci cu idei pentru cărțile tale, așa-i?

— Nu, clatin eu din cap. Nu, deloc. Este ceva ce mi se-ntâmplă cu adevărat.

Expresia ei este compătimitoare.

— Deci asta ți-e scuza, rostește încet. Viitorul se străduia să te contacteze și de aceea ai fost mereu cu capul pierdut în nori.

Încerc să protestez, dar, ca o ironie a sorții, nu-mi găsesc cuvintele. Emma ia bolurile și lingurițele și le duce în bucătărie. O aud spălându-le repede și lăsându-le pe scurgător în timp ce eu stau la masă, neștiind ce să-i spun ca să îndrept lucrurile.

Iese din bucătărie și se îndreaptă către dulapul de pe hol. O aud îmbrăcându-și pardesiul, apoi revine în sufragerie și se oprește lângă mine.

— Tată, tu ai fost întotdeauna atât de ocupat să trăiești în viitor, încât nu te-ai bucurat niciodată de propriul tău prezent. Iar cum nici măcar nu mai trăiești în viitor. Trăiești în trecut.

Apoi iese din încăpere și din casă.

În zilele următoare, Emma îmi folosește cheile de rezervă pentru a intra în casă. Abia dacă mă salută din cap când suie în pod și scotocește prin cutii, strângând puținele amintiri din copilărie pe care și le dorește.

Aș dori să lase fotografiile, dar am ajuns să înțeleg că le va lua oricum cu ea, dacă vreau ca nepoții mei să continue să nu uite cum arătau bunicul și bunica lor. Emma îmi spune că le va scana și mi le va restitui, iar eu mă mulțumesc să aprob din cap.

Zilele trec mult prea repede. În cele din urmă sosește ultima dimineață în care Emma va veni pentru a-și lua ultimele cutii. Ea nu știe însă, pe când șofează, că dimineața aceasta reprezintă de asemenea ultimele mele momente petrecute pe acest Pământ. Și în ultimele mele momente pe acest Pământ sunt mântuit.

Stau întins în pat, în pijamaua albastră favorită, și privesc prin ochelari literele minuscule ale unei reviste. Pe nopțieră se află o farfurie cu o portocală pe jumătate mâncată; încă îi pot simți sucul pe limbă și o bucătică de pulpă care mi-a rămas prinsă între două măsele din partea dreaptă.

Atunci începe.

O briză ușoară suflă spre mine de la piciorul patului. Pun revista deoparte și mă uit, dar nu văd nimic acolo, decât peretele și ușa închisă de la baie.

Reîncep să citesc și altă briză flutură paginile revistei. Apoi briza se întetește, până ce se transformă într-o pală adevărată de vânt.

O crăpătură foarte subțire apare în aer, plutind la doi metri deasupra mochetei roșii. Crăpătura se lărgeste și devine o gaură circulară. Lumină albă emană din gaură, care se mărește și se tot mărește, până devine o sferă cu diametrul de doi metri, scăpărând ușor de electricitate. O siluetă umană în costum spațial argintiu, cu chipul invizibil în cască, iese din sferă cu un pocnet audibil.

Știi că aceasta nu-i o iluzie, că ceea ce se întâmplă în fața mea este real. Izbutesc să-mi păstrez sângele rece și întreb:

— Cine ești?

Silueta duce mâna la cască, desface etanșările și o scoate.

Astronautul este o femeie. Își scutură părul blond și lung, apoi și-l îndepărtează de pe chip și zâmbește:

— Știi cine sunt, Abe. Uită-te bine.

Mă uit și simt un fior.

— Nu se poate!

Ea încuviințează din cap.

— Ba se poate.

— Ești Sandra McAllister. Însă tu ești un personaj fictiv. Nu există. Eu te-am inventat.

— Da, tu m-ai inventat. Dar eu exist cu adevărat.

— Nu-nțeleg...

— Ne-am gândit că s-ar putea să nu-nțelegi, dar nu dispunem de mult timp, așa c-ascultă-mă atent. Din câte au putut determina savanții noștri, de fiecare dată când ai scris o povestire, ai creat un univers paralel, un loc în care oamenii pe care i-ai gândit existau cu adevărat. Aparent, creierul tău are o conexiune la nivel cuantic cu câmpul de energie punct zero din multivers. Tu ai izbutit să deformezi realitatea, realitatea noastră, așa încât noi am sfârșit prin a exista cu adevărat.

— Așa ceva nu-i posibil.

— Abe, știi foarte bine că ești un individ rațional. Explică-mi atunci în alt fel prezența aici.

În adâncul inimii și al sufletului știi că nu halucinez. Iar după ce am eliminat imposibilul, rămân cu improbabilul.

— Așadar ești reală?

— Și nu numai eu, răspunde Sandra.

Încep să mă gândesc la toate personajele pe care le-am creat de-a lungul carierei mele.

— Jackson Smith și Angela Jones? Larry Garner? Jackie Burns? Allen Davidoff? Toți sunt reali?

Sandra încuviințează la auzul fiecărui nume pe care-l recit.

— Sunt toți reali. *Suntem* toți reali.

— Chiar dacă ar fi așa, cum ai trecut prin bariera dintre universuri? Nu-i posibil.

— Ba da, dacă controlezi energia unei găuri negre, utilizând Dispozitivul Poarta.

Rămân stupefiat doar pentru o clipă, după care mă luminez. Îmi amintesc detaliile ciclului de povestiri din care sosește Sandra.

— Nava stelară *HaTikvah*, rostesc eu.

— Și nichashimii, adaugă ea.

Holbez ochii.

— Sunteți dușmani de moarte. Așa am scris. Cum puteți coopera?

— Nichashimii au înțeles că tot tu i-ai creat și pe ei. Am conectat cele două nave pe orbita Găurii Negre Omega.

Nu mă pot abține: arunc cearșaful de pe corpul meu slăbănog și cobor picioarele din pat, ca să mă pot ridica și s-o privesc mai bine pe Sandra.

— Asta-i ceva mult prea periculos. Ați putea pierde ambele nave într-o clipită.

— Tocmai de aceea trebuie să te grăbești.

— Nu-nțeleg.

— De ce crezi c-am venit aici?

— Ăăă, să mă saluți? Să mă anunți că nu mi-am trăit viața în zadar?

Ea dă ochii peste cap.

— Ca să te salvez. Ca să te vindec de boala care se apropie și ca să-ți împărtășesc aceeași nemurire pe care ne-ai acordat-o cu generozitate tuturor.

— Să mă salvezi? Folosiți toată energia aceea doar pentru a mă salva pe mine?

Strânge din umeri.

— Ești tatăl nostru. De ce n-am face-o?

Simt cum lacrimile îmi umplu ochii, înaintez și-o îmbrățișez pe Sandra cât pot de tare. Ea mă strânge în brațe în timp ce plâng.

— E-n regulă, tată, îmi spune. Am venit după tine. Bun-sosit acasă.

Ultimul fragment pot doar să-l ghicesc, deoarece sunt deja plecat. Dar după cum văd eu lucrurile, când Emma a întors cheia în broască, casa a uruit, iar ea a auzit un pocnet sonor și un vâjâit de la etaj.

— Tată? Tată? a strigat, dar eu nu eram acolo ca să-i răspund.

S-a repezit în sus pe scări și a luat-o la dreapta, spre dormitorul tatălui ei. A deschis ușa, ca să descopere că tatăl ei dispăruse deja, în mijlocul unui iz de ozon.

Mi-am amintit viitorul.

Și la rândul lui, viitorul și-a amintit de mine.

Michael A. Burstein s-a născut în New York City, unde a urmat Hunter College High School în Manhattan. Este diplomat în fizică la Harvard College și la Boston University, și a participat la Clarion Workshop în 1994. Povestirile lui au fost nominalizate de zece ori la Premiul Hugo și de patru ori la Premiul Nebula; în 1997, a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor nou. Între 1998 și 2000 a fost secretar al SFWA. Împreună cu soția lui, Nomi, și cu fiicele lor gemene locuiește în Brookline, statul Massachusetts, unde este membru în Consiliul de Administrație al Bibliotecii Publice și în Consiliul Primăriei.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

PROBABILITĂȚI NON-ZERO

N. K. Jemisin

DIN PARTEA AUTORULUI: Ar trebui să fie destul de evident că povestirea aceasta este în majoritate o pastişă a vieții mele cotidiene perfect banale din Brooklyn — naveta la serviciu, explorarea pieții agricole, gândurile disprețuitoare despre turiști, ca și cum nu m-aș fi mutat eu însămi aici cu doar câțiva ani în urmă și așa mai departe. În Brooklyn există însă un soi de magie minimalizată, pe care o pot percepe în toate plimbările și întâlnirile acestea perfect banale. Mi se lipește de piele ca umiditatea, zumzăie dedesubtul tuturor conversațiilor. Cred că conștientizarea ei îl definește pe adevăratul newyorkez. Te muți aici, te simți nelalocul tău pentru o vreme, pentru ca apoi, deodată, trosc! apare momentul în care o simți. Te poți uita la altcineva care aparține locului acestuia, care simte aceeași magie, și știi. Este ca o strângere secretă de mână, atât doar că newyorkezii n-ar fi niciodată atât de stângaci. Ei s-ar mulțumi doar să se uite unul la celălalt. Asta ar fi suficient. Așa încât în cazul lui „Probabilități non-zero”, n-am făcut altceva decât să explicitez subcurentul acela de straniețate perpetuă. Sunt încântată de reacțiile cu care a fost primit textul, dar realmente nu mă așteptam la ele, deoarece, așa cum povestirea însăși amintește — ce contează dacă un oraș reacționează la un dezastru improbabil (să zicem, 11 septembrie) sau la altul (probabilitate neștiută)? Orașul rămâne, și reacționează, la fel. Acolo rezidă adevărata magie.

Dimineața, Adele se pregătește pentru drumul la serviciu ca un războinic pentru bătălie. Mai întâi, se roagă, deopotrivă la Dumnezeuul creștin al strămoșilor ei irlandezi

și la zeii orixa ai strămoșilor ei africani — aceștia din urmă îi sunt mai puțini familiari, dar începe să-i cunoască. Apoi face o baie cu ierburi, printre care cicoare uscată și ienibahar, dintr-un amestec pe care i-l dă femeia de la magazinul local de plante și obiecte rituale. (Nu știe bine spaniola, dar începe să se familiarizeze și cu ea. Cuvântul de astăzi este *suerte*.) Apoi, mirosind vag a cafea și a plăcintă cu dovleac, se gătește în straturile armurii: Medalia Sfântul Christopher pe care i-a trimis-o mama, ca s-o apere în călătorii. Agrafa de păr pe care o purta când s-a despărțit de Larry, decizie pe care o socotește cea mai bună din viața ei. În zilele deosebit de periculoase, poartă chiloții în care a trăit primul orgasm autoindus post-Larry. Sunt puțin jerpeliți, dar încă mai mult sau mai puțini siguri. (Îi spală acum de mână, cu Woollite și îi usucă întinși pe orizontală.)

Apoi începe călătoria spre serviciu. Nu merge cu bicicleta, deși are. O vecină și-a rupt o mână, când roata din față a bicicletei i s-a desprins în timpul mersului. Ar fi putut să fie orice. Doar un accident. Dar totuși.

Așa că Adele pornește la drum, legănându-și brațele, bucurându-se de vremea de afară, dacă e soare, luptându-se cu umbrela-i mizerabilă, dacă plouă. (Nu mai deschide umbrela când se află înăuntru.) E cu ochii în patru la cei care ar putea să nu fie la fel de bine protejați. E nevoie de doi pentru un tango, dar ajunge unul singur ca să te bage-n rahat, cum se zice în cartierul ei. Și, uite-așa, după ce trece de doar trei străzi, se înalță un bubuit oribil, pământul se cutremură, alarmele mașinilor pornesc, se aud țipete și oamenii încep să fugă. Valuri de fum, încărcate de un miros înțepător și un gust ca de sânge uscat. Când Adele ajunge la colț, încordată și gata s-o ia la goană,

dă cu ochii de trenul navetă de pe ruta Franklin Avenue, o mașinărie minusculă, care circulă pe o linie suspendată pe anumite porțiuni ale traseului său scurt, lăbărțându-se peste Atlantic Avenue ca o balenă de aluminiu aruncată la mal. Trenul a sărit de pe linii, s-a prăbușit zece metri până la sol și i-a ucis, probabil, pe toți cei aflați în interior, dedesubt ori în apropiere.

Adele se duce să dea o mână de ajutor, firește, dar, chiar în timp ce ea și alți buni samariteni târăsc dintre dărâmături cadavre și răniți urlând, nu poate să nu simtă o doză de dispreț. Furia ei e un refugiu: e mai ușor de suportat decât oroarea în fața membrilor zdrobite și a vieților curmate. Se simte și puțin rușinată, dar ține cu dinții de furia ei, pentru că e un scut mai bun.

Ar fi trebuit să fie mai prudentă. Probabilitatea ca un tren să deraieze era infinitezimală. Ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp.

Vecinul ei — celălalt, bărbatul de vizavi — a ajutat-o să priceapă asta cu mult înainte ca obsedații de matematică să-și termine calculele complexe.

— Uite, spusese el, așezând un pachet de cărți cu fața în jos pe măsuța de cafea a Adelei. (În cești era cafea, cu o porție generoasă de Bailey's. Era un tip destul de cumsecade, astfel că i-l oferea cu dragă inimă.)

A amestecat cărțile cu viteza amețitoare a unui expert, a tăiat, iarăși a amestecat, apoi a luat întreg pachetul și l-a răsfirat, tot cu fața în jos.

— Alege o carte.

Adele a ales. Jokerul.

— Sunt doar doi în pachet, a zis el, apoi a amestecat cărțile și le-a răsfirat din nou. Mai alege una.

S-a supus și a tras celălalt joker.

— Coincidență, a spus ea. (Asta se întâmplase cu luni în urmă, pe când era încă sceptică.)

El a clătinat din cap și a pus cărțile deoparte. Din buzunar, a scos o pereche de zaruri. (Era destul de cumsecade ca să-l poștească înăuntru, dar tot era genul *acela* de bărbat.)

— Ia vezi, a zis el și le-a azvârlit pe masă.

Unu-unu. A luat zarurile în palmă, le-a scuturat, le-a aruncat din nou. Tot unu-unu. A treia aruncare i-a adus șase-șase; la aceasta, Adele a arătat triumfătoare cu degetul. Însă a patra aruncare a fost din nou unu-unu.

— Nu sunt măsluite, dacă te-ntrebi, a precizat el. Nimeni n-a pilit colțurile, nici nu le-a făcut altceva. Le am de la băcănia de pe strada noastră, dintr-un morman de nimicuri pe care bătrânul le azvârlea, să facă mai mult loc pentru rafturile cu mâncare. Noi-nouțe, direct din pachet.

— S-ar putea să fie un set defect, a spus Adele.

— S-ar putea. Dar cărțile nu sunt defecte, nici degetele tale.

S-a aplecat spre ea, cu ochii concentrați, în ciuda aburului plăcut adus de Bailey's.

— Unu-unu în trei aruncări din patru? Și a patra, șase-șase. Asta nu e de așteptat să se întâmple nici măcar într-un joc măsluit. Acum, fii atentă.

Cu grijă, și-a încrucișat degetele mâinii libere. Apoi a aruncat zarurile din nou, de data aceasta de șase ori. Unu-unu a mai căzut de două ori, dar au apărut și alte numere. Patru, trei, doi și cinci. Și o singură dată șase-șase.

— Asta-i o nebunie, omule, a spus Adele.

— Da, dar funcționează.

Avea dreptate. Și astfel Adele se hotărâse să studieze temeinic zeii norocului și să se ferească să spargă oglinzi. Și să caute trifoi cu patru foi în rondoul din fața blocului. (Se găsesc de vânzare prin Chinatown, dar auzise că sunt contrafăcuți.) A scotocit prin rondou de mai multe ori în ultimele câteva luni, o dată vreme de câteva ore. Nimic, deocamdată, dar rămâne optimistă.

Doar New York-ul e așa, asta-i marea nebunie. Yonkers? În regulă. Jersey? Idem. Long Island? Ei, bine, rămâne tot Long Island. Totul dincolo de East New York e în regulă.

Canalele de știri fuseseră primele care descoperiseră acea fisură anume, dar religiile au fost primele care s-au aplecat cu sânguință asupra ei. Unele dintre ele așteaptă de o mie de ani Sfârșitul Lumii; Adele chiar nu le poate învinui pentru că s-au ambalat. Le învinuiește însă pentru interpretarea pe care i-au dat-o. Trebuie să existe în lume „locuri de pierzanie” mai mari. Delhi colcăie de oameni săraci, Moscova e plină de bandiți, Bangkokul e un paradis al pedofililor. Adele a auzit că mai există câteva orașele rasiste în nord-vestul Statelor Unite. Toată lumea poartă pică New York-ului.

Și nu se poate spune că semnele sunt toate rele. Statul a trebuit să-și suspende programul de loterie: prea mulți câștigători într-o săptămână l-au dus la faliment. Echipa de baseball Knicks a ajuns în finală, iar Mets a câștigat seria. Mulți oameni cu cancer au cunoscut o ameliorare spontană, iar unii cu SIDA în stadiu avansat au încetat să prezinte orice încărcătură virală. (Există tururi noi acum. Autobuze etajate, pline de bolnavi și infirmi. Adele încearcă să-și spună că sunt doar mai mulți turiști.)

Misionarii veniți din afara orașului sunt cei mai nesuferiți. În absolut orice zi, îi ațin calea, vârandu-i pliante sub nas și voind să știe dacă e mântuită. Se pricepe tot mai bine să-i ochească de la distanță, insule gureșe întrerupând cursul râului de pe trotuar, cu fețele luminate de o strălucire interioară pe care niciun localnic care se respectă n-ar etala-o fără trei beri și o simbrie grasă. Chiar acum, unul stă, practic, sub scările unei schele. Idiotul, doi pași în spate și își dublează șansele să fie lovit de autobuz. (Și pe urmă autobuzul va lua foc.)

În clipa în care ea îl observă, o observă și el, și un rânjet i se lăbărțează pe fața pistruiată. Îi amintește de tritonii orbi care au puncte fotosensibile pe piele. Acesta este sensibil-*nebărbierit*. Virează la dreapta, să ocolească schela, iar el face un pas mare, să-i iasă iarăși în cale. Cotește la stânga; el o ia într-acolo.

Se oprește oftând.

— Ce-i?

— L-ai acceptat...

— Sunt catolică. Se ocupă de noi la naștere, ai uitat? Zâmbetul lui este iertător.

— Asta nu înseamnă cu nu putem vorbi, nu-i așa?

— Sunt ocupată.

Încearcă o manevră de scăpare, sperând să-l ia pe nepregătite. El se mișcă odată cu ea, sprinten ca un fundaș.

— Atunci doar am să-ți dau asta, spune el, îndesându-i ceva în mână.

Nu un pliant, ceva mai mare. O foaie volantă.

— Ziua pe care trebuie să ți-o amintești este 8 august, adaugă el.

Ceea ce, în sfârșit, îi stârnește Adelei interesul. 8 august. 8/8 — o zi norocoasă, după chinezi. O are

marcată în calendar drept o zi favorabilă pentru lucruri precum închiriatul unei mașini sau mersul la Ikea.

— Stadionul Yankee, spune el. Vino alături de noi. O să ne rugăm pentru însănătoșirea orașului.

— Sigur, în fine, face ea și, în cele din urmă, reușește să se strecoare pe după el. (Chiar o lasă să plece. Știe că a prins-o.)

Adele așteaptă până iese din zona centrală ca să citească foaia volantă, fiindcă străzile din centru sunt înguste și strâmte și trebuie să fie cu ochii în patru. E o zi fierbinte; toată lumea folosește aparatele de aer condiționat. Majoritatea oamenilor nu le fixează cum ar trebui.

„O RUGĂCIUNE PENTRU SUFLETUL ORAȘULUI”, vestește pliantul și, împotriva voinței sale, Adele este cuprinsă de curiozitate. Foaia volantă spune că peste 500.000 de newyorkezi s-au angajat să se adune în ziua respectivă și să-și unească rugăciunile. *Un asemenea lucru are putere acum*, gândește ea. Există un laborator în Princeton — recent revitalizat și beneficiind de o nouă finanțare — care este capabil s-o dovedească. Dacă asta înseamnă că există Cineva care ascultă sau doar că acele unde telepatice umane influențează evenimentele, după cum spun oamenii de știință, Adele nu știe. Nu-i pasă.

Se gândește: *Aș putea merge iarăși cu trenul.*

Ar putea să râdă de următoarea zi de vineri, 13.

Ar putea — și aici șovăie, pentru că este ceva la care încearcă să nu se gândească, dar a trecut ceva vreme și, oricum, n-a fost niciodată o fată catolică la locul ei. Dar ar putea — poate, doar poate — să încerce să-și găsească iarăși pe cineva.

În timp ce se gândește la asta, trece prin parc. Traversează vasta peluză, înțesată de copii negri care se

zbenguie, de adulți albi care trândăvesc la soare și de câțiva vârstnici tuciurii care hoinăresc cu tonete de înghețată italiană. Deși de obicei e în alertă la asemenea lucruri, foaia volantă i-a distras atenția, așa că nu bagă de seamă că vânzătorul de înghețată din apropiere se oprește, înjurând în spaniolă fiindcă una dintre roțile tonetei i s-a împotmolit în iarba moale.

Asta îl așază direct în calea unui copil care aleargă, urmărind cu privirea un disc zburător în coborâre. Cu aroganța înnăscută a unui băiat de la oraș, acesta a presupus că toneta se va fi mișcat din calea lui până să ajungă acolo. În schimb, copilul lovește toneta în plină viteză, ceea ce, în sfârșit, îi atrage Adelei atenția, astfel că își dă seama, prea târziu, că se află în epicentrul unuia dintre acele devastatoare evenimente în lanț care se întâmplă doar în filmele de comedie și în orașul transformat. Într-un șir Rube Goldberg de improbabilități absolute, toneta se răstoarnă, împrăștiind pe iarbă recipiente de înghețată viu colorată. Băiatul saltă peste ea, cu o precizie acrobatică, din pură întâmplare, și aterizează cu ambele picioare pe un recipient cu înghețată. Simpla forță a acestei lovituri azvârle în aer conținutul cu puterea unui proiectil. O explozie roșie de afine cu cocos năvălește spre fața Adelei, atât de repede încât nu apucă să țipe. Va avea un gust delicios. De asemenea, o va doborî, probabil, în mijlocul traficului de biciclete.

În ultima clipă, cercul zburător lovește masa de înghețată în aer, deviindu-i traiectoria. Arome de fructe înghețate împrășcă spinările goale ale unui șir de oameni aflați la plajă în apropiere, spre disperarea lor.

Genunchii Adelei se înmoaie când constată că a scăpat ca prin urechile acului. Se prăbușește pe iarbă, cu inima

bubuind, în timp ce oamenii care fac plajă țipă, bărbatul cu toneta verifică dacă băiatul e teafăr, iar porumbeii se adună.

Adele privește, din întâmplare, în jos. Acolo, la o întindere de mână, crește un trifoi cu patru foi.

În cele din urmă, își reia drumul spre casă. În colțul blocului ei, vede o pisică neagră în vârful unei pubele. Are capul zdrobit și cineva a încercat s-o ardă. Speră că pisica a murit înainte de asta și se grăbește să treacă.

Adele are o grădină pe scara de incendiu. Vinete și ierburi într-un ghiveci. Aici a plantat trifoiul. În alt ghiveci se află ardei iuți și flori. În cel mare, roșii și o varză ciufulită pe care o s-o omoare dacă mai continuă să scoată frunze așa de repede. (Deși îi plac legumele.) Are noroc — mare noroc — că a ales să-și facă o grădină anul acesta, pentru că, de când s-au schimbat lucrurile, e mai greu pentru angroșiști să aducă mâncare în oraș și prețurile au săltat. Piața producătorilor pe care o frecventează sâmbăta a devenit și piață de troc, așa că Adele culege două vinete supte, întunecate și o mână de ardei mici și furioși. Vrea fructe proaspete. Fructe de pădure, poate.

În drum spre ieșire, bate la ușa vecinului. Când deschide, acesta pare surprins, dar încântat s-o vadă. Îi trece prin minte că poate spera și el la puțin noroc. Se gândește puțin și îi întinde o vânătă. El o privește consternat. (Nu e genul de bărbat care să mănânce vinete.)

— Trec mai târziu să-ți arăt cum se gătește, spune ea.

El zâmbește larg.

La piață, schimbă ardeii mici și furioși pentru niște zmeură mică și neobrazată, iar vânătă rămasă, pentru

două tulpini de rubarbă târzie. Adele vrea și informații, așa că zăbovește o vreme, trăncănind cu cine se nimerește să stea lângă ea. Toată lumea vorbește mai mult ca de obicei. E plăcut.

Și toată lumea, toată lumea cu care stă de vorbă are de gând să ia parte la rugăciune.

— Fac dializă, zice o bătrână care șade sub un pom înflorit. De fiecare dată când mă cuplează la chestia aia, mi-e frică. Știi, dializa te poate ucide.

A putut întotdeauna, nu spune Adele.

— Lucrez pe Wall Street, zice altă femeie, care vorbește vioi și strânge un sac cu pește proaspăt de parcă ar fi aur.

Ar putea să și fie: peștele e scump în ziua de azi. Un mic pandantiv egiptean de forma unui scarabeu atârână de lăntșorul pe care-l poartă femeia.

— Analiză cantitativă, adaugă ea. Toate modelele sunt batjocorite acum. Am fost singurii pe care nu i-au concediat când s-a prăbușit piața imobiliară, iar acum asta.

Așadar, se va duce și ea să se roage.

— Deși sunt oarecum atee. Ce importanță are, dacă funcționează, nu?

Adele găsește și alții, cu toții obosiți să-și săvârșească ritualurile zilnice, cu toții îngrijorați de probabilitatea de a fi condamnați la moarte, ca valori statistice aberante.

Se întoarce în blocul ei, culege niște busuioc dulce și îl duce, împreună cu vânăta, la ușa de alături. Vecinul ei pare ușor agitat. Apartamentul lui e mai curat decât l-a văzut ea vreodată, cu mirosul de detergent Pine Sol stăruind puternic în baie. Se străduiește să nu râdă și îi arată cum se curăță și se feliază vânăta, o sarează, ca să scoată

toxinele („e înrudită cu mătrăguna, știi“) și o sotează cu busuioc, în ulei de măsline. El încearcă să se arate impresionat, dar ea își dă seama că nu e genul de bărbat căruia îi place să-și mănânce legumele.

După aceea, se așază amândoi și ea îi spune despre rugăciune. El ridică din umeri.

— Te duci? insistă ea.

— Nu.

— De ce nu? Ar putea să repare lucrurile.

— Poate. Poate că îmi plac lucrurile așa cum sunt acum.

Asta o uluiește.

— Omule, trenul *a sărit de pe linii* săptămâna trecută.

Douăzeci de morți. De atunci, Adele se trezește noaptea scăldată în sudori reci, cu țipete răsunându-i în urechi.

— S-ar fi putut întâmpla oricând, zice el, iar ea clipește surprinsă, pentru că e adevărat.

Investigația oficială spune că cineva — poate un muncitor la linie — a lăsat o cheie fixă pe șină, lângă o sursă de alimentare electrică. Șansa ca respectiva cheie să lovească sursa de alimentare, provocând un scurt circuit și o explozie a fost una la un milion. Dar niciodată zero.

— Dar... dar...

Adele vrea să sublinieze celelalte lucruri oribile care s-au întâmplat. Scurgeri de gaze. Inundații. O clădire s-a prăbușit în Harlem. Un atac fatal al rațelor. Mai multe apartamente din clădirea lor sunt goale fiindcă o mulțime de oameni nu se pot adapta. Vecinul ei — celălalt, cel cu mâna ruptă — se mută la sfârșitul lunii. În Seattle. Piste de biciclete mai bune.

— Chestii nasoale se tot întâmplă, spune el. S-au întâmplat odinioară, se întâmplă acum. Mai mult sau mai puțin nasoale... Dar tot nasoale, nu? zice și ridică din umeri.

Ea cugetă la asta. Cugetă îndelung.

Joacă împreună cărți, beau niște vin și Adele îl tachinează în legătură cu puiul prea fript. Îi place faptul că el își dă silința atât de tare. Îi place și mai mult că ea nu se gândește cât de singură a fost.

Așa că se retrag în dormitor, unde se simt stânjeniți, ea e sfioasă pentru că a trecut ceva vreme și, fără exercițiu, chiar îți pierzi unele aptitudini, iar el e stângaci pentru că, probabil, și-a format obiceiuri proaste din cauza pornografiei, dar în cele din urmă se descurcă. Folosesc un prezervativ. Ea își încrucișează degetele în timp ce el și-l pune. De grilajul patului atârână un breloc labă de iepure, pe care el îl atinge înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre ea. Jură că e curat, iar ea ia pastile, dar... nu se știe. Chestii nasoale se tot întâmplă.

Ea închide ochii și se lasă pradă uitării o vreme.

Povestea cu rugăciunea e pe toate canalele de știri. Săptămâna următoare e apogeul. Capetele vorbitoare de la emisiunile matinale speculează că rugăciunea ar trebui să aibă un oarecare efect dacă suficienți oameni se duc și exercită „energie pozitivă”. Au grijă să nu folosească limbajul unei religii anume; e vorba, totuși, despre New York. În tot orașul se pun la cale evenimente alternative pentru cei care nu vor să răspundă chemării evanghelice. Sukkahurile mobile sunt în mișcare, deși nu e momentul lor din an, răspândind vestea despre ceva ce se întâmplă într-una dintre sinagogi. În zona Flatbush, Adele nu

poate merge pe stradă fără să fie acostată de Martorii lui Iehova. Există undeva o „vizualizare constructivă” pentru umaniștii-etici. Nu toți cred că Dumnezeu sau zeii îi vor salva. Însă așa funcționează lumea acum și toată lumea pricepe. Dacă degetele încrucișate pot să modifice temporar felul în care cad zarurile, atunci de ce nu și ceva mai important? În sine, nu e nimic deosebit la încrucișatul degetelor. E doar un gest „norocos” pentru că oamenii cred în el. Fă-i să creadă altceva și ar trebui să funcționeze și asta.

Doar că...

Adele trece pe lângă Grădina Botanică, unde se desfășoară pregătirile pentru marele ritual șintoist. Se oprește să privească muncitorii montând o grațioasă poartă roșie.

Încă se teme de metrou. Are destulă experiență ca să nu-și pună mari speranțe în vecinul ei, dar totuși... e destul de drăguț. Continuă să-și organizeze diminețile în jurul abluțiunii sale și drumurile la serviciu în jurul punctelor periculoase — dar cum diferă asta, de fapt, de ceea ce făcea înainte? Mai demult, era vorba despre machiaj și aranjatul părului și teama de bandiți. Acum, se plimbă mai mult decât obișnuia; a slăbit cinci kilograme. Acum știe numele vecinilor săi.

Privind înapoi, observă și alți oameni prin preajmă, urmărind, la rândul lor, cum se ridică poarta. Se uită în treacăt la Adele, unii clătinând din cap, alții ignorând-o și întorcând privirea. Nu-i nevoie să întrebe dacă ei vor lua parte la una dintre slujbe: își dă seama că nu. Unii reacționează la teamă căutând siguranță, schimbare, control. Ceilalți acceptă schimbarea și își văd pur și simplu mai departe de viața lor.

— Domnișoară?

Adele aruncă o privire în spate, tresărind, și descoperă acolo un tânăr care îi întinde un fluturaș cunoscut. Nu e atât de insistent ca tipul din centru. După ce ia fluturașul, el își vede de drum. RUGĂCIUNEA PENTRU SUFLETUL ORAȘULUI este mâine. Autobuze-navetă („binecuvântate special“) vor lua oamenii din diverse puncte ale orașului.

AVEM NEVOIE SĂ CREZI, scrie în partea de jos a foi volante.

Adele zâmbește. Împăturește foaia cu grijă, degetele ei amintindu-și deprinderile din copilărie și numai decît e perfectă. Au tipărit fluturașul pe hârtie bună, tare.

Își scoate Medalia Sfântul Christopher, o sărută și o vîră în cutele din spate, să-i dea cîtă greutate trebuie.

Apoi lansează avionul de hârtie, care zboară și zboară, și zboară, micșorându-se în timp ce călătorește la o distanță imposibilă, pînă cînd, în cele din urmă, dispare pe cerul albastru, senin.

N. K. Jemisin este autoare din New York. A scris romane încă din copilărie (cu diverse grade de succes), dar a început să scrie povestiri în 2002, după ce a participat la atelierul de scriere creativă Viable Paradise. După aceea s-a alăturat grupului Boston-Area SF Writers (actualmente BRAWLers), pînă în 2007, cînd s-a mutat la New York. În prezent este membră a grupului de scriitori Altered Fluid.

Prozele ei scurte au fost publicate pe o mulțime de piețe, tipărite, online și audio, printre care Clarkesworld, Strange Horizons, Postscripts și Jim Baen's Universe. A fost prima beneficiară a bursei Gulliver Travel Research oferită de Speculative Literature Foundation, pe care a primit-o pentru povestirea „L'Alchimista“. Povestirea aceea și „Cloud Dragon Skies“ au primit Mențiuni Onorabile în două ediții ale antologiei The Year's Best Fantasy and Horror, iar povestirea „Playing Nice With God's Bowling Ball“ a primit Mențiune Onorabilă în The Year's Best Science Fiction. „Cloud Dragon

Skies“ a figurat de asemenea pe lista scurtă de recomandări a Societății Carl Brandon pentru Premiul Parallax. Povestirea de față, „Probabilități non-zero“, a figurat de asemenea printre nominalizările la Premiul Hugo 2010. Primul ei roman, *The Hundred Thousand Kingdoms*, a fost publicat de Editura Orbit Books. Este primul volum al unei trilogii și a fost recenzat laudativ de *Publishers Weekly* și *Library Journal*. O bibliografie integrală a lucrărilor ei poate fi găsită la nkjemisin.com.

Traducerea: Laura Bocancios

LUNGA HIBERNARE

James Patrick Kelly

DIN PARTEA AUTORULUI: „Lunga hibernare” a marcat al douăzeci și cincilea meu text în numărul din iunie din Asimov's Science Fiction Magazine. Deși succesiunea aceasta a început cu totul întâmplător, a devenit treptat o piatră de temelie a carierei mele: majoritatea textelor care mi-au fost nominalizate pentru Premiul Nebula au fost odraslele lunii iunie. Sunt veșnic recunoscător celor trei editori care le-au publicat: Shawna McCarthy, Gardner Dozois și Sheila Williams. Viața merge însă mai departe și „Lunga hibernare” este ultima mea povestire din iunie... cel puțin deocamdată. Le mulțumesc mult prietenilor și colegilor pentru onoarea de a-mi încheia seria cu o nominalizare.

Mariska se zgribuli când își dădu seama că propria ei cameră îi spiona visele de câteva minute.

— A răsărit Pământul, îi susură cu accentul ei blând și cântat. Tăticul Al e treaz și eu sunt întotdeauna de veghe. Acum și Mariska se trezește.

Fata suspină, hotărâtă să nu-i permită camerei intruziuni. Recent, visase propriile ei vise cu Jak și degetele lui lungi și puf pe bărbie și despre cum i se încorda gâtul când se freca de el. Însă acesta era unul dintre fluxurile camerei, unul dintre cele mai bune, unul pe care-l avea de când lumea. Acolo se afla în spațiu, nu pe Lună și nu purta costumul extravehicular. Erau stele peste tot unde

se uita. Desigur, văzuse stele prin vizorul căștii sale, însă acestea erau întotdeauna altfel. Nu o luminează difuză, ci un roi întreg. Și toate-și intonau numele, invitând-o să vină la ele. Le putea distinge pe cele mai apropiate: *Alfa Centauri*, *Steaua lui Barnard*, *Wolf*, *Lalande*, *Luyten*, *Sirius*.

— A răsărit Pământul, Tăticul Al s-a trezit, iar eu sunt mereu de veghe, insistă camera ei. Acum și Mariska se trezește.

Dacă nu se scula imediat, va trebui să bată gongul.

— Mai scutește-mă.

Se răsucii, trează și irascibilă. Camera ei o călcase recent pe nervi. Pe când era fetiță, se trezea la șoaptele ei, însă în ultimele câteva săptămâni începuse s-o cicălească numai ca să se scoale. Știa că o iubește și era îngrijorată ca nu cumva să intre în letargie, însă avea o respirație regulată, iar pulsul îi era, probabil, de șaizeci și ceva. O monitoriza, așa că trebuia să știe că dormea doar.

Se gândea că totul era legat de Al. Se enerva, așadar și camera ei era iritată.

— *Dobroie utro*, zise Ursul Feodor. Bună dimi-neața, Mar-i-ska.

Vechiul robot de jucărie se ridică singur, se bălăbăni, apoi se așază brusc. Avea peste o sută de ani și, după cum credea ea, avea nevoie de o ieșire din scenă.

— Bună dimineața, dragă Mariska, zise camera. Astăzi este vineri, 15 iunie 2159. Astăzi ești așteptată la Sere și la bazinul de înot Muoi. În această sâmbătă este Ziua Tatălui.

— Știu, știu.

Își scoase piciorul de sub așternut și-și mișcă degetele în aerul răcoros. Camera începu să mărească temperatura, de la nivelul pentru somn la cel de veghe.

— Aș putea să te ajut să găsești un cadou pentru Tăticul Al, dacă vrei, spuse camera și afișă pe perete mai multe pictograme Buycenter. N-am făcut cumpărături împreună de ceva vreme.

— Poate mai târziu.

Uneori se simțea vinovată că nu petrecea destul timp cu camera, însă personalitatea acesteia continua s-o trateze ca pe o fetiță. Lui încă-i zice *Tăticul Al*, de exemplu; era jenant. Și, în cele din urmă, va primi tot ceea ce-și dorea. Ce alegere mai avea?

Ușa glisă pe o lungime de braț, iar Al apărură în deschizătură.

— Sus cu tine, Mariska.

Zâmbetul lui era ca o crăpătură pe o față îngrijorată.

— Avem clătite la micul dejun, continuă el. Dar numai dacă te scoli acum.

Îi trimise o bezea de care ea se feri.

— Deja sunt sus pe cer, bombăni ea. Draga ta steluță.

În timp ce trecea prin epurator, se întreba ce să facă cu el. Știa exact ce se petrecea. *Gorșkov* tocmai revenise din misiunea de explorare a sistemului *Delta Pavonis*, ceea ce însemna că vor vorbi curând cu Natalia Volocikova. Iar Mariska de-abia împlinise treisprezece ani; peste încă un an va putea să voteze, să semneze contacte, să se mărite. Așa se întâmplau toate pe lume: acum, că era aproape adultă, venea și vremea ca Al să se țicnească. Toți părinții prietenilor ei se țicniseră. Simptomele erau greu de ignorat: întrebări jenante, cum ar fi *unde pleca?* și *cu cine mergea?* și *cine mai era pe acolo?* Spunea că are încredere în ea, dar știa că ar pune-o sub urmărire dacă ar fi convins că-i suficient. Dar ce mai conta? Erau pe Lună. La fiecare

sas de siguranță erau camere de securitate. În câte ne cazuri s-ar putea băga? Să iasă printr-un sas fără costum spațial? Nu era sinucigașă, nici proastă. Să facă sex și să rămână gravidă? Era *eclisată*, iar când va ajunge să sară pe vreun băiat, sarcina nu va fi o problemă. Să se îmbolnăvească de la un flux toxic? Era tânără, îi va trece.

Faptul că murea după clătitele cu căpșuni ale lui Al nu contribuia cu nimic la îmbunătățirea stării sale la micul dejun. El era neobișnuit de posac, ceea ce însemna că-și făcea curaj pentru cine știe ce discuții părintești idioate. Ceva pe la știri? Își aduse fluxul de mondenități ale zilei pe tabletop, să se dumirească. Scrâșnetul cuțitului lui pe farfurie, în timp ce parcurgea titlurile, o făcea să-și dorească să urle. De ce trebuia să se folosească de felul ei preferat ca s-o poată irita?

— Ai auzit de băiatul acela din Penrose High? zise el în cele din urmă. Făcea parte din formația care-ți plăcea ție la un moment dat... No Exit? Final Exit?

— Vorbești de Last Exit to Nowhere?

Informația era atât de veche, încât expirase demult.

— Deltron Cleen?

— Da, el, încuviință, apoi străpunse dintr-o lovitură și ultima clătită și-o tăvăli printr-un castron cu sirop. Cică s-a dus la o petrecere acum două săptămâni și și-a deschis mintea pentru toată lumea de-acolo, am și uitat câte fluxuri mentale a acceptat.

— Și? făcu ea, nevenindu-i să creadă că i-l băga pe gât pe Deltron Cleen.

— Îl cunoșteai?

— L-am cunoscut, sigur.

— N-ai fost acolo, nu? o întrebă el și se strâmbă ca și cum pe picior i se urcau niște furnici. Atunci când s-a întâmplat.

— Sigur că da. Iar când a picat secerat, eu i-am făcut respirația gură la gură, îi răspunse ea, se apucă de nas și suflă aerul spre el. I-am salvat viața, comisia superioară o să-mi dea o medalie joia viitoare.

— E o chestie serioasă, Mariska. Să accepți fluxuri de la oameni pe care nu-i cunoști este periculos.

— Doar dacă nu sunt fluxuri școlare sau de știri. Ori fluxuri onirice.

— Acelea sunt fluxuri de date. Și sunt verificate.

— Atunci fluxurile dumnezeiești.

El se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu te-ai alăturat vreunei biserici, nu?

— Nu.

Râse și-l bătu pe mână.

— Sunt bine, Al. Crede-mă. Te iubesc și totul este în ordine.

— Știu.

Era atât de tulburat, încât își băgă furculița în buzunarul de la pantaloni.

— Știu, repetă el, ca și cum ar fi încercat să se convingă singur.

— Bietul Del e destul de prostănac, chiar și pentru un cântăreț dintr-o trupă de shoutcast. Am auzit că a acceptat vreo duzină de fluxuri, dar cred că în capul lui nu era loc decât pentru el și vreo doi dintre prietenii lui foarte de duzină. Dar a capotat; au să-l repornească. Poate că este o îmbunătățire.

Se întinse peste masă, apucă farfuria goală a lui Al și-o puse peste a ei.

— Tu n-ai făcut niciodată așa ceva, nu? continuă ea.

Duse farfuriile pe tejgheaua bufetului și le împinse prin ușița unității de procesare.

— Să accept fluxuri din partea unor necunoscuți?

— Nu necunoscuți, nu.

— Dar *ai fost* și tu tânăr cândva, nu? Adică, nu te-ai născut părinte, nu?

— Sunt tată, Mariska.

Își șterse buzele cu șervetul, apoi îl împături cu un aer absent.

— Ești minoră și încă în grija mea. Așa-s eu, încercând să păstrez legătura.

— Niște bile albe în plus, atunci, zise ea și punctă prin aer. E complicat să fii tată. N-ar trebui să mai lucrezi la tehnică?

— A venit Jak, anunță ușa.

— Trebuie s-o șterg.

Mariska își înșfăcă trusa, îl sărută pe Al și se îndreptă spre ușă ușurată. Uneori, îi părea rău de el. Nu era vina lui că luase atât de serios toată mizeria din fluxul *Să te înțelegi cu adolescentul tău*.

Desigur, un alt motiv pentru care Al se ambala atât era că mama genetică a Mariskăi era pe cale să se repeadă asupra lor. Gorșkov se întorsese, în sfârșit, dintr-o misiune de cincisprezece ani și era acum andocat la Stația Sweetspot. Umbla vorba că omenirea găsisse o lume terestră de colonizat, aflată la numai trei ani-lumină distanță de gaura de vierme *Delta Pavonis*. Natalia Volocikova era pe lista echipajului navei interstelare în calitate de șefă a echipei medicale.

Nu se putea spune că Mariska o ura pe maică-sa. Cum ar fi fost posibil? Nu s-au întâlnit niciodată. Știa foarte puține lucruri despre Volocikova și nu avea niciun interes să afle mai mult. Nici vorbă. Tot ce avea de la ea erau

două jucării fosile: Ursul Feodor și acvariul acela stupid cu Mica Sirenă. Piese de colecție din secolul douăzeci și unu, motiv pentru care Mariskăi nu i s-a permis niciodată să se joace cu ele.

Ceea ce detesta era ideea că deciziile luate de această străină acum cincisprezece ani îi guvernau acum viața. Ea era clona Volocikovei și fusese adusă la soroc într-un uter de plastic, apoi plasată în îngrijirea unui oarecare Alfred DeFord, un tată cu licență, conform termenilor unui contract de adopție. Mama ei genetică îl angajase pe Al la fel cum unii oameni angajează secretare; trei cincimi din salariul Volocikovei plătit pentru traiul lor confortabil, dar tern. Mariska știa că în decursul anilor Al ajunsese s-o iubească, dar, dacă ar fi avut de ales, n-ar fi vrut să crească având o cameră inteligentă și un tată de închiriat în loc de părinți.

Ca și când plasarea ei alături de un tată plătit n-ar fi fost ceva suficient de rău, Volocikova o binecuvântase pe Mariska și cu gene de om al spațiului. Motiv pentru care trebuia să îndure acele fluxuri pre-spațiale de la superiori din educație. Și toată lumea era atât de îngrijorată că ar putea intra în hibernare profundă înainte să-i vină vremea. Mai mult, îi găsiseră adevărata iubire încă de pe când se găsea în scutece.

De fapt, avându-l pe Jak ca prieten nu era chiar o problemă. Ar fi dorit doar să nu fi fost atât de al naibii de inevitabil. Voia ca ea să fie cea care decide că o claie de păr negru și buclat era mai sexy decât părul blond, tuns perie, sau că buzele subțiri erau mai sărutabile decât cele groase, sau că a fi loial era mai atrăgător decât a fi deștept. El avea cincisprezece ani, deja adult, dar încă locuia cu părinții săi. Deși mai mare cu doi ani decât ea, erau în același semestru în programul spațialilor.

Jak o ascultă pe Mariska văicărindu-se întâi de Volocikova, apoi de interogatoriul de mic dejun din partea lui Al, în timp ce patinau spre laboratorul hidroponic. Știa când s-o strângă de mână, când să emită gemete înțeleghătoare și bolboroseli îngrijorate. Asta era ceea ce numea el a căra povara, iar ea era încântată de capacitatea lui de a o suporta atunci când trebuia. Se potriveau amândoi într-un procent de 57% pe scara Hammergeld, potrivit supervisorului lor de sociologie. Deși se întreba dacă nu mai era vreun băiat pentru ea, pe undeva, Mariska se împăcase cu ideea că, dacă nu o lovea vreun meteorit sau dacă n-o răpeau extraterestrii, o să-l tragă în pat într-una din zilele acestea și se va mărita cu el când va împlini paisprezece ani, apoi vor hiberna fericiți și îndelung, în drum spre Lalande 21185 sau spre Steaua lui Barnard sau cine știe unde.

— Dar eram amândoi acolo, 'Ska, spuse Jak când sasul de siguranță al laboratorului glisă lateral. Del ți-a cerut ție să-ți deschizi mintea.

Tânărul se aplecă să-și retragă rolele în tălpile pantofilor.

— Și de-asta am și plecat, răspunse ea, apoi trase o salopetă verde din distribuitorul de lângă sas, o îmbrăcă, iar haina se mulă pe corp. De-asta ne aflam deja în Zona Chim când a venit tehnicianul medical, ceea ce înseamnă că *nu eram* acolo, de fapt. De câte ori tot trebuie să repet?

Îi dădu un brânci prietenesc spre banca lui și se îndreptă spre a ei, aflată în partea cealaltă a laboratorului.

Mariska controlă compoziția chimică a soluției ei nutritive. Fosforul era sub 50 de părți dintr-un milion, așa

că adăugă puțin fosfat monoamonic. Creștea roșii într-un răsad de fibre extrase din roca lunară. De marți încoace, apăruseră șaisprezece noi inflorescențe și necesitau polenizarea; folosi una dintre periutele de dinți cu baterii, preferate de domnul Holmgren, supervisorul agricol. Avea nevoie de o recoltă medie de 4,2 kilograme pentru fiecare plantă pentru a termina această unitate; roșiile ei se vor coace doar peste alte opt săptămâni. Și Jak avea tot roșii; recolta lui de primăvară suferise de pe urma unui atac al virusului mozaicului, așa că repeta acum unitatea.

Ceilalți copii se împrăștiară prin laborator în timp ce ea lucra. Grieg, a cărui bancă era lângă a ei, îi oferî unul din boabele lui de fasole, însă ea refuză, și o doză din inhalatorul lui, pe care o acceptă. Megawatt le făcu un semn de salut, iar Fung se opri lângă ea să-i spună că turul lor pe *Gorșkov* fusese reprogramat pentru marți, lucru pe care îl știa deja.

După o vreme, Random intră agale, folosind o unitate de aspirare pentru a curăța bălțile de substanțe nutritive împrăștiate și resturile de frunze. Tocmai terminase programul spațial, însă mama sa era supervisorul medical, așa că o lălăia ocupându-se de curățenie până când se hotăra în privința lui. Toți știau că dăduse greș. Era un demon al fluxurilor; mintea-i era ca un ambuteiaj digital. Oricum, spre deosebire de Del Cleen, Random nu clacase. Se zicea că dacă te deschideai vreodată total spre el, chiar și pentru o secundă, ajungeai atât de plin de gândurile altora, încât nu mai gândeai niciodată cu mintea ta.

O observă cum se holba și o salută cu vergeaua aspiratorului. Ciudat, ei nu-i părea deloc distrus. Adormit, poate, sau plictisit, sau puțin drogat, dar nicidecum ca și cum individualitatea lui ar fi fost zdrobită. În afară de asta,

chiar dacă era cam slăbănog, i se părea că era, într-un fel, arătos. Se întrebă, nu pentru prima dată, care ar fi scorul compatibilității lor pe scara Hammergeld.

Mariska simți împunsătura lui Jak când îi oferi un flux mental. Își deschise mintea doar cât o fantă și acceptă.

=destul pentru astăzi=

Era ușurată că Jak voia doar să flecărească puțin.

=tu? =

=zece minute=

Mariska încă obișnuia să pălăvrăgească în public. Ea și cu Jak fuseseră, desigur, mult mai intimi, se deschiseseră cu totul, de două ori, pentru convergență mentală totală, dar asta s-a întâmplat atunci când erau numai ei doi, stând unul lângă celălalt într-o cameră întunecoasă. Schimbul de gânduri era singurul flux mental pe care-l putea controla fără a uita unde se află. În fond, era încă o copilă.

=cum e setul tău de fructe? =

Fluxul de la Jak se simțea întotdeauna ca o efervescentă în spatele ochilor ei.

=cincizeci, poate șaiszeci=

Îl observă pe Random îndreptându-se spre partea ei de laborator.

=e o porcărie=

=roșiile? =

=hidroponicele=

=și oamenii spațiului trebuie să mănânce=

=spațialii-s nașpa=

Efervescenta plăcută a lui Jak făcu loc unor bule de iritare.

=tu ești o spațială=

Mariska începuse să aibă propriile ei dubii despre asta, dar acum nu părea să fie prilejul cel mai potrivit ca să și le exprime, pentru că Random își oprise aspiratorul și mergea greoi și tăcut pe lângă banca ei. Prezența lui era un fel de absență. Părea să-și fi parcat trupul în fața ei, ca mai apoi să uite unde-l lăsase.

— Ce-i? zise ea și-l înghionti de umăr. Zi ceva.

Jak îi întoarse un flux.

=probleme? =

=doar random =

Toți copiii spațialilor erau slabi, dar cu membrele lui fusiforme, talia de viespe și pielea translucidă, Random părea mai mult o rumoare decât un puștan. Pleoapele lui fluturau și-și atinse buza de jos cu limba, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva.

— Maică-ta, rosti el.

Mariska putea simți un iz de teamă amestecându-se în fluxul ei cu Jak. Nu mai era sigură dacă mai avea picioarele pe podea.

=’Ska, ce-i? =

=nimic =

Mariska își închise mintea, apoi făcu către Jak un gest anemic, să-i arate că totul era în ordine. Nu părea așa convins.

— Ce-i cu mama mea? șuieră ea spre Random. Nici măcar n-o cunoști.

El își deschise palma și-i arătă un disc mic, maro. Prima dată crezu că era un buton, dar apoi recunoscuse profilul lui Abraham Lincoln și-și dădu seama că nu putea fi decât vreo monedă veche, de pe Pământ. Cum se numea? Un penalti? Nu, *un penny*.

— Știu, zise Random. Uită-te la dată.

Se trase de lângă el.

— Nu.

Apoi Jak îi veni în ajutor. Își lăsă o mână pe umărul băiatului.

— Fii cuminte acum.

Nu-i trebuia cine știe ce efort să-l abată pe copilandrul slăbănog de lângă Mariska.

— Ce se întâmplă?

— Nu de tine-i vorba, spuse Random, încercând să scape de strânsoarea lui Jak, fără să reușească.

— Destul de corect, răspunse Jak, întotdeauna politicoș atunci când se înfură. Dar iată-mă. Doar nu-mi ceri să mă car, nu?

— Zice că-i vorba de Natalia Volocikova, interveni Mariska.

Random puse moneda de un penny pe pupitrul fetei și rosti:

— Vezi data.

Jak luă moneda și-o ținu la lumină.

— 2018, citi. Foloseau așa ceva drept bani.

— Știu, i-o reteză Mariska și îi luă moneda din palmă și-o băgă în buzunarul de la piept al bluzei.

Random părea că-și pierduse interesul pentru ea, acum că venise și Jak. Porni aspiratorul, se aplecă și duse vergeaua spre o frunză de roșie căzută pe podea. Aceasta rămase, un moment, în ajutoraj, zbârnâind în curentul de aer aspirat, apoi dispăru. Și o luă, agale, din loc.

— Ce-a avut chestia asta cu maică-ta? zise Jak.

Mariska se enervase pe Random, însă din moment ce nu mai reprezenta o țintă, se decise să-și verse nervii pe Jak.

— Nu fi prost. Nu-i mama mea.

Văzu că Grieg era gheboșat asupra fasolei lui, prefăcându-se că verifica frunzele, să nu aibă musculițe albe. După felul în care-i tremurau umerii, era sigură că-și râdea de ea.

— Hai să plecăm de-aici.

Jak se uită neîncrezător spre dispersoarele chimice și echipamentul de grădină împrăștiat peste banca ei.

— Nu vrei să faci curățenie mai întâi?

— Nu.

Își scoase combinezonul și-l aruncă pe bancă.

Jak încercă să o înveselească făcând un giumbușluc pe coridorul din apropierea sasului de siguranță al hidroponicelor. Sări în sus, în gravitația lunară, de o șesime din cea terestră, se răsuci în aer și frecă rolele de la tălpile pantofilor pe suprafața tavanului alb, *hârșt, hârșt*, lăsând urme de alunecare. Nu nimeri prea bine aterizarea și trebui să se prindă de peretele despărțitor.

— Să curețe Random! glăsui cu fața împurpurată de fort. Cretinul!

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise Mariska, dând din cap spre camera de securitate. Probabil chiar acum, cât vorbim, au luat legătura cu ai tăi.

— Nu. Megawatt și cu mine am mânjit obiectivele cu geloză, noaptea trecută.

Zâmbi și-și dădu la o parte de pe frunte o şuviță de păr buclat.

— Chiar din vasele Petri ale lui Holmgren. Tot ce pot vedea, sunt imagini încrețosate și bacterii mărite.

Părea atât de mândru de el însuși, încât nici ea nu se putu abține să nu-i răspundă cu un zâmbet larg.

— Ca lumea.

Jak al ei era un maestru al gesturilor mărețe și inutile.

Își întinse mâna după a ei.

— Așadar, unde mergem?

— Departe.

Patinau în tăcere prin coridoarele Zonei Hai; Jak o conducea. Era mult mai bun pe role decât ea — de două ori finalistul lui pește — și-i copia toate mișcărilor fără a-și slăbi sau întări îmbrățișarea ușoară.

— Ai fost cam rea acolo.

— Da.

— Încă n-ai nicio veste de la mama ta?

— Ți-am mai spus, nu-i maică-mea.

— Da. Atunci e clona ta.

Tehnic vorbind, Mariska era clona Nataliei Volocikova, însă nu-și mai bătu capul să-l corecteze.

— Nu încă. Probabil, cât de curând.

El îi răspunse strângând-o de mână.

— Doar dacă am noroc și mă lasă în pace, adăugă ea.

— Nu-mi dau seama de ce-ți pasă. Dacă apare în vizită, primește-o cu răceală. Până la urmă are să plece.

— Nu vreau să-i văd împreună, pe ea și pe Al.

Și-o imaginea pe Volocikova în apartamentul lor. Eroica exploratoare va face bot văzând modul în care tatăl ei de închiriat cheltuisese banii dați lor. Apoi îi va ordona lui Al să se care, va deconecta Al-ul camerei ei și-i va zice Mariskăi să se maturizeze, de parcă n-ar fi încercat.

— Pleacă o vreme. Stai cu Geetha.

Mariska făcu o mutră acră.

— Frățiorul ei e o scârbă.

— Atunci vino și stai cu noi. Poți dormi în camera lui Memaw.

Bunica lui Jak fusese o spațială fosilă, din prima generație care pornise spre stele; a murit în februarie.

— Sigur, hai să încercăm să-i spunem asta lui Al. Va fi haios să vedem cum îi explodează vârful capului.

— Dar sunt acolo și părinții mei.

Fiind prietena lui Jak, însemna că trebuia să-i tolereze și pe părinții lui. Mama nu era chiar așa de rea. Cam plicticoasă, dar care adult nu era? Însă tatăl era vraiște. Zburase din programul spațial pe când avea vârsta lui Jak, iar maică-sa — Memaw — nu-l lăsase să uite niciodată. Taică-său își vârâse nasul prin inhalator mai des decât ar fi fost sănătos pentru oricine și, când era amețit, avea o limbă de-ar fi putut tăia și oțel cu ea.

— N-au fost părinții tăi acolo când tu și cu Megawatt ați declanșat bomba aceea fumigenă în camera ta?

Jak se înroși.

— A fost un experiment științific.

— A golit întreaga Zonă Tam.

Trase de el să-l oprească și-l sărută grăbită pe obraz.

— În afară de asta, părinții tăi nu vor patrula prin casă tot timpul. Dacă mă trezesc copleșită de cine știe ce nevoi, în miez de noapte, cine-o să te apere?

— Nevoi?

El țâșni înainte, se lansă într-un salt la 180 de grade și ateriză, patinând cu spatele, dând din poponețul lui arătos.

— Copleșită?

Căutătura lui era șmecheroasă și flămândă.

— Spectacolul s-a terminat, făcu ea și își mută privirea, jenată pentru amândoi.

Jak jinduia atât de jalnic; nu era bine să-l stârneasă cu discuții despre sex. Părusese o observație foarte matură, dar

acum nu prea se simțea ea ca o adultă. Trebuia să se țină la distanță de Jak. De toată lumea. Să fie cu ea însăși.

Se decise să anunțe un apel fals. Când unghia începu să clipească, o studie la repezeală, apoi și-o duse la ureche.

— E Al, spuse. Îmi pare rău, Jak, trebuie să plec.

Piscina din Zona Muoi era una dintre cele mai mari din sistemul de bazine de pe Lună, dar Mariskăi îi plăcea pentru că nu avea un cer proiectat pe tavan. Cumva, imaginea stelelor și norilor făcea ca apa să pară mai rece, deși toate bazinele lunare erau menținute la o temperatură uniformă de douăzeci și șapte de grade Celsius. Și se simțea mai puțin expusă dacă se uita în sus la roca brută. Platformele de scufundare de la capătul adânc erau întotdeauna pline de acrobați; copiii stăteau în apa mică în mâini, își mișcau degetele de la picioare și săreau de zor, ridicând în aer mingi de apă. Țipetele lor de bucurie ricoșau din tavanul înalt și se înecau pe întinderea albastră a bazinului.

Cele douăzeci și cinci de culoare erau aglomerate, ca de obicei, cu înotători de performanță, efectuându-și exercițiile zilnice. Mariska era datoare supervizorilor medicali cu o oră de înot în bazin, de patru ori pe săptămână. Stătea la marginea culoarului doisprezece și aștepta ocazia. Purta costumul de înot Aquablade, cumpărat de Al de ziua ei. Jak ar fi vrut să-i ia un costum întreg sau ceva în două piese, dar ea alesese stilul de la gât până la genunchi pentru că pieptul îi era încă la fel de plat precum câmpiile lunare. De asta nu-i plăcea să înoate împreună cu Jak; când se aflau unul lângă altul în costumele de înot, ea părea sora lui mai mică.

Se lăasă în apa răcoroasă chiar în urma unui tip în vârstă, într-un costum Speedo albastru, și lansă fluxul de date despre veverițe, pe care se presupunea că trebuia să-l revizuiască.

=*Spermophilus tridecemlineatus* în hibernare poate petrece șase luni fără hrană. În această perioadă, temperatura sa scade până aproape de zero grade Celsius. Cu un puls de numai unu la sută din cel din starea activă și un consum de oxigen de numai doi la sută, veverița poate supraviețui doar din consumul propriilor sale rezerve de lipide, mai ales acizii grași nesaturați și polinesaturați.=

Pulsul Mariskăi urcă la ritmul țintă, de o sută și șaptezeci și nouă de bătăi pe minut, iar respirația ei profundă și regulată și clipocitul calm al apei atingându-i trupul o aduseseră în trasa ei obișnuită de înot. Pentru o clipită, să facă ceea ce trebuia a fost ușor: doar să ricoșeze din cei doi pereți conectați prin linia neagră a culoarului.

Apoi gândurile începură să i se rostogolească unul peste altul. Totul se contopea, precum în cântecul *Love Gravy*. Al, Jak și Volocikova, viața ei pe Lună, viitorul ei în spațiu și sexul, hibernarea, felul în care camera ei n-o s-o lase să se maturizeze și Ursul Feodor, clătitele, roșiile și ce mai voia și Random de la ea?

=Gena care controlează enzima PDK4 (piruvat dehidrogenază kinază izoenzimă 4) comută metabolismul veveriței din starea activă în cea de hibernare, inhibând oxidarea carbohidraților.=

Încercă să-și amintească exact când se decisese să nu blocheze tot ce ținea de Natalia Volocikova, însă nu reuși. Își amintea vag că fusese ideea camerei ei. O întrebase de ce o abandonase maică-sa, iar camera îi spusese că poate

adulții nu au întotdeauna de ales, ceea ce nu făcuse decât s-o enerveze. Așa că propria ei cameră îi zisese că era o fată deosebită, căreia nu-i trebuia o mamă, și că n-ar trebui să mai întrebe niciodată de ea. *Niciodată. Nicicând.* Sau toate astea fuseseră doar un flux oniric?

=...funcțiile mitocondriale sunt reduse drastic...=

Mariska se simțea ca și cum ar fi înotat prin datele din flux. Era convinsă că nu-și va aminti niciodată nimic. Iar domnul Holmgren va exploda când va vedea în ce hal își lăsase banca din laborator și probabil că și ea va pica la examenul tomatelor, așa cum pățise Jak.

=În 2014, primele gene de veveriță de câmp recombinat cu cele umane au produs activitate PTL — triacilglicerol lipază pancreatică — atât în inimă, cât și în țesutul alb, adipos, în condiții de îngheț profund.=

Ce s-a întâmplat în 2018? Ei nu-i prea pășase de istorie. Criza petrolului trebuie că a început cam pe atunci. Și Google 1.0. Înființarea Bazei Lunare Zhong? Ceva extincții. Existau fluxuri de date, sigur, însă cele mentale nu au apărut decât prin anii optzeci. Când au lansat spațiali fosi prima lor navă interstelară?

În timp ce atingea peretele, un picior o lovi pe umăr. Se desprinsese din răsucire și ajunsese la suprafața apei, scuipând. Random stătea la marginea bazinului, holbându-se la ea. Costumul lui de baie alunecase sub șoldurile scheletice.

— Moneda mea, glăsui el. Poți să mi-o dai înapoi acum?

Se învinețise ușor și tremura.

Random își împrăstie pe podea mormanul de haine, în fața dulapului ei; între dinți ținea mânerul unei cutii pentru mâncare. Mariska își trase bustiera, în vreme ce el

așeză cutia cu mâncare pe banca dintre ei. Pe capac era fotografia unui măr; fructul purta o cască spațială.

— Să știi că nu-i deloc ceva hazliu, Random, zise ea și își trecu un braț prin mâneca bluzei. Mă urmărești?

— Nu, făcu el, apoi lovi butonul de print al unității de procesare și un imens prosop de baie se rostogoli din fanta de ieșire de deasupra dulapurilor. Nu-i deloc distractiv.

Mariska închise bluza și căută în buzunarul de la piept. Acolo era. Trebuie că luase moneda de un penny fără să-și dea seama. Întinse palma spre el, cu moneda în ea.

— Întâi stăm de vorbă, apoi primești moneda de un penny, zise și închise pumnul. Care-i treaba?

— Ți-am spus deja, răspunse el și își dădu jos costumul de baie ud. Maică-ta.

Înghesui costumul în fanta de intrare și începu să se șteargă cu prosopul.

Mariska strânse din fălci, dar nu-l apostrofă.

— Ce-i cu ea?

— E o fosilă. Penny-ul ar putea să fie al ei.

— Bine.

Nu era convinsă, însă nu voia ca lui să-i treacă prin minte că nu era sigură. Fosilele eroice fuseseră primii oameni care au plecat spre stele. S-au oferit voluntari pentru a fi modificați genetic așa încât să poată hiberna pe parcursul călătoriei de trei ani spre gaura de vierme de la marginea Norului Oort și să hiberneze iar când nava lor străbătea sisteme solare îndepărtate la viteze sublumine. Majoritatea fosilelor muriseră, multe din cauza efectelor secundare ale intervenției genetice primitive a secolului douăzeci și unu.

— Și?

— Probabil că are tot felul de chestii. Sau poate că tu ai lucrurile ei?

— Lucruri?

— Pentru schimb.

Băiatul își înfășură prosopul în jurul șoldului și-și deschide cutia cu mâncare. Era plină cu ceea ce Mariskăi i se părea a fi gunoi învelit într-un ambalaj lipicios, transparent.

— Cum sunt ale mele.

Random scoase fiecare obiect afară ca și cum ar fi fost o comoară.

— Vanilla Girl, rosti și îi arată capul unei păpuși, cu un petic pe un ochi. Creion, continuă el. N-a fost ascuțit niciodată.

Alinie pe bancă o cutie goală de gumă de mestecat Coke Bubble, o carte din hârtie, cu coperta ruptă, o cheie, o lămpiță violet, o piperniță de forma unui robot și un avertizor-deget. Pe fundul cutiei pentru mâncare se afla o pungă mică, din plastic roșu. O deschise brusc și o scutură, ca ea să poată auzi monedele zornăind.

— Te rog, zise el.

Mariska lăasă penny-ul în pungă.

— Cum ai aflat că e o fosilă?

— E complicat, spuse el, după care se ciocăni pe frunte, iar ea simți o furnicătură când îi oferă un flux. N-ai vrea să te deschizi?

— Nu, îi răspunse Mariska și își încrucișă brațele pe piept. Nu prea cred.

Se zgribuli numai la gândul de a se pierde în noianul de fluxuri despre care toată lumea zicea că se amestecau în capul lui Random.

— Va trebui să-mi povestești.

Random lăasă prosopul să cadă pe podea și-și puse pe el salopeta de om de serviciu. Fu dezgustată să constate că nu-și bătea capul să mai poarte și chiloți.

— Când s-a întors *Gorșkov*, începu el, toată lumea a fost fericită.

Își încreți fruntea, străduindu-se să-și amintească cum să lege una de alta propozițiile.

— Oamenii fericiți vorbesc și emit fluxuri și le împrăștie peste tot. Așa știi.

Dădea din cap de parcă asta ar fi explicat tot.

Mariska se strădui să nu pară nerăbdătoare.

— Ce știi?

— Este o planetă minunată.

Random descrie un cerc cu mâinile, ca și cum ar fi vrut să-i prezinte noua lume.

— Verifică fluxurile și ai să vezi. E cea mai bună dintre toate. Chiar mai bună decât Pământul, cel puțin așa cum este acum, atât de fragil și de aglomerat.

— Bine, deci este Grădina Edenului pierdut. Și ce are în comun cu rahatul ăsta?

— Rahat? făcu el, apoi se ridică și agită pipernița spre ea. Lucrurile mele nu sunt rahat.

O puse cu grijă înapoi în cutia pentru mâncare și începu să-și adune și restul colecției sale de ciudățenii.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!

Mariska nu voia să-l gonească, cel puțin nu acum.

— Deci e o planetă minunată. Iar lucrurile tale sunt grozave. Spune-mi, ce se petrece?

El așază cutia de gumă de mestecat *Coke Bubble* și lampa de citit peste carte, apoi se opri, gândindu-se la scuzele ei.

— Mare parte din echipajul de pe *Gorșkov* se întoarce acolo.

Împachetă întregul morman.

— Este recompensa lor, să trăiască pe o planetă cu toată apa aceea și cerul și clima blândă. Se întorc...

Bătu în bancă, pe lângă piciorul ei.

— ...cu familiile lor.

Gâtul Mariskăi era atât de înfundat, încât de-abia dacă putu hârâi:

— Eu nu sunt familia ei.

— Bine, rosti el și dădu din umeri. Dar dacă vrei să dai ceva la schimb înainte să pleci... oricare dintre voi...

Mariska se repezi la ușa de siguranță.

— Doar am întrebat, strigă Random în urma ei.

Când dădu buzna în bucătărie, Al tocmai aranja un strat de foi de lasagna într-o caserolă. Încă unul dintre felurile ei favorite; ar fi trebuit să-și dea seama că ceva nu era în ordine. Icnii când el îi aruncă o privire peste umăr. Ochii lui erau strălucitori și obrajii umezi.

— Știi.

Se putea auzi singură intrând în panică.

— Vrea să mă ducă pe nu știi ce bolovan împutit, la douăzeci de ani-lumină distanță, iar tu ai știut.

— N-am știut. Dar am presupus.

Greutatea tristeții lui o azvârli într-unul din scaunele din sufragerie.

— A venit aici chiar după ce ai plecat. Te caută.

— Nu sunt aici.

— Bine.

Luă un castron cu mozzarella rasă și o presără apatic peste tăiței.

— Al, nu poți s-o lași să mă ia. Ești tăticul meu. Tu trebuie să mă protejezi.

— Este un contract pe termen limitat, Mariska. Deja am intrat în anul de opțiune.

— Dă-l naibii de contract. Și du-te și tu naibii pentru că l-ai semnat. Nu vreau să plec.

— Atunci nu te duce. Nu cred că are să te oblige. Însă trebuie să te gândești.

Își ținea capul jos și împrăștia sos peste lasagna.

— Este spațiul cosmic, Mariska. Ești o spațială.

— Nu încă. N-am trecut de examenul cu roșiile. Pot s-o dau în bară. Voi da în bară.

El se smiorcăi și-și șterse ochii cu mâneca.

— Nu înțeleg, zise ea. De ce-i ții partea?

— Pentru că ești copil, iar ea-i părintele tău legal. Pentru că nu poți trăi aici pentru totdeauna.

Glasul lui urcă nesigur până ajunse un răcnet. Al nu ținuse niciodată la ea înainte.

— Pentru că toată povestea asta s-a terminat, adăugă și agită lingura prin bucătărie.

— Cum adică s-a terminat?

Se gândea că nu era prea profesional din partea lui să-și dezvăluie simțămintele în acest fel.

— Răspunde-mi? Și cum rămâne cu Jak?

— Nu știu, Mariska.

Agită încă o lasagna, scoțând-o afară din strecurătoare.

— Nu știu ce-am să fac.

Ea se holbă la spatele lui. Bucătăria părea să se strâmbe și să se răsucescă; toate legăturile care o țineau lângă Al se desfăceau. Hârșăi cu scaunul ei de la masă și se învârti pe holul spre camera ei, ricoșând din pereți.

— Hello, Mariska, spuse camera în timp ce ușa glisă închizându-se. Pari supărată. E ceva ce-aș putea...?

— Taci, taci, *taci!*

Nu-i păsa dacă jignea sentimentele camerei; oricum, era doar o personalitate imbecilă. Avea nevoie de liniște ca să se poată gândi, să examineze toate minciunile care-i alcătuiseră viața. Trebuie să fi fost o altă fată care desenase extraterestri caraghioși pe pereți sau ascultase poveștile spuse de cameră — minciuni! — despre un căpitan de navă spațială pe nume Mariska sau construisese planete populate cu licorne și zâne și prințese în simspațiul camerei sale. Nu mai aparținea acestui loc. Nu acestei camere afurisite, nu mai avea ce căuta nici pe Lună și nici în alt loc.

Apoi îi veni o idee. Știa ce trebuia să facă. Doar atât că nu era foarte sigură cum să procedeze. Cât de greu să fie să intri în hibernare? Posibilitatea exista în genele sale, în ale mamei ei. Afurisita. Toată lumea era atât de îngrijorată că va intra în hibernare fără să fi vrut. Asta înseamnă că putea. Așa făcuseră și fosilele, înainte existau alveole de hibernare și protocoale pentru trezire eutermică.

Nu știa la ce-i va servi să intre în hibernare. Probabil era o prostie. Ceva ce ar face un copil. Dar exact acesta era și clenciul, nu? Era doar un copil. Ce altă alegere mai avea?

Se lăsă pe spate în pat și se gândi la spațiu, la cum era să iasă printr-un sas, fără nimic pe ea. Goală și singură, așa cum fusese întotdeauna. Aerul i-ar îngheța în plămâni și aceștia ar exploda. Ochii i-ar îngheța și ar fi întuneric. Ar fi la fel de rece ca întotdeauna. La fel de rece precum Natalia Volocikova, cățeaua aceea.

— A rășărit Pământul, murmură camera. Iar eu sunt mereu de veghe. E Mariska gata să se trezească?

Mariska se zgribuli din cauza răcorii. Nu era în ordine. Se presupunea că temperatura mediului și a ei erau monitorizate de cameră.

— A răsărit Pământul și eu sunt mereu de veghe, gânguri camera.

De obicei, nu era atât de răbdătoare. Mariska se întinse. Se simțea înțepenită, ca și cum ar fi înotat prea mult. Își deschise ochii și apoi îi închise imediat. Camera-i aprinsese deja lumina, aducându-o la intensitate maximă. Se comporta ciudat în această dimineață. De obicei, îi întrerupea vreun vis, însă acum tot ce avea în minte era doar o beznă vastă și înghețată. Spațiul cosmic fără stele.

Mariska căscă și-și miji ochii la lumină. Era în fața raftului pe care stătea Ursul Feodor.

— *Dobroie utro*, zise acesta.

Robotul străvechi căzu de două ori pe raft în încercarea zadarnică de a se ridica.

— Bună dimi-neața Mar-i-ska.

Ceva nu era în ordine cu cipul vocal; suna de parcă ar fi vorbit printr-un castron cu supă.

— Astăzi este miercuri, 23 noiembrie 2163. Nu ai niciun program înregistrat pe ziua de astăzi.

Nu era în ordine. Data era aiurea. Atunci își aminti.

Ușa se dădu la o parte. Clipi de mai multe ori, înainte de a-și putea concentra privirea pe femeia aflată acolo.

— Mariska?

Cunoștea vocea. Cu toate că avea în ea o stridență pe care camera ei n-o avusese niciodată, îi recunoscă accentul cântat.

— Unde-i Al?

Când se ridică în capul oaselor, camera păru că se învârtește cu ea.

— Nu mai locuiește aici.

Femeia se așează lângă ea, pe pat. Avea părul argintiu și o paloare bolnăvicioasă, de spațială. Pielea-i era zbârcită în jurul ochilor și al gurii.

— Pot să trimit după el, dacă vrei. E în Zona Muoi.

Părea că încearcă să zâmbească, să vadă dacă i se potrivește.

— Au trecut trei ani, Mariska. Nu te-am putut trezi. A fost prea periculos.

Se gândi un pic la asta și întrebă:

— Jak?

— Trei ani sunt o groază de timp.

Se întoarse cu fața la perete.

— Glasul camerei... e al tău. Și personalitatea?

— N-am vrut să plec pe *Delta Pavonis*, însă n-am avut de ales. Sunt o spațială, dragă, dragă Mariska. Ca tine. Când au nevoie de noi, plecăm.

Oftă.

— Am știut că ai să mă urăști. *Eu* m-aș fi urât. Așa că am găsit o altă cale de a fi cu tine; mi-am petrecut două luni, înainte de a pleca, încărcând fluxuri. Am pus cât am putut din mine în această cameră, spuse și făcu un gest spre camera Mariskăi.

— M-ai tratat ca pe un copil. Sau, mai bine zis, camera m-a tratat.

— Îmi pare rău. N-am crezut că voi fi plecată atâta timp.

— Nu plec în locul acela împreună cu tine.

— Prea bine. Dar aș vrea să vin eu cu tine, dacă-mi permiți.

— Nu plec nicăieri, răspunse Mariska și scutură din cap; încă se simțea amețită. Unde aș putea pleca?

— Spre stele, zise Natalia Volocikova. Te tot cheamă. *Alfa Centauri, Steaua lui Barnard, Wolf, Lalande, Luyten, Sirius.*

Mariska se sprijini într-un cot și se holbă la ea.

— De unde știi?

Natalia se întinse și dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea Mariskăi.

— Pentru că, spuse ea, sunt mama ta.

James Patrick Kelly a avut o carieră eclectică de scriitor. A scris romane, povestiri, eseuri, recenzii, poezii, piese de teatru și spectacole pentru planetarii. Cartea lui cea mai recentă, o culegere de povestiri, a fost *The Wreck of the Godspeed*. Nuvela *Burn* („Foc”, în *The Year’s Best Science Fiction*, vol. 3, Ed. Nemira, 2008) a primit Premiul Nebula în 2007, singurul său trofeu din douăsprezece nominalizări... dar cine stă să le numere? A câștigat de două ori Premiul Hugo și proza i-a fost tradusă în optsprezece limbi. A coeditat cu John Kessel *Feeling Very Strange: The Slipstream Anthology*, *Rewired: The Post-Cyberpunk Anthology* și *The Secret History of Science Fiction*. Are o rubrică permanentă despre internet în revista *Asimov’s Science Fiction* și activează în programul Stonecoast de scriere creativă MFA de la University of Southern Maine și face parte din consiliul directorial al Fundației Clarion. Îl puteți auzi citind „Lunga hibernare” și multe alte povestiri în podcastul său *StoryPod* pe Audible.com și pe *Free Reads Podcast*. Site-ul lui Web este la www.jimkelly.net.

Traducerea: Silviu Genescu

ULTIMA MOARTE

Will McIntosh

DIN PARTEA AUTORULUI: Cândva, unul dintre prietenii mei scriitori mi-a spus că-mi vedea procesul scrierii în felul următor: Will, tu produci o sumedenie de idei despre care sperî că sunt remarcabile, le azvârli spre un zid și vezi ce rămâne lipit. Sper că nu-i o descriere sută la sută exactă, totuși am tendința de a fi mânat de idei și de personaje interesante, iar temele bazice sau rezonante tind să se dezvolte independent de conștientizarea mea. Cu alte cuvinte, ca scriitor, nu sunt foarte sigur pe mine, așa încît scrierea despre scrierea mea poate fi un chin.

Același prieten scriitor a subliniat că aproape toate ficțiunile mele, pînă la momentul respectiv, explorau iubirea romantică. M-a surprins că nu observasem asta niciodată. Eu să scriu povești de iubire... cine s-ar fi gândit?

„Ultima moarte” este o poveste de iubire. N-a început însă așa. Am scris-o inițial din punctul de vedere al lui Lycan, un bărbat care vizitează un centru de întâlniri și care, fără ca partenerele lui potențiale s-o știe, nu-și poate permite s-o salveze pe vreuna. În textul original, Mira, care este protagonista din versiunea finală, era doar una dintre numeroasele femei cu care Lycan „se întâlnea”. Am postat on-line povestirea originală pentru a fi comentată de grupul de scriitori căruia îi aparțin, iar ei au desființat-o politicos. Mary Robinette Kowal a sugerat că textul ar funcționa mai bine dacă ar fi scris din perspectiva unei femei captive în centru, iar după câteva săptămâni de aclimatizare la ideea că ar trebui să arunc complet povestirea originală și s-o rescriu, am aruncat complet povestirea originală și am rescris-o. De aceea trebuie să-i mulțumesc lui Mary pentru că m-a îndrumat spre textul care a apărut pînă la urmă în Asimov’s.

Deși nu pot spune că sufăr de sindromul impostorului, ar fi un eufemism să afirm că am fost stupefiat aflând că „Ultima moarte” fusese nominalizată pentru Premiul Nebula. Când am început să scriu la vârsta de treizeci și nouă de ani, nu m-am gândit nicio clipă că m-aș putea dovedi bun la așa ceva. Am scris pentru că am descoperit că-mi plăcea mai mult decât orice altceva făcusem vreodată, iar cele optzeci și opt de respingeri seci cu care mi-am început cariera nu m-au descurajat, fiindcă îmi place pur și simplu să scriu. Mă aștept ca ziua decernării Premiilor Nebula să fie a doua dată ca importanță din viața mea. Prima a fost ziua în care m-am însurat. Inițial am pus nașterea gemenilor mei, Miles și Hannah, pe locul al doilea și Premiul Nebula pe locul al treilea, dar soția mea Alison mi-a reamintit că ziua nașterii lor a fost de fapt foarte neplăcută.

Cuvintele erau mângâieri blânde, care o treziră.

— Bună. Salutare.

Ea simți lumina pe pleoape și-și dădu seama că dacă-și deschidea ochii o vor dura și va trebui să-i acopere cu palma, apoi să lase lumina să se strecoare printre degete.

— Ai chef de vorbă?

Un glas moale, bărbătesc.

Apoi mintea i se limpezi suficient cât să se întrebe unde era mama ei. Strigă prin colțișoarele minții sale, însă nu primi răspuns, iar asta nu se putea. Odată ce-o lăsase pe mama înăuntru, n-avea cum s-o azvârle afară. Nu era ca și cum ar primi-o la ea în apartament; odată ce mama se instala în mintea ei, nu mai era cale de întoarcere, pentru că nu mai exista un trup în care ea să poată reveni.

Așadar, unde se afla?

— Ăăă, știi că te-ai trezit *deja*. Hai, frumoasă adormită, vorbește-mi.

Ultimele cuvinte fuseseră o șoaptă, vorbele unui iubit, iar Mira simți că trebuia să se trezească și să-și deschidă

ochii. Încercă să ofteze, dar nu simți că respiră. Ochii îi zvâcniră, deschizându-se alarmați.

Asupra ei stătea aplecat un bătrân, zâmbind, însă de-abia dacă-l văzu, pentru că atunci când își deschise gura ca să inspire, falca-i scârțâi ca țipătul unei păsări marine, fără să respire; ar fi vrut să-și apese obrazii cu mâinile, însă nu apăreau nici ele. Nu se mișca nimic, cu excepția feței.

— Salut, salut. Cum te simți?

Bătrânul zâmbea cu grijă, ca și cum Mira s-ar fi spulberat dacă și-ar fi dat drumul la întregul său zâmbet. Nu era chiar atât de bătrân, își dădu ea seama. Poate că avea vreo șaizeci de ani. Ridurile de pe frunte și cele care-i încadrau nasul păreau atât de adânci numai pentru că fața lui era atât de aproape de a ei, destul de aproape pentru un sărut.

— Ai probleme? o întrebă și se întinse să-i mângâie părul. Trebuie să apeși cu dinții din spate ca să controlezi circulația aerului. Nu ți-au arătat cum?

Era un curent de aer, o adiere blândă, urcându-i pe gât și în gură și nas. Îi gădila firișoarele fine de păr din nări. Închise gura și adierea deveni un șuierat, o expirație suficient de puternică încât să i se lase pieptul, însă nu se întâmplă, sau poate că da și nu putea ea să fie sigură, pentru că nu-și putea înălța capul să verifice.

— Unde..., zise Mira, apoi urlă înspăimântată, pentru că glasul îi suna oribil, gros și hârâit, scos de ceva ce se târâse dintr-o mlaștină.

— Îți trebuie ceva timp să te obișnuiești. Eu sunt primul? Nu te-a mai resuscitat nimeni până acum? Nici măcar de orientare?

Noțiunea părea să-i facă plăcere, că el era primul, indiferent ce-o fi însemnat. Mira îl studie, întrebându-se dacă n-ar trebui să-l recunoască. Se dichisise pentru privirile ei, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să fie bucuroasă că-l vede. Nu era un bărbat atrăgător: avea un nas gros și borcănat, și nu în stilul aristocratic. Avea nări ca de taur, o frunte de Neanderthal, însă gura-i era elegantă. Nu-l recunoștea.

— Nu mă pot mișca. De ce nu mă pot mișca? izbuti să spună Mira, în cele din urmă.

Privi în jur cum putea ea de bine.

— E-n ordine, încearcă să te liniștești. Numai fața îți este mobilă.

— Ce s-a întâmplat? reuși să rostească.

— Ai avut un accident de mașină, îi zise cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Consultă afișajul unui dispozitiv.

— Leziuni destul de grave. Ruptură de aortă. Piciorul drept amputat.

Piciorul drept *amputat*? Piciorul *ei* drept? Nu putea vedea nimic, cu excepția bărbatului aplecat asupra ei și a tavanului auriu, aflat foarte, foarte sus.

— Acesta-i un spital? întrebă.

— Nu, nu. E un centru de întâlniri.

— Poftim?

Pentru prima dată, observă că se auzeau și alte glasuri prin încăpere, vorbind pe tonuri joase, serioase, confidentiale. Surprinse câteva pasaje mai distincte:

— ...culori neutre. Cum ar putea alege cineva violet?

— ...ultima oară când am fost la un concert Day-Glows, aveam șaptesprezece ani...

— Nu eu ar trebui să fac asta, spuse bărbatul și întoar-

se capul să privească peste umăr. De obicei, este o orientare. Alo? strigă, apoi se răsuci înapoi spre ea și dădu din umeri, părând buimac. Cred că suntem pe cont propriu.

Își împreună mâinile și se aplecă spre Mira.

— Vezi tu, adevărul este că ai murit în accident...

Mira nu mai auzi cuvintele următoare. Se simțea ca și cum ar fi plutit. Era o idee absurdă, că s-ar putea să fie moartă și totuși să asculte pe cineva spunându-i că era moartă. Dar, cumva, părea adevărat. Nu-și amintea să fi murit, dar simțea o limită dură, continuă, ca un fel de demarcație între acum și înainte. Ideea o făcu să-și dorească să fugă, să scape din trupul său, care era un trup mort. Dinții ei erau ai unui cadavru.

— ...asigurarea ta a acoperit conservarea criogenică, dar resuscitarea totală, mai ales când este vorba de leziuni grave, costă îngrozitor. Aici intervine serviciul de întâlniri...

— Unde-i mama? îl întrerupse.

Bărbatul își consultă dispozitivul. Dădu din cap.

— Aveai un pasager. Mama ta.

Privi din nou în jur, ridică mâna, ca și cum ar fi vrut să-i facă un semn cuiva, apoi o lăsă jos.

Un pasager. Ce mai termen.

— S-a dus și ea? E moartă? vru Mira să știe, deși conceptul devenise ambiguu.

— Da. Necesitai o activitate cerebrală consistentă pentru a menține un pasager. Odată ce-ai murit, pasajul se duce și el.

E la fel ca un număr de telefon pe care tot încerci să ți-l amintești, se gândi Mira. Trebuie să-l păstrezi cu ajutorul gândurilor, iar dacă-l pierzi, nu-l mai recuperezi niciodată. Se simțea extrem de liniștită. Din clipa în care

se trezise, se așteptase să audă glasul mamei sale. Acum știa că nu se va întâmpla și putea să se relaxeze. Se simțea vinovată pentru liniștea ei, că mama ei era moartă, dar cine ar putea-o condamna? Cu siguranță, nu cineva care o cunoscuse pe maică-sa. Desigur, nu Lynn.

— Am o soră, spuse ea. Lynn.

Parc-ar fi avut falca înțepenită.

— Da, o soră geamănă. Ei, asta ar fi interesant.

Bărbatul rânji, arcuindu-și sprâncenele.

— Mai trăiește?

— Nu, rosti el pe un ton care sugera că era o fetișcană prostituată. Ai fost absentă mai bine de optzeci de ani.

Mătură aerul cu mâna, ca și cum toate acestea erau niște aiureli.

— Dar hai să ne concentrăm asupra prezentului. În acest fel ajungem să ne cunoaștem. Avem întâlniri. Dacă descoperim că suntem compatibili — își înalță umerii până la urechi și-i oferi zâmbetul său grațios —, atunci s-ar putea să fiu motivat ca să plătesc pentru a fi resuscitată, pentru a putea fi împreună.

Întâlniri.

— Așadar, numele meu este Red și știu din datele tale că pe tine te cheamă Mira. Mă bucur să te cunosc, Mira.

— Și eu mă bucur că te cunosc, murmură ea.

Spusese că a murit într-un accident de mașină. Încercă să-și amintească, însă nu-i veni nimic în minte. Oricum, nimic despre accident. Îi năvăleau în minte amintiri despre certuri, cele cu mama sa. O ceartă la un mall. Mama ei ura tot ceea ce-i plăcea Mirei, încercând s-o facă să meargă la secția pentru vârstnici și să cumpere rochii de purtat prin casă, ieftine și mohorâte. Mama nu avea niciun control asupra corpului Mirei (în fond,

era doar o pasageră), însă există o mulțime de alte căi de control.

— Așadar, Mira, făcu Red lovind din palme. Vrei să ne prostim sau să fim intimi?

Reacționă din nou cu sprâncenele ridicate, ca atunci când el făcuse comentariul despre sora geamănă.

— Nu înțeleg, zise.

— Biiiiine. Spre exemplu, iată o întrebare.

Se aplecă mai aproape, iar respirația lui îi pufni în ureche.

— Dacă te resuscitez, ce fel de lucruri faci pentru mine?

Mira era sigură că numele acestui bărbat nu era Red și se îndoia că venise aici să resusciteze pe cineva.

— Nu știu. Asta-i o întrebare a naibii de intimă. De ce să nu ne cunoaștem unul pe altul mai întâi?

Avea nevoie de timp de gândire. Chiar și numai câteva minute de liniște, să descâlcească lucrurile.

Red se încruntă teatral.

— Hai, zgândărește-mă puțin.

Să-i spună că era lesbiană? În mod sigur nu. Și-ar pierde orice interes și poate că ar raporta asta celui care deținea locul. Dar oare cel care deținea locul nu știa? Poate că asta era partea de orientare pe care o ratase. Indiferent de motiv, voia să riște să fie scoasă din circulație sau deconectată și îngropată?

Ar fi acesta lucrul cel mai rău?

Gândul trezi la viață ceva uitat de mult. Sau, mai bine zis, adânc îngropat. Se gândise la ceva pe tema asta, cândva, și simțise *atât de multă* durere încât se mai reverbera, fără să fie nevoie de amintiri. Se sforță să-și amintească, însă totul era scufundat adânc într-un gunoi

emfatic pe care-l întâlnea ori de câte ori încerca să-și amintească ceva. Chiar fusese capabilă să-și amintească tot, fără niciun efort, pe când era în viață, sau doar așa își amintea?

— Nu prea sunt...

Ar fi vrut să adauge „în apele mele“, dar nu numai că era un clișeu, ci și o afirmație groaznic de incompletă. Era moartă. Nu-și putea mișca nimic în afară de față, iar asta o făcea să se simtă în suspensie, ca și cum ar fi plutit în derivă. Mâinile și picioarele te țineau pe pământ. Mira nu-și dăduse niciodată seama de asta.

— Nu prea mă pricep la așa ceva.

— Bine.

Red își puse mâinile pe coapse, făcând pe importantul.

— Asta costă destul de mult și se taxează pe minut. Așa că-ți spun acum rămas-bun, iar tu te poți întoarce la moartea ta.

Să se întoarcă?

— Stai! zise Mira.

O puteau trezi și apoi lăsa să moară din nou? Își imagina trupul pus la păstrare pe undeva, poate ani și ani, poate pe vecie. Ideea o înspăimânta. Red se opri așteptând.

— Bine, am să...

Încercă să se gândească la ceva, însă prin minte-i alergau atât de multe idei, atâtea asociații de gânduri pe care ar fi vrut să le urmărească, dar niciunul nu implica vreo înclinație spre perversiune.

Mai existau și alte căi pentru a fi „resuscitat“ permanent? Mai avea vreo rubedenie în viață pe care s-o poată contacta, sau poate vreun cont de economii care să fi acumulat dobânzile din ultimii optzeci de ani? Avea ceva

economii când a murit? Avusese o casă, își amintea asta. Lynn trebuie c-o moștenise ea.

— Prea bine, dacă nu ai de gând să vorbești, îți spun adio, se răsti Red. Dar să nu te gândești că va mai veni cineva. Rănilile tale îți fac resuscitarea costisitoare, iar aici sunt zeci de mii de femei. În plus, bărbații nu vor femei care au stat înghețate șaizeci de ani înainte să apară acest loc, pentru că nu au nimic în comun cu ele.

— Te rog, zise Mira.

El se întinse după ceva de deasupra capului ei, ceva în afara câmpului vizual.

Mira visă că alerga pe o cărare din pădure. Cărarea urca, devenind tot mai abruptă și mai abruptă, până când ajunse să alerge în sus, pe niște trepte mari. Apoi treptele intrară într-un turn fragil din placaj, răsucindu-se în sus, tot mai sus. Era întuneric, iar ea de-abia dacă putea vedea ceva, însă fuga îi căzuse atât de bine; trecuse atâta timp, încât nu-i mai păsa cât de abrupte erau treptele. Urcă tot mai sus, se gândi să se întoarcă, dar voia să ajungă până în vârf, după ce mersese atât de departe. În cele din urmă, ajunse sus, iar acolo se afla o fereastră de unde putea vedea un râu imens și un minunat campus studențesc construit pe mal. Se repezi la fereastră ca să poată vedea mai bine și astfel turnul se aplecă sub greutatea ei în mișcare și începu să cadă în față. Turnul câștigă viteză, repezindu-se asupra clădirilor. *Asta-i, își zise ea, cu stomacul la gât. Aceasta-i clipa morții mele.*

Mira se cutremură, trezindu-se înainte de a lovi pământul.

Un bătrân — de vreo șaptezeci de ani, după toate aparențele — se uită pieziș la ea.

— Nu ești genul meu, mormăi el, întinzându-și mâna peste creștetul ei.

— Salut!

Vocea răsună hodorogită; bărbatul își dresă glasul.

— N-am mai făcut asta până acum.

Era un tip gras, de vreo patruzeci de ani.

— Ce dată-i acum? întrebă Mira, încă amețită.

— Trei ianuarie două mii trei sute cincizeci și doi.

Trecuseră aproape treizeci de ani. Bărbatul își șterse gura cu dosul mîinii.

— Mă simt ca bolnav pentru că sunt aici, de parcă aș fi vreun pedofil, zise încruntat. Dar există atât de multe povești despre oameni care-și află adevărata iubire prin sertare. Vărul meu, Ansel, a cunoscut-o pe cea de-a doua lui soție, Floren, la un centru de resuscitare. Minunată femeie.

Bărbatul îi oferă un zâmbet mare și nătâng.

— Apropo, eu sunt Lycan.

— Eu sunt Mira, mă bucur că te cunosc.

— Zâmbetul tău este puțin ezitant, într-un mod drăguț. Îmi dau seama că ești cinstită. Nu te-ai folosi de mine ca să fii reînviată, iar mai apoi să divorțezi. Fii atentă.

Lycan stătea într-un anumit unghi, poate pentru a părea mai subțire.

— Înțeleg că acesta ar putea fi un motiv de îngrijorare, zise Mira.

Bărbatul slobozi un oftat prelung.

— Poate că să-ți alegi femeia într-un centru de mirese e ceva jalnic, însă nu-i atât de jalnic ca a te prezenta singur la fiecare petrecere a firmei, cu mâinile în buzunare, în loc să le ții pe ale altcuiva, ori să apari cu o femeie care nu numai

că are un râs zgomotos și un înfiorător simț al umorului, dar mai e și cu zece ani mai în vârstă decât tine și nici nu-i prea atrăgătoare. *Asta-i* jalnic. Mai bine să-i las pe oameni să creadă că frumoasa și tânăra mea soție a fost reanimată. Tot ar fi invidioși, iar eu tot aș merge cu fruntea sus, ținând-o de mână în vreme ce toată lumea o cântărește din priviri.

Lycan rămase o clipă tăcut.

— Bunică-mea spune că vorbesc prea mult. Îmi pare rău.

Deci Lycan avea un pasager. Cel puțin unul. Era așa de greu să-ți dai seama, pentru că deveniai foarte priceput în a purta două conversații în același timp, când aveai un pasager.

— Nu, mie-mi place, zise Mira.

Asta-i dădea timp prețios de gândire. Pe când trăia, au fost momente în viața ei când avea puțin timp liber, dar avea, întotdeauna, timp de meditație. Se putea gândi pe când făcea naveta la muncă și în celelalte răgazuri dintre diverse treburi. Dintr-odată, asta devenise cel mai important lucru.

Lycan își șterse palmele.

— Primele întâlniri nu sunt momentele mele cele mai bune.

— Te descurci de minune.

Mira zâmbea pe cât putea de bine, cu toate că știa că zâmbetul nu i se reflecta și în ochi. Trebuia să iasă de aici, trebuia să convingă pe unul dintre acești tipi s-o reînvie. Unul dintre tipi? Acesta era doar al treilea care o resuscitase în ultimii cincizeci de ani de când acest loc fusese inaugurat, iar dacă era să-l creadă pe primul, perversul, devenea tot mai puțin dezirabilă cu cât rămânea mai mult aici.

Ar fi dorit să vadă unde se afla. Era într-un sicriu? Sau pat? Ar fi dorit să-și poată mișca gâtul.

— Cum este aici? Întrebă. Ne aflăm într-o încăpere?

— Vrei să vezi? Uite.

Lycan își ridică un dispozitiv la vreo treizeci de centimetri spre fața ei; un ecran ce proiecta cuvinte și imagini tridimensionale se transformă în oglindă.

Mira se trase înapoi. O privea chiar propria ei față moartă, cu pielea cenușie, buzele aproape albastre. Fața-i era flască, arăta ușor dezechilibrată sau mai degrabă retardată, decât liniștită. O rețea argintie, strălucitoare, o acoperea până la gât.

Lycan înclină oglinda, oferindu-i o priveliște asupra încăperii. Era un spațiu vast, deschis, precum atriumul unui hotel imens. Un lift cobora în centru. Oamenii traversau pe poduri frumos proiectate, în vreme ce o apă cristalină, de un albastru pur, urma căi întortocheate prin tuburile imense, transparente, suspendate în spațiul deschis, dând impresia unor suvoaie zburătoare. În apropiere, Mira văzu un bărbat stând lângă un sertar deschis și, în timp ce buzele i se mișcau, dădea din cap, cu mâinile așezate cu stângăcie în poală.

Lycan îi luă oglinda. Ochii i se făcuseră mari și rotunzi.

— Ce-i asta? Întrebă Mira.

Deschise gura să zică ceva, apoi se răzgândi și dădu din cap.

— Nimic.

— Te rog, spune-mi.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Mira presupunea că era o dispută internă. În cele din urmă, Lycan răspunse:

— Chestia este că, în cele din urmă, mi-am dat seama, la modul cel mai direct: vorbesc cu o persoană moartă. Dacă te-aș putea lua de mână, degetele tale ar fi reci și tepene.

Mira își mută privirea în altă parte, spre tavan. Se simțea rușinată. Rușinată de trupul mort care-o găzduia.

— Cum este? șopti el, de parcă ar fi întrebat ceva obscen.

Mira nu voia să răspundă, dar nici nu voia să se reîntoarcă la starea de moartă.

— E greu. E greu să nu ai niciun fel de control asupra lucrurilor, când să fii conștientă, cu cine să vorbesc. Și, ca să fii sinceră, e înspăimântător. Când vei încheia această întrevvedere, voi înceta să mai fiu eu, fără gânduri, fără vise, doar neantul. Mă înspăimântă. Mi-e groază de acele câteva minute de dinaintea încheierii întâlnirii.

Lycan părea că regretă că întrebase, așa că Mira schimbă subiectul, interesându-se de pasagerii lui. Avea doi: pe taică-său și pe bunică-sa.

— Nu pricep, făcu Mira. De ce mai există pasageri, dacă au descoperit cum să reînvie oamenii?

Pe vremea ei, știința medicală evoluase suficient de mult încât să existe speranțe de progres, iar conservarea era ceva comun, însă morții rămâneau morți.

— Trupurile se uzează, zise Lycan pe tonul cel mai firesc. Dacă reînvii o femeie de nouăzeci și nouă de ani, va continua să tot moară. Așa, acum povestește-mi despre tine. Înțeleg că ai avut un pasager, nu?

Mira îi povesti lui Lycan de maică-sa, el îi oferî con-doleanțele de rigoare, iar ea se prefăcu că erau apropiate. Nu avea niciun fel de iluzii cu privire la motivele pentru care fusese de acord s-o găzduiască pe maică-sa. Într-un

fel, era ceva care ținea de egoismul pur: știa că n-ar fi putut trăi cu remușcarea de a fi refuzat. Ceea ce făcuse mama ei era un șantaj emoțional, dar executat fără cusur.

Dar sunt pe moarte, Mira, mi-e frică. Te rog. Chiar și după optzeci de ani și după ce murise, Mira încă putea auzi glasul mamei ei, tonul în permanență jeluitor.

O beznă cumplită o cuprinse când se gândi la ea. Se simțea vinovată și rușinată. Dar de ce trebuia să se simtă ea rușinată? Ce-i datorezi mamei tale, când singura formă de bunăvoință arătată vreodată a fost nașterea ta? Îi datorezi un loc în mintea ta? Dar dacă ai fi iubit o altă femeie în loc de „un bărbat drăguț“, iar maică-ta de-abia dacă ți-a vorbit vreodată? Cum ar fi dacă prietena ta de suflet a murit în chinuri, iar încercările mamei tale de a te consola s-au rezumat la un „poate că data viitoare ar trebui să încerci cu un bărbat“? De parcă moartea Jeanettei ar fi justificat dezaprobările mamei sale.

— Ce-ar fi dacă aș găsi pe cineva aici și ar fi de acord să ne căsătorim în schimbul reînvierii? zicea Lycan. Și-ar da oamenii seama că arată prea bine ca să fie cu mine și s-ar simți că am luat-o de la un depozit de mirese? Va trebui să venim cu o poveste convingătoare despre cum și unde ne-am cunoscut, ceva care să nu pară prea confecționat.

— Depozit de mirese?

Lycan înălță din umeri.

— Așa numesc unii acest gen de loc.

Atunci, chiar dacă o reînvia cineva, tot o paria va fi. Oamenii nu vor dori să aibă deloc de-a face cu ea. Vocea mamei ei îi răsună în minte, aproape suprapunându-se cu concluzia ei.

Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Cu tine și cu prietena ta.

— Mă tem că a venit clipa să ne luăm rămas-bun. Trebuie să circul. Dar am mai putea discuta? întrebă Lycan.

Nu voia să moară din nou, nu voia să mai fie azvârlită în acel abis. Avea atâtea la care să se gândească, să-și amintească.

— Mi-ar plăcea, a fost tot ce-a spus, împotrivindu-se dorinței de a urla, de a-l implora pe acest bărbat să n-o ucidă.

Dacă s-ar comporta așa, el nu s-ar mai întoarce niciodată. În timp ce întindea mâna deasupra ei pentru a o decupla, Mira folosi ultimele secunde pentru a-și aminti de accidentul ei. Îi stătea ca o așchie sub piele.

Lycan reveni. Îi zise că a trecut o săptămână de la prima lui vizită. Mira nu simțea cât timp trecuse, așa cum simți când ai fost doar adormit. O săptămână i se părea la fel ca treizeci de ani.

— Am discutat cu unsprezece femei și niciuna nu era nici pe jumătate atât de interesantă ca tine. Mai ales cele recent decedate. Femeile moderne pot fi atât de superficiale, atât de puțin dispuse să caute puncte comune. Nu vreau o relație care să însemne certuri, vreau să mă îngrijesc de necesitățile prietenei mele, să pot spune „nu, scumpo, hai să mergem să vedem filmul pe care vrei tu să-l vedem”, și să contez pe faptul că va răspunde „nu, e-n ordine, știu cât de mult vrei să-l vezi pe celălalt”. Și uneori am vedea filmul ei, alteori pe al meu.

— Te înțeleg perfect, rosti Mira cu ceea ce spera să fie un ton intim. Pe cât de intim reușea să-l facă vocea ei de mormânt.

— De asta am venit la subsol, la femeile moarte în urmă cu mai mult de o sută de ani. Mi-am zis, de ce nu

o femeie din vremuri mai inocente? Probabil că mă va aprecia mai mult. Femeia de la orientare mi-a explicat că alegerea unei mirese în locul unei femei vii este un lucru foarte generos, îi dai o viață cuiva care-a fost lipsită de a sa. Totuși, nu mă iluzionez, nu procedez așa din cine știe ce sentimente nobile, dar e plăcut să mă gândesc că fac un bine pentru altcineva, iar fetele la subsol au mai multă nevoie de asta decât cele din vârf. Voi ați stat mai mult la rând.

Mira stătuse la rând multă vreme. Deși nu părea. Cât să fi trecut de când murise, o oră? Era dificil de apreciat, pentru că nu-și amintea moartea. Încercă să se gândească. Accidentul ei de mașină avusese loc în oraș sau pe o autostradă? Fusese vina ei? Nu-i veni nimic în minte, cu excepția amintirilor a ceea ce trebuie că fuseseră săptămânile de dinaintea accidentului, cu maică-sa care o înnebunea.

Odată ce-o acceptase în interior, nu mai putu iubi niciodată. Cum să facă dragoste cu cineva sub ochii măică-sii? Chiar și un bărbat ar fi fost în afară de orice discuție, dar un bărbat era, oricum, exclus.

— Totuși, e stânjenitor, vorbi Lyan. Nu există nicio cale rezonabilă de a zice cuiva că nu ești interesat. Nu prea sunt eu obișnuit să resping femeile, sunt mult mai familiarizat cu situația inversă. Dacă n-ai fi în sertarul acela, probabil că nici nu te-ai uita a doua oară la mine.

Mira își dădu seama că mergea la plezneală, că voia ca ea să-i spună că nu era adevărat, că i-ar acorda o a doua privire. Era dificil, pentru că nu-i stătea în fire să simuleze c-ar simți ceva și nu era așa. Însă nu se bucura de luxul de a-și respecta firea.

— Ba m-aș uita. Ești un bărbat minunat și arătos.

Lycan se luminează la față. Ce se întâmplă cu noi, se gândi Mira, suntem gata să credem orice minciună, indiferent cât e de gogonată, numai să fie măgulitoare?

— Unii oameni trezesc ceva în tine, te fac să îți se accelereze respirația, știi? zise Lycan. Alții nu. Este greu de spus de ce, dar în acele prime secunde când vezi pe cineva — aici pocni din degete — întotdeauna-ți dai seama.

El îi înfruntă privirea o clipă, era ceva care, în mod clar, îl făcea să se simtă stânjenit, apoi își coborî privirea în poală, înroșindu-se.

— Știu ce vrei să spui, glăsui Mira.

Încercă să zâmbească cu căldură, intenționat. Asta o făcea să se simtă ca naiba.

În tot acest timp, se auzea murmurul constant al discuțiilor din jur.

...prin viață și reînviere, să ai și să deții...

— Ce se aude? Este vreo ceremonie de căsătorie? întrebă Mira.

Lycan privi peste umăr, dădu din cap.

— Se desfășoară tot timpul pe-aici. Altfel e cam riscant să reînvii pe cineva.

— Desigur, încuviință ea.

Era aici de decenii întregi și totuși nu știa nimic despre acest loc.

— Trebuie să-ți spun ceva, vorbi Lycan.

Era a șasea sau a șaptea lor întâlnire. Mira ajunsese să se atașeze de Lycan, ceea ce era bine, pentru că singurele lucruri pe care le vedea mereu erau doar fălcile lui moi și mica protuberanță a bărbiei, care ieșea dintre ele. El era viața ei, așa cum arăta ea.

— Despre ce-i vorba? Întrebă Mira.

El își plimbă privirea prin încăpere și oftă din greu.

— Nu m-am bucurat niciodată de compania unei femei atât de mult ca de a ta. Trebuie să fiu sincer cu tine, dar mă tem ca nu cumva să te pierd.

Mira încercă să-și imagineze ce-ar putea acest bărbat să-i spună care s-o facă să prefere să fie moartă decât să-i țină companie.

— Sunt sigură că asta nu se va întâmpla, indiferent despre ce-i vorba. Poți să ai încredere în mine.

Lycan își acoperi ochii cu palma. Pieptul i se ridică. Mira scoase niște sușoteli blânde, genul de sunete pe care mama ei nu le făcuse niciodată, nici măcar când a murit Jeanette.

— E-n ordine, gânguri ea. Indiferent ce-i, e bine.

În cele din urmă, Lycan privi spre ea, avea ochii roșii.

— Îmi place cu adevărat de tine, Mira. Cred că te și iubesc. Dar nu sunt un om bogat. Nu-mi permit să te readuc la viață și n-am să-mi permit niciodată, nici dacă aş vinde tot ce am.

Ea nici nu înțelese câtă speranță își pusese până când nu s-a spulberat.

— Păi, cred că nu-i vina ta.

Încerca să pară bine dispusă, cu toate că în interior simțea disperarea cea mai neagră.

Lycan dădu din cap.

— Îmi pare rău că te-am mințit.

Mira nu mai trebuia să întrebe de ce venise aici, prefăcându-se că-și caută o nevastă, dacă nu-și permitea să reînvie niciuna. Femeile de aici trebuiau să fie toate binevoitoare cu el, trebuie că se agățau de fiecare cuvânt al lui în speranța că le va alege și elibera din lungul lor somn.

Unde altundeva un bărbat ca Lycan se mai putea bucura de o astfel de atenție?

— Mă poți ierta? întrebă el, arătând ca un buldog muștruluit. Te mai pot vizita?

— Bineînțeles. Mi-ar fi un dor teribil de tine dacă n-ai veni.

Adevărul era că dacă Lycan n-o mai vizita, i-ar fi fost imposibil să-i fie dor de cineva. Nu o mai căuta nimeni și nici nu dădea careva din întâmplare peste ea printre miresele-sloi, aliniată umăr la umăr în cutii, în acest mausoleu nesfârșit.

Și cu asta se termină. Lycan schimbă subiectul, porni o conversație despre colecția lui de coduri pentru jocuri vechi, iar Mira ascultă, scoțând câte un „hmm” în pauze, chibzuind la ale ei.

Se trezi gândindu-se la maică-sa mai mult decât la Jeanette. Poate că asta se întâmpla pentru că învățase deja să accepte faptul că Jeanette se dusese, iar moartea mamei era încă recentă, cu toate că nici pe departe atât de sfâșietoare. După ce Jeanette murise, Mira meditase atât de intens la moartea ei, până își epuizase gândurile. Abia apoi putu s-o lase pe Jeanette să se odihnească...

Avusese cel mai uimitor gând. Nici nu-i venise să creadă până acum că i-a trecut așa ceva prin minte. Jeanette lucrase pentru Capital Lifekey, ca ea. Conservarea făcea parte din pachetul de beneficii, ca la Mira.

— Lycan, poți face ceva pentru mine?

I se părea că de întrebarea pe care avea de gând s-o pună atârna veșnicia.

— Sigur. Orice.

— Ai putea s-o cauți pe o prietenă de-a mea care a murit?

— Cum o cheamă?

— Jeanette Zierk. Născută în două mii două sute douăzeci și patru.

Nu era atât de nerăbdătoare pe cât crezuse, în vreme ce Lycan verifică, probabil pentru că inima nu-i putea bate nebunește, iar palmele nu-i puteau transpira. Era surprinzător câtă emotivitate era găzduită în trup în loc de minte.

Lycan verifică.

— Da. E aici.

— Este *aici*? În acest loc?

— Da.

Consultă afișajul, apropiindu-și dispozitivul de nas, apoi indică în atriumul vast locul unde se afla.

— Chiar acolo. Nu știu de ce ești surprinsă. Este un delict să nu respecti un contract de conservare.

Mira ar fi vrut să-și ridice capul și să privească în direcția arătată. Își petrecuse ultimii cinci ani ai vieții împăcându-se cu gândul că Jeanette chiar se dusesse și nu se va mai întoarce niciodată.

— Poți s-o trezești și să-i transmiți un mesaj din partea mea? Te rog.

Lycan rămase o clipă fără grai.

— Te rog, făcu Mira. Ar însemna atât de mult pentru mine.

— Bine. Cred că se poate. Sigur. Stai așa.

Se ridică nesigur, păru confuz un moment, apoi o luă din loc. Se întoarse imediat.

— Ce mesaj să-i transmit?

Mira voia să-l roage să-i zică Jeanettei că o iubea, însă putea fi o idee proastă.

— Spune-i doar că sunt aici. Mulțumesc foarte mult.

Poate că era altcineva sau poate doar imaginația Mirei, însă fu convinsă că auzise un croncănit îndepărtat, de surpriză. Jeanette reacționând la vestea adusă. Imediat, fața zâmbitoare a lui Lycan se ivi în câmpul său de vedere, deasupra ei.

— A fost foarte entuziasmată de veste. Adică dată peste cap, nu alta. Am crezut c-o să sară din lăcașul ei și-o să mă îmbrățișeze.

— Ce-a zis?

Mira încercă să pară calmă. Jeanette era aici. Dintr-odată, totul se schimbaseră. Avea un motiv să trăiască. Trebuia să găsească o modalitate de a scăpa.

— A dorit să-ți spun că te iubeste.

Mira scânci. Chiar vorbise cu Jeanette. Ce lucru straniu și minunat și cu totul de neînțeles.

— A mai spus că speră că nu ai suferit prea mult în accident.

— N-a fost un accident, zise Mira.

Îi scăpase porumbelul. Vorbise fără să se gândească mai întâi, ceea ce era o experiență ciudată, ca și cum cineva ar fi preluat controlul asupra gurii ei moarte și formase cuvintele, le scosese din ea prin șuieratul aerului care-i trecea prin gât.

Se lăsă o tăcere lungă și stânjenitoare.

— Cum adică? rosti Lycan încruntându-se.

Mira își amintea acum. Nu momentul însuși, ci planificarea lui, intenția. Își pusese cel mai bun costum al ei, cafeniu. Mama o tot întreba pentru ce ocazie se pregătea. Voia să știe de ce se agita atât când nu se duceau decât la Pan Pietro pentru o cină. Spunea că Mira nu era chiar atât de frumoasă pe cât credea ea că era și că ar trebui să nu se mai țină atât cu nasul pe sus. Mira de-abia dacă o

auzise. Măcar o dată nu mai fusese deranjată de vorbele mamei sale.

— Adică n-a fost un accident, repetă ea. Ai fost sincer cu mine, vreau să fiu și eu cu tine.

De fapt, nu voia să fie sinceră cu el, dar îi scăpase, iar acum nu mai avea puterea de a-și retrage vorbele.

— Oh. Bine, mulțumesc.

Lycan se scărpină cu degetul în creștet, chibzuind. Mira nu era sigură că el pricepuse. După toată discuțiile lor, nu-și putea da seama dacă era inteligent sau nu.

— Știi, dacă aș găsi o cale să te readuc la viață, ai putea veni cu mine la picnicul anual al firmei. Anul trecut i-am anunțat pe toți cei de la masa mea că am să câștig la tombolă și am reușit!

Lycan continuă să vorbească despre picnicul companiei sale, în vreme ce Mira se gândea la Jeanette, care tocmai îi spusese că o iubea, cu toate că erau foarte amândouă.

Bărbatul își luă rămas-bun de la ea mult prea repede. Îi zise că o s-o viziteze marți și o omorî la loc.

Bărbatul care se aplecă asupra ei purta costum și cravată, atât doar că nu avea mâneci, iar cravata era rotunjită și pielea lui era de un portocaliu deschis.

— Ce an este, vă rog? întrebă Mira.

— Două mii patru sute șaptezeci și șapte, răspunse bărbatul pe un ton sec.

Mira nu-și putea aminti data ultimei întâlniri cu Lycan. Două mii patru sute? Trebuie să fi fost două mii trei sute, ceva pe-acolo, nu? Era cu o sută de ani mai târziu. Lycan nu mai venise niciodată. Se dusesese, fie că murise, fie că era pasagerul vreunei rude.

Numele bărbatului portocaliu era Neas. Mira nu credea că ar fi fost politicoș să întrebe de ce era portocaliu, așa că îl întreabă în schimb cum își câștiga traiul. Era avocat. Asta-i sugeră Mirei că lumea nu se schimbase chiar așa de mult față de vremea când trăia ea, încă existau avocați, chiar dacă aveau pielea portocalie.

— Bunicul meu, Lycan, dorește să-ți transmit salutări, zise Neas.

Mira rânji. Era dificil să-și mențină rânjetul cu buzele ei rigide, dar îi făcea bine. După toate cele, Lycan se reîntorsese.

— Spune-i că a întârziat, dar e OK.

— A insistat să discutăm cu tine.

Neas sporovăi amical despre Lycan. Acesta cunoscuse o femeie la o întâlnire a asociației Preocupați de Greutate, iar soția lui nu credea că ar mai fi fost potrivit s-o viziteze pe Mira. Au divorțat douăzeci de ani mai târziu. El a murit de un atac de cord, la vârsta de șaiszeci și șase de ani, a fost reînviat, apoi a fost pasager al fiului său când a ajuns pe la nouăzeci și ceva de ani. Cu vreo câțiva ani în urmă, Neas îl luase ca pasager pe tatăl lui, cu care venise și Lycan.

— Mă bucur că Lycan e bine, zise Mira când Neas termină de povestit. Am ținut foarte mult la el.

— Și el la tine.

Neas își încrucișă picioarele și își dresе vocea.

— Așadar, spune-mi Mira, voiai să ai copii pe când erai în viață?

Tonul i se schimbase în cel al unui șef care-l chestiona pe un posibil nou angajat. Întrebarea o luă pe nepregătite. Bănuise că era o vizită amicală, mai ales după ce Neas explicase că Lycan a insistat s-o viziteze.

— Da, așa e, am sperat. Numai că lucrurile nu se petrec întotdeauna așa cum planifici.

Mira își aminti de Jeanette, la o aruncătură de băț de ea, zăcând moartă într-o cutie. Întrebarea lui Neas îi trezi un licăr de speranță.

— Deci este o întâlnire?

— Nu, îi răspunse și clătină din cap, probabil la sugestia pasagerilor săi. De fapt, căutăm pe cineva care să poarte un copil și să ne ajute s-o creștem pe fetiță. Știi, soția mea era pe moarte din cauza Sindromului Dietz, care-i o maladie din care nu mai poți fi reînviat, așa că a devenit pasagera mea. Vrem să avem un copil. Avem nevoie de o gazdă și de o îngrijitoare pentru copil.

— Înțeleg.

Mirei i se învârtea totul în cap. Să le spună imediat că i-ar plăcea să aibă șansa de a le purta copilul în pântec sau semnalul acesta ar fi socotit un semn că lua lucrurile mult prea ușor? Se decise asupra unei expresii meditative, despre care spera că sugerează cât de bine înțelegea seriozitatea situației.

— Ne-am căsători, din motive strict legale, bineînțeles, însă coexistența ar fi cu totul platonice.

— Da, desigur.

Neas oftă, părând dintr-odată iritat.

— Îmi pare rău, Mira, soția mea consideră că nu ești potrivită. Lycan e foarte supărat.

Se ridică, întinse mâna deasupra capului Mirei.

— Am interviewat patruzeci sau cincizeci de femei, dar niciuna nu-i destul de bună, adăugă el pe un ton iritat.

— Nu, stai! zise ea.

Neas se opri.

Mira gândea cu viteză. Ce făcuse de-o adusesese pe soție la decizia de a o respinge? Soția trebuie că se simțea

îngrozitor de amenințată de ideea de a vedea o altă femeie în casă, crescându-i copilul. Tentându-i bărbatul. Dacă ar putea potoli temerile nevastei...

— Sunt lesbiană, spuse ea.

Neas se arată mai mult decât surprins. Evident, Lycan nu-și dăduse seama cine era Jeanette, deși transmisese mesajul verbal de iubire. Prietenii puteau zice că se iubeau unii pe alții. Neas tăcu, iar Mira își dădu seama că purtau o discuție. Se rugă să fi descifrat corect situația.

— Așadar, *n-ai putea* să te îndrăgostești de mine, nu? Întrebă Neas în cele din urmă.

Era o întrebare atât de bizară. El nu era doar un bărbat, mai era și portocaliu și nu deosebit de atrăgător.

— Nu. Iubesc o femeie numită Jeanette. Lycan a vorbit cu ea.

Se lăsă o nouă tăcere îndelungată.

— Mai e și treaba asta cu accidentul tău de mașină, care n-a prea fost un accident.

Mira uitase. Cum putuse să uite cu atâta ușurință că se sinucisese, că o omorâse și pe maică-sa? Poate pentru că se petrecuse cu atât de mult timp în urmă. Totul de dinainte de moartea ei părea atât de demult. Ca o altă viață.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, murmură. Dar așa e.

— Ai luat viața mamei tale?

— Nu, nu asta am intenționat.

Așa era. Nu planificase moartea mamei sale, nu voia decât să scape de ea.

— Am fugit de ea. Doar pentru că cineva-i mama ta, asta nu înseamnă că nu poate deveni imposibil să coabitezi cu ea.

Neas dădu încet din cap.

— Ne este dificil să ne imaginăm. Coabitarea a fost o experiență foarte copleșitoare pentru noi. Oona și cu mine nici n-am visat vreodată că vom fi atât de apropiați și suntem fericiți să-i avem pe tata, bunicul și stră-străbunica drept companioni. Știu că n-aș renunța la asta pentru nimic în lume.

— Înțeleg cât poate fi de minunat. E ca un mariaj, cred, dar mai mult decât atât. Amplifică relațiile, cele bune devin mai strânse și mai profunde; cele rele devin insuportabile.

Ochii lui Neas se umplură de lacrimi.

— Lycan spune că putem avea încredere în tine. Avem nevoie de cineva în care să ne încredem.

Continuă să dea din cap încă un moment, pierdut în gânduri. Apoi făcu mișcări cu mâna; un șir lung de text se materializă în aer.

— Crezi în eficiența bătutului copiilor? Întrebă el, citind primul rând.

— În mod hotărât, nu, răspunse Mira, știind că propria ei existență depindea de răspunsurile sale.

Mirei îi bătea inima atât de tare, încât simțea ca și cum acolo erau două aripi care-i fâlfâiau în piept. Lucia dormea cu căpșorul ei catifelat lipit de locul unde bătea inima Mirei. Liftul îi ducea cu viteză în sus; marele atrium se deschidea dedesubt, în vreme ce oamenii de jos se făceau tot mai mici, ca niște puncte.

Ar fi vrut să fugă, dar își menținu ritmul constant, pantofii ei transparenti clănțănind pe podeaua de marmură.

Plânse când Jeanette deschise ochii, își strecură degetele în dosul urechii ei alb-albastre, mângâindu-i ușor buzele albastre.

Jeanette scâncea. Pentru ea trecuse doar o clipă de când vorbise cu Lycan.

— Ai reușit, hârâi Jeanette cu vocea aceea oribilă și moartă.

Observă copilul și zâmbi.

— Mă bucur pentru tine.

Era atât de ea însăși, Jeanette, fără să ceară nimic pentru ea, nici măcar viața. Dacă s-ar fi prezentat vie și întreagă la sarcofagul Mirei, primele cuvinte desprinse dintre buzele ei înțepenite ar fi fost „scoate-mă de aici”.

Jurămintele dintr-o ceremonie nupțială pluteau dinspre etajele de deasupra, glasul soțului, puternic și sigur, cel al soției, plat și orăcăit.

— Nu-mi pot permite să te reanimez, dragoste, spuse Mira, dar am economisit destul cât să te pot absorbi. E bine așa? Ai să stai cu mine pentru tot restul vieții noastre?

Nu poți plânge când ești mort, însă Jeanette încercă, îi lipseau doar lacrimile.

— Da, rosti ea. E de o mie de ori mai bine.

Mira dădu din cap zâmbind larg.

— Va dura câteva zile pentru toate aranjamentele.

Atinse obrazul rece al Jeanettei.

— Mă întorc într-o clipită. Asta-i pentru ultima dată când mai trebuie să mori.

— Promiți?

— Promit.

Mira întinse mâna și Jeanette muri pentru ultima oară.

Textele lui Will McIntosh au apărut în *Asimov's Science Fiction: Best of The Year*, în aclamata antologie *The Living Dead*, în *Strange Horizons*, *Interzone* și multe alte locuri.

Newyorkez transplantat în Sudul rural, Will este profesor de psihologie la Georgia Southern University, unde studiază întâlnirile pe internet și felul cum recesiunea și amenințarea terorismului afectează alegerea muzicii, filmelor și emisiunilor TV de către oameni. În luna decembrie a anului trecut a devenit tatăl unor gemeni.

Traducerea: Silviu Genescu

CÂȘTIGĂTOAREA NEBULA:

COABITARE

Kij Johnson

DIN PARTEA AUTORULUI: Science-fictionul și fantasy sunt literatură de graniță. Noi dispunem de resurse pe care alte genuri nu le au, fiindcă nu suntem restricționați de convenții naturaliste (sau realiste). Putem crea experimente ideatice scandaloase și putem explora natura umană prin intermediul unor situații care pur și simplu nu pot exista în lumea reală. Uneori mediul pe care-l folosim pentru explorarea naturii umane nu este nici măcar uman.

*Multe texte SF și fantasy explorează concepte și lumi aflate la graniță, totuși există limite despre cât de aproape de graniță ne place să mergem când discutăm despre experiența umană. Motivul este că ele nu sunt foarte plăcute de citit, cel puțin pentru mine. Povestiri ca „Born of Man and Woman” de Richard Matheson îmi produc realmente disconfort fizic. Sunt oribile și în același timp ridică întrebări tulburătoare despre ce anume ne determină să iubim sau ne ține în viață. Sau ce ne face să fim oameni. Nu sunt foarte plăcute, totuși spun și fac ceva ce nu face și nu spune ficțiunea care stă departe de graniță. Merită să fie auzite... să fie spuse. Când am scris „Coabitare”, încercam să văd cât de aproape de graniță puteam suporta să ajung, atât în calitate de cititoare, cât și de scriitoare. Lucrurile au decurs astfel încât am ajuns suficient de departe pentru a nu avea siguranța că o voi putea publica, nici chiar pe piața de SF și fantasy. Sunt foarte bucuroasă că *Clarkesworld* a făcut-o și să știu că oamenii o citesc dincolo de oroare, spre esența ei.*

Ea și cu extraterestrul și-o trăgeau la nesfârșit, neobosiți, în mica navă de salvare.

Fiecare dintre ei avea orificiile și protuberanțele sale. Orificiile ei erau cele obișnuite, ochi, urechi, nări, gură, fofoloancă și cur. Protuberanțele ei erau tot cele comune: degete și mâini și tălpi și limbă. Brațe. Picioare. Lucruri care pot fi băgate în alte lucruri.

Extraterestrul nu este umanoid. Nu este biped. Are cili. Nu posedă oase, sau poate că are, însă ea nu i le poate simți. Mușchii săi, sau ceea ce-ar putea fi mușchi, sunt inelari și nu în fâșii. Pielea lui are culoarea asfințitului și-i acoperită cu un strat subțire și limpede de vâscozități cu gust de muci. Nu scoate niciun sunet. Ea are impresia că miroase ca frunzele umede, iarna, însă după o vreme nu-și mai poate aminti acel miros, nici de frunze, nici de iarnă.

Orificiile și protuberanțele se modifică. Există filamente întunecate și umflături permanente, care uneori se dilată, dar el își produce mereu noi protuberanțe, deschizând și noi orificii. Se preschimbă cu ușurință în ambele sensuri.

O penetrează într-o mie de feluri. Și ea-l penetrează la rândul-i.

Nava de salvare nu-i făcută pentru oameni. Aerul este prea cald, lumina prea slabă. E prea mică. Nu există ecrane, cărți, inscripții de avertizare, nici voci, niciun pat, ori vreun scaun sau o masă, ori un panou de control, toaletă sau lumini de control ori indicatoare. Huruitul navei este constant. Nu se schimbă nimic.

Nu există spațiu. Nu se pot feri de atingeri. Își respiră fiecare respirația celuilalt, asta dacă și el respiră; n-ar putea

spune. Întotdeauna-i vreo protuberanță băgată într-un orificiu, ceva înfășurat de altceva, carne încolăcindu-se și descolăcindu-se, înăuntru și-afară. Creând locuri. Creând loc.

Ea-i tot timpul umedă. Nu poate spune dacă este mucozitatea de pe pielea lui, unsorile și transpirația ei, respirația ei condensată, aerul navei de salvare. Sau ejacularea.

Trupul îi supurează. Atunci când poate, își decuplează mintea. Dar nu mai e nimic altceva, iar atunci când mintea ei e deconectată, gândește prea mult. Deloc, adică. Să și-o tragă cu extraterestrul e mai puțin oribil.

Nu-și amintește de prima oară. E mai bine să creadă că a forțat-o.

Accidentul a fost întâmplător: o coliziune în spațiu între nava lor și cea a extraterestrului, simultan o imposibilitate statistică și un fapt consumat. Ea și Gary n-au avut timp decât să lanseze baliza de avarie și să se arunce în costume înainte ca nava lor să fie tăiată în două. Nava lor de salvare s-a tot dus învârtindu-se, îndepărtându-se fără a mai putea fi recuperată. Ghetetele ei magnetice se țineau de o bucată din epavă. Ale lui nu. S-au îndepărtat unul de altul.

Un rest metalic a trecut prin piciorul costumului lui Gary, până la os, prin os. Ea a țipat. El nu. Sânge, grăsime și mușchi s-au bulucit din costum în vid. O protuberanță.

Și nava extraterestră s-a făcut bucăți, nava ei de salvare țâșnind din ancoraje, iar manipulatoarele mecanice s-au întins, trăgând-o prin sas. În orificiu.

De ce-o salvase? Codul navigatorului? Nu crede că el știe că trăiește. Dacă ar ști, ar încerca să comunice. Este

destul de posibil ca ea să nu fie considerată naufragiat salvat. Este pradă recuperată, ori resturi.

Își soarbe hrana printr-una din cele două inserții dure în nava fără nimic distinctiv, un tub rigid. Celălalt tub, un al doilea tub, îl folosește pentru tot ce iese din ea, rahatul, urina, voma. Nu și ejacularea ei, care-i mânjește coapsele interioare până la genunchi.

Se îneacă des. Extraterestrul nu-i simte adâncimea gâtului. Orificii și protuberanțe.

Există momente când urlă atât de tare, încât îi sângerează gâtul.

Încearcă să-l învețe cuvinte. „Sân, zice ea. Deget. Pizdă.“ Opțiunile ei de vocabular sunt limitate aici.

„Ascultă-mă, spune. Ascultă. Mă. Pe mine.“ Oare o fi având urechi?

Futaiurile nu sunt niciodată nici mai bune, nici mai rele. El nu învață deloc cum să-i facă plăcere. Dar nici ea nu învață nimic despre cum să-i provoace lui plăcerea: n-ar face asta nici dacă ar putea. Și de ce? Cum faci plăcere ierbii și de ce ai face-o? Își amintește, brusc, de iarbă, de mirosul ei intens și de verdele ei perfect, de atingerea ei răcoroasă, curată și moale pe sub palmele ei goale.

Se trezește că se excită la gândul ierbii pe palmele ei, pentru că este singurul lucru la care s-a tot gândit multă vreme, care nu-i extraterestrul, Gary sau orificiile și protuberanțele. Dar poate că ar simți firele moi de iarbă pe degete la fel ca și ciliile extraterestrului. Putința de a compara ceva cu orice altceva începe să-i dispară pentru că nu are ce să compare.

Îl simte peste tot înlăuntrul ei, lujere care-i pătrund prin nări, lovindu-i-se de timpane, încovrigate pe la coada ochilor. Iar ea se strecoară în el.

Când o protuberanță se târăște în interiorul ei și-o atinge în anumite locuri, își lasă capul pe spate și geme și se prefăce că-i mai mult decât o întâmplare. Este Gary, mă iubește, extraterestrul mă iubește, este un el. Ba nu este.

Comunicarea este cheia aici, își zice ea.

Nu poate comunica, dar încearcă să-i înțeleagă acțiunile.

Oare ce înseamnă ea pentru el? E vreo jucărie sexuală, vreo plantă ornamentală? Vreo norvegiancă naufragiată, împărțind spațiul cu un portughez monolingv? O companioană? Un obicei, cum ar fi mâncatul unghiilor sau masturbarea compulsivă? Poate că sexul înseamnă comunicare, iar ea încă nu pricepe limbajul.

Sau poate că nu-i nimeni acolo. Nu comunicarea este imposibilă, nu ea este incapabilă de așa ceva, ci extraterestrul nu are o minte cu care să comunice. Este o jucărie sexuală, o plantă ornamentală, un obicei.

Pe nava interstelară al cărei nume nu și-l poate aminti, Gary îi citea cărți cu glas tare. Science-fiction, Melville, poezie. Mintea ei nu poate descifra intriga, cuvintele. Tot ce-și poate aminti sunt câteva versuri dintr-un sonet, „Nu cred în piedici puse de noroc unirii sufletelor mari” ș.a.m.d., ș.a.m.d., „veșnic semn și far străjer ce-ntâmpină furtuna și nu cade. E steaua fiecărui corăbier”.⁵ Recită cuvintele, un sedativ care o amorțește pentru o vreme, până când își pierde sensul. Le-a folosit până le-a deșirat

⁵ W. Shakespeare, *Sonetul 116*, *Sonete*, Editura Tineretului, 1964. (N.t.)

și nu mai au nicio aderență la mintea ei. În cele din urmă, nu-și mai poate aminti nici cum sună.

Dacă-și va mai aminti vreodată vreun vers, își promite că nu-l va folosi până la uzură. Îl va îngriji. S-ar putea să fi promis și înainte, dar uitase.

Nu-și poate aminti vocea lui Gary. Ia mai dă-l în mână pe Gary. A crăpat, iar ea-i aici, cu un extraterestru lipit de cervix.

E acoperit de mucus. Ea crede că, asemenea broaștelor, mucusul s-ar putea să fie un drog psihotrop ușor. Cum să știe dacă nu halucina? În această lume, cum ar arăta asta? O floarea-soarelui pe un pupitru, Gary aplecându-se peste un coș de picnic, să-i pună în gură o bucată de pâine proaspătă? Pâinea este primul lucru pe care l-a gustat și pe care îl simte limpede în gură, și nici măcar nu-i ceva real.

Gary hrănind-o cu pâine și râzând. După un timp, din gustul de pâine rămân doar vorbele, care devin apoi doar niște sunete și încetează să mai însemne ceva.

Având slabe speranțe că asta va schimba lucrurile, își înfinge limba printre ciliile lui, îi trage în gură și-i suge de zor. Nu are niciun habar dacă are vreo importanță. Acum trăiește parcă de-o veșnicie în acest futai nesfârșit și neostenit.

Mai era cineva în nava extraterestră? Era și acolo vreun Gary, pierdut acum în spațiu? Îl jelește? Și-o pune cu ea ca să uite, sau pentru că a și uitat? Ori ca să se pedepsească fiindcă a supraviețuit? Sau să-l pedepsească pe celălalt, fiindcă nu a supraviețuit.

Sau este vorba despre ea însăși?

Atunci când n-are destule orificii pentru protuberanțele lui, îi face altele noi. Ea sângerează o vreme, apoi se vindecă. Se prefacă că acesta-i un viol. Cel puțin, poate înțelege violul. Este interacțiune. Necesită intenție. Ar sugera că el urăște, se teme, vrea. Violul ar însemna că ea este mai mult decât un pahar de vin pe care el îl umple.

Asta funcționează în ambele direcții. Uneori, ea-l forțează. Mâinile ei sunt lame care sfâșie noi orificii. Furia ei îl lovește până când îi simte adâncimile devenind tot mai moi sub pumnul său, ca și cum oasele, sau mușchii, ori cartilagiile s-ar fi dezagregat, transformându-se în altceva mai moale.

Și când își bagă mâinile în extraterestru? Ceea ce face ea este, în cele din urmă, viol, sau ar fi, dacă extraterestru ar simți ceva, dacă ar reacționa într-un fel. De cele mai multe ori, parcă lovește un perete.

Își bagă degetele în ea însăși, pentru că măcar știe ce intenții are.

Uneori, se uită cum o regulează, cu ciudatele spire ale protuberanțelor lui înfigându-se în trupul său ca o undă de șoc, iar asta o excită și o înspăimântă; dar cel puțin nu-i Gary. Gary, care a lăsat-o cu asta, care a lăsat-o aici, care-a plecat.

Câteodată simte cum se rupe ceva și se desprinde în interiorul extraterestruului, însă este imediat retras, fără a mai putea fi atins. Când își întinde mâna mai mult în interior, ca să înșface bucata detașată, pe încheietura ei se închide, brusc, un sfincter. Brațul îi este expulzat. În jurul încheieturii îi rămâne o vânătăie, ca o brățară, timp de ceea ce pare o săptămână, două.

Nu se poate abține să nu atingă vânătaia. Extraterestrul are capacitatea de a-i bloca oricând pumnul în interior. Asta înseamnă că ia decizia să n-o oprească, chiar dacă lovește lucruri dinlăuntrul lui până când acestea se înmoaie.

Aceasta-i singura ocazie când s-a confruntat cu o reacție pe care ea o înțelege. Stimul și răspuns. Încearcă adesea să mai obțină una. Își înfige mâinile în el, îl lovește, caută să-i smulgă cilii cu dinții, îi zgârie pielea cu unghiile zdrențuite și murdare. Dar nu se mai întâmplă niciodată să se rupă ceva în interior și nici nu mai apare brățara.

O vreme, măsoară timpul după vânățăile pe care și le provoacă. Își izbește fluierul piciorului de tubul de alimentare și, când vânătaia dispare, o face din nou. Estimează că sunt necesare douăsprezece zile pentru vindecare. După o vreme, încetează pentru că nu-și mai poate aminti câte vânățai au fost.

Visează la o salvare, dar nu știe cum ar putea fi. Gary, rămas în viață ca printr-un miracol, eliberând-o, cu ochii strălucind de lacrimi, „te iubesc“, îi spune, cu buzele pe pleoapele ei, și sărutând-o își introduce limba în gura ei, în palmele ei din interiorul lui. Dar ăsta-i extraterestrul. Gary este mort. E afară.

Uneori crede că salvarea pare a fi deschiderea modulului direct în vidul cosmic, însă nu-și dă seama unde se află sasul.

Furia ei este nesfârșită, neobosită.

Gary a adus-o aici, apoi a plecat și-a lăsat-o cu acest lucru care nu vorbește, ori nu-i pasă destul cât s-o facă, sau n-o consideră ceva cu care ar putea vorbi.

La a treia lor întâlnire, ea și Gary s-au dus într-un parc pustiu: vin, brânză, pâine proaspătă într-un coș. Soare strălucitor și aer răcoros, iarbă și o pătură pe care să se întindă. El a adus Shakespeare.

— O să-ți placă, i-a spus și i-a citit.

L-a oprit cu un sărut.

— Hai să vorbim despre orice.

— Dar vorbim, îi răspunse el.

— Nu, citești, rosti ea. Îmi pare rău, dar nu-mi prea place poezia.

— Fiindcă nu ți-a citit nimeni.

L-a oprit, în cele din urmă, luându-i cartea din mâini și culcându-l, cu palmele ei prin iarbă; și-a pătruns-o. Mai târziu, oricum i-a citit.

Dacă așa o fi fost.

Nici măcar nu erau cuvintele lui, iar acum nu mai înseamnă nimic, nu-s nici măcar sunete prin mintea ei. Și-acum e acest lucru care n-o poate auzi, sau nu vrea să asculte, până când renunță să mai comunice cu el, și doar își bagă mâna în el, îl și se ciomăgește, căutând o reacție, orice reacție.

— Te urăsc naibii, spune. Urăsc să ți-o trag.

Nava de salvare decelerează. Metalul se izbește de metal. Garniturile se etanșează. Sasul se deschide deasupra. E lumină. Ochii i se umezesc incontrollabil și totul devine strălucire și forme întunecate, nedesluite. Aerul este uscat și rece. Se trage înapoi.

Extraterestrul nu reacționează la lumină, la aerul tare. Rămâne înlăuntrul ei și în jurul ei. Sunt înfășurați. Se penetrează unul pe celălalt într-o mie de feluri. Îi e cald aici, sau, oricum, nu-i rece: pe jumătate pierdută în

carnea lui, în umezeala orificiilor ei, protuberanțelor lui. Nu-i prea luminos aici.

Ceva întunecat se profilează la intrare. Este biped. Scoate sunete care sunt cuvinte. Este om? Dar ea? Mai are oase, o voce? Nu le-a folosit de atâta timp.

Extraterestrul este ea; ea este el. Nu se schimbă nimic.

Nu. Se eliberează din tentaculele lui și urcă. Afară.

Kij Johnson este autoarea câtorva romane și a peste treizeci de povestiri fantasy, science-fiction și slipstream, câștigătoare a Premiului World Fantasy 2009 și nominalizată pentru Premiile Hugo, Nebula și World Fantasy. Este de asemenea câștigătoarea Premiului Theodore Sturgeon pentru cea mai bună povestire a anului și a Premiului Crawford decernat de IAFA pentru cel mai bun nou autor de fantasy al anului. Este vicepreședintă a Clarion West Writers Workshop și director asociat al Center for the Study of Science Fiction din University of Kansas, unde ține un atelier estival anual despre roman. Locuiește în Seattle.

Traducerea: Silviu Genescu

AUTOR EMERIT SFWA —

NEAL BARRETT, JR

AUTOR EMERIT SFWA — NEAL BARRETT, JR.

SFWA a inaugurat programul Autor Emerit în anul 1995, ca semn de recunoaștere și apreciere a scriitorilor vârstnici de science-fiction și fantasy, care au adus contribuții importante în domeniul nostru, dar care nu mai sunt activi sau a căror operă excelentă nu mai este la fel de bine cunoscută pe cât a fost cândva. SFWA este mândră să-l desemneze pe Neal Barrett, Jr. ca Autor Emerit în anul acesta.

În ultimii cincizeci de ani, Neal Barrett, Jr. a publicat cărți mult elogiate ca *Prince of Christler-Coke* (2004), *Dawn's Uncertain Light* (1989), *Through Darkest America* (1987) și alte peste 50 de romane în genurile science-fiction, fantasy, western și mystery. Cele peste 70 de proze scurte ale lui au apărut în reviste majore ca *Amazing*, *Galaxy*, *Omni*, *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*.

Inspirațiile sale timpurii au inclus cărțile lui Edgar Rice Burroughs despre Barsoom, dar și povestiri science-fiction din reviste bine-cunoscute ca *Planet Stories*, *Startling Stories*, *Astounding* și *If*. Neal și-a dedicat de asemenea talentul enorm cărților pentru adolescenți, scriind aventurile fraților Hardy sub pseudonimul Franklin W. Dixon și cărțile cu Tom Swift sub pseudonimul Victor Applegate. S-a ocupat de asemenea de novelizări pentru Judge Dredd și Dungeons & Dragons și a scris scenarii pentru comicsuri ca *Batman*, *Predator*, *Dark House Presents* și altele. Continuă să scrie și să publice. Povestirile cele mai recente îi apar la Subterranean Press și au fost antologate în *Perpetuity Blues and Other Stories*, tipărită de Golden Gryphon Press.

NEAL BARRETT, JR.: SCRIITOR DE EXCELENȚĂ ȘI FRATELE MEU

Joe R. Lansdale

În primul rând, nu-i scrieți greșit prenumele!

Este Neal, nu Neil.

Prenumele lui, ca și numele, a fost scris greșit la fel de frecvent ca numele meu, și el detestă asta. Din simpla plăcere de a-l enerva, obișnuiam să-i trimit scrisori cu prenumele ortografiat greșit, iar el la rându-i îmi răspundea cu scrisori în care Lansdale apărea sub forma Landsdale, cu doi „d”. Mi-a spus mereu că primul „d” era mut.

Să revin totuși la scopul pentru care mă aflu aici, alături de dvs., pe pagina tipărită.

Este greu de spus cât de onorat, cât de ațâțat sunt de faptul că bunul meu prieten, și mare scriitor, Neal Barrett, Jr., primește acest premiu.

Mulți ani, Neal s-a numărat printre scriitorii mei favoriți și am fost realmente uimit de lipsa de atenție cu care i-a fost tratată opera, prin comparație cu alți autori.

Nu mă-nțelegeți greșit. Le doresc tuturor celorlalți numai binele. Nu spun că ei nu merită să fie recunoscuți ca atare.

Însă Neal Barrett, Jr. este un stilist uluitor și creatorul unora dintre cele mai originale ficțiuni ce au fost încredințate vreodată hârtiei sau ecranului de computer. Și ca să fiu sincer, toate calitățile astea i-au fost considerate de la sine înțelese. El n-a fost lipsit de respect sau influență. Mulți debutanți au avut de învățat din proza lui elegantă, punctul de vedere hazliu și ideile sclipitoare.

Sunt unul dintre cei pe care i-a influențat și poate că, ținând seama de recunoașterea asta, ar trebui să-mi cer scuze lui și cititorilor de peste tot. Este posibil să fi învățat câteva lucruri de la maestru, dar Neal rămâne în primul rând un om deosebit.

L-am cunoscut pe Neal... Dumnezeu! L-am cunoscut pe Neal la mijlocul anilor 1970, deși poate că el nu-și mai amintește. Ne-am întâlnit în Houston, statul Texas, la o convenție science-fiction. Adusesem câteva cărți de-ale lui, l-am rugat să-mi dea autografe, și a făcut-o. M-am aflat acolo nu doar pentru că eram fanul său, ci și pentru că doream eu însumi să scriu, iar nevastă-mea a insistat să mă duc, întrucât știa cât de mult îi iubeam opera și doream să-l cunosc.

Publicasem deja câteva articole de non-ficțiune și poate chiar o proză sau două, dar țin minte că atunci când ne-am cunoscut și i-am spus că doresc cu disperare să ajung scriitor profesionist, mi-a răspuns: „Mult noroc“.

Se părea că nici el însuși nu era scriitor profesionist. Cel puțin nu la momentul acela. Asta avea să se întâmple mai târziu.

Îmi reamintesc de asemenea că la aceeași convenție au participat câțiva scriitori de vârsta mea, unii nițel mai mari, alții nițel mai mici, care nu mi-ar fi spus nici cât era ora, dacă i-aș fi întrebat. Mă tratau ca pe un lepros. N-am

uitat niciodată asta. Nu-i urăsc, dar undeva în adâncul minții am făcut un semn pe un răboj mental, iar semnul acela continuă să fie roșu-închis ca sângele și la fel de limpede ca-n prima zi. Ei n-au știut ce făcuseră. Dar eu am știut al naibii de bine.

Neal era altfel. N-am uitat niciodată cu câtă amabilitate a tratat un străin care dorea cu disperare să-și facă o carieră de scriitor.

Fii binecuvântat pentru asta, Neal! Nici nu știi cât de încurajator ai fost la momentul acela.

Neal mi-a oferit sfaturi. Majoritatea au fost simple și directe.

Nu te opri din scris și-ncearcă să scrii cât mai bine. Acesta este de fapt singurul sfat care contează.

Poate că nu sună profund, dar a fost exact ce-mi trebuia la momentul respectiv. A fost minunat să-mi întâlnesc unul dintre eroi și să descopăr că era pe atât de special pe cât speram.

După câțiva ani ne-am întâlnit iarăși, la AggieCon, iar atunci ne-am împrietenit cu adevărat. Poate că motivul a fost că l-am complimentat din nou pentru ceea ce scria. Lui Neal îi place asta, și pe bună dreptate.

Opera lui merită complimentată.

După întâlnirea aceea, nu numai că ne-am consolidat prietenia, ci în scurt timp m-am bucurat de privilegiul de a-i citi unele proze imediat cum ieșiseră din mașina de scris, prin intermediul xeroxurilor și al poștei terestre. Așa procedam noi în trecut.

A fost o adevărată plăcere să-i citesc povestirile și cărțile înainte de a fi publicate. Era grozav să petrecem timpul vorbind la telefon. Discutam despre vrute și nevrute, dar mai ales despre scris. Desigur, ne-am întâlnit

în persoană pe cât de des a fost posibil, însă cu siguranță am încins telefoanele acelea și ne-am trimis reciproc o sumedenie de faxuri. Ba chiar, o dată, Neal mi-a trimis un fax pe care se afla doar o pată. Dedesubt scria: „Miroase! Mâncare indiană.“

El fusese cel care mă inițiasse în mâncarea indiană și știa cât de mult ajunsese să-mi placă. La câteva minute după ce mi-a expediat faxul, mi-a telefonat.

— Ai mirosit? m-a întrebat.

— Da, i-am răspuns. Deși știam c-o fac degeaba.

— Știam c-o să miroși, mi-a zis și a închis telefonul.

Însă lucrul cel mai important pentru mine, mai important chiar decât scrisul, care-i minunat, este Neal însuși. Suntem prieteni apropiați de peste treizeci de ani. Amândoi am avut bucurii și necazuri, cu una sau cu alta, dar am rămas mereu aproape când unul dintre noi a avut parte de o perioadă mai proastă. În cele din urmă am fost mereu aproape, pentru a ne echilibra reciproc. Ne-am iubit unul pe celălalt ca într-o familie.

Eu și Neal am avut câteva aventuri bizare împreună. Fiecare dintre noi atrage bizarul când este singur, dar împreună părem să-l extragem și din piatră seacă.

Ador glumele lui Neal. Îi ador onestitatea și loialitatea. Ador faptul că-l interesează lucruri pe care alții le consideră înțelese de la sine sau despre care se gândesc că fac parte din banalitatea cotidiană. În privința asta este ca un copil. Și în multe alte privințe. Cred că soția lui va confirma afirmația asta.

Ca și mine, iubește animalele. Ador asta. Ador de asemenea faptul că-și adoră soția.

La dracu', îl iubesc pe individ! Toată familia mea îl iubește.

Și de aceea, alături de convingerea că este un scriitor care merită din plin onoarea asta, scriu din toată inima: te iubesc, Neal! Mă bucur că ești prețuit în felul ăsta, dar încă nu te-am iertat că mi-ai dăruit o bancnotă de un dolar ruptă în două.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

SE-ADUNĂ BEZNA

Neal Barrett, Jr.

DIN PARTEA AUTORULUI: Aleg povestirea aceasta pentru antologie, fiindcă am scris-o în unul dintre momentele acelea plăcute când un scriitor simte că atunci a făcut-o cu-adevărat bine — că a străpuns bariera dintre lumea care pare reală și cealaltă stare de existență, cea de care ne-am temut dintotdeauna.

În copilărie am crescut în locurile în care a crescut „mama lui John-William” și în aceeași perioadă. Am ascultat la radio, am citit comicsurile și mi-a fost groaznic de frică de întuneric. Pentru mine momentul acela teribil, atemporal, între lumina zilei și beznă, era așa cum își reamintește mama lui John-William: „ca suferința venită să zăbovească”. Am auzit de asemenea de la bunici aceleași povești care au înfricoșat-o pe mama lui John-William și am purtat cu mine ani de zile multe amintiri de coșmaruri. Nu pot spune ce era și ce nu era real în viața mamei lui John-William și este foarte posibil ca nici ea însăși să nu poată spune. Dar asta-i și ideea, nu? Sper cu toată sinceritatea să vă placă povestirea și vă mulțumesc pentru privilegiul de a apărea în volumul acesta.

Mama lui John-William lasă apa să curgă încetisor și curăță morcovii în chiuvetă. Cojile umede fâș-fâș-fâșâie sub cuțit și se adună într-o grămăjoară în locul unde cad. Așa le place cojilor să facă. Le place să se-adune laolaltă, să se lipească de cele din soiul lor. Dacă o să cojești un cartof și un morcov, n-o să vorbească între ele, ci se vor strânge lângă cineva pe care-l cunosc. Așa cum fac negrii

și albi, gândește mama lui John-William. Așa obișnuia să spună Jack. Unu-i negru și-altu' nu-i. Unu-i șarpele-ăla din Rai, care și-ar fi băgat-o-n Eva, dar nu știa cum.

Mama lui John-William pune morcovii într-o oală, așază oala pe aragaz. Nu se atinge de coji, le lasă acolo unde-au căzut. Parc-ar fi niște limbi de păsări, așa-i par mamei lui John-William, limbi ascuțite ca pumnalul și curbate-n sus la vârf. Se gândește la păsări, la păsări bătrâne, mari și negre, la păsări grase cu buză de iepure fără limbi. „Ciip! ciip!” țipă păsările, păsările sărmane fără limbi. Să ciugulească-n coji, asta le-ar plăcea, să-și scoată limbuțele din cioculețele galbene.

Mama lui John-William privește afară prin ușa de plasă. Păsările au penajul negru zbârlit în jurul gâtului și ochi verzi scăpărători. Stau cocoțate pe firele de telefon, imediat îndărătul casei. Câte două păsări, câte trei, ca notele de pe hârtiile cu muzică din casa Mamei Sarah. Păsările-note țopăie de pe un fir pe altul. Hopa jos, hopa sus, sus și jos întruna. Păsările cântă *Summit Ridge Drive*, cântă *Chatanooga Choo Choo* și *Puttin' on the Ritz*. Când aude cântecele alea, mama lui John-William simte un fior acolo unde n-ar trebui să fie niciun fior.

— În niciun caz dacă ești cocoană, chicotește mama lui John-William, numa' dacă nu te tragi dinspre ramura Wilcher.

Ventilatorul de pe masă bâz-bâzâie spre stânga, bâz-bâzâie spre dreapta, vibrează un pic și pornește din nou. Mama lui John-William simte miros de săpun Camay și ceai Lipton. Simte miros de ruladă de carne și piper și apă din cuptorul aragazului. Făină și ketchup și cafea râșnită de mult. Vara absoarbe căldura din Oklahoma prin ușa de plasă deschisă, o amestecă cu mirosurile dinăuntru. Mama

lui John-William își îndepărtează firele de păr umede de pe ceafă, le ridică și le prinde c-o agrafă. Rochia i s-a lipit de piele. Își îndepărtează gulerul, lasă briza să pătrundă. Doamne Dumnezeule, e prea fierbinte pentru lenjerie-n august. Bunicile și mătușile din Shawnee și Maud n-au decât să-și păstreze corsetele și nasturii și găicile. Aici e Oke City și-aici o fată-și poate bălăngăni ce-i place.

Mama lui John-William trage un pic cu ochii-n jos. Ele sunt tot acolo, și-arată tot bine. Poți spune ce-ți place despre pepenașii tăi mari, care-atârnă pe coarde când încă ai optsprezece ani. Nu există niciun bărbat cu sânge-n el căruia să nu-i placă o femeie matură c-o pereche de sâni care-și ridică sfârcurile-n sus ca botișoarele unor cățeluși fericiți.

Mama lui John-William se uită mai jos de frumusețele ei, mai jos, pe sub burtică, simte un fior ușurel, simte o căldurică, care se-ntinde, se gândește, pentru o clipă, de ce să nu lase oala să fiarbă, să fugă-n pat și să se joace nițeluș, cine-o să știe? Roșește la imaginea ca dintr-un film care-i fulgeră prin minte, ia capacul de pe morcovi, la care nici n-ar trebui să se uite...

...se oprește exact așa, cu capacul aburind în mână, se oprește așa și-ascultă, îl aude venind, îl aude pe drum, cu mult înainte s-ajungă acolo. Pune capacul la loc, își aruncă șorțul pe un scaun, își azvârle papucii din picioare și iese pe ușa de plasă. Treptele sunt calde și acum. Își ridică fusta și se reazemă de ușă. Dacă vreun moșulică vrea s-arunce o privire, păi, poate c-o să-l lase s-arunce chiar două.

Nu suflă nici măcar o boare de vânt, dar afară e mai bine ca-năuntru.

Mai e ceva lumină, totuși cerul se transformă-n cenușiu mohorât de plumb, în vinețiu ca apa după spălatul vaselor, ca fundul unei cratițe uzate. Mamei lui

John-William nu-i place momentul ăsta al zilei, nu-i place acum și nu i-a plăcut niciodată. Când era micuță la fermă, stătea pe treptele verandei din spate, lângă ușa de la bucătăria mamei. Lemnul era sur și mățuit, tocit de săpunul cu sodă și de ani lungi și morți. Ea stătea perfect nemișcată și se uita dincolo de curtea cu pietriș din spate, dincolo de cotețul găinilor și de hambar, dincolo de afumătoare și de beciul împotriva furtunilor, cu ușa din tablă în pământ. Pe lângă grămada în care tata aduna lucrurile pe care intenționa să le repare și pe care nu le mai repara niciodată. Un plug fără mânere, roți de căruță rupte, carcasa unui Ford, a cărui caroserie ruginită părea acum o țintă pentru puști cu alicie, ca filigranul dantelei irlandeze. Hârlețe rupte, cazane mate cu fundurile arse.

Și dincolo de livadă și de gard și de câmpurile pline de porumb care foșneau ca hârtia, spre ținutul care se întindea nesfârșit până la cer.

În momentele acelea, mama lui John-William stătea nemișcată ca un șoricel și-și ținea răsufarea. Și-o ținea și aștepta ca ultima șoaptă palidă de lumină să dispară, aștepta ca ziua să ofteze pentru ultima oară și să se îndepărteze.

Trebuia să fii atent. Se întâmpla, uite-așa, și dispărea. Nu era zi și nu era noapte; era ceva între ele. Toate culorile mureau și câmpurile îndepărtate începeau să se vadă ca niște pete mânjind cerul. Hambarul, cotețul găinilor, Fordul ruginit începeau să se înceteșeze, să devină neclare și indistincte, întunecate și nedefinite. Bezna cobora și sugea viața zilei.

Acela era momentul când mama lui John-William, Betty Ann, auzea ceasul mare de piatră, îl simțea bătând grav, în adâncul pământului, îl simțea bătând drept în

inima ei. Când era timpul convenit, în momentul de trece-re, ea asculta, și auzea ce spunea ceasul...

Nu imediat înainte, Betty Ann,

Și nu imediat după, Betty Ann.

Nu tocmai zi

Și nu tocmai noapte,

Ce se-ntâmplă, Betty Ann,

Se-adună bezna iar...

În momentul acela ceasul mare se oprea preț de o bătaie și lumea devenea tăcută și nemișcată. Lui Betty Ann i se părea că suferința venise să zăbovească, că toată singurătatea se revărsase afară din zi. Mamaia Wilcher spunea că aceea era clipa când bezna venea să răpească viața.

— Poți s-o vezi, zicea mamaia Wilcher, dacă te uiți cu-atenție. Poți să vezi o pasăre moartă-n curte, cu gheruțele ridicate drept în sus, cu ciocul larg deschis, horcând după ultima gură de aer. Poți să vezi o piatră sau un băț la care tocmai te uitai și-acum nu mai e acolo. Într-o clipită vezi că au dispărut lucruri... lucruri care acum un minut erau acolo. Poate fi o broască, poate fi o piatră, poate fi cineva cunoscut.

Mama îi spunea lui Betty Ann să nu mai asculte tâmpeniile mamaiei, spunea că nu era întreagă la cap. Și poate c-așa era, dar în fiecare seară după aceea, Betty Ann fugea înapoi, la siguranța dinăuntru, înainte ca noaptea s-o prindă, s-o prindă exact între lumină și întuneric, fugea către aromele grozave de pâine la cuptor și sos, către mușamaua galben-muștar strălucitoare de pe masa pe care erau așezate costiță și fasole rece, mușama încă lipicioasă de la prânzul verii. Lampa cu kerosen îi încălzea sufletul, iar mama aducea cremă de unt într-un bol și spunea:

— Era și timpul să vii, Betty Ann, iar se-ntunecă...

În ciuda căldurii agresive, Betty Ann, mama lui John-William, simte un fior. Știe ce s-a-ntâmplat. A așteptat prea mult, o răsuflare-n plus, și întunericul a prins-o acolo, stând în afara ușii de la bucătărie. A prins-o când noaptea s-a întins și și-a aruncat mantia peste curte și peste copaci și peste casa de alături și aproape c-a înhățat-o și pe Betty Ann, mama lui John-William. Mama lui John-William nici măcar nu privește îndărăt. Să privești îndărăt este, cum zicea mamaia, să vezi cu coada ochiului lucruri care dispar, lucruri care fuseseră acolo c-o clipită în urmă.

Betty Ann, mama lui John-William, intră iute în casă, închide ușa de plasă, trage ivărele, se oprește, stă nemișcată un minut, ascultă, aproape sigură că poate s-audă ceasul mare de piatră care bate gros-gros-gros în adâncul pământului, hăt departe.

Betty Ann verifică rulada cu carne și morcovii, scoate o țigară Old Gold din pachetul de pe masă, se apleacă și-o aprinde de la aragaz.

Mama lui John-William, soția lui Jack, Betty Ann, ia o sondă cu apă, se întinde pe lângă mixerul Sunbeam și deschide radioul Philco, privește cum cadranul începe să strălucească și se instalează într-un scaun de sufragerie. Glasuri vechi familiare o fac să zâmbească. Kingfish încearcă să-l atragă pe Andy într-un plan pentru fraieri. Betty Ann știe exact ce se va-ntâmpla-n continuare. Andy pune botul, Andy pune botu-ntotdeauna. Trebuie să intervină Amos și să rezolve lucrurile.

Doamne, ce amuzanți erau! Oricare dintre ei era mai bun ca Benny sau ca Fred Allen. Jack n-ar fi ascultat, el n-ar fi stat nici în cameră, dacă-i auzea la radio. Zicea că nici măcar nu erau negrotei în emisiune, zicea că cioroii

nu vorbeau deloc așa. Zicea că șterpeleau lucrurile cât ai clipi, indiferent ce-ar fi fost.

Când Betty Ann ridică din nou ochii, întunericul s-a furișat de-afară și-a ascuns ketchupul și făina în umbre. Tot ce mai poate ea să vadă este flăcăruia albastră de sub oală.

Dac-aș fi avut cât de puțină minte, gândește Betty Ann, aș fi deschis o conservă de ton, în loc să-ncing bucătăria într-o seară fierbinte de vară. Lui John-William nu-i păsa, atâta timp cât în casă existau prăjituri, sau plăcinte, sau ceva dulce.

Mama lui John-William se gândește că el ar trebui să fie acasă de-acum. Nu-i place ca el să fie pe-afară noaptea, dar băieții nu știu de-ntuneric, nu știu ce se-ntâmplă acolo, afară, când soarele apune și ziua se-ascunde vederii.

Amos 'n Andy s-a terminat. La radio se aude un cântec ce-i place mult ei.

Trebuie să fi fost lucirea lunii,

Hăt departe spre mare...

Ea și Jack îl auzeau aproape mereu când luau automobilul LaSalle cel mare al tatălui lui și se opreau undeva. Asta se-ntâmpla pe când începuseră să se-ntâlnească, înainte măcar de-a se fi gândit la căsătorie sau la altceva, doar să se-oprească undeva, să se mozolească și să se distreze. Și chiar și după aceea, uneori, înainte ca Jack s-o fi pompat ca-ntr-un tub cu John-William înăuntru, ei mai auzeau cântecul acela și totul era minunat. Tatăl lui Betty Ann n-avea deloc încredere-n Jack. Știa ce făceau ei doi pe bancheta din spate a celui LaSalle. Jack nu purta salopetă, purta un costum Searsucker și un papion șmecher. Venea din Paul's Valley, ceea ce nu zicea mare lucru, nici

chiar pentru o așezare din Oklahoma. Cu toate astea, așa cum spunea mama lui Betty Ann, Sarah, merită să te uiți de două ori la oricine n-are rahat pe pantofi. Ei bine, asta era o minciună, ținând seama de faptul că domnul în costum Searsucker n-a făcut mulți purici după ce mama lui John-William, Betty Ann, a mai adus doi copii în lumea care s-a chircit și-a murit.

Mama lui John-William trece dintr-o odaie adumbrită în alta. Mobilierul este neclar, scaune și mese și paturi acoperite toate c-un soi de lumină spectrală, verdele-pal strălucește ca licuricii pe care mama lui John-William obișnuia să-i prindă într-un borcan.

A fost prima casă din cărămidă în care a trăit ea vreodată. Prima dată când locuise într-un oraș, c-o excepție. Betty Ann și mama ei se mutaseră în Atoka de la ferma în care mama Steck se-mbolnăvise și ele fuseseră silite să rămână acolo până murise. Când se-ntâmplase, Betty Ann era chiar acolo. Betty Ann o văzuse, privise noaptea sosind până ce camera fusese neagră precum cerneala, privise cum plutise peste mama Steck o vreme, apoi îi coborâse brusc în gura pungită și zbârcită și-i supsesse viața. Betty Ann se scăpase în chiloți și nu-i spusese mamei niciodată, nici în ruptul capului, ce văzuse.

Soția lui Jack, mama lui John-William, merge prin întuneric, trece dintr-o odaie în următoarea. În living, în dormitorul mare în care doarme acum singură, prin baie și prin camera lui John-William, ba chiar prin debarale, iese pe ușa care duce la atelierul care se reazemă de casă. Lumină de la luna-n primul pătrar pătrunde prin găurile pe care Jack nu le-a reparat niciodată. Adevărul este că Jack n-a reparat niciodată nimic, n-a bătut un cui în pereți, n-a astupat o gaură.

Doamne, ce mizerie, gândește mama lui John-William, Betty Ann. Parcă întreaga viață ți-ar fi stivuită acolo, adunând praf, îmbibându-se cu timp, cu ore folosite și azvârlite, clipe moarte și pierite, ruginite și-nghetate acolo unde zac. Ciocanele lui Jack și cuiele, și fierăstraiele, și pilele, și toporul rupt, așteptând să termine vreo blestemăție pe care nici măcar n-o-ncepuse vreodată. Bicicleta lui John-William, ruptă și-ndoită, fără o roată și cu-alta deformată. Nimeni n-avea s-o repare. De ce Dumnezeu se mai agăța ea de asta?

Prea multe la care să te gândești, își spune mama lui John-William, și prea puțin timp, aproape deloc...

Betty Ann, mama lui John-William, se cocoată pe marginea căzii și răsucește robinetul de apă caldă. Hainele lui John-William sunt adunate-ntr-un maldăr. A dat la raci, cu slănină pe-o sfoară, pe pâraiașul dinapoia parcului. A venit ud learcă, și-a scos toate hainele și le-a trântit pe jos. Mama lui John-William i-a tras muștrului ala cuvenită, băiatul ar fi trebuit să știe la ce să se-aștepte. Îi frecase bine ridichea, aruncase ciorapii și chiloții-n coșul de rufe. Ridicase cămașa și clătinase din cap. Cămașa cu Tăurașul Ferdinand fusese nou-nouță și era deja distrusă pe vecie.

În buzunarul lui John-William a găsit o insignă cu Krazy Kat, un capac de Nehi Orange și un soldățel de plumb cu picioarele retezate deasupra genunchilor. Când Betty Ann avea cincisprezece ani, a locuit o vreme cu verișoara ei Helen. Într-o seară au mers în Lawton ca să vadă un film și să mănânce-nghetată. Helen a luat Packardul nou al tatălui ei. Ar fi trebuit să se-ntoarcă înainte să se-ntunece. I-au spus tatălui lui Helen c-au

avut pană de cauciuc. De fapt se-ntâlniseră cu doi soldați veniți în învoire din Fort Sill. Soldații aveau nouăsprezece ani. Aveau o jumătate de gin și un cartuș de țigări Wings. Helen a pus-o pe Betty Ann să șofeze, în timp ce ea și băiatul mai arătos chicoteau pe bancheta din spate. Betty Ann știa că făceau mai mult de-atât.

Betty Ann și celălalt soldat au întins o pătură pe iarbă. Helen și noul ei prieten n-au părăsit nicio clipă bancheta din spate. Lui Betty Ann nu-i plăcea deloc ginul. A băut totuși nițel și a fumat o mulțime de țigări. L-a lăsat pe băiat s-o sărute, și era chiar priceput la sărutat. După-o vreme l-a lăsat să-și bage mâna și să-i atingă sânii. Doar pe deasupra și niciun pic mai jos de-atât. Nu voise s-o facă, dar băiatul era chiar drăguț și venise din alt stat. El spusese că i-ar fi plăcut s-o vadă-n pielea goală. Betty Ann spusese să nici nu se gândească la așa ceva. Se mai sărutaseră. Betty Ann era măgulită că el se-nfierbântase în asemenea măsură. Țigările o amețiseră prea tare ca să se mai oprească. Îl lăsase să se suie și să se frece de ea prin haine. Vârtoșia lui a atins-o o dată și asta a fost tot. Băiatul a scos un sunet și s-a-ndepărtat pentru o vreme în iarbă. Pe drumul spre casă, după ce soldații plecaseră, Helen o pusese pe Betty Ann să-i povestească tot ce se-ntâmplase în iarbă. După aceea Helen îi povestise lui Betty Ann lucruri la care ea nici măcar nu se gândise până atunci.

Mama lui John-William lasă apa să curgă în cadă. Revine în dormitor, își scoate peste cap rochia lipicioasă, o lasă pe podea. La fel ca John-William, își spune. N-a moștenit toate obiceiurile rele numai de la Jack. Pe drumul de-ntoarcere, se oprește și rămâne acolo, pe hol. Ceva pare să se miște în colțul întunecat, dar nu tocmai acolo. Ceva aflat aproape acolo, ceva aproape în afara razei vizuale.

Mama lui John-William se-ntoarce iute. Tresare puțin, înfiorată. Și-o vede pe Betty Ann care se uită îndărăt, la fel de surprinsă, la fel de goală-puşcă precum Betty Ann însăși. Betty Ann știe c-ar trebui să-și ferească uitătura, știe că n-ar trebui să stea acolo holbându-se în costumul ei de naștere. Imaginea din oglindă o ține însă fixată, o ține nemișcată, ca o căprioară încremenită în lumina farurilor.

Doamne, cine-i asta, se gândește mama lui John-William. Cu siguranță nu-s eu, nu-i nimeni pe care să fi cunoscut vreodată! Seamănă cu ea. Dar nu poate fi mama lui John-William, nu poate fi soția lui Jack. Betty Ann se simte lipicioasă de la căldură, de la transpirația dintre sâni, de la furnicăturile din sfârcuri, de la căldura dintre genunchi. Femeia din oglindă are mărgeluțe de lumină în întunericul dintre coapse, are piele lucitoare de argint, are o sclipire opalescentă, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o mare luminată de lună. Femeia din oglindă nu se gândește deloc la rulada cu carne, nu se gândește la morcovii de pe aragaz. Ea se gândește la soldat și la nevoia din ochii lui și la forma tare apăsată de abdomenul ei în seara aceea.

Femeia din oglindă își amintește toate senzațiile, toate momentele petrecute cu soldatul în iarbă și mai târziu c-un băiat pe nume Freddie și unul pe nume Alex, după aceea cu Bob, și fiecare noapte, fiecare dimineață cu Jack, chiar și momentele când el a lovit-o prea tare, când fața i s-a umflat și a ieșit ca să plângă...

Pentru numele Domnului, gândește mama lui John-William, tulburată de gândurile din mintea ei și de locurile fierbinți aflate mult mai jos de aceasta.

— Vezi, asta-i cu ce te-alegi, gândește ea cu glas tare, dacă te holbezi la tine însăși ca la o boarfă din Fort Worth care defilează pe Third Avenue.

Mama lui John-William își amintește de apa din cadă. Doamne, a plecat și-a lăsat-o curgând! Apa o să iasă afară pe ușă, pe hol și pe mochetă și soția lui Jack, Betty Ann, aleargă-n pielea goală prin casă c-un mop și cina lui John-William e pe aragaz.

Betty Ann se oprește exact acolo și se-ncruntă la cadă. Este foarte sigură că deschisese robinetul, dar nu-i niciun pic, nicio picătură și cada-i uscată ca iasca. Betty Ann clatină din cap și spune:

— Ei, ca să vezi.

Lipăiește desculță înapoi pe hol, înapoi în bucătărie, înapoi la aragaz, înapoi la masă și la cojile din chiuvetă, înapoi la rulada cu carne din cuptor. Merge la ușa de plasă ca să verifice ivărul. Se oprește, se uită-n curtea din spate. Își amintește unde se află și izbucnește în râs. Nimeni nu umblă-n pielea goală prin bucătărie, în curu' gol, fără nicio zdreanță, nimic, nici chiar pe-ntuneric. Dacă Jack ar fi intrat în clipa aia, ar fi crezut c-o luase razna. Ceea ce nu prea contează, își amintește ea, fiindcă Jack nu se mai întoarce.

Betty Ann stă în fața ușii de plasă și privește afară. I se pare că n-a trecut mult de când se uita cum se-ndepărta lumina, așteptând să pătrundă bezna alunecătoare. Se uită dincolo de alee, spre curtea din spate a lui Hooper. Pereții sunt negri, acoperișul s-a topit în noapte. Vede gardul familiei Prewitt, dar nu și pe cel al familiei Kamp. Mama lui John-William ridică ochii când ceva flutură-n noapte. Pentru o clipită, stă locului, o pată pe fundalul cerului de cerneală. Poate c-are ochi roșii, gândește ea. Poate că limba-i este colorată-n portocaliu.

Un vânt cald ca melasa umple noaptea. Inima lui Betty Ann nu bate pentru o clipă. Nu bate pentru două,

șovăie, decide să mai încerce. Betty Ann își recapătă răsuflarea, se retrage de lângă ușă, se reazemă de chiuvetă. Le îngăduie ochilor s-atingă încăperea. Găleata de gunoi, mătura, scaunul și aragazul. Ia capacul oalei, se uită înăuntru. Morcovii sunt moi, uscați ca frunzele fărâmicioase. Flăcăruia albastră se stinsese. Deschide ușa cuptorului. Rulada cu carne este rece, roz, cu ochiuri de grăsime. Radioul este mort, la fel frigiderul. Luminile, gazele...

Răsuște robinetul. O picătură și o tuse. Betty Ann încearcă telefonul.

— Alo? Alo?

Ca-n filme. Nu răspunde nimeni.

Betty Ann merge goală pușcă prin perdeaua cenușie și grea a primei ei case din cărămidă. Mai fusese cu-adevărat speriată o dată, când ea și John-William erau singuri și Jack rămăsese în Tulsa peste noapte. Ceva zgrevănase la fereastră și pleoscăise pe peluză. Dimineață nu văzuse nicio urmă. În noaptea următoare Jack sforăise lângă ea, însă Betty Ann nu dormise o săptămână.

— E-n regulă, spune ea, totu-i în regulă. Totul *s-a-ntrerupt* acum, dar va reveni.

Glasul îi sună straniu în casa nemișcată și pustie. Orbecăie înapoi spre bucătărie, găsește pachetul de Old Gold, o cutie de chibrituri pe chiuvetă. Bâjbăie prin sertarul cu flecuștețe, găsește un ghem de sfoară, căpețele de creioane și stilouri cu cerneala uscată. Nicio lumânare.

Mama lui John-William se-ntoarce pe hol. Se uită în oglindă. Aproape că nici nu se poate zări. Aprinde un chibrit. Betty Ann goală, cu pielea albă ca seul în flăcăruia care izbucnește brusc. Covorul din living e negru ca smoala. Fotoliile sunt pâcle neclare pe fundalu-ntunecat. Orbecăie spre sofa. N-o găsește nicăieri. Chibritul nu se

aprinde. Încearcă altul și altul după aceea. Azvârle cutia pe podea.

Se mișcă realmente încet, nu vrea să-și învinețească degetele de la picioare. Întredeschide puținel ușa din față. Nu vede mai bine decât în curtea din spate.

Casele de pe vizavi sunt ca a ei. Cubice, din cărămidă, living, dormitoare, bucătărie în spate. Arcadă peste verandă. Acum toate sunt solemne și cenușii, toate culorile golite, viața alungată. Nicio lumină-n ferestre, nicio lumină nicăieri.

Betty Ann mai întredeschide nițel ușa, încă nițel. Un picior desculț afară, apoi celălalt. Mama lui John-William, soția lui Jack, Betty Ann, stă în pielea goală pe veranda fierbinte din față. Vântul nopții îi atinge pielea, îi gâdilă sânii, îi șoptește porcărele la ureche.

Betty Ann stă foarte, foarte nemișcată. Nu-și amintește când a ieșit ultima oară noaptea. N-a fugit, n-a alergat când ceasul mare din adâncul pământului i-a avertizat pe toți că lumina murea și că-ntunericul năvălea, când le-a spus tuturor să se grăbească, să intre în siguranța dinăuntru.

Totuși, nu-i chiar așa rău, dacă stai perfect nemișcat, dacă nu te gândești... *dacă nu lași întunericul să știe că ești acolo. El nu poate să vadă totul, nu? Afară i-o lume-ntreagă-n beznă, nu poate urmări chiar toate frunzulițele, toate pietricelele, toți câinii care-și fac nevoile pe peluze...*

Atunci înțelege că secretul a existat dintotdeauna, că ea l-a știut în străfundul minții. Mamaia nu știa totul — știa partea de groază, știa despre cele rele, dar nu știa restul. Tot ce trebuie să faci este să stai foarte, foarte nemișcat, s-asculți, s-asculți ceasul mare din piatră care se află adânc, adânc în pământ. Să-l asculți cum tic-tic-ticăiește clipele

liniștite, orele, anii lungi ai nopții. Să nu te miști, să nu respiri, să simți tăcerea și vântul, să simți murmurul întunericului peste pielea ta...

Mama lui John-William, soția lui Jack, Betty Ann, privește în beznă, se uită în noaptea de cerneală pentru foarte mult timp și după o vreme se-ntreabă dacă nu s-ar putea ca ea *să nu fie* Betty Ann care stă goală pe verandă, dacă nu s-ar putea să fie Betty Ann care visează altundeva, Betty Ann înapoi în ferma mamei, uitându-se la Fordul vechi și ruginit. S-ar putea să fie Betty Ann care mănâncă-nghețată cu Johnny Doi Cai, care spunea că era cherokee pur. Ei îi plăcea tare mult Johnny Doi Cai, l-a sărutat de două ori până ce mama a aflat că el nu era alb, i-a spălat gura cu săpun și a pus capăt lucrurilor.

Johnny Doi Cai a sărutat-o din nou, sau poate că era doar briza fierbinte lunecând peste noapte ca să măture visul. Și, când a privit din nou în întuneric, Betty Ann a putut zări lucruri pe care nu le mai zărise până atunci. Casele și peluzele și copacii arătau altfel acum, ca lucrurile strălucitoare pe care le capeți când ei îți trimit pozele-napoi. Tot ce era negru este gri spălăcit și tot ce era alb, invers. Nu părea *greșit*, întors pe dos, așa i se părea, lui Betty Ann, felul cum ar trebui să fie lucrurile. Poate c-așa fuseseră dintotdeauna și că se-ndreptau acum din nou.

Pe stradă, dincolo de casele familiilor Harper și Smith și Roer, acolo unde felinarul se înălța pe colț, ceva a părut să pâlpâie, a părut să tremure, a părut să se ascundă înapoia unui vâl, ca și cum ar fi privit prin ochelarii mamaiei și toată lumea era o pâclă. Betty Ann a clipit și pâcla a dispărut.

Atunci, pentru o clipită, ceva era acolo și ceva nu era, ceva imediat după colț, ceva sosea, ceva aștepta, ceva

poate între cele două, ceva nu tocmai pregătit, ceva nu tocmai acolo.

Betty Ann simte cum i se usucă gura, simte cum i se-nmoaie picioarele, se retrage spre peretele rece din cărămidă, se retrage, descoperă că peretele nu-i acolo, știe, cu siguranță, că nu-i deloc bine. Pereții rămân acolo unde sunt, acolo unde trebuie să fie pereții. Betty Ann încearcă din nou, se-mpleticește, aproape cade, lunecă prin perete, prin sârme, prin lemn, prin țevi și cuie, prin pânze de păienjeni și păienjeni și gândăcei morți care se-ngrămădesc acolo.

Mama lui John-William, fiica lui Sarah, Betty Ann, trece prin perdele care se preling ca pulberea, ca zăpada, ca scrumul înaintea ochilor ei, trece prin sofaua care se dezintegrează în colb, în holul unde pereții-ncep să dispară, în bucătăria unde aragazul, mixerul și radioul suspină și pier.

Betty Ann stă în pielea goală, privește prin ușa de plasă acolo unde obișnuia să fie, caută păsările negre care cântă pe sârmă, păsările negre sunt albe acum, le vede pe pământ, zăcând pe spate cu cioculețele deschise, cu gheruțele ridicate în aer.

— Doamne-Doamne, spune Betty Ann, asta chiar că-i ceva de văzut. Exact cum zice Andy mereu: „Nu poți ști niciodată ce-o să se-ntâmpale, da' poți pune prinsoare c-așa va fi“.

Mama lui John-William râde la gândul acela și se-ntoarce prin ceea ce fusese prima ei casă din cărămidă. Se oprește, pentru un moment, se uită la oglinda din hol. Oglinda nu-i acolo, dar cineva este, cineva pe care Betty Ann crede că ar trebui să-l cunoască. Doar pentru o secundă, doar pentru o clipită, apoi dispare la fel de iute.

Betty Ann stă afară, acolo unde obișnuia să fie veranda, stă acolo goală-puşcă și privește colțul dincolo de casele familiilor Harper și Roer, privește la felinarul care-i negru, nu alb, la lumina mohorâtă de pe stradă. Acum lucrul de la colț, lucrul care părea să pâlpâie, care părea să tremure, care părea să se ascundă îndărătul unui vâl, nu mai este ceva care poate că de fapt nu era acolo, nu mai este ceva care așteaptă între...

Mama lui John-William își simte inima bubuind, simte cum ceasul mare din adânc, hăt-hăt departe, începe să sune. Ceea ce nu era acolo sosește încet, întunecos și greoi, slab și îndepărtat, mai aproape, și mai aproape, abia fiind acolo, virând, virând, pe lângă Roer și Smith și Harper, venind direct spre locul unde mama lui John-William stă goală, acolo unde obișnuia să fie prima ei casă din cărămidă...

Lunecă acum pe stradă, glisează fără sunet, apar fără un zumzet al motoarelor, fără o șoptă a cauciucurilor. Unul înaintea celuilalt, unul în urma celuilalt, cețoase, Buick, Franklin și Cord. Pâcloase, Chrysler, Lincoln și Ford. Plymouth, Packard, Porsche și Rolls, prăfuite și neclare. Duesenberg, Dodge, Rambler și Oldsmobile, abia prezente, abia-abia. Studebaker, Chevrolet, Rover și Saab, aproape invizibile. Bentley, Austin și Minor și — pentru numele Domnului, automobile de care Betty Ann n-a mai auzit până acum.

Vin întruna, lunecând pe stradă atât de lin, încât abia dacă clintesc aerul. Toate cele care ar trebui să fie albe sunt negre, toate cele care ar trebui să fie negre sunt albe. Totul este invers, totul este pe dos. Exact așa cum îi place să vadă ceasului mare de piatră din adânc, din adânc, mult sub noi.

Betty Ann știe că n-ar trebui să se clintească, că n-ar trebui să facă absolut nimic. Ar trebui să-și vadă doar de treaba ei, nu să fie curioasă. Simte totuși că trebuie să afle, să vadă despre ce-i vorba, să afle de ce tocmai automobilele acestea trec pe-aici. Ar trebui să vadă cine, să vadă ce este înăuntru.

Iese goală pușcă în stradă, se apropie de geamuri, privește înăuntru unui Franklin vechi, se uită într-un Saab. Nu poate desluși absolut nimic. Toate geamurile sunt reci, reci, înghețate la atingere, acoperite cu chiciură neagră și groasă de-o șchioapă.

Mama lui John-William râcăie un cerculeț în chiciură și se uită într-un Cadillac model 1930. Și, spre surprinderea lui Betty Ann, acolo se află mamaia Wilcher, care stă cu spatele drept, perfect drept, cu mâinile osoase încleștate pe volan, împuținată, zbârcită, țeapănă ca scândura, cu părul atârând în toate părțile.

— Mamaie Wilcher, spune Betty Ann, păi tu nici nu știi să șofezi!

Totuși șofează, n-ai cum să zici altceva.

În Lincoln și-n Cord nu-i nimeni cunoscut. Nici în Nash. Helen este însă pe bancheta din spate a Packardului, prinsă într-un fel de coagulare intimă, întunecoasă cu soldatul băiat din Fort Sill. Descompunerea și putrefacția s-au instaurat, ca și mucegaiul verde. Helen pare totuși veselă ca un cintezoii și, așa cum spunea mereu Sarah, mama lui Betty Ann, mai bine să fii vesel decât să nu fii.

Mama Steck nu pare a fi mai rău decât în noaptea când Betty Ann a privit întunericul lunecând înăuntru și apoi lunecând afară și sugându-i viața. Betty Ann nu-și poate reaminti ca pe atunci să fi șofat cineva vreun

Studebaker, dar sunt multe lucruri pe care nu și le poate reaminti.

„Jack, Jack, Jack, gândește mama lui John-William când se uită în LaSalle, trebuie să spun c-arăți frumușel.“ Cu excepția mucegaiului, răni și locului unde-l lovise ea cu toporul. Cu excepția lor și a descompunerii masive — ce să-i faci, timpul își puneă amprenta, asta și ulcerarea veche a sufletului...

— Ți-am zis să-ncețezi, rostește Betty Ann. Ți-am zis că dacă mă mai lovești o singură dată, aia o să fie, și, Dumnezeuule, nu te-ai oprit, așa că ai ce-ai vrut.

Tata este în Fordul ruginit, și n-arată deloc bine, ceva care pare smoală și grăsime i s-a uscat pe salopetă, până jos, în pantofi, iar oasele i s-au distorsionat.

Betty Ann crede c-o să plângă când ajunge la Chevrolet, știe c-o să-l găsească acolo. Camionul ăla l-a lovit frontal, înfășurând de două ori în jurul lui bicicleta Schwinn nouă-nouță, străpungându-i organele interne, răsucindu-i membrele, deformându-le complet.

El a făcut însă tot ce-a putut mai bine, Domnul să-l binecuvânteze, ținând ghidonul strâns, c-o mână zburând într-o parte, cu cealaltă în altă parte.

— Ai fost mândria mea, spune Betty Ann, și n-o să te uit niciodată, nici pentru un minuțel, John-William, în ciuda anilor care-au trecut. Am păstrat insigna aia cu Krazy Kat și capacul de Nehi. Ai făcut praf cămașa aia cu Ferdinand, dar nu cred că-ți pasă de-asta.

Betty Ann deschide portiera și intră fără zgomot. Se uită la John-William, își imaginează că și el se uită la ea.

Pentru o clipă, nu mai mult, Betty Ann privește îndărătul ei, îi vede pe cei doi pe care i-a pierdut stând tăcuți,

stând nemișcați, se mai uită acolo încă o dată și nu mai privește înapoi.

Nimeni n-a spus că era timpul, dar imediat au plecat toți. Coborând geamul, ea a ascultat melodiile care răsunau din radiourile automobilelor: *Moonlight Cocktail, Twilight Time, One for My Baby, Laura, Willow Weep for Me.*

Și, venind de undeva din noaptea fierbinte și neagră ca smoala, c-o clipă înainte să bată din nou ceasul mare aflat adânc, adânc în pământ, o șoptă în aerul încins al nopții:

*Nu imediat înainte, Betty Ann,
Și nu imediat după,
Nu se-adună beznă, Betty Ann,
Beznă-i deja aici...*

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

NUVELETE

JUCĂTORUL

Paolo Bacigalupi

*DIN PARTEA AUTORULUI: „Jucătorul” a fost concepută pe când lucram la **High Country News**, o revistă de știri ecologice care se ocupă de Vestul Statelor Unite. Fiind editor online, una dintre îndatoririle mele era să găsesc modalități de creștere a numărului de accesări și a traficului web, și în scurt timp a devenit clar că o postare banală pe blog și un reportaj complex de jurnalism investigativ aveau exact aceeași valoare din punctul de vedere al accesărilor și traficului. „Jucătorul” a fost o tentativă de a urma implicațiile respective până la concluzia lor logică. Una dintre bucuriile mele cele mai mari legate de nuveleta asta a fost să aflui ulterior că a ajuns în birourile lui Gawker Media și că a circulat printre cei care construiesc în mod activ viitorul noilor media. Ca scriitor de science-fiction, este aproape cea mai bună răsplătă pe care aș putea-o cere vreodată.*

Tata a fost un jucător. Credea în intervențiile karmei și ale norocului. Vâna numere norocoase pe plăcuțele de înmatriculare, juca la loterie și paria la luptele de cocoși. Privind în urmă, cred că n-a fost, probabil, un om voinic, deși, pe când mă ducea la luptele *muy thai*⁶, așa îl consideram. Paria și câștiga, râdea și bea *laolao*⁷ cu prietenii și păreau cu toții atât de voinici! În dogoarea umedă din Vientiane, era o umbră norocoasă, cutreierând în întuneric pe străzile cu luciu de oglindă.

⁶ Box thailandez. (N.t.)

⁷ Băutură spirtoasă tradițională din Laos, preparată din orez. (N.t.)

Totul pentru tata era un joc de noroc: ruletă și blackjack, noi variante de orez și sosirea musonilor. Când pretinsul monarh Khamsing și-a anunțat noul Regat Lao, tata a pariat pe nesupunere civilă. A pariat pe învățăturile domnului Henry David Thoreau și pe manifeste lipite pe stâlpii felinarelor. A pariat pe călugări în robe de culoarea sofranului în marșuri de protest și pe umanitatea ascunsă a soldaților, cu kalașnikovurile lor bine uleiate și căștile bine lustruite.

Tata a fost un jucător, dar mama nu. În timp ce tata îi scria redactorului-șef scrisori care ne-au adus poliția secretă la ușă, mama făcea planuri de scăpare. Vechea Republică Democratică Lao s-a năruit și Noul Regat Lao a înflorit, cu tancuri pe bulevarde și veloricșe în flăcări la colțul străzilor. Strălucitorul *chedi*⁸ auriu al templului Pha That Luang s-a prăbușit sub bombardament, iar eu am plecat într-un elicopter de evacuare al Națiunilor Unite, sub grija bunei doamne Yamaguchi.

Din ușile deschise ale elicopterului, am privit valurile de fum ridicându-se deasupra orașului, ca niște *naga*⁹ încolăcindu-se. Am traversat panglica maronie a fluviului Mekong, cu centura-i de nestemate — mașini în flăcări pe Podul Prieteniei. Îmi amintesc un Mercedes plutind pe valuri ca o barcă de hârtie în timpul festivalului Loi Kratong și arzând în ciuda apei care îl împresura.

După aceea a fost liniște dinspre tărâmul celor un milion de elefanți, un vid în care lumina și Skype-ul și e-mailul au dispărut. Drumurile au fost blocate. Telecomunicațiile au murit. O gaură neagră s-a deschis în locul unde cândva se aflase țara mea.

⁸ Parte a unui templu budist. (N.t.)

⁹ Zeitate jumătate om, jumătate șarpe. (N.t.)

Uneori, când mă trezesc noaptea în freamătul și sunele de claxon ale traficului din Los Angeles, cu derutantul amestec poliglot al zecilor de țări și culturi îngrămădite în acest creuzet american, stau la fereastră și privesc în jos, la bulevardul plin de lumini roșii, unde nu te poți plimba nestingherit singur prin noapte și totuși toată lumea respectă semafoarele. Privesc în jos, la americanii înfiți și gălăgioși, de culori felurite, și îmi amintesc de părinții mei: tata, care era prea grijuliu ca să mă lase să trăiesc sub o monarhie autoproclamată, și mama, care nu voia să mă lase să mor, drept consecință. Mă sprijin de fereastră și plâng, cuprins de sentimentul ușurării și al pierderii.

În fiecare săptămână mă duc la templu și mă rog pentru ei, aprind tămâie, fac o mătanie triplă, la Buddha, la Damma și la Sangha, și mă rog ca părinții mei să renască într-o viață bună, iar apoi pășesc în lumina, zgomotul și trepidația Americii.

Fetele colegilor mei pâlpâie, cenușii și palide, în lumina calculatoarelor și tabletelor lor. Țăcănitul tastaturilor umple redacția, în timp ce își introduc conținutul pe fluxul de lucru, după care, cu o ultimă apăsare și o plecăciune în fața tastei „publică” îl aruncă pe internet.

În maelstrom, munca lor pâlpâie, marcată cu adresa site-ului, etichete de conținut și recomandări către rețelele sociale. Explozii de culoare, coduri pentru conglomeratele media: nuanțe de albastru și urechi de Mickey Mouse pentru Disney-Bertelsmann. Două litere O în culorile curcubeului, tivite cu roșu, pentru Știrile AOL de la Google. Fox News Corp. în dungi subțiri, albe și gri. Verde pentru noi: Milestone Media — o combinație dintre NTT DoCoMo, consorțiul coreean de jocuri Hyundai-Kubu și rămășițele

fumegânde ale Companiei New York Times. Mai sunt și altele, stele mai mici, nuanțe Crayola izbucnind și strălucind, dar noi suntem cei mai importanți. Monarhii acestui univers de lumină și culoare.

Un nou conținut pâlpâie pe monitoare, scaldându-ne pe toți în lumina sângerie a semnalului unei știri Google ieșite de pe fluxul lor WhisperTech. Ne-au învins. Postarea spune că Frontal Lobe va lansa un nou model de căști înainte de Crăciun: memorie de un terabit, cu conectivitate Pin-Line pentru ochelarii microsensibili Oakley. Tehnologia este revoluționară, permițând controlul datelor personale prin intermediul scanării Pin-Line a irisului unui utilizator. Analistii prevăd că totul, de la telefoanele celulare la aparatele foto digitale, va deveni perimat odată cu intrarea pe piață a întregii game de caracteristici Oakley. Semnalul știrii se luminează și migrează către centrul maelstromului, în timp ce vizitatorii se îngrămădesc pe Google și vizualizează imagini furate ale ochelarilor care scanează irisul.

Janice Mbutu, redactorul nostru șef, stă în ușa biroului ei, privind încruntată. Lumina roșie a maelstromului scaldă redacția, o presantă aducere-ămintе că Google ne întrece, absorbind trafic. În spatele unor pereți de sticlă, Bob și Casey, șefii de la Burning Wire, propriul nostru flux de date privind tehnologia de consum, țin la reporterii lor, cerându-le performanțe mai bune. Fața lui Bob a devenit aproape la fel de roșie ca maelstromul.

Adevăratul nume al maelstromului este LiveTrack IV. Dacă ați coborî la etajul cinci și ați deschide rastelul cu servere, ați găsi un logo reprezentând mira unei lunete și cuvintele OGLINDA FERMECATĂ — CUNOAȘTEREA ESTE PUTERE, ștanțate pe procesoarele lor, în portocaliu metalic,

ceea ce v-ar zice că, deși Bloomberg ne închiriază aparatele, cel care ne oferă algoritmi proprietari pentru analiza fluxurilor noastre web este un parteneriat Google-Neilsen — ceea ce înseamnă că plătim un concurent să ne spună ce se întâmplă cu conținutul nostru.

LiveTrack IV urmărește datele privind consumul media — site-uri, fluxuri web, VOD, flux audio, transmisie TV — folosind programele statistice de la Google, asistate de tehnologia Nielsen pentru dispozitivele personale de date, de la televizoare la tablete, de la căști la telefoane mobile și aparate de radio pentru mașini. A spune că maelstromul ține degetul pe pulsul media este o subestimare. Ca și cum ai afirma că musonul e puțin umed. Maelstromul e pulsul însuși, tensiunea, amestecul sânge-oxigen; numărarea celulelor roșii și albe, a limfocitelor T și a cromozomilor bacterieni artificiali, analiza pentru SIDA și hepatita G... Este realitate.

Versiunea maelstromului cu care lucrăm noi prezintă performanța propriului nostru conținut și o compară în timp real cu primele 100 de evenimente clasate în funcție de trafic. Ultima mea știre este în maelstrom, scânteind lângă marginea monitorului, un articol despre incompetența guvernului: probele de ADN recoltate de la fluturile pestriț, dispărut deja, au fost distruse prin neglijența Unității Federale de Prezervare Biologică din California. Fluturile — împreună cu alte șaiszeci și două de specii — a fost supus unor proceduri de depozitare improprie și acum nu mai există nimic în flacoane, în afară de praf. Mostrele s-au spulberat literalmente. Reportajul meu începe cu angajații federali în genunchi, într-un subsol climatizat, în valoare de două miliarde de dolari, cu o duzină de aspiratoare criminalistice, pe care

le-au împrumutat de la poliția din Los Angeles pentru a absorbi particule de fluturi pe care s-ar putea să reușească să-i reconstituie cândva în viitor.

În maelstrom, articolul e un vârful de ac lângă sorii și lunile de trafic pâlpâitoare care reprezintă conținutul altor reporteri. Nu prea le face față știrilor despre dispozitivele companiei Frontal Lobe, recenziilor jocului Armored Total Combat sau transmisiilor live ale campionatelor bulimiei. Se pare că singurii care îmi citesc articolul sunt biologii pe care i-am intervievat. Nu e surprinzător. Când am scris despre mită pentru aprobările de parcelare, singurii care au citit articolul au fost specialiștii în amenajarea teritoriului. Când am scris despre favoritism în selecția tehnologiilor de reciclare a apelor din orașe, singurii care au citit au fost inginerii de specialitate. Însă, cu toate că nimeni nu pare interesat de aceste povești, eu sunt atras de ele, de parcă faptul că înțep tigrul administrației americane ar compensa, cumva, faptul că nu sunt în stare să înțep puiul de tigru al Noii Monarhii Divine Khamsing. E o absurditate, un fel de cruciadă donquijotescă. În consecință, salariul meu e cel mai mic din birou.

— Uhuuuu!

Capetele se întorc de la monitoare, caută sursa zgomotului: Marty Mackley, rânjind.

— Puteți să-mi mulțumiți...

Se apleacă și apasă o tastă de pe tastatura lui.

— Acum.

O nouă postare apare în maelstrom, o mică sferă verde anunțându-se pe Glamour Report, pe blogul Scandal Money și pe fluxurile web care poartă semnătura lui Marty. Sub ochii noștri, postarea absoarbe impulsuri de la clienții software din toată lumea, notificând milioane

de oameni care îi urmăresc semnătura că a lansat un nou material. Îmi deschid tableta, verific etichetele:

Double DP

țopârlan HipHop

Știri muzicale

*Schadenfreude*¹⁰

minoră

pedofilie...

Conform articolului lui Mackley, Double DP, rapperul cowboy al mafiei rusești — care, după opinia mea, nu e la fel de bun ca asiatica senzație pop Kulaap, dar pe care o jumătate de planetă îl agreează mai mult — e acuzat că a lăsat-o însărcinată pe fiica de paisprezece ani a chirurgului său estetician. Cititorii încep să observe și, odată cu atenția lor, noul articol verde, pâlpâitor, al lui Marty, începe să se impună în maelstrom. Steaua de conținut pâlpâie, se mărește și apoi, de parcă cineva ar fi aruncat gazolină pe ea, explodează. Double DP pătrunde pe site-urile de socializare, începe să fie recomandat, absoarbe mai mulți cititori, mai multe link-uri, mai multe clicuri... și mai mulți dolari din publicitate.

Marty dă din șolduri, într-un dans al victoriei, apoi face semn cu mâna, cerând atenția tuturor.

— Și asta nu e totul, prieteni.

Lovește din nou tastatura și postează un alt material: imagini live cu casa lui Double unde... se pare că bărbatul care a popularizat Țopârlanii Ruși se îndreaptă grăbit spre ușă. E o surpriză să vezi imagini video cu casa lui, derulându-se în direct. Cei mai mulți paparazzi liber-profesioniști nu au destulă răbdare să stea și să spere că poate, cine știe, se va întâmpla ceva interesant. Se pare

¹⁰ A te bucura de necazul altuia. (n.tr)

că Marty și-a instalat propriile camere video la reședință, ca să pândească așa ceva.

Ne uităm cu toții cum Double DP încuie ușa în urma lui. Marty spune:

— M-am gândit că DP merită curtoazia de a fi înștiințat că reportajul e live.

— Fuge? întreabă Mikela Plaa.

Marty ridică din umeri.

— Vom vedea.

Și, într-adevăr, se pare că Double e pe cale s-o șteargă englezește. E în Hummerul lui roșu. Pleacă.

Sub strălucirea verde a materialului său care câștigă teren, Marty zâmbește. Povestea capătă amploare și el s-a instalat perfect pentru ceea ce urmează. Alte agenții de știri și bloguri se joacă acum de-a prinselea. Continuări ale poveștii se nasc, pâlpâind, în maelstrom, căpătând și ele avânt, în timp ce redacțiile se căznesc să ne captureze traficul.

— Avem un elicopter? întreabă Janice, care a ieșit din biroul ei de sticlă, să urmărească spectacolul.

Marty aprobă din cap și zice:

— Îl deplasăm la fața locului. Am cumpărat o frumusețe de imagine exclusivă și cu polițiștii, așa că toată lumea va trebui să ne plătească dreptul de a folosi filmarea.

— Ai informat *Brațul Lung al Legii* despre conținutul interactiv?

— Da. Contribuie din bugetul lor pentru elicopter.

Marty se așază din nou, începe să țacăne la tastatură — o mitralieră care introduce date. Un murmur surd răzbate din camera tehnică, în timp ce Cindy C. îi sună pe furnizorii noștri de servicii de telecomunicații, securizând conexiunile, ca să facă față unui previzibil aflor

de date. Știe ceva ce noi nu știm, un lucru pentru care a pregătit-o Marty. Adaugă ferme de servere-oglină. Marty pare să nu observe publicul din jurul lui. Nu mai scrie. Se uită fix la maelstrom, urmărindu-i sfera strălucitoare a conținutului. E dirijorul unei simfonii.

Grupul de relatări concurente crește, pe măsură ce Gawker, Newsweek și Throb se organizează toate și reacționează. Clicurile cititorilor noștri se îndreaptă în alte direcții, încercând să afle dacă există ceva nou în materialele concurenței. Marty zâmbește, lovește tasta „publică” și aruncă încă o găleată de carne în bazinul cu rechini al interesului public: un interviu filmat cu fata de paisprezece ani. Pe ecran, arată foarte tânără, șocant de tânără. Are un ursuleț.

— Jur că nu l-am plantat eu, comentează Marty. Ea l-a adus.

Acuzațiile fetei sunt suprapuse peste goana lui Double către graniță, un fel de mixaj de acuzații.

— *Atunci el... Și eu am spus... E singurul cu care... vreodată...*

Sună de parcă Marty ar fi cumpărat licența câtorva dintre ritmurile lui Double însuși pentru fundalul sonor al fugii în Humvee. Imaginile video saltă deja pe YouTube și MotionSwallow ca niște mingi de ping-pong. Maelstromul l-a mutat pe Double DP în centrul monitorului, odată cu creșterea numărului de materiale și site-uri care indică spre acest subiect. Nu doar traficul crește, postarea câștigă teren și în rețelele sociale, pe măsură ce numărul de link-uri și recomandări sporește.

— Cum e bursa? strigă cineva.

Marty scutură din cap.

— N-am acces la dispay.

Asta, pentru că, ori de câte ori lansează un material important, îl rugăm să ne arate imaginea de ansamblu. Ne întoarcem cu toții spre Janice. Ea își dă ochii peste cap, dar clatină din cap, dându-și aprobarea. Când Cindy termină de cumpărat bandă de trafic, deblochează imaginea. Maelstromul glisează în lături, în timp ce o a doua fereastră se deschide, toată numai diagrame și grafice financiare: prețul nostru la bursă, influențat de traficul sporit al articolului și de creșterea veniturilor din publicitate.

Roboții web de monitorizare a bursei au propria lor versiune de maelstrom; au identificat migrarea traficului de cititori. Decizii de vânzare și cumpărare se rostogolesc pe monitor, reacționând la popularitatea semnăturii lui Mackley. Pe măsură ce el alimentează povestea, fiara crește. Mai multe fluxuri ne preiau, mai mulți oameni le recomandă prietenilor materialul și fiecare dintre ei este supus mesajelor agențiilor noastre de publicitate, ceea ce înseamnă mai multe venituri pentru noi și mai puține pentru toți ceilalți. În acest moment, Mackley este mai presus de Super Bowl. Având în vedere că povestea poartă marca Double DP, va avea o țintă demografică sigură: tineri între treisprezece și douăzeci și patru de ani, care cumpără gadgeturi în vogă, muzică nouă, haine la modă, jocuri în premieră, frizuri cu creastă, interfețe pentru tablete și tonuri de apel — nu doar o plajă demografică largă, ci și una valoroasă.

Piața noastră crește un punct. Se menține. Crește încă un punct. Acum pe monitor rulează patru afișaje diferite. Filmarea panoramică a lui Double DP, imagini luate de motocicletele ce-i urmăresc pe polițiștii care gonesc după el, elicopterul ridicându-se și fereastra cu fata de paisprezece ani.

— Chiar țin la el, zice aceasta. Avem o legătură. O să ne căsătorim.

Și iată Hummerul răcnind pe Bulevardul Santa Monica, însoțit de cântecul *Cowboy Banger*, un cântec al lui Double ca fundal sonor.

Un nou val de recomandări în rețelele sociale asaltează povestea. Prețul nostru de piață crește din nou. Teritoriul bonusului zilnic. Clicurile curg. Povestea are combinația potrivită de conținut, ceea ce Mackley numește „cei trei s”: sex, stupiditate și satisfacție răutăcioasă. Piața crește din nou. Toată lumea ovaționează. Mackley face o plecăciune. Îl iubim cu toții. El e jumătate din motivul pentru care îmi pot plăti chiria. Chiar și un mic bonus redacțional din munca lui îmi ajunge să trăiesc. Nu știu sigur cât e câștigul lui când creează un asemenea eveniment. Cindy îmi spune că e „un șapte solid, puiule”. Semnătura lui e atât de căutată încât ar putea, probabil, să lucreze independent, dar atunci n-ar avea resurse să facă rost de un elicopter pentru o urmărire către Mexic. Relația este simbiotică. El face lucrul la care se pricepe cel mai bine și Milestone îl plătește ca pe o celebritate. Janice bate din palme:

— Gata, toată lumea. V-ați căpătat bonusul. Acum înapoi la treabă.

Un suspin general se înalță. Cindy decuplează monitorul mare de la acțiuni și bonusuri și îl trece înapoi la munca obișnuită, generând conținuturi care să lumineze maelstromul, să mențină în redacție strălucirea verde, pâlpâitoare, a materialelor Milestone — totul, de la cronici despre autoturismul Mitsubishi cu consum de 2,5%, până la cum să-ți alegi curcanul perfect pentru Ziua Recunoștinței. Reportajul lui Mackley pulsează deasupra noastră, în timp ce lucrăm. El lansează în paralel articole

adiționale mai mici, actualizări, componente interactive, încurajându-și publicul numeros să revină cel puțin încă o dată.

Marty își va petrece toată ziua în dialog cu această poveste mamut pe care a creat-o. Încurajându-și vizitatorii să se întoarcă cel puțin pentru încă un clic. Le va da ocazia să facă schimb de opinii, să discute dacă le-ar plăcea să-l vadă pe DP pedepsit, să întrebe dacă te poți, într-adevăr, îndrăgosti de o fată de paisprezece ani. Povestea aceasta va avea o viață lungă, iar el o va crește ca un tată mândru, hrănind-o și cultivând-o, ajutând-o să-și croiască drum prin viața maelstromului.

Mica mea pată verde de conținut a dispărut. Se pare că până și biologii guvernamentali sunt atașați de Double DP.

Când tata nu făcea pariuri nesăbuite pe revoluție, preda agronomia la Universitatea Națională Laos. Probabil că viața noastră ar fi fost alta dacă ar fi fost un cultivator în orezăriile din suburbiile capitalei, în loc să fie înconjurat de intelectuali și de idei. Dar karma lui a fost să fie profesor și cercetător și, astfel, în timp ce sporea producția de orez din Laos cu 30%, se umplea și de fantezii de jucător: Thoreau, Gandhi, Martin Luther King, Saharov, Mandela, Aung Sung Kyi. Adevărați jucători, cu toții. Obișnuia să spună că dacă locuitorii albi ai Africii de Sud au putut fi făcuți să simtă rușine, atunci și pretinsul monarh trebuie să-și îndrepte metodele. Sustinea că Thoreau trebuie să fi fost originar din Laos, judecând după maniera atât de politicoasă a protestului său.

După descrierea tatălui meu, Thoreau a fost un sihastru al codrului, retras în junglă să-și caute iluminarea.

Să trăiască printre baniani și vița cățăărătoare din Massachusetts și să mediteze la natura suferinței. Tata era de părere că Thoreau a fost, fără îndoială, vreun călugăr budist renăscut. Vorbea adesea despre domnul Henry David și, în imaginația mea, acest *falang*¹¹ era și el un om voinic, ca tata.

Când prietenii tatei ne vizitau în noapte — după lovitură și contralovitură și după marșul insurecției cu sprijin chinez a lui Khamsing —, vorbeau adesea despre domnul Henry David. Tata ședea cu prietenii și studenții lui, bând cafea neagră de Laos și fumând țigări, după care scria plângeri, atent formulate, împotriva guvernului, pe care studenții lui le copiau mai apoi și le lăsau în locuri publice, le distribuiau prin jgheaburi și le lipeau pe ziduri în toiul nopții.

Manifestele lui de protest întrebau unde i-au plecat prietenii și de ce familiile lor sunt atât de singure. Întrebau de ce călugării sunt loviți în cap de soldații chinezi, când fac greva foamei în fața palatului. Uneori, când era beat și când aceste mici jocuri nu-i satisfăceau predispoziția pentru risc, trimitea editoriale la ziare.

Niciunul dintre acestea n-a fost vreodată publicat, dar tata era înzestrat cu un spirit care-l făcea să creadă că poate ziarele se vor schimba. Că statura lui de părinte al agriculturii laoțiene ar putea, cumva, să-i determine pe editori să se sinucidă, publicându-i protestele.

Totul s-a sfârșit cu mama servindu-i cafea unui căpitan al poliției secrete, în timp ce alți doi polițiști așteptau în fața ușii noastre. Căpitanul a fost foarte politicos: i-a oferit tatei o țigară 555 — o marcă devenită deja rară și de contrabandă — și i-a aprins-o. Apoi a desfăcut manifestul

¹¹ Termen thailandez folosit generic pentru occidentali. (N.t.)

pe măsuță, dând la o parte, cu blândețe, ceștile de cafea, cu tot cu farfurioare, ca să-i facă loc. Era boțit și rupt, mânjit de noroi. Plin de acuzații la adresa lui Khamsing. Inconfundabil unul de-al tatei.

Tata și polițistul au stat și au fumat împreună, examinând hârtia în tăcere. În cele din urmă, căpitanul a întrebat:

— Te vei opri?

Tata a tras din țigară și a suflat fumul încet, studiind manifestul aflat între ei.

— Respectăm cu toții ceea ce ai făcut pentru Regatul Lao. Eu însumi am rude care ar fi murit de foame dacă n-ar fi existat munca dumitale în sate.

Căpitanul s-a aplecat spre tata.

— Dacă promiți că nu mai scrii astfel de manifeste și plângeri, totul poate fi uitat. Totul.

Dar tata n-a spus nimic. Și-a terminat țigara. A stins-o.

— Ar fi dificil să fac o asemenea promisiune, a rostit.

Căpitanul a fost surprins.

— Ai prieteni care au pus o vorbă pentru dumneata. Poate te mai gândești. De dragul lor.

Tata a ridicat ușor din umeri. Căpitanul a netezit manifestul mototolit, îndreptându-l mai bine. L-a citit de la cap la coadă.

— Aceste foi nu fac nimic. Dinastia Khamsing nu se va prăbuși pentru că tipărești dumneata câteva proteste. Majoritatea sunt rupte înainte să fie citite de cineva. Nu slujesc la nimic. Sunt inutile.

Căpitanul aproape îl implora. Și-a ridicat privirea și m-a văzut stând de veghe la ușă.

— Renunță, a continuat el. Pentru familia ta, dacă nu pentru prieteni.

Mi-ar plăcea să spun că tata a rostit ceva măreț. Ceva onorabil despre revolta împotriva tiraniei. Poate să-l invoce pe unul dintre idoli lui. Aung Sung Kyi sau Saharov sau domnul Henry David, cu aplecarea lui către protestul politic. Dar n-a zis nimic. Doar a stat cu mâinile pe genunchi, privind în jos la manifestul sfâșiat. Mă gândesc acum că tata trebuie să fi fost foarte speriat. Cuvintele îi veneau întotdeauna ușor pe buze. Însă n-a făcut decât să se repete:

— Ar fi dificil.

Căpitanul a așteptat. Când a devenit evident că tata nu mai are nimic de adăugat, a lăsat jos ceașca de cafea și le-a făcut semn oamenilor lui să intre. Au fost cu toții foarte politicoși. Cred că, în timp ce l-au condus pe tata afară, căpitanul chiar și-a cerut scuze de la mama.

Suntem în ziua a treia a minei de aur Double DP și soarele verde strălucește deasupra noastră, a tuturor, scăldându-ne în lumina lui liniștitoare, profitabilă. Eu lucrez la cel mai nou material al meu, cu căștile Frontal Lobe în urechi, ținând la distanță orice, în afară de munca imediată. Este întotdeauna puțin dificil pentru cineva să scrie în a treia sa limbă, dar cântăreața și compatrioata mea preferată, Kulaap, îmi șoptește în ureche că *Dragostea e o pasăre* și treaba merge bine. Cu ea cântându-mi în limba copilăriei noastre, mă simt foarte acasă.

O bătaie pe umăr mă întrerupe. Îmi scot căștile din urechi și îmi întorc privirea spre Janice, care se înalță deasupra mea.

— Ong, trebuie să vorbesc cu tine, zice și îmi face semn s-o urmez.

În biroul ei, închide uşile în urma mea şi se duce la masă.

— Ia loc, Ong.

Butonează la tabletă, scotoceşte prin date.

— Cum îţi merge?

— Foarte bine, mulţumesc.

Nu sunt sigur dacă vrea să spun mai mult, dar e de aşteptat să-mi zică ea. Americanii nu prea lasă loc de presupuneri.

— La ce lucrezi pentru următorul articol? Întreabă.

Zâmbesc. Îmi place subiectul, îmi aduce aminte de tata. Şi, cu glasul liniştitor al lui Kulaap în urechi, am terminat aproape toată cercetarea. Albăstreaua, o floare făcută celebră în jurnalele domnului Henry David Thoreau, înfloreşte prea devreme pentru a fi polenizată. Se pare că albinele n-o găsesc în martie, atunci când înfloreşte. Oamenii de ştiinţă pe care i-am intervievat dau vina pe încălzirea globală; floarea a ajuns în pericol de dispariţie. Am intervievat biologi şi naturalişti locali şi acum mi-ar plăcea să mă duc în pelerinaj la lacul Walden, pentru această albăstrea care ar putea să fie în curând pusă şi ea la păstrare într-un laborator federal, cu tehnicienii în costume curate, cu aspiratoarele lor criminalistice.

Când termin de descris articolul, Janice se uită la mine ca la un nebun. Îmi dau seama că mă crede așa pentru că îi citesc pe chip. Şi, de asemenea, pentru că-mi spune.

— Eşti complet nebun!

Americanii sunt foarte direcţi. E greu să păstrezi un aer netulburat când ţipă la tine. Uneori, cred că m-am adaptat la America, sunt aici deja de cinci ani, de când am venit din Thailanda cu o bursă, dar în asemenea momente nu pot decât să zâmbesc şi să încerc să nu mă fac mic

de spaimă, în timp ce figurile lor se descompun și urlă și turuie. Dar Janice e americană și e foarte furioasă.

— Nici vorbă să autorizez o asemenea aiureală!

Încerc să trec peste furia ei zâmbind și apoi îmi amin-tesc de faptul că americanii nu interpretează un zâmbet de scuză în același fel ca laotienii. Nu mai zâmbesc și dau feței mele o... oarecare expresie. Serioasă, sper.

— Subiectul e foarte important, îi spun. Ecosistemul nu se adaptează corect la schimbările climatice. În schimb, a pierdut...

Bâjbâi după cuvânt.

— Sincronicitate. Acești oameni de știință cred că floarea poate fi salvată, dar numai dacă importă o albină care se găsește în Turcia. Ei cred că pot înlocui funcția populației locale de albine și că lucrul acesta nu va fi prea perturbator.

— Flori și albine din Turcia.

— Da. Este un subiect important. Să lase florile să dispară? Sau să încerce să păstreze renumita floare, influențând ambientul lacului Walden? Cred că cititorii tăi vor considera că e foarte interesant.

— Mai interesant decât asta? zice Janice arată prin peretele de sticlă, către maelstrom, la soarele verde, pâlpăitor al lui Double DP, care s-a baricadat acum într-un hotel mexican și a luat ostatici doi fani. Știi câte clicuri primim? mă întreabă. Avem exclusivitate. Marty a câștigat încrederea lui Double și merge mâine acolo pentru un interviu, presupunând că mexicanii nu dau buzna cu trupe de comando. Oamenii revin din două-n două minute doar ca să se uite pe blogul lui Marty cum se pregătește de plecare.

Sfera strălucitoare nu doar domină ecranul maelstro-mului, spulberă orice altceva. Dacă ne uităm la roboții de

monitorizare a bursei, oricine nu are protecția umbrelei noastre corporative a suferit de pe urma lipsei imaginilor vizuale. Până și subiectul Frontal Lobe/Oakley a fost înghițit. Trei zile de supremație totală în maelstrom au fost foarte profitabile pentru noi. Acum Marty le arată vizitatorilor săi cum va purta o vestă antiglonț pentru cazul în care comandourile mexicane atacă în timp ce el discută cu DP despre natura iubirii adevărate. Și are pregătit pentru lansare încă un interviu în exclusivitate, cu mama. Cindy a editat filmul și ne-a spus tuturor cât e de dezgustată de toată povestea. Se pare că femeia și-a dus fata cu mașina la vila lui DP, la o petrecere nocturnă la piscină, singură.

— Poate că unii s-au săturat de DP și doresc să vadă altceva, sugerez eu.

— Nu te împușca în picior cu o poveste despre flori, Ong. Până și călătoria culinară a lui Pradeep prin Ladakh are mai multe vizualizări decât chestia asta pe care o scrii tu.

Are aerul că e pe cale să spună mai mult, dar apoi se oprește pur și simplu. Parcă și-ar cântări cuvintele. E atipic. De obicei vorbește înainte să-și pună gândurile în ordine.

— Ong, îmi placi, zice.

Mă forțez să zâmbesc, dar ea continuă.

— Te-am angajat pentru că am avut o presimțire bună în privința ta, nu m-a deranjat să achit vizele ca să poți rămâne în țară. Ești un om bun. Scrii bine. Dar media de pe fluxul tău e sub o mie de accesări.

Janice își coboară privirea la tableta ei, apoi se uită din nou la mine.

— Trebuie să-ți îmbunătățești media. N-ai aproape niciun cititor care să te selecteze pentru prima pagină. Și,

chiar și atunci când se abonează la fluxul tău, cititorii îl pun în rândul al treilea.

— Lectură spanac, o completez.

— Ce?

— Domnul Mackley o numește lectură spanac. Când oamenii au senzația că ar trebui să facă un lucru virtuos, ca de pildă să-și mănânce spanacul, dau clic la mine. Sau citesc Shakespeare.

Roșesc, brusc jenat. Nu vreau să insinuez că munca mea e de același calibru cu a unui mare poet. Vreau să mă corectez, dar sunt prea stânjenit. Așa că tac și stau în fața ei, roșind.

Ea se uită la mine.

— Da. Ei bine, asta-i o problemă. Uite, respect ceea ce faci. Ești, evident, foarte deștept.

Ochii ei scanează tableta.

— Chestia cu fluturele pe care ai scris-o a fost, la drept vorbind, foarte interesantă.

— Da?

Mă forțez din nou să zâmbesc.

— Doar că nimeni nu vrea să citească poveștile astea.

Încerc să protestez:

— Dar m-ai angajat ca să scriu poveștile importante. Poveștile despre politică și guvern, să continui tradițiile vechilor ziare. Îmi amintesc ce-ai spus când m-ai angajat.

— Da, bine, zice Janice, ferindu-și privirea. Mă gândeam mai mult la un scandal pe cînste.

— Fluturele pestriț e un scandal. Fluturele acela a dispărut acum.

— Nu, nu-i un scandal, răspunde oftând. E doar o poveste deprimantă. Nimeni nu citește o poveste

deprimantă, cel puțin nu mai mult de o singură dată. Și nimeni nu se abonează la un flux deprimant.

— O mie de oameni s-au abonat.

— O mie de oameni, repetă Janice râzând. Nu suntem vreo comunitate web din Laos, suntem Milestone și concurăm pentru clicuri cu ei, zice și flutură mâna, arătând afară, către maelstrom. Poveștile tale nu durează mai mult de-o jumătate de zi; nu sunt niciodată recomandate pe rețelele de socializare de nimeni în afara unui grup marginal. Dumnezeu, face ea scuturând din cap, nici măcar nu știu care e structura ta demografică: hipioți centenari? Câțiva birocrați federali? Numărul nu justifică, pur și simplu, timpul pe care îl acorzi fiecărui subiect.

— Ce articole vrei să scriu?

— Nu știu. Orice. Recenzii de produse. Știri pe care le poți folosi. Dar nimic din aceste chestii gen „regretăm să vă aducem la cunoștință vestea proastă“. Dacă un cititor n-are cum să ajute un afurisit de fluture, atunci nu merită să-i amintești de el. Asta doar îi deprimă pe oameni și îi scade numărul de vizitatori.

— N-avem destui de la Marty?

Râde.

— Îmi amintești de mama. Uite, nu vreau să te scot, dar dacă nu începi să aduci o medie zilnică de cel puțin cincizeci de mii, n-o să am de ales. Media grupului nostru este mult sub a altor echipe și, când vin evaluările, facem impresie proastă. Am bătaie de cap cu Nguyen în sondajul despre tehnologie și jucării și cu Penn în cel despre yoga și spiritualitate și nimeni nu vrea să citească despre cum o să se umple lumea de rahat. Du-te și găsește-mi niște subiecte pe care oamenii vor să le citească.

Janice mai spune câteva lucruri, vorbe care cred că sunt menite să mă inspire și să mă înflăcăreze, și apoi mă pomenesc stând în fața ușii, confruntându-mă din nou cu maelstromul.

Adevărul e că n-am scris niciodată articole populare. Nu sunt un jurnalist popular. Sunt serios. Sunt lent. Nu mă mișc cu viteza pe care acești americani par s-o iubească. „Găsește un subiect pe care oamenii vor să-l citească.” Pot să continui povestea lui Mackley, la Double DP, poate niște chestii colaterale la materialul lui principal, dar, cumva, am impresia că cititorii vor ști că nu sunt sincer.

Marty mă vede stând în fața biroului lui Janice. Vine la mine.

— Îți face zile fripte cu numărul de cititori?

— Nu scriu genul potrivit de articole.

— Da, ești un idealist.

Rămânem amândoi acolo, preț de o clipă, meditănd la natura idealismului. Deși e foarte american, Marty îmi place fiindcă înțelege inimile oamenilor. Au încredere în el. Până și Double DP are încredere în el, deși Marty i-a transformat numele într-o știre citită pe fiecare tabletă. Are o inimă bună. *Jai dee*¹². Îmi place. Cred că e onest.

— Uite, Ong, îmi place ce faci, zice el și mă cuprinde pe după umeri.

Pentru o clipă, am impresia că urmează să mă frece pe cap cu afecțiune și că va trebui să mă străduiesc să nu mă crispez, dar simte și își retrage mâna.

— Uite, Ong, știm amândoi că ești îngrozitor la genul ăsta de muncă. Aici ne ocupăm de știri. Și tu nu ești croit pentru asta.

— Viza mea spune că trebuie să rămân angajat.

¹² Bun la suflet. (N.t.)

— Da, Janice e o mârșavă că te-a prins. Uite.

Face o pauză, după care continuă:

— Am povestea asta cu Double DP în Mexic. Dar mai am și alt subiect la dospit. O exclusivitate. Eu oricum mi-am căpătat deja bonusul. Și asta ar trebui să-ți ridice media.

— Nu cred că pot scrie articole colaterale la materialele cu Double DP.

Marty zâmbește larg.

— Nu despre asta e vorba. Și nu e un act de caritate. Ești, de fapt, omul potrivit.

— E despre guvern ca prost administrator?

Râde, dar cred că, de fapt, nu de mine.

— Nu.

Tace.

— E vorba de Kulaap, continuă el zâmbind. Un interviu.

Îmi țin răsuflarea. Compatrioata mea de aici din America. A plecat și ea în vremea epurării. Făcea un film în Singapore, când tancurile au pornit, așa că n-a fost prinsă în capcană. Era deja foarte populară în toată Asia și, când Khamsing ne-a transformat țara într-o gaură neagră, lumea a aflat. Acum e populară și aici în America. E foarte frumoasă. Și își amintește de țara noastră de dinainte să se cufunde în beznă. Inima îmi bubuie.

Marty continuă:

— A acceptat să-mi dea un interviu în exclusivitate. Dar voi vorbiți aceeași limbă, așadar presupun că ar fi de acord să facem schimb.

Tace, cu un aer serios.

— Ne leagă amintiri plăcute, continuă el. Nu dă interviuri chiar oricui. Am făcut o mulțime de dezvăluiri

despre ea pe când Laosul devenea un iad. Am scris o grămadă de articole favorabile. Acest interviu este deja o favoare specială, așa că nu-l face harcea-parcea.

Scutur din cap.

— Nu, nicidecum.

Îmi lipsesc palmele și mi le apropii de frunte, într-un *nop* de recunoștință.

— N-o să-l fac harcea-parcea.

Mai fac un *nop*.

El râde.

— Nu te obosi cu politețurile. Janice e în stare să te castreze numai să crească prețul de piață, dar noi suntem băieții din tranșee. Rămânem uniți, așa-i?

Dimineața, fac un ibric de cafea tare, cu lapte condensat. Fierb supă cu tăiței de orez și adaug germenii de fasole, ardei iuți și oțet, și încălzesc o felie de pâine franțuzească, pe care o iau de la o brutărie vietnameză din apropiere. Cu un nou mixaj din muzica lui Kulaap, de la DJ Dao, revărsându-se dinspre combina mea muzicală, mă așez la mica masă de bucătărie, îmi torn cafea din ibricul aparatului și îmi deschid tableta.

Tableta e o creație uimitoare. În Laos, un ziar era o hârtie, real, static și lipsit de orice în afara știrilor oficiale. Adevăratele știri în Noul nostru Regat Divin nu veneau din ziare ori de la televizor, prin telefoanele mobile ori prin căștile din urechi. Nu veneau prin internet sau fluxuri, doar dacă aveai încredere că vecinul nu se uită peste umărul tău la un internet café și dacă știai că n-ai în spate poliția secretă sau un proprietar care ar fi în stare să te identifice când vin băieții să întrebe cine e persoana care a folosit stația de acolo să comunice cu lumea exterioară.

Știrile adevărate veneau din zvonurile șoptite, cotate în funcție de încrederea pe care o acordai celui care le șoptea. Era o rudă? Îl cunoșteai de suficient timp? Avea ceva de câștigat împărtășind vestea? Tata și vechii lui colegi de clasă aveau încredere unul în altul. Avea încredere și în unii dintre studenții lui. Cred că de aceea securitatea a venit, în cele din urmă, să-l ia. Unul dintre prietenii sau studenții lui de încredere le-a șoptit unor prieteni oficiali. Poate domnul Inthachak sau Som Vang. Poate altcineva. E imposibil să scrutezi în bezna acelei istorii și să ghicești cine spunea povești adevărate și în ce scop.

În orice caz, asta a fost karma tatei, așa că probabil nu contează cine a șoptit. Dar înainte de acel moment — înainte ca știrile despre tatăl meu să ajungă la urechile oficiale — nicio știre adevărată nu se revărsa către Lao TV sau către *Vientiane Times*. Ceea ce însemna că atunci când au avut loc protestele și tata a intrat pe ușă cu sânge pe față, de la loviturile de baston, am putut citi cât am vrut despre cei trei mii de școlari care i-au cântat noului nostru monarh imnul național. În timp ce tata zăcea în pat, delirând de durere, ziarele ne-au anunțat despre un contract pentru cauciuc semnat cu China, care avea să tripleze veniturile provinciei Luang Namtha și că barajul de pe Nam Theun câștigă acum 22,5 miliarde pe an din furnizarea energiei electrice către Thailanda. Dar în ziare nu existau bastoane însângerate, nici călugări morți și niciun Mercedes-Benz în flăcări pe râu, plutind către Cambodgia.

Știrile adevărate veneau pe aripile zvonurilor, se furișau în casa noastră la miezul nopții, stăteau cu noi la masă, sorbeau cafea și fugeau înainte ca liniștea să fie

curmată de cântatul cocoșilor. În întuneric, la o țigară aprinsă, am aflat că Vilaphon a dispărut sau că soția domnului Saeng a fost bătută, ca avertisment. Știrile adevărate erau prea prețioase ca să riști să le faci publice.

Aici, în America, pagina mea strălucește de multe știri, pâlpâie în ferestre video, se revarsă spre mine peste banda largă. E o cascadă de informații. În timp ce pagina mea personală de știri se deschide, fluxurile mele se aranjează, sortându-se în funcție de priorități și de categoriile pe care le-am fixat, un amestec de știri despre provincia Meung, bloguri ale refugiaților din Laos și chaturile cu câțiva prieteni apropiați din Thailanda și din universitatea americană pe care am urmat-o, cu o bursă umanitară.

Pe a doua și a treia pagină am știrile generale, ce oferă Milestone, *Bangkok Post* și *Phnom Penh Express* — cu știrile alese de redacțiile lor. Dar, când termin cu propriile-mi selecții, adesea nu am timp să trec în revistă titlurile pe care aceste serioase redacții le selectează pentru miticul cititor universal.

În ceea ce mă privește, știu mult mai bine decât ei ce vreau să citesc și, cu propriile-mi cuvinte-cheie și urmărind etichetele, pot dezgropa povești și discuții pe care agenția nu s-ar gândi niciodată să le ofere. Chiar dacă nu pot să văd chiar în gaura neagră, pot să alunec pe marginitile ei, să intuiesc știri de la hotarul ei.

Caut etichete precum Vientiane, Laos, Lao, Khamsing, prietenia China-Laos, Korat, Triunghiul de Aur, Independența Hmong, RPD Laos, numele tatălui meu... Doar aceia dintre noi care suntem laoțieni exilați în urma Epurării din Martie citim, într-adevăr, aceste bloguri. E aproape ca atunci când locuiam în capitală. Blogurile sunt zvonurile pe care ni le șopteam unul altuia. Acum ne publicăm

șoaptele pe internet și participăm la liste de discuții în locul grupurilor secrete de la cafea, dar e același lucru. Înseamnă familie, atâta câtă avem acum fiecare dintre noi.

Pe maelstrom, etichetele pentru Laos nici măcar nu apar. Etichetele noastre au înflorit cu strălucire într-o vreme, cât au mai existat studenți disidenți care încărcau conținutul de pe telefoanele lor mobile, iar imaginile erau sinistre și șocante. Dar apoi liniile telefonice au căzut, țara s-a prăbușit în gaura ei neagră și acum nu mai suntem decât noi, mica rețea care funcționează în afară.

Un titlu de pe Jumbo Blog îmi atrage privirea. Deschid site-ul și tableta se umple de imaginea colorată a taximetrului cu trei roți din copilăria mea. Vin adesea pe acest site. Este un loc de alinare.

Laofriend scrie că niște oameni, poate o întreagă familie, au traversat înot Mekongul și au reușit să ajungă în Thailanda. Nu e sigur dacă au fost acceptați ca refugiați sau dacă au fost trimiși înapoi.

Nu e o știre oficială. Mai mult ideea unei știri. *SomPaBoy* n-o crede, dar *Khamchanh* susține că zvonul e adevărat, auzit de la cineva care are o soră măritată cu un grănicer din Isaan, din armata thailandeză. Așa că ne agățăm de ea. Ne punem întrebări despre ea. Oare de unde au venit acei oameni, ne întrebăm dacă, în ciuda tuturor probabilităților, ar putea fi cineva apropiat: un frate, o soră, un văr, un tată...

După o oră, închid tableta. E absurd să mai citesc. Nu face decât să-mi stârnească amintiri. E absurd să-ți faci griji pentru trecut. RPD Laos nu mai există. Să-ți dorești altceva înseamnă suferință.

Recepționarul de la Novotel mă așteaptă. Un angajat al hotelului, cu o cheie, mă conduce către un hol privat

cu ascensoare și urcăm în goană prin smog și înălțimi. Ușile liftului se deschid spre o mică intrare, cu o ușă groasă de mahon. Angajatul intră înapoi în lift și dispare, lăsându-mă în acest antreu ciudat. Probabil sunt examinat de gărzile lui Kulaap.

Ușa de mahon se deschide și un negru zâmbitor, cu patruzeci de centimetri mai înalt decât mine și cu mușchi care se unduiesc ca șerpii, îmi face semn să intru. Mă conduce prin sanctuarul lui Kulaap. Temperatura e ridicată, aproape tropicală, și pretutindeni împrejur țâșnesc fântâni. Apartamentul e scaldat în muzica apei. Mă deschei la guler, în umezeală. Mă așteptam la aer condiționat și, în schimb, nădușesc. E aproape ca acasă. Și deodată ea apare în fața mea și rămân fără grai. E frumoasă, ba mai mult de-atât. E intimidant să te afli în prezența cuiva care există doar în filme și în muzică, dar care nu s-a aflat niciodată în fața ta în carne și oase. Nu e atât de uluitoare ca în filme, dar are mai multă viață, e mai prezentă; filmele pierd această latură a ei. Fac un *nop* de salut, împreunându-mi mâinile, atingându-mi fruntea.

Râde, îmi ia mâna și mi-o strânge în stil american.

— Ai noroc că Marty te place atât de mult, spune ea. Nu-mi plac interviurile.

Abia îmi regăsesc glasul.

— Da. Am doar câteva întrebări.

— O, nu. Nu fi sfios.

Râde din nou și nu mă lasă de mână, mă trage către camera de zi.

— Marty mi-a povestit despre tine. Ai nevoie de ajutor în privința ratingurilor. M-a ajutat și pe mine cândva.

E înspăimântătoare. E din poporul meu, dar s-a adaptat mai bine decât mine la locul acesta. Pare să se simtă

bine aici. Calcă altfel, zâmbește altfel, e o americancă, poate cu ceva din parfumul țării noastre, dar cu nimic din rădăcini. Este evident. Și ciudat de dezamăgitor. În filme are o anumită ținută, dar acum se așază pe canapea și se tolănește cu picioarele întinse în față. Fără să-i pese deloc. Sunt stânjenit în locul ei și mă bucur că nu mi-am pregătit încă aparatul de filmat. Își saltă picioarele pe canapea. Nu pot să nu fiu șocat. Îmi prinde expresia și zâmbește.

— Ești mai rău decât părinții mei. Proaspăt debarcat.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, zice și ridică din umeri. Am crescut aici jumătate din viață; altă țară, alte reguli.

Sunt stânjenit. Încerc să nu râd din cauza tensiunii pe care o simt.

— Am doar câteva întrebări pentru interviu, spun.

— Dă-i drumul.

Se ridică și se aranjează pentru trepiedul video pe care îl montez.

— Când a avut loc Epurarea din Martie, erai în Singapore, încep.

— Așa e, zice dând din cap. Terminam *Tigrul și fantoma*.

— Care a fost primul tău gând? Ai vrut să te întorci? Ai fost surprinsă?

Se încruntă.

— Oprește aparatul.

Când e oprit, se uită la mine cu milă.

— Nu așa obții accesări. Pe nimeni nu interesează vechea noastră revoluție. Nici măcar pe fanii mei.

Se ridică brusc și strigă prin jungla verde a apartamentului ei:

— Terrell?

Negrul vânjos își face apariția. Zâmbitor și periculos. Înălțându-se amenințător deasupra mea. E înfricoșător. În filmele cu care am crescut apăreau *falangi* ca el. Negri înspăimântător de voinici, pe care eroii noștri trebuiau să-i învingă. Mai târziu, când am ajuns în America, a fost altfel și am descoperit că *falangilor* și negrilor nu le place felul în care îi înfățișăm în filme. Cam ca atunci când mă uit eu la filmele lor despre Vietnam și văd cât de urât se poartă luptătorii pentru libertate din Laos. Departate de realitate, înfățișați ca niște animale. Dar, totuși, nu pot să nu mă crispez când Terrell se uită la mine.

— Ieșim, zice Kulaap. Ai grijă să afle și câțiva paparazzi. O să le oferim un spectacol.

— Nu înțeleg, spun.

— Vrei clicuri, nu-i așa?

— Da, dar...

Ea zâmbește.

— N-ai nevoie de un interviu. Ai nevoie de un eveniment, îmi explică, apoi mă examinează din cap până-n picioare. Și de haine mai bune.

Îi face semn cu capul omului de pază.

— Terrell, îmbracă-l.

O frenezie de blițuri ne întâmpină când ieșim din blocul turn. Paparazzi peste tot. Motociclete turându-se și Terrell și alți trei dintre oamenii lui conducându-ne printre ziaști către limuzină, dând camerele de filmat la o parte cu o violență și o putere care se deosebesc total de compasiunea grijulie pe care mi-a arătat-o când a ales pentru mine un costum Gucci.

Kulaap se arată surprinsă corespunzător la vederea mulțimii și a reporterilor care țipă, dar nici pe departe atât de surprinsă ca mine, și apoi suntem în limuzină, ieșind în viteză din sensul giratoriu al hotelului, cu paparazzii după noi.

Kulaap se apleacă deasupra tabletei de la bordul mașinii, introducând coduri de acces. E foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră care-i atinge coapsele, cu bretele subțiri care-i mângâie umerii goi și catifelați. Mă simt de parcă aș fi într-un film. Ea mai apasă niște taste. Un monitor se aprinde, înfățișând farurile din spate ale mașinii noastre: filmarea făcută de paparazzii care ne urmăresc.

— Știi că n-am nicio relație de trei ani? mă întreabă.

— Da. Știu din biografia de pe site-ul tău.

Ea zâmbește larg.

— Și acum se pare că mi-am găsit pe cineva dintre compatrioții mei.

— Dar nu suntem la o întâlnire, protestez.

— Bineînțeles că da, răspunde și zâmbește din nou. Ies la o presupusă întâlnire secretă cu un băiat drăguț și misterios din Laos. Și uită-te la toți paparazzii care ne urmăresc, întrebându-se unde mergem și ce-o să facem.

Introduce un alt cod și acum putem vedea imagini în direct cu urmăritorii, așa cum apar din spatele limuzinei ei. Zâmbește.

— Fanii mei vor să vadă cum e viața pentru mine.

Aproape că-mi imaginez cum arată maelstromul în clipa asta: subiectul lui Marty va rămâne, dar acum o mulțime de alte site-uri vor scânteia și în mijlocul lor se va găsi punctul de vedere al lui Kulaap însăși despre această aventură, atrăgându-și astfel fanii, care vor dori să știe direct

de la ea ce se petrece. Ridică o oglindă, se aranjează și pe urmă zâmbește în camera video a smartphone-ului ei.

— Bună, tuturor. Se pare că secretul mi-a fost descoperit. Mă gândeam că ar trebui să vă spun că sunt la o întâlnire încântătoare cu un bărbat încântător. O să vă anunț cum merge, promit.

Îndreaptă camera spre mine. Mă holbez la ea prosteste. Ea râde.

— Spune „bun-găsit și bun-rămas“, Ong.

— Bun-găsit și bun-rămas.

Râde din nou, își flutură mâna spre camera telefonului.

— Vă iubesc pe toți! Sper să aveți o noapte plăcută, așa cum voi avea eu.

Întrerupe filmarea și tastează o parolă, să-și lanseze clipul pe site.

E o nimica toată. Nu e o știre, nici măcar o informație în premieră, dar când deschide o altă fereastră pe tabletă, afișând propria ei miniversiune a maelstromului, văd site-ul ei scânteind de trafic. Versiunea ei de maelstrom e mai slabă decât cea pe care o avem la Milestone, totuși este o fereastră impresionantă către datele relevante pentru etichetele lui Kulaap.

— Care e numele fluxului tău? mă întreabă. Să vedem dacă putem să-ți mărim traficul.

— Vorbești serios?

— Marty Mackley a făcut mai mult de-atât pentru mine. I-am spus c-o să-l ajut. În plus, nu vrem să fii trimis înapoi în gaura neagră, nu-i așa? zice râzând.

Nu mă pot abține de la o reacție întârziată.

— Știi despre gaura neagră?

Zâmbetul ei e aproape trist.

— Doar fiindcă mi-am urcat picioarele pe mobilă, crezi că nu-mi pasă de mătușile și de unchii mei de acasă? Că nu mă îngrijorează ce se întâmplă?

— Eu...

Scutură din cap.

— Ești atât de proaspăt debarcat.

— Folosești Jumbo Cafe...

Mă opresc. Pare prea puțin plauzibil.

Ea se apleacă spre mine.

— Numele meu de utilizator e *Laofriend*. Al tău care e?

— *Littlexang*. Credeam că *Laofriend* e băiat...

Doar râde.

Mă aplec spre ea.

— E adevărat că familia a reușit?

Clatină din cap afirmativ.

— Cu siguranță. Un general din armata thailandeză e fan de-al meu. Îmi spune tot. Au un post de ascultare. Și uneori trimit iscoade peste graniță.

Mă simt aproape ca acasă.

Mergem într-un mic restaurant laoțian, unde toată lumea o recunoaște și năvălește asupra ei, iar proprietarii îi încuie pur și simplu afară pe paparazzi, când devin prea sâcâitori. Ne petrecem seara dezgropând amintiri din Vientiane. Descoperim că ne-a plăcut amândurora aceeași rețetă de tăiței de orez, de pe strada Kaem Khong. Că obișnuia să stea pe malurile Mekongului, dorindu-și să fie pescar. Că ne duceam la aceeași cascadă din afara orașului, la sfârșit de săptămână. Că e imposibil să găsești *dum mak hoong*¹³ de calitate oriunde în afara țării. E o

¹³ Salată de papaia. (N.t.)

interlocutoare plăcută, foarte plină de viață. Ciudată, prin obiceiurile ei americane, dar totuși cu suflet bun. Din când în când, ne facem poze unul altuia și le postăm pe site-ul ei, hrănind voyeurii. Și apoi suntem din nou în limuzină și paparazzii ne împresoară. Am senzația ciudată a celebrității. Blițuri peste tot. Întrebări strigate. Sunt mândru să fiu lângă această femeie frumoasă și inteligentă, care știe mult mai multe decât oricare dintre noi despre situația din țara noastră.

În mașină, îmi cere să deschid o sticlă de șampanie și să torn în două pahare, în timp ce ea deschide maelstromul și studiază rezultatele întâlnirii noastre. L-a reprogramat astfel încât să urmărească și clasificarea fluxului meu.

— Ai cu douăzeci de mii de cititori mai mulți decât ieri, spune.

Radiez. Ea continuă să citească rezultatele.

— Cineva ți-a scanat deja fața.

Ridică paharul în cinstea mea.

— Ești celebru.

Ciocnim paharele. Sunt înfierbântat de vin și fericire. Voi avea numărul mediu de accesări al lui Janice. E ca și cum un bodhisattva ar fi coborât din cer să-mi salveze serviciul. Îi mulțumesc lui Marty în minte pentru că a aranjat asta, pentru firea lui generoasă. Kulaap se apropie de monitor, urmărind conținutul pâlpâitor. Deschide altă fereastră, începe să citească. Se încruntă.

— Tu despre ce naiba scrii?

Mă retrag, surprins.

— Subiecte guvernamentale, în cea mai mare parte. Uneori articole despre mediu, adaug și ridic din umeri.

— Ca de exemplu?

— Lucrez acum la un material despre încălzirea globală și Henry David Thoreau.

— N-am terminat cu asta?

Sunt nedumerit.

— Cu ce să terminăm?

Limuzina ne împinge unul în altul când virează și pornește de-a lungul Bulevardului Hollywood, lăsând motocicletele să se agite în jurul nostru ca niște bancuri de pești. Se năpustesc să facă poze mașinii din lateral, să ne facă nouă poze. Prin geamurile fumurii sunt ca niște licurici, scânteii mai mici chiar decât articolele mele în maelstrom.

— Adică nu e o poveste veche? Întreabă și soarbe din șampanie. Până și America reduce emisiile acum. Toată lumea știe că e o problemă.

Lovește brațul banchetei.

— Taxa carbon pentru limuzina mea s-a triplat, deși are motor hibrid. Toată lumea e de acord că există o problemă. O s-o rezolvăm. Despre ce să mai scrii?

E americană. Are tot ce e bun la ei: optimismul lor, dorința lor de-a progresa, de a-și croi propriul viitor. Și tot ce e rău la ei: strania lor ignoranță, refuzul de a crede că trebuie să se comporte altfel decât ca niște copii.

— Nu. Nu s-a terminat, spun. E mai rău. Mai rău cu fiecare zi. Și schimbările pe care le facem par să aibă puține efecte. Poate prea puține sau poate prea târzii. E tot mai rău.

— Eu nu asta am citit, zice și ridică din umeri.

Încerc să nu-mi arăt exasperarea.

— Bineînțeles că nu asta ai citit, răspund și arăt spre monitor. Uită-te la accesările fluxului meu. Oamenii vor povești fericite. Vor povești vesele. Nu povești ca alea pe

care le scriu eu. Așa că scriem cu toții ce vrei tu să citești, ceea ce e nimic.

— Totuși...

— Nu, o întrerup făcând o mișcare scurtă cu mâna. Noi, jurnaliștii, suntem maimuțe foarte istețe. Dacă ne dai ochii tăi atât de frumoși și clicurile tale, vom face tot ce-ți place. Vom scrie știri bune și știri pe care le poți folosi, știri pe care le poți cumpăra, știri cu „cei trei s”. Îți vom spune cum să faci sex sau cum să mănânci mai bine, cum să arăți mai fermecătoare sau să te simți mai fericită și cum să meditezi — da, atât de luminos. Dacă vrei o meditație pentru plimbare și Double DP, ți le dăm, închei eu și mă strâmb.

Începe să râdă.

— De ce râzi de mine? mă răstesc. Nu glumesc!

— Știu, știu, răspunde fluturând din mână, dar tocmai ai zis „double”.

Clatină din cap, continuând să râdă.

— Nu contează.

Mă cufund în tăcere. Vreau să continui, să-i povestesc despre frustrările mele. Dar acum sunt stânjenit de felul cum mi-am pierdut cumpătul. Nu am chip. Mai demult nu eram așa. Îmi controlam emoțiile, dar acum sunt american, copilăros și indisciplinat ca Janice. Și Kulaap râde de mine.

— Cred că vreau să merg acasă, spun ținându-mi în frâu furia. Nu mai vreau să particip la o întâlnire.

Ea zâmbește și întinde mâna, să-mi atingă umărul.

— Nu fi așa.

O parte din mine îmi spune că sunt un nătărău. Că sunt nechibzuit și absurd că întorc spatele acestei ocazii. Dar mai este ceva, ceva legat de înnebunitoarea vânătoare

după vizualizări și clicuri și venituri din publicitate, ceva care mi se pare dintr-odată murdar. Ca și cum tata s-ar afla cu noi în mașină, dezaprobandu-ne. Întrebând dacă el și-a făcut publice protestele legate de prietenii lui dispăruți de dragul clicurilor.

— Vreau să cobor, mă aud zicând. Nu vreau clicurile tale.

— Dar...

Ridic privirea spre ea.

— Vreau să cobor. Acum.

— Aici?

Afișează e expresie de exasperare, apoi ridică din umeri.

— Tu alegi.

— Da. Mulțumesc.

Îi spune șoferului să tragă pe dreapta. Stăm într-o tăcere încremenită.

— O să-ți trimit costumul înapoi.

— Nu-i nevoie, zice zâmbindu-mi trist. E un dar.

Asta mă face să mă simt și mai prost, și mai umilit că i-am refuzat generozitatea, dar cobor totuși din limuzină. Aparatele de fotografiat țacăne spre mine din toate părțile. Acestea sunt cele cincisprezece minute de celebritate ale mele, momentul când toți fanii lui Kulaap sunt atenți la mine câteva secunde, cu blițurile fulgerând.

Pornesc spre casă, în timp ce paparazzii îmi strigă întrebări.

Cincisprezece minute mai târziu, sunt într-adevăr singur. Mă gândesc să chem un taxi, dar apoi mă hotărâsc că prefer noaptea. Prefer să mă plimb singur prin acest oraș care nu pleacă niciunde niciodată. La un colț de stradă,

cumpăr o *pupusa*¹⁴ și joc la Loteria Mexicană fiindcă îmi plac imaginile cu Ziua Morților de pe bilete. Pare un ecou al îndemnului lui Buddha de a ne aminti că devenim cu toții cadavre.

Cumpăr trei bilete și unul dintre ele e câștigător: o sută de dolari pe care îi pot revendica la orice chioșc TelMex. O iau ca pe un semn bun. Chiar dacă e limpede că mi-am pierdut norocul odată cu slujba și chiar dacă fătuța Kulaap n-a fost bodhisattva pe care am crezut-o, totuși mă simt norocos. Ca și cum tata s-ar plimba cu mine pe această grozavă stradă din Los Angeles, în toiul nopții, noi doi, împreună din nou, eu cu o *pupusa* și un bilet de loterie câștigător, el cu o țigară Ah Daeng și zâmbetul lui calm de jucător. Într-un fel ciudat, simt că mă binecuvântează.

Și, astfel, în loc să mă duc acasă, mă întorc la redacție.

Când ajung, accesările mele sunt pe val. Chiar și acum, în toiul nopții, un segment minuscul din grupul de fani ai lui Kulaap citește despre fluturii pestriți și despre incompetența guvernului american. În țara mea, această poveste n-ar exista. Un cenzor ar fi ucis-o pe loc. Aici strălucește verde, crescând și descrescând în funcție de clicurile oamenilor. Un obiect singuratic, pâlpâind printre văpăile de conținut mult mai mari ale anunțurilor despre procesoare Intel, ale rețetelor cu puține grăsimi, ale fotografiilor cu pisici nostime și ale episoadelor din *Supraviețuitor în Antarctica*. Revărsarea de lumină și culoare e foarte frumoasă.

În mijlocul maelstromului, soarele verde al poveștii lui Double DP strălucește — crește dintr-odată. DP face

¹⁴ Plăcintă tradițională din Salvador, umplută cu brânză, carne tocată și fasole. (N.t.)

ceva. Poate se predă, poate își omoară ostaticii, poate fanii lui au făcut un zid uman ca să-l apere. Povestea mea se stinge pe măsură ce atenția cititorilor se mută.

Mai urmăresc puțin maelstromul, apoi mă duc la biroul meu să dau un telefon. Îmi răspunde un bărbat păros și ciufulit, frecându-și fața buhăit de somn. Îmi cer scuze pentru ora târzie și apoi îl mitraliez cu întrebări, înregistrând interviul.

Are un aer nătâng și privirea sălbatică. Și-a petrecut viața trăind ca și cum ar fi fost Thoreau, cugetând profund la sihastrul codrului și urmând cărările atente ale acestuia prin ceea ce a mai rămas din pădure, umblând printre mesteceni, arțari și albăstrele. E un nătărău, dar unul serios.

— Nu pot găsi niciuna, îmi spune. Thoreau găsea cu miile în anotimpul ăsta, erau atât de multe încât nici măcar nu trebuia să le caute. Mă bucur așa de mult că m-ai sunat, adaugă el. Am încercat să trimit comunicate de presă, dar... Mă bucur c-o să te ocupi tu, zice ridicând din umeri. Altfel, rămânem să vorbim doar între noi, hobbyștii.

Zâmbesc și clatin aprobator din cap și îmi notez sinceritatea lui — această ciudată creatură sălbatică, genul de om pe care toată lumea îl respinge. Imaginea lui e proastă pentru ecran, cuvintele lui nu sunt bune pentru text. Nu are citate care sintetizează ceea ce vede. Totul e formulat în jargonul naturaliștilor și biologilor. Cu timpul, aş putea găsi un altul, cineva care arată plăcut sau știe să vorbească bine, dar nu-l am decât pe acest bărbat păros, răvășit și ridicol, senilizat de pasiunea pentru o floare care nu mai există.

Lucrez toată noaptea, șlefuiind povestea. Când colegii mei năvălesc pe ușă, la opt dimineața, e aproape gata.

Înainte să apuc să-i spun lui Janice despre ea, vine la mine. Îmi atinge hainele și zâmbește larg.

— Frumos costum, zice și își trage un scaun și se așază lângă mine. Te-am văzut toți cu Kulaap. Accesările tale au urcat enorm. Scrii ce s-a întâmplat? Întreabă făcând semn cu capul către monitor.

— Nu. A fost o discuție personală.

— Dar toată lumea vrea să știe de ce ai ieșit din mașină. M-a sunat cineva de la *Financial Times* dispus să împartă accesările în schimbul unei dezvăluiri, dacă vei fi intervievat. Nici măcar nu va trebui să scrii articolul.

Gândul e ispititor. Accesări obținute ușor. Multe clicuri. Bonusuri din veniturile din publicitate. Totuși, scutur din cap.

— N-am vorbit despre lucruri care sunt importante pentru alții.

Janice se holbează la mine ca la un nebun.

— Nu ești în situația de a negocia, Ong. Ceva s-a întâmplat între voi doi. Ceva despre care lumea vrea să audă. Și tu ai nevoie de clicuri. Povestește doar ce s-a întâmplat la întâlnire.

— N-a fost o întâlnire. A fost un interviu.

— Păi, atunci publică nenorocitul de interviu și ridică-ți media!

— Nu. Să-l posteze Kulaap, dacă vrea. Eu am altceva.

Îi arăt lui Janice monitorul. Se apleacă. Gura i se încheștează pe măsură ce citește. De data aceasta, furia ei e rece. Nu explozia de zgomot și mânie pe care o aștept.

— Albăstrele, zice și se uită la mine. Tu ai nevoie de accesări și le dai albăstrele și lacul Walden.

— Aș dori să public articolul.

— Nu! La naiba, nu! E același lucru ca articolul despre fluturi, ca articolul despre contractele pentru drumuri sau cel despre bugetul Congresului. N-o să te alegi cu niciun amărât de clic. N-are rost. N-o să-l citească nimeni.

— Asta e o știre.

— Marty s-a dat peste cap pentru tine...

Janice strânge din buze, înfrânându-și furia.

— Bine, tu decizi, Ong. Dacă vrei să-ți distrugi viața pentru Thoreau și floricele, e înmormântarea ta. Nu te putem ajuta, dacă nu vrei să te ajuți singur. Ideea de bază: ai nevoie de cincizeci de mii de cititori sau te trimit înapoi în lumea a treia.

Ne privim. Doi jucători evaluându-se. Hotărând cine pariază, cine blufează.

Apăs tasta „publică“.

Povestea se lansează pe internet, anunțând fluxurile despre prezența ei. Un minut mai târziu, un nou soare minuscul sclipește în maelstrom.

Împreună, Janice și cu mine, urmărim scânteia verde pâlpâind pe monitor. Cititorii se îndreaptă spre articol. Încep să-l transmită de la unul la altul, încep să înregistreze accesări pe pagină. Postarea crește ușor.

Tata a pariat pe Thoreau. Sunt fiul tatălui meu.

Textele lui Paolo Bacigalupi au apărut în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, *High Country News* și *Salon.com*. Prozele lui au fost antologate în diverse antologii *Year's Best*, au fost nominalizate pentru trei Premii Nebula și patru Premii Hugo și au câștigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial pentru cea mai bună povestire SF a anului. Culegerea de povestiri *Pump Six and Other Stories* a câștigat Premiul Locus 2008 pentru „cea mai bună culegere“, iar romanul de debut, *The*

Windup Girl, a fost desemnat de revista Time printre cele mai bune romane ale anului 2009. *Ship Breaker*, primul lui roman Young Adults, a fost publicat în mai 2010 de Little, Brown.

Traducerea: Laura Bocancios

PACEA OȚETULUI SAU ORFELINATUL PE DOS PENTRU ADULȚI UZAȚI

MICHAEL BISHOP

DIN PARTEA AUTORULUI: Am scris „Pacea Oțetului“ — în august 2007 — pentru că a trebuit s-o fac. Fiul nostru de treizeci și cinci de ani, Jamie, a murit în dimineața de 16 aprilie 2007, fiind una dintre cele treizeci și două de victime ale unui asasin dezaxat în campusul Virginia Tech din Blacksburg, statul Virginia. Jamie, un artist digital desăvârșit, care crease coperte minunate pentru patru-cinci cărți ale mele, rămăsese în Sala 2007 din clădirea Norris Hall, la cursul lui de limba germană, mai bine de două ore după ce asasinul ucisese doi studenți într-un dormitor din altă parte a campusului. Administrația n-a emis însă în timp util un avertisment — care ar fi putut salva multe vieți. Totuși unii dintre membrii ei și-au asigurat propriile birouri și au anunțat familiile despre eveniment; și în felul acesta, în cel mai tragic masacru școlar din istoria Statelor Unite au murit fiul nostru, alți patru membri din personalul facultății (printre care dr. Librescu, care supraviețuise Holocaustului și care a blocat cu o masă ușa clasei sale până ce toți studenții lui au putut scăpa), patru studenți ai lui Jamie și alți douăzeci și unu de tineri din Norris Hall, ca să nu mai amintesc de primele două victime din dormitorul din West Ambler-Johnston. Alți douăzeci și opt de studenți au fost răniți de gloanțe sau în urma săriturilor de la etaj. Unii dintre ei vor rămâne schilozi pe viață.

„Pacea Oțetului“ s-a născut din dezastru și dintr-o durere pe care nu-mi pot imagina că o voi uita complet vreodată. Jeri și cu mine deplângem zilnic pierderea lui Jamie în felurile noastre

private și ne gândim întruna la toți ceilalți părinți și persoane dragi ale celor măcelăriți, care vor purta o povară similară până la moarte. Ne gândim, de asemenea, la părinții celor morți, la persoanele dragi lor și la răniții în războiul Statelor Unite în Irak, la cei care își jelesc morții și se roagă pentru răniți cu o intensitate deloc diferită de a noastră. Ce ironie a sorții că fiul nostru a murit pe pământ american! Cât de triste sunt potențialele irosite și viețile desfigurate ce rezultă din violențele de peste tot. Vă rog să mă iertați pentru inadecvarea acestor remarci. În mod clar, am scris această povestire pentru că nu mi-am putut aborda în alt mod nici furia, nici durerea. În cele din urmă, vă rog să-mi îngăduiți să-i mulțumesc Sheilei Williams pentru că a acceptat textul pentru Asimov's, lui Tony Smith pentru că l-a introdus atât într-un podcast pe StarShipSofa, cât și într-o antologie de povestiri StarShipSofa, și Diane Severson pentru lectura mișcătoare, din inimă, a nuveletei.

Joi seara, sună soneria. Doi bărbați mărunți, în cămăși de nuanță alb-murdar și pantaloni negri, ca niște misionari ai unei secte religioase dubioase, stau în fața ușii tale, privindu-te cu o milă înfricoșătoare.

Sunteți doamna K. ...? întreabă.

Când confirmi, spun că au venit să te transporte la Pacea Oțetului, Orfelinatul pe Dos pentru Adulți Uzați, situat la treizeci de minute spre nord de reședința ta actuală, o casă de bătrâni a Sanatoriului Crângul Amar, unde, cu șapte ani în urmă, a murit tatăl tău. Dar tu nu vrei să fii transportată nicăieri.

Cel mai mărunț dintre cei doi bărbați mărunți te înhață de braț, deasupra cotului, zice că a venit un ordin și că trebuie să te cazeze, înainte de 8.30 seara, într-un orfelinat pentru adulți uzați — sub amenințarea retrogradării pentru ei și a evacuării fără drept de apel pentru tine. Dacă nu colaborezi, îți vor răscoli casa și te vor arunca în stradă, cu catrafusele tale mucegăite cu tot.

De ce acum? întrebi. Niciunul dintre cei doi lachei nu manifestă vreun licăr de umanitate. În definitiv, ești *orfană* — după cum insistă să-ți denumească ei condiția — de când erai o femeie viguroasă de cincizeci și nouă de ani. Ar trebui să dea dovadă de puțin respect.

Bărbatul care te ține de biceps zâmbește afectat. De aceea este numit *Orfelinat pe Dos pentru Adulți Uzați*, spune el. Ajungi într-un asemenea loc nu pentru că ai pierdut un părinte. Trebuie să moară ultimul copil care ți-a mai rămas.

Iisuse! izbucnește celălalt bărbat. Asta e împotriva întregii noastre pregătiri.

Nu scoți o vorbă. Te simți ca și cum cineva ți-ar fi deschis o trapă în stomac și ar fi vârat înăuntru un sac de ciment ud. Te prăbușești în genunchi, dar nu până la capăt, pentru că bărbatul mai mărunț refuză să te lase de braț.

Simți că tocmai ai urcat douăsprezece șiruri de trepte. Cineva ți-a injectat heliu stătuț în cap, umflându-ți-l până la dimensiunea unei mingi de plajă.

O, Doamne! strigi. O, Doamne, O, Doamne!

Propriul tău glas îți sună, chiar și ție, ca al unui cățeluș speriat, nu ca al unei femei. Unica ta odraslă în viață, una din singurele două care ți-au purtat genele, tocmai a murit în interminabilul Război împotriva Ticăloșiei Lumii, probabil într-o provincie înzăpezită din R. ...

Pentru că Elise și fratele ei dispărut înainte au murit fără să aibă copii, la câțiva ani după ce soțul tău, Mick, s-a stins, *tu* ai trecut de la situația firească, de orfan la senectute, la cea tristă, pe dos, a orfanului rămas fără urmași. Doar cineva văduvit în mod similar poate să înțeleagă cât ești de devastată.

Puneți-vă lucrurile în doi saci de plastic, spune lacheul cel crud. Doar doi.

Vă rog, nu mă obligați să-mi părăsesc casa, îl implor. Doar dați-mi ceva să mor.

Amețeala persistă; fiica ta moartă plutește prin fața ochilor tăi ca o minunată lebădă umană, dar piatra din stomac te împiedică să te bucuri de imaginea ei generată de șoc.

Împotriva voinței tale, trebuie să-ți iei rămas-bun de la Elise pentru totdeauna, așa cum ai făcut cândva cu Mick și, mai târziu, cu dragul tău fiu Brice.

În cele din urmă, în ciuda protestelor tale, îndeși haine și obiecte de toaletă într-un sac de plastic și câteva CD-uri și cuburi cu imagini în altul. Apoi lacheul cel crud și partenerul său doar ceva mai blând te escortează afară, la camionetă, pentru *transportul* la Pacea Oțetului.

Domnul Weevil, directorul acestui Orfelinat pe Dos pentru Adulți Uzați, arată de vreo douăzeci și șase de ani, cu părul pomădat, dat pe spate, pe care l-ai mai văzut la bărbații influenți din filmele vechi, dar te întâmpină personal în holul rotundă, îți indică un scaun și pornește o prezentare video a locului. Capul lui, proiectat pe un colosal ecran, la nivelul balconului, declamă pe un ton monoton:

Moartea ultimului dumneavoastră supraviețuitor (drum bun și cale bătută!) în Războiul împotriva Ticăloșiei Lumii vă face prea prețioasă (nepotrivită) ca să continuați să locuiți printre rezidenții mai în vârstă (bătrâni nebuni și constipați) ai casei de bătrâni (groapă de gunoi costisitoare pentru boșorogi). Așa că v-am adus aici, să vă găzduim (depozităm) până când Creatorul nostru vă cheamă

într-o locuință transcendentă și mai măreață, în ceruri (bla, bla, bla).

Capul vorbitor al domnului Weevil — a cărui făptură privește *împreună* cu tine, cu mâinile împreunate în poală — precizează că poți să hoinărești oriunde în interiorul orfelinatului, dar nu poți să *pleci niciodată* — sub amenințarea pedepsei cu izolarea (pentru prima abatere) sau anihilarea pe loc (pentru orice pas greșit făcut ulterior).

Clădirea are multe apartamente (camere), și anume: 1) Camera frigorifică, 2) Arboretumul, 3) Camera de corespondență, 4) Apartamentul de oaspeți, 5) Capela, 6) Dormitorul, 7) Refectoriul, 8) Sala cuptorului și 9) Melancholiariumul. Orfanii ajung și *trebuie* să viziteze, la un moment dat, toate cele nouă încăperi, căci fiecare încăpere își va dezvălui semnificația vizitatorilor ei, iar aceste lămuriri vor încărca de sens prezența aici a fiecărui locatar.

Nu vă alarmați, încheie capul vorbitor al directorului, dacă n-am pomenit vreo încăpere pe care o vedeți ca necesară. Existența toaletelor, a debaralelor, a birourilor, a bucătăriilor, a locuințelor servitorilor, a podurilor, a pivnițelor, a ungherelor secrete și așa mai departe e de la sine înțeleasă.

O tânără îmbrăcată asemenea bărbaților care te-au smuls din reședința ta te ia de umăr — cu blândețe — și te conduce afară din rotondă. În timp ce trupul domnului Weevil se îndepărtează lin, fața lui dispare încet de pe ecranul de la nivelul balconului.

Unde mergem? o întrebi pe femeie.

Ea îți zâmbește ca unui prunc ce scoate pe gură un bulbuc de lapte.

Unde sunt ceilalți locatari? Voi avea camera mea?

Faptul că directorul a inclus un dormitor în lista sa de încăperi sugerează contrariul, dar trebuie să întreb. Totuși, ai început să ai impresia că te afli într-un fel de lagăr de reeducare. Stomacul ți se strânge, tocmai când strângi mai tare în mână sacii de plastic, care acum ți se par ca niște greutatea de plumb pentru cântarele vechi.

Domnișoară, insiști. De ce sunt aici? Unde mergem?

Se oprește, te privește în ochi și spune:

Bătrânii care și-au pierdut copiii în război fac adesea necazuri. Calmați-vă. Nu e nimic personal. Găzduim toți adulții rămași orfani în asemenea locuri, pentru binele tuturor. Veți întâlni curând și alți orfani, dar acum domnul Weevil ar dori să vizitați refrigeratoriumul.

Ce?

Camera frigorifică. Liniștiți-vă, doamnă K. E plăcut. E un fel de surpriză.

O surpriză, da, fără „un fel de”. Însoțitoarea te-a abandonat în Camera frigorifică; aceasta bâzâie ca un frigider, dar scânteiază de jur împrejurul tău de parcă ai fi pivotul ei mișcător. Gheața îmbracă pereții în valuri și solzi, fiecare licărind palid în propria-i nuanță.

Statui de lichid înghețat ocupă nișe puțin adânci în pereți și afli curând că trei dintre acestea, intercalate cu reprezentări ale unor persoane necunoscute, îți comemo-rează morții: Mick, Brice și Elise.

Călcând parcă pe un strat de mingi de ping-pong zdrobite, te apropii tiptil, clătinându-te, de fiecare figură de gheață în parte.

Lacrimile țâșnesc spontan, doar ca să-ți înghețe pe pomeții obrazilor. Te ții de burtă și te îndoi, agonizând

în fața fiecărei imagini a pierderii. Plângi în hohote, în bâzâitul încăperii, sperând prosteste că nimeni n-a montat aici vreo cameră video sau vreun aparat de înregistrare și că durerea ta n-are niciun spion compătimitor.

Ai mai trecut prin asta. Trebuie să te lași pradă slăbiunii din nou? N-ai pic de rușine?

Cu timpul, lacrimile tale se relichefiază și statuile de gheață sclipesc *mai* umede. Camera frigorifică a devenit imperceptibil mai caldă. Gheața de pe pereți rămâne solidă, dar statuile — în mod voit sau accidental, dar mai degrabă voit — încep să pâlpâie și să se topească. Oare sunt așezate pe niște plite sau sunt străbătute de complicate serpentine de invizibile conducte de încălzire? Oricum ar fi, se dizolvă. Dispar. Și n-ai cum să întorci procesul.

Se adună atâta apă — din canalele tale lacrimale și din statuile care se desolidifică — încât pe podea se formează bălți. Până și tavanul picură.

Dacă rămâi acolo, dintr-o dorință nelegitimă de a-ți onora preaiubiții morți, te vei trezi udă până la piele, bolnavă și cu sufletul îndurerat.

Înghețând, transpirând, plângând, te retragi. Trebuie.

Ai în mână o cartelă lucioasă: o schemă a Orfelinatului pe Dos pentru Adulți Uzați Pacea Oțetului. EȘTI AICI, se arată într-o casetă, lângă planul Camerei frigorifice, DAR **AI PUTEA SĂ FII AICI.**

O săgeată arată către camera 2, *Arboretumul*. Ei, ți-ar prinde bine un luminiș din codru acum — o livadă sau un crâng — și, pentru că înaintezi hotărâtă, sala răsare exact unde indică săgeata.

Asemenea Camerei frigorifice, Arboretumul e descuiat. Spre deosebire de Camera frigorifică, se înalță către cer, patru nivele sau mai multe, deși cupola lui are o opacitate de abanos care ascunde stelele. Rămâi cu gura căscată. Sălcii cresc lângă sicomori, stejari adăpostesc pui de brazi și pini, ulmi sănătoși se unduiesc în briza interioară ca niște anemone de mare într-un vârtej, iar arțari leapădă o ploaie involburată de semințe ce strălucesc ca niște monede în lumina tuburilor fluorescente din tavan.

Amurgul pune stăpânire pe Arboretum.

Din acest amurg, dintre coloanele copacilor, se ivesc pe rând siluete în mantii de culoarea lămâii gălbui, a lămâii verzi, a lavandei și a fildeşului, albastre, roz, portocalii și în alte nuanțe delicate. Înaintează agale, doar puțin, găsesc un copac nu-prea-apropiat și se opresc: refuză să se impună.

Niciuna dintre aceste persoane nu poate fi socotită un orfan pe dos; sunt toate prea tinere, între treizeci și patruzeci de ani. Toate stau în picioare, la marginile ordonate ale acestei păduri, ca niște pasageri cu bilete către destinații sumbre. Deși niciuna nu pare firoasă sau ostilă — ba dimpotrivă, de fapt — te pregătești să fugi dacă îți pierzi curajul. Inima îți bubuie ca motorul vechi al unei mașini rablagite.

Alege pe unul dintre noi, spune o femeie îmbrăcată într-o pelerină violet. Vorbește pe un ton familiar, de sub o salcie îndepărtată, dar o auzi foarte bine. Aici acustica este excelentă: poate că i s-a pus un microfon.

Să aleg pe unul dintre voi pentru ce?

Compătimire și consolare, ca placă de rezonanță pentru ceea ce-ți alimentează durerea. Femeia mai înaintează un copac.

Pufnești. Ai avut parte de mai multe plăci de rezonanță decât un studio de înregistrări căptușit cu plută. La ce bun încă una?

Oamenii în mantouri și pelerine se apropie în valuri, alegând alți copaci, mult mai aproape de tine. Par nepericuloși, dar te gândești din nou să fugi. Chiar și în lumina slabă a amurgului veșmintele lor capătă nuanțele umbrei aruncate de bolta frunzișului: un fenomen neliniștitor.

Umbre pastel, gândești. Acești oameni sunt *umbre pastel*.

Curând, privirea îți cade asupra unui bărbat care se apropie hotărât prin crângul de sicamori, o siluetă în pantaloni gri de stofă și jachetă în nuanța cenușie a tutunului rămas în pipă. Are trăsături copilărești, dar ridurile de la ochi și barba sură îl ridică din leagănul novicilor naivi. Afișează un zâmbet blajin nu-mă-trata-de-sus și nu se oprește până nu ajunge la mai puțin de-o întindere de braț.

Ah, doamnă K., sunt încântat să vă văd, în ciuda circumstanțelor nefavorabile care vă aduc aici. Vocabularul lui elevat e o autoironie deliberată. Spuneți-mi părintele H... Îți întinde mâna, pe care o apuci, conștientă acum că hologramele pastel de sub copaci s-au retras. Retragera lor s-a petrecut fără ca tu s-o ignori sau s-o remarci pe de-a-ntregul.

Nu purtați culori, îi zici părintelui H.

Înclinându-și capul într-o parte, întreabă: *Culori?*

Tocmai m-a asediat o oaste de umbre pastel, dar dumneavoastră, ei bine, dumneavoastră purtați gri îndurerat. Ca să ilustrezi, îi ciupești mâneca.

Părintele H. râde. Griul e nuanța pastel a negrului, iar eu sunt un copil al clerului, care poartă *întotdeauna* această declinare.

Dacă așa spuneți, răspunzi sceptică.

El chicotește și te trage — cu pasul, mai degrabă decât cu mâna — în cel mai apropiat desiş scânteietor. Povestiți-mi despre Elise, cere. Povestiți-mi totul.

Mai târziu, istovită din nou, te întorci la luminișul de la intrare, tot în compania părintelui, fără să știi sigur cât timp s-a scurs, dar recunoscătoare pentru iuțeala cu care a trecut. Amurgul domnește încă în Arboretum, dar bătaile ceasului din inima ta sugerează că ai stat de vorbă cu părintele H. o veșnicie. Îi atingi umărul și-l tragi spre tine, într-o îmbrățișare de nestăpânit.

Mulțumesc, îi spui. Mulțumesc. Acum s-ar putea să reușesc să dorm.

Pastorul înveșmântat în gri se desprinde de tine și zâmbește prin barbă. N-am făcut nimic, doamnă K. ...

Ați făcut totul.

Zâmbetul lui se întoarce spre sine. Dar *mă simt* ca un băiețel care face plăcinte de noroi și le duce flămânzilor.

Padre H. îți ia cartela de plastic pe care o numește fițuică și te însoțește în Camera de corespondență.

Dacă folosiți obiectul acesta — își face vânt cu cartela, ca o văduvă respectabilă într-un sanctuar sufocant, într-o zi de august — veți arăta ca o novice dezorientată. Chicotește și își scutură capul.

Sunt singura?

Nici vorbă. În fiecare ceas mor soldați. Dar încercați să păreți stăpână pe situație — ca și cum ați fi de-a casei.

Pe coridor sunt acum câțiva orfani adulți-uzăți, unii plimbându-se îmbrăcați în trening, alții împingând scaune cu roțile, unii șontăcând cu bastoane sau respirând

prin măști de plastic în timp ce intră în lifturi sau încearcă scările. Niciunul nu pare stăpân pe situație, dar cu toții par să cunoască locul. Niciunul nu e îmbrăcat în halat de azil, hainele pe care le poartă fiind definite de tonuri de bej, maro și nisipiu.

Cruda depresie revine, strângându-ți stomacul și înroșindu-ți ochii. Unul sau doi locatari îți aruncă o privire, dar nu-ți vorbesc.

Prietenoasă gașcă, bâigui.

N-au încredere într-o persoană pe care n-o cunosc, spune părintele H. Și cine-i poate învinui? Ați putea fi o asistentă socială nesuferită sau vreo spioană de la asigurări.

Cu sacii ăștia după mine?

Ce metodă poate fi mai bună ca să te insinuezi printre ei?

Intri în Camera de corespondență pe o ușă din apropierea ecranului de la al doilea balcon. Această sală umbroasă e înțesată de șiruri de monitoare în culorile curcubeului, nu de persoane, iar părintele H. își ia rămas bun de la tine. (Unde se duce? Poate să asculte spovedania unei tise păcătoase?)

O persoană tânără, îmbrăcată într-o vestă de un portocaliu deschis, se apropie. Nu-ți dai seama cu adevărat dacă este femeie sau bărbat, dar hotărăști s-o consideri femeie.

Vă pot ajuta?

Nu știu. Abia am sosit. Ridici sacii, conștientă acum că nu dovedesc absolut nimic.

Spuneți-mi cum vă numiți, doamnă.

Îi spui și ea te duce la un monitor, tastează scurt și apare un portret al lui Elise, în ținuta ei de război.

Numeroși alți oameni stau în această încăpere (acum îți dai seama) în fața imaginilor din pixeli ale morților *lor*, încercând să le vorbească ajutându-se de degete artritice. Atingi pâlpâirea lichidă a ecranului cu degetul arătător și pielea lui Elise se încetosează și capătă din nou contur, după fiecare blândă împunsătură. Ghidul tău te întreabă dacă ai dori să accesezi vreun mesaj de familie din cartoteca unității ei, căci soldații lasă adesea scrisori de adio în dosarele lor electronice neclasificate.

Murmuri un umil „Vă rog“.

Un mesaj strălucește pe monitor: fie ultimul mesaj al lui Elise, fie cel care *a ales* să apară ultimul.

Dragă mamă,

Îți amintești când a murit Brice? (Ei, bineînțeles că da.) Îmi aduc aminte că i-ai spus cuiva, după ce i-au trimis trupul acasă: *Elise a fost a lui Mick și Brice a fost al meu; acum sunt îndurerată pe veci*. Nu m-ai văzut în colț, n-aveai habar că am auzit.

Din ziua aceea, mamă, am început să mă întreb: *Ce pot să fac ca să devin a ta, dacă nu sunt acum?*

Și odată mi-am dat seama: trebuia să mă schimb în cel pe care îl revendicai — fără să-i trădez pe tata sau pe Brice, ori propriu-mi suflet speriat. Așa că am încercat *să devin* Brice, fără să-l îndepărtiez pe tata și fără să mă distrug.

Îndată ce am putut, m-am înrolat. M-am antrenat. M-am dus acolo unde m-au trimis. Am făcut tot ce mi-ai spus tu și ei, întocmai ca Brice, și *tu* mi-ai trimis *mie* mesaje în care mi-ai zis cât ești de mândră — dar și cât de speriată.

Dacă citești asta, temerile tale s-au adevărit, la fel dorința mea de a face totul exact ca Brice, chiar dacă altcineva a trebuit să mă distrugă pentru a deveni tocmai ceea ce iubeai.

Din toată inima, îți doresc o jelanie plăcută, mamă, și o zi lungă și luminoasă.

Cu drag,
Elise

Citești acest mesaj de mai multe ori. Trebuie să-ți ștergi ochii ca să fii în stare, iar cu marginea de pânză a bluzei îți usuci mâinile și tastatura.

Din nefericire, mai ai ceva să-i spui părintelui H... despre Elise, ba chiar și despre tine.

Tânăra — sau tânărul — din Camera de corespondență te îndrumă către următoarea destinație. Urci două nivele într-un ascensor lent, cu uși de sticlă, până în Apartamentul de oaspeți, pe a cărui ușă fumurie se află această inscripție, cu un scris îndesat, auriu:

Suferința este o formă de prestigiu — Wm. Matthews

Un băiat de serviciu — sau un tânăr repezit, în ținută de băiat de serviciu — îți înșfacă sacii. Am să-i duc în dormitor, doamnă, zice. Îi aranjez acolo mai târziu, sub patul dumneavoastră sau undeva. Se răsuțește pe călcâie și pleacă.

Bătrâni în haine maro de seară stau în picioare la bar, sorbind whisky sau bere brună de import. O femeie numai piele și os, cu fața frumoasă, se desprinde de lângă bar și pătrunde cu nonșalanță în spațiul tău.

Vârful nasului ei se oprește la doar câțiva centimetri de al tău.

E îngrozitor când moare un copil, declară ea, dar oamenii te *tratează* așa de bine, cel puțin o vreme.

Faci un pas înapoi. E adevărat?

N-ai descoperit că e adevărat, după ce a fost ucis fiul tău.

Probabil. Nu știam prea multe pe-atunci. Doar, într-un fel... Te oprești, blocată de dorința de a spune *exact* ceea ce ai descoperit a fi adevărat.

O bombă artizanală l-a transformat pe fiul *nostru* în ploaie. A căzut, în stropi roșii, din câte ai înțeles, dar n-a suferit aproape deloc. Iar după aceea — după aceea toți au fost foarte drăguți. Atât timp cât au rezistat, desigur.

Te holbezi la femeie.

Ca să-l salvez de-o bombă, aş fi folosit un sterilet — dar ocazia aceea a fost atât de demult! Nu mi-am imaginat niciodată că un copil de-al meu se va confrunta cu un asemenea pericol. Nu te gândești, pur și simplu.

Este adevărat, răspunzi, pentru că *Nu te gândești, pur și simplu* sună mai adevărat ca orice altă afirmație ieșită din gura ei.

(Și, apropo, tocmai a pus semn de egalitate între o bombă artizanală și un contraceptiv intrauterin?)

Și, continuă femeia, amabilitatea oamenilor față de cei îndoliați merită atenția și recunoștința noastră. Face semn cu mâna spre bar — spre șirurile de flori, o nișă cu haine de seară, bufetul înțesat, o masă cu deserturi executate arhitectural.

Spui: aş prefera ca oamenii să fie nepoliticoși și copiii mei încă în viață.

Haide, te contrazice femeia, doliul conferă eleganță. Alege o rochie de seară, bea un martini sec.

Nu, spui. Plantezi un sărut de despărțire pe fruntea pergamentoasă a femeii și îți croiești drum înapoi spre ușă.

Ascensorul cu uși de sticlă din apropiere te lasă într-o pivniță labirintică a Orfelinatului pe Dos pentru Adulți Uzați, unde pășești, ca din instinct, spre Capelă. Unde se află acum părintele H. și mai multe femei bătrâne, adevărate băbuști, atât de diferite de locatarele Apartamentului de oaspeți, încât par a aparține unei specii diferite.

Femeile suspină pe scăunele pentru îngenuncheat, în fața altarului la care părintele H. stă cu brațele depărtate, ca în statuile militare răstignite pe o cruce din lemn de măslin, atârnată din tavan. Femeile poartă veșminte de doliu, care se întind la cusături, pe brațe, la brâu, pe șolduri. Poate că părintele le-a spovedit. Acum însă binecuvântează o monstranță cu mici turte de orez învechite și o seringă de oțet din vin roșu, și se mișcă de-a lungul altarului, să le împartă.

Doamnă K., spune el, când te observă, mă bucur să vă revăd.

Stai în cadrul ușii, înfricoșată și umilită de războinicul Crist cufundat în umbră, deasupra altarului. Are chipul lui Brice, dar și al lui Elise și, cu siguranță, fețele tuturor copiilor pierduți ai băbuștilor. Vezi că două sau trei dintre aceste orfane pe dos și-au îndeșat bucăți de stofă sau cârpe sub haine, iar câteva, în ciuda corpolenței lor, abia dacă arată suficient de mature ca să aibă *prunci*, deși n-ar îngenunchea aici — nu-i așa? — dacă asta ar fi adevărat. Toate privesc în extaz, nu la părinte, ci la statuia suspendată: sacerdot și sacrificat.

Părintele clatină din cap, în semn de bun-venit. Doriți să vă alăturați acestor credincioase?

Nu sunt de aceeași credință cu voi, părinte.

O, ba da, doamnă K. Face din nou un semn care sugerează că ești binevenită. Biserica celor Veșnic Îndoliați. Veniți. Am ceva mai bun decât plăcinte de noroi. Ridică potirul și face semn cu capul către monștră: *Puțin* mai bun, oricum.

Înaintezi și îngenunchezi lângă o femeie cu fața în formă de inimă și ochi de căprioară gestantă, care își așază mâna pe încheietura ta.

Copiii noștri n-au meritat să moară, spune. Faptul că au murit înaintea noastră întoarce totul cu susu-n jos. Iar când grangurii noștri mari și puternici nu aruncă orașe întregi în aer, aruncă vorbe goale, ca să ne reducă la tăcere.

Vorbe goale? te întrebi, prea confuză ca să te simți jiginită. Dar poate ar trebui să-i zici părintelui cum ai ucis-o pe Elise.

Părintele H. rostește: Cu cât se spun mai multe cuvinte, cu atât este mai multă deșertăciune.

Da, încuviințează mai multe femei. Știm că *este* din Scriptură. Ai grăit un mare adevăr. *Selah*, părinte. Și așa mai departe.

Haideți să vă dau pacea oțetului, le întrerupe el năvala. Luați și mâncați, luați și beți: carnea și trupul odraslelor voastre, în amintirea unei bucurii pe care n-o mai aveți; în onoarea unui sacrificiu prea teribil ca să fie împărtășit.

Așază pe fiecare limbă o bucată de turtă de orez, stropită cu oțet din seringă rubinie.

Abia reușești să-ți ții capul drept și ochii deschiși. Până seara, știrea devastatoare și exilul din căminul de

bătrâni te-au epuizat mai presus de simpla oboseală și te prăbușești peste balustrada altarului. Părintele H. îți ridică bărbia și îți trage limba afară, ca să-ți dea elementele euharistiei.

Băbuța cu fața în formă de inimă te prinde în brațe, ca să nu te rostogolești la podea. O vezi cu un ochi injectat de sânge, știind că trebuie să-i pari un bătrân suflet decrepit: un pește cu solzii ofiliți și un vag miros neplăcut.

Cuminecătura pătrunde cu un *clic*. Îi vezi pe Brice și Elise preșcolari. În pantaloni scurți și jerseuri pătate, leagănă între ei un pisoi siamez dolofan și zâmbesc cu gura până la urechi, ca niște lămpașe din bostani. *Clic*. Într-un an din adolescență, se filmează unul pe altul cu camere video vechi de când lumea. Apoi — *clic* — te holbezi la cotorul unui bilet, scos multe luni mai târziu, din buzunarul unei jachete, de la un meci la care ai fost cu o zi înainte de-a afla despre moartea lui Brice. *Clic*. Elise pozează obraznic într-o rochie verde-peruzea, cu un tran-dafir cu coadă lungă între dinți. *Clic*. Mult prea repede: Elise în kaki.

O, Doamne! spui sub Cristul soldat. Iertați-mă, copiii mei, că n-am reușit să v-o iau înainte...

Cine te ajută să ajungi în Dormitor, la un etaj superior, nu poți să-ți dai seama, în starea ta febrilă. Dar când ajungi, găsești acest spațiu mai mare decât zona îngrădită a unui lagăr de refugiați, cu atât de mulți *adulți uzați* umblând de colo-colo încât ți se pare, de asemenea, un vast carnaval. Televizoare pe suporturi sunt așezate la intersecții, printre rândurile de priciuri și paturi etajate, majoritatea derulând sitcomuri în alb și negru din copilăria ta, cu o spoială de culoare din anii mai recentți.

E Rin Tin Tin. Și F Troop. Și Eroii lui Hogan. Și Sergentul Bilko. Și Un echipaj trăznit. Și Gomer Pyle, USMC. Și M.A.S.H. Și China Beach Follies. Și Mama mea, tancul. Și Guantanamo. Și Top Gun, 2022. Și... dar filmele se derulează întruna, cu zgomot de împușcături și uruit de elicoptere, cu bombe care explodează și combatanți care răcnesc de frustrare, furie sau durere, punctând aproape fiecare coloană sonoră.

Tânăra femeie — oricum, tânăra *persoană* — din Camera de corespondență îți face semn cu mâna peste un arhipelag de paturi.

Doamnă K.! te strigă. Aici, *aici!*

Și te îndrepti spre ea, clătinându-te prin mulțime, peste paturi de scânduri îngrămădite și fără așternuturi, pe lângă oameni mai bătrâni sau mai tineri, unii sub influența binecuvântată a tranchilizantelor, alții jucând cărți — Uno, Popa-prostul, pinacle, canastă, iar alții privind în tavan, de parcă ar aștepta Glasul lui Dumnezeu Proaspăt Milostivul. Un bătrân cu barbă aruncă proiectile invizibile către actorii din *Guantanamo*.

Abia reușind să-ți ții spatele drept, ajungi la persoana care te-a strigat.

Aceștia sunt sacii dumneavoastră, spune. Acesta este patul dumneavoastră, dacă nu doriți să căutați ceva mai aproape de perete.

Unde sunt toaletele?

Îți arată. Pe acolo, doamnă K. Privești încordată de-a lungul unui interval strâmb dintre paturi, un zid de orfani pe dos, adulți uzați, care te împiedică să vezi toaletele pe care ea a încercat să ți le arate. Știu, știu, îți zice. Doar mergeți în direcția aceea și mai întrebați.

Nu, răspunzi. Nu. Te urci pe priciul înălțat — care se sprijină pe două lăzi de muniție goale — și te cuibărești, în poziția fătului, între saci. Femeia — *persoana* — îți atinge ușor umărul și pleacă.

Înainte să poți adormi, un rând de oameni se formează pe interval. Patul tău e în capul șirului care șerpuiește în adâncimile dormitorului, ca o coadă din jurnalele de știri din perioada Crizei Economice.

Toată lumea are fotografii sau cuburi cu imagini ale propriilor copii uciși în război și, pe măsură ce șirul înaintează, oamenii se ghemuiesc, îngenunchează sau se așază să ți le arate, deși în fiecare chip îl vezi fie pe cel al lui Brice, fie pe cel al Elisei, indiferent cât de mică este asemănarea sau cât se obosiți îți sunt ochii.

Foarte drăguță... Foarte frumos... Un băiat cu aer inteligent... Ce păcat că ați pierdut-o... Cum se poate să nu mai fie?... Să fiu a naibii, ce zâmbet...!

Complimentezi în felul acesta zece-doisprezece părinți, până când oboseala și fețele lui Brice și Elise, care răsar printre imaginile acestor alți copii morți, te împiedică să continui. Încă întinsă la orizontală, îți apeși palmele pe ochi și tremuri ca o sperietoare de ciori în bătaia furtunii.

Lăsați-o în pace, spune cineva. Pentru Dumnezeu, lăsați femeia să se odihnească.

O mână îți împinge capul în jos, în pătura ta aspră, măslinie, dar glasul pe care îl asociezi cu trupul mâinii răcnește: *Vindecă, o, Doamne, vindecă! Ia-i durerea în noaptea asta și n-o mai chinui!*

Dar tu nu vrei așa ceva. Nu vrei. Tot ce vrei e somn și învierea adevărată a trei persoane anume, dar somnul e singurul cu care e de așteptat să te alegi. O persoană

voinică se cocoată pe marginea patului și cântă, într-o șoaptă guturală, *Nani, nani, puiul mamei*. Îți masează șira spinării cu degete care par mai degrabă niște tije de metal decât carne și oase. Și, în ciuda larmei și a duhorii din Dormitor (și în ciuda găurii din coșul pieptului), te cufunzi într-o Mare Pierdută a Conștiinței și îndepărtezi toată durerea, cu excepția unui ultim fitil înțepător de suferință...

Murmure îngemănate străbat Dormitorul, unul exterior, dinspre bătrânii orfani care se trezesc, să-și înfrunte, de la capăt, durerea, și unul interior, din pânțelele tău care se tânguie. Te ridici în capul oaselor și te uiți împrejur la această nouă realitate.

Spălătoarele trebuie să fie înțesate — așadar, căutând în jur o soluție, găsești un borcan cu gura largă într-una dintre lăzile pe care se sprijină patul tău. După ce formezi un cort din pătura ta, te ușurezi în borcan — deloc ușor — și stai acolo, în mijlocul haosului, întrebându-te cum să procedezi.

Zoaie! Zoaie! strigă o voce electronică și un robot mai mărunț decât omulețul crud care a contribuit la transportul tău de la casa de bătrâni se leagănă prin mulțime, cu o tavă partiționată agățată de partea din mijloc.

Ia borcane, sticle, pahare de laborator și altele asemenea de la alți rezidenți buimaci și le zornăie în tava care înaintează în fața lui ca un străvechi plug de locomotivă. Îi întinzi, șovăitoare, borcanul tău.

Robotul — un *dormitron* sau un *refectorian*, în funcție de sarcinile sale curente — te întreabă ce dorești la micul dejun. Ți-e silă să iei orice de la acest colector de zoaie pe roți, dar spui doar ca să nu-l ții în loc nerăspun-

zând: Niște pâine prăjită, presupun, chiar nu contează. Trece mai departe.

Alt *refectorian* — pe perioada mesei, Dormitorul devine Refectoriu — plutește în spatele unui cărucior de servit, care face parte din propria lui anatomie fabricată, și te lasă să bâjbâi pe raftul de sus după o ceașcă de ceai, o felie de pâine prăjită și niște gem de curmale. Alți asemenea roboți îi servesc pe ceilalți din dormitor; scăpând, uneori, vase de plastic sau vărsând lichide lipicioase. Dintr-un pat aflat ceva mai departe, o femeie slabă ca un fir de spaghetti se strecoară în spațiul tău.

Ce le plăcea copiilor dumneavoastră să mănânce? întreabă.

Doamnă?

Copiilor dumneavoastră morți — ce le plăcea să mănânce? Puteți primi aici orice-ar fi fost. Eu cer asta mereu — ce mâncau ai mei, vreau să zic. Mănânc pentru ei și mă simt legată de ei pentru tot restul hidoasei zile.

Fiului nostru îi plăcea pizza rece, fiicei noastre fructele proaspete, și mai reci.

Vreți să vă aduc bucățele din aceste mâncăruri?

Eziți.

Femeia slabă ca un fir de spaghetti mormăie ceva într-un diamant de perforații din partea interioară a încheieturii.

Sunt deja pe drum, îți zice după aceea.

Și astfel te alegi cu două bucăți de pizza rece din resturi de mâncare și un castron de bucăți și mai reci de cantalup, ananas, pepene și kiwi, pe care le înghiți printre mușcături de pizza. Binefăcătoarea ta te privește cu un aer aprobator, apoi îți cere să spui o poveste de la micul dejun despre Brice și Elise.

O poveste de la micul dejun!

Te gândești prima dată la o dimineată în care adolescentul Brice stătea prăbușit la masă, cu ochii cufundați în orbite, ca femelele porcușori de guineea gestante. Mick i-a cerut să ia niște suc și cereale, după aceea să se spele și să-și ducă sora la școală, dar Brice pierdea vremea. Nu mai tăia frunze la câini! a țipat Mick. Apoi, înfuriat, l-a tras pe băiat din scaun, pesemne ca să-l ducă la bufet cu forța, dar Brice s-a prăbușit ca un bolovan la podea și, cu toate că Mick l-a răsucit, l-a împuns și chiar a încercat *să-l smulgă* în poziție de drepti, nici trupul, nici zâmbetul superior al lui Brice nu s-au clintit și a remarcat, sec, că abilitățile părintești ale lui Mick au luat-o atât de tare razna, încât a ajuns să recurgă la *abuz asupra copilului*. Stupefiat, Mick i-a dat drumul și s-a năpus-tit afară. Tu și Elise ați schimbat priviri la fel de stupefiate.

Haide, te îndeamnă iarăși femeia. Fiecare mamă are o poveste de la micul dejun.

Așadar, îi povestești cum, într-o dimineată, pe când aveau nouă și cinci ani, Brice și Elise s-au sculat devreme și v-au adus micul dejun la pat: mormane de pâine pră-jită, două ouă pentru fiecare, suc de portocale și așa mai departe. Dar, gândind la rece, făcuseră omleta în zeamă râncedă de ton și, în ciuda osteneții lor și a minunatului portocaliu solar al ouălor, a trebuit să le arunci.

Ouăle, spui, *nu* copiii. Mick și cu mine ne-am simțit ca niște mari trădători. Întocmai cum mă simt acum.

Femeia râde și apoi strânge din buze, cu compasiune. Bună poveste, doamnă K. Dar nu uitați: vă veți simți *mereu* așa. Face o grimasă grotescă, atât de mila ta, cât și de mila ei, și vorbește prin perforațiile de la încheietură cu cineva din altă parte a Refectoriului.

Între timp, servitorii mișună în continuare pe roți.

Simțindu-ți fiecare an al vieții ca pe un ac de lapoviță pe care-l porți în sânge, mergi cu un ascensor cu ușile de sticlă la nivelul Capelei și urmărești soțiile a doi bărbați bătrâni și bolnavi până la Sala cuptorului, care se dovedește a fi o unitate de terapie intensivă pentru cei cu un picior în groapă și un crematoriu pentru cei care nu supraviețuiesc. Într-adevăr, când sosești, un infirmier trece gârbovit pe lângă tine, împingând silueta acoperită de cearșafuri a unei târgi mobile către un cuptor, de-a lungul unui coridor secundar care provoacă claustrofobie. Te gândești să urmărești această targă, dar în schimb îți continui drumul pe sub geamurile unității și, într-un târziu, ajungi în sala centrală a acesteia.

De jur împrejurul încăperii sunt înșirate camere cu geamuri, prin care poți vedea orfanii în extremis. Zac aici pe paturi ciudat înclinate, asistați de dormitroni și infirmiere tăcute. Tuburi și electrozi le cresc din trup ca niște stranii ciuperci mecanice. Se pare că toți sunt echipați cu măști de oxigen, sonde traheale sau aparate de respirat. Chiar și peste sunetul mașinărilor care muncesc să-i țină în viață, le poți auzi respirația, de la cincisprezece-douăzeci de metri depărtare.

Părintele H., o siluetă cenușie pe un luminos fundal alb, stă lângă patul unei asemenea persoane. Poziția lui îți spune că ascultă șoaptele pacientului sau că îi măsoară — lui sau ei — leneșa respirație neasistată. Televizorul din încăperea, cu sonorul oprit, derulează o succesiune de imagini cunoscute din Războiul împotriva Ticăloșiei Lumii: statui răsturnându-se, clădiri prăbușindu-se în cascade de praf și de fum, soldați patrulând prin curți pline de dărâmături sau pe lângă fântâni de piatră acoperite de gheață.

Pacientul nici nu se sinchisește. Nu te-ai sinchisi nici tu dacă această acțiune nu i-ar fi devorat și pe Brice și Elise, multe mii dintre contemporanii lor și atât de mulți civili *sărăntoci* — cum insistă acum presa să-i numească pe nativii civili din zonele de război străine —, încât nici măcar Pan Imperium nu-i poate număra.

Domnul Weevil, directorul, intră dintr-un coridor exterior, împreună cu mai mulți apropiați, cinci sau șase femei și bărbați mărunți, purtând salopete de culoarea sidefului și pantofi sport. Plutesc pe lângă tine către unitatea de tratament. Domnul Weevil dă la o parte ușa de sticlă și îi cheamă pe doctor și echipa sa la intrare, să-l informeze despre starea pacientului.

Doctorul S., un dravidian cadaveric cu ochi de lemur, afirmă tare și răspicat că pacientul lui este un muribund, ai cărui plămâni au nevoie de ajutor, al cărui ficat s-a deteriorat grav, ai cărui rinichi sunt distruși și al cărui sânge, în ciuda unui tratament complet cu antibiotice, continuă să mișune de microbi pernicioși.

Niciunul dintre organele acestei persoane nu-și mai păstrează funcția vitală inițială, continuă doctorul S. și în curând trebuie să moară. Spun *trebuie* în sensul unei situații iminente, nu ca o recomandare hipocratică.

Doctorul vorbește ca printr-o stație de amplificare. Cuvintele lui răsună prin unitatea centrală ca sentința unui zeu.

Neajutorată, faci un pas înainte. Sunt sigură că încă *aude*, zici.

Toată lumea se întoarce să se uite la tine. Le susții privirile, așa cum Incredibila Femeie-Bărbat, dintr-un spectacol de demult, ar susține privirile unui public plătit.

Ce? întreabă domnul Weevil. Ce-ai spus?

Am spus că sunt sigură că încă *aude*. Auzul este ultimul dintre simțuri care se pierde, așa că până și acest pacient s-ar putea să vă mai audă.

Gura doctorului S. se strâmbă acru. Și la ce-i folosește *asta*? La nimic. Chiar la nimic.

Directorul și amicii lui clatină aprobator din cap, la fel asistenta și dormitronii promovați din spatele directorului. Te faci mică în fața lor, ca o statuie de gheață care se topește într-o filmare lentă. În mod surprinzător, niciunul dintre aceste creiere obtuze nu înțelege sfâșietoarea semnificație profundă a observației tale.

Domnul Weevil se întoarce pentru a se adresa doctorului. Fiecare viață are o valoare imensă, desigur, dar *chiar* avem nevoie de patul acela. *Continuă!* El și alaiul lui în halate ies din centrul unității de terapie intensivă, în timp ce doctorul S. și echipa *lui* se întorc în unitatea de tratament pentru a aștepta inevitabilul convenabil.

Îngrozită, te plimbi prin sala centrală în cercuri din ce în ce mai mari, până când părintele H. iese și te întâmpină așa cum ar întâmpina un prieten pierdut. Ah, doamnă K., ce surpriză și ce încântare să vă văd!

Ce zi e astăzi, padre?

Vineri — altă vinere *Mare* — de ce întrebați?

Auzi accentul pe *mare*, dar nu și majuscula M cu conotații pascale, care ți-ar transforma amnezia într-o alegorie jucată. Remarci că au trecut puțin mai mult de douăsprezece ore de când doi lachei cruzi te-au informat despre moartea Elisei.

Și puțin peste doi ani de când ați aflat de cea a lui Brice, adaugă el cu blândețe.

Zâmbești și întrebi de femeile care au făcut călătoria spre Sala cuptorului, să-și viziteze soții.

Vor avea, în curând, inima mai grea, spune părintele H. Având în vedere vârsta lor, cum ar putea fi altfel?

Vor muri fără să vadă sfârșitul războiului.

Războiul este pace, zice Orwell. În plus, cine-l va vedea? Cine ajunge să vadă ceva dus la bun sfârșit, chiar și propria-i viață? Nu e mare diferență față de constructorii aceia medievali care lucrau la catedrale.

Nu-mi place analogia, îi spui.

Părintele H... râde cu poftă. Sigur că nu, e îngrozitoare.

Câteva clipe mai târziu, te conduce la gura unui tunel din apropiere.

Doriți să vizitați cuptoarele, doamnă K.?

Îți place această întrebare mai puțin decât ți-a plăcut analogia cu catedrala, pentru că sugerează o analogie și mai dezgustătoare. Dar ce altceva ai de făcut?

Bine.

În timp ce înaintați, părintele îți oferă o turtă de orez și o fiolă de oțet din vin roșu, din trusa de împărțășanie cusută în căptușeala jachetei. Pentru întreținerea ta spirituală, zice, dar tu clatini năucită din cap.

Două târgi mobile se rostogolesc în spatele tău, una împinsă de un dormitron, cealaltă de o femeie tânără în uniformă. Ca să-i lăsați să treacă în tandem, vă lipiți fiecare spatele de câte un perete al tunelului. Prima targă cotește pe un coridor la stânga, a doua, care duce nu doar un trup, ci și un coșciug îmbrăcat în nou-adoptatele culori ale steagului național, o ia la dreapta. Ridici din sprânceană către preot.

Pacea Oțetului îi incinerează și pe morții noștri de război, nu doar orfanii pe dos, explică el. Încotro vreți să mergem?

Răspunzi înclinând capul spre dreapta. Departe pe coridor, vezi un prag lat de cărămidă în fața ușilor duble ale crematoriului și șiruri de coșciuge îmbrăcate în sta-cojiu în fața acestor uși. O gardă de onoare în uniformă de gală stă aliniată în repaus într-o parte a tunelului și un cor militar în cealaltă, pe un podium decorat cu crep.

Ambele contingente te așteaptă în această fundătură sângerie; de fapt, când te-ai apropiat destul ca să citești ecu-soanele soldaților, aceștia țâșnesc în poziție de drepti la un sunet de fluier. Apoi garda de onoare lărgită și corul încep să cânte, impulsionați parcă de prezența voastră. Recunoști melodia drept o variantă poticnită a unui vechi imn.

*De-am regreta vreodată,
N-am spune nimănui —
Drumul ce ni se-arată
E somnul iadului.*

*„Pro patria mori“
Strigăm, îmbărbătați,
Și nu ne trec fiorii,
Murim neînfricați.*

*Ca slava țării s-o slujim,
Fecioare și flăcăi ne strângem.
Stindardul Cutezanței îl cinstim —
E roșu, vin și sânge.*

Coriștii încheie fortissimo și stau din nou în poziție de repaus. Roșul, rubiniul vinului și sângeriul — Gloria Cutezătoare — au înlocuit de curând roșul, albul și albas-

trul — Vechea Glorie — și acești soldați cântă cu bucurie imnul de slavă pentru noul steag.

Doi membri ai gărzii de onoare deschid ușile duble ale cuptorului și părintele H. îți face semn cu capul să te apropii, de parcă ar fi obișnuit cu acest ritual.

Să intru? îl întrebi. Serios?

Doar ca să arunci o privire. Poate nu-ți dai seama, dar e o onoare faptul că ți se dă aprobarea să faci un tur neanunțat.

De ce eu?

Majoritatea tinerilor recruți au părinți în viață. Tu ești un mandatar.

Un soldat smulge steagul stacojiu de pe un coșciug și ți-l aduce, ca și cum ar vrea să ți-l arunce peste umeri. Stelele și dungile se disting vag ca nuanțe diferite de roșu. Ridici mâna cu palma înspre el. Nu, mulțumesc.

Morții noștri ar dori să vă înveșmântăm în el, spune soldatul.

Numeri șaisprezece sicrie — unuia dintre ele îi lipsește straiul patriotic. Cine *sunt* morții voștri de astăzi? te întrebi cu voce tare.

Șaisprezece stagiari într-o aeronavă Osprey cu decolare/aterizare verticală, reconstruită, răspunde soldatul. S-a prăbușit la un kilometru de tabără, a treia anul acesta. Îți oferă din nou steagul stacojiu.

Nu, nu pot. Sunt adepta vechii versiuni, chiar și în cea mai deplorabilă stare a ei.

Soldatul se retrage politicos, să reîmbrace coșciugul dezgolit.

Părintele H. te ia de braț și te conduce direct în cuptor.

Camera frigorifică avea statui de gheață. Sala cuptorului — sau această parte a anexei sale, cu rol de cre-

matoriu — are o podea de funingine și dune de cenușă. Când ușile se închid în spatele vostru, stați în semisfera gri ca niște figurine într-un glob cu zăpadă, luminate de plafoniere înguste. Solzi negri gravează continente și insule pe pereți, iar când te miști, dunele de funingine te aspiră ca niște vârtejuri. Cuptorul te sperie. Pare deopotrivă cameră de execuție și cavou, plin de rămășițe umane care plutesc prin aer.

Credeam că cenușa și fragmentele de oase sunt colectate pentru a fi date familiilor și că orice altceva se duce în coșul de fum.

Unele cuptoare funcționează mai eficient decât altele, îți răspunde părintele.

Pătrunzi mai adânc în acest spațiu straniu și îngenunchezi în fața unei dune de cenușă. Îți treci mâinile prin ea și îi lași fărâmele să ți se cearnă printre degete, ca o ploaie uscată. Îți freci încheieturile și brațele cu cenușa. Îți torni griul ei peste cap, într-un fel de botez, un botez uscat pe potrive vârstei și statutului tău de orfană. Îți freci hainele cu ea și îți plimbi limba prin gură, să-i guști asprimea.

Părintele H. rupe o duzină de fiole de oțet din vin roșu deasupra cenușii din fața ta și amestecă lichidul amărăciunii în pulberea funestă. Modelează o turtă din acest amestec și te îndeamnă să faci la fel. Te supui. După o vreme, ați făcut amândoi cam o duzină, dar trebuie să mai faceți încă o duzină pentru soldații nehrăniți din tunel. În genunchi, munciți cot la cot să duceți sarcina la bun sfârșit.

Trec săptămâni până vizitezi Melancholariumul.

Părintele H. ți-a spus că este o cameră a amintirii, în care au voie să intre doar doi oameni în același timp: un

cuplu rămas orfan sau singurul orfan supraviețuitor și o persoană la alegerea lui ori a ei. Nimănui nu îi este îngăduit să intre singur ori în grupuri de trei sau mai mulți. Niciuna dintre aceste reguli nu prea are noimă, dar prea puține lucruri au la Pacea Oțetului, deși uneori pare să existe un principiu fundamental de organizare coerent, pe care nu-l poți pătrunde din cauza unei inerente neputințe personale.

Între timp, te-ai obișnuit cu zgomotosul Dormitor, ai învățat când să vizitezi toaletele aglomerate, ți-ai perfectat arta de a-i determina pe servitori să-ți facă pe plac și ți-ai făcut destui *prieteni* ca să te simți... ei bine, dacă nu *legată*, cel puțin nu complet înstrăinată de regulile vieții care aici trece drept normală. Nu mai tresari când explodează bombele la Fortul Pugnicose (unde se antrenează mulți recruți pentru Războiul împotriva Ticăloșiei Lumii), când sirenele unui raid aerian urlă pe coridoare sau când niște orfani mai bătrâni se furișează noaptea în patul tău și te imploră: *Du-mă acasă, du-mă acasă*. Până și afluxul de seară de bătrâni rămași fără copii, cu buimăcirea întâipărită în pupile, a încetat să te șocheze. În definitiv, se vor obișnui... poate.

Apoi un dormitron care etalează niște ochelari și un nas Henry Kissinger îți dă un permis de vizitare a Melancholariumului.

Numele însuși sabotează locul. Doar auzindu-l, cine să vrea să meargă acolo? Tu, într-adevăr, ai prefera să te întorci în casa ta de bătrâni din Crângul Amar. Pacea Oțetului nu e un lagăr de concentrare, dar nici stațiune balneară. E un centru de antrenament pentru oameni cărora le-a mai rămas puțin timp să se folosească de acel antrenament în viața reală, care, după opinia ta, nu mai există.

Alege pe cineva care să meargă cu tine, zice dormi-tronul.

O alegi pe doamna B., femeia slabă ca un fir de spaghetti care te-a rugat să-i spui o poveste de la micul dejun și împreună cu care, într-o dimineață din a doua lună a șederii tale, ai urcat cu liftul la etajul cinci și ai mers la un chioșc cilindric înalt, unde o persoană tânără, probabil de sex feminin, cu o înfățișare cunoscută, v-a așezat una lângă alta la o consolă și v-a pus amândurora ochelari cu bandă elastică.

Pășiți alături în Melancholarium. Acum însă doamna B. nu mai este doamna B., ci regretatul tău soț, Mick, pe care îl ții de mână când te apropii de targa mobilă pe care e întinsă Elise, într-o pereche de jeanși și o cămașă albastră din batist, descheiată la guler. Îmbrăcămintea ei este atât de izbitor nici civilă, nici militară, încât simplitatea înfățișării ei — dulcele ei aer feciorelnic — îți taie, pentru o clipă, răsuflarea, așa cum este oprită a ei. Întinzi mâna s-o atingi. Mick te apucă de încheietură nu ca să te împiedice, ci dimpotrivă, ca să-ți îndrepte degetele spre brațul lui Elise, pe care îl strângeți amândoi atâta timp cât ați rezistat acum în acest grandios depozit uman. Sau cel puțin așa pare, în mod ciudat.

Părul roșcat al Elisei, pe care armata i l-a tuns scurt, îi atârnă acum în spate de pe targă. Scânteiază ca un voal cu paiete. Expresia de pe fața ei nu sugerează nici spaimă, nici durere, ci seninătate; și dacă i te-ai adresa spunând: *Elise, e timpul să te scoli, ieși pe verandă să vezi soarele strălucind pe pânzele de păianjen din iarbă*, crezi, cu aceeași dulce ferocitate cu care ai crezut cândva în Dumnezeu, că ea se va supune — că va deschide ochii, se va ridica în capul oaselor și te va îmbrățișa scurt, înainte

să iasă din Melancholiarium și să pășească în viața ce i-a fost furată.

Săruți fruntea Elisei. Aplecându-te deasupra ei, îi dai îmbrățișarea pe care ți-ar da-o ea dacă vigoarea tinereții ar mai clocoti acolo. Corpul ei are o rigiditate care te-ar îndepărta de ea, dacă n-ai iubi-o așa de mult. Te umpli din nou de milă, care se scurge din trupul tău contorsionat în trupul ei rigid. Elise are eternitatea fragilă a statuilor din Camera frigorifică — dar nimic din caracterul lor străin — și astfel, în sfârșit, devine a ta, deși nici tu, nici nimeni altcineva nu o poate avea acum. Când fumul ei se va ridica prin coșul crematoriului, nu se va risipi până când fumul tău nu se va înălța și el, unind ultimele ei particule albe cu ale tale. Apoi cei doi nori vor fi duși de vânt împreună.

Faci un pas înapoi. Mick îți face loc. Vrei să îngheți acest tablou și să-l vizitezi, ca un decorator de vitrine care-și păstrează piesa centrală — Elise — intactă, dar rearanjează mobila și florile la nesfârșit. Îi săruți fruntea din nou, îi ții mâinile și atingi striatiile jeansilor ei.

Deschei nasturii din dreptul inimii, ca să confirmi un raport care spune că trei cartușe de mare calibru i-au provocat răni *nevindecabile*. Le găsești și le examinezi cu o gingășie clinică. Trebuie să știi *tot*, chiar și ce-i mai rău, și te bucură banalitatea mutilării ei fatale.

Joyce, zice Mick, prima oară când cineva îți rostește numele de botez după atâta vreme încât sună discordant, ca al unei străine. *Te simți bine?*

Vă îmbrățișați, rezemându-vă unul de celălalt. Firește, nu este cu adevărat Mick cel care te susține în amăgirea vie a Melancoliariumului, dar și ce, și ce?

Te retragi din fața acestei imagini și murmuri. *Mick, mâinile ei...*

Ce-i cu ele?

Sunt reci, mai reci decât am crezut că e posibil.

Da, răspunde el zâmbind, dar dacă le freci se vor încălzi.

Pe drumul de întoarcere în Dormitor, îi spui doamnei B.: Mick n-ar fi rostit asta niciodată. Ai fost tu.

Doamna B. zice: Ei bine, n-am mai văzut un copil așa de frumos.

Să-l fi văzut pe Brice.

Încetează. Eram doar politicoasă. Să-i fi văzut *tu* pe-ai mei: niște minunății vârâte în tocător de niște oameni de nimic fără inimă.

Nu răspunzi, pentru că observi un tunel scurt către o ușă cu un semnal luminos roșu pâlpâind deasupra: IEȘIRE, și apoi același cuvânt în interiorul unui cerc tăiat. Te gândești să faci un ocol prin acest tunel și chiar încerci s-o tragi pe doamna B. după tine. Ea opune rezistență.

Încetează. Poți să dai ortul popii când poștești. Dar nu încerca să pleci. Nu știi încă?

Am auzit că e o cale de scăpare, spui. O modalitate de-a ieși viu de-aici.

Nu este *aceea*, răspunde doamna B., făcând semn cu capul către semnul IEȘIRE/IEȘIREA INTERZISĂ.

Nu vrei nici măcar să auzi?

Să te înrolezi? Despre asta-i vorba? Un angajament că duci război împotriva răului? Ei bine, și asta-i tot o aberație.

Sunt sigură că e.

Bine, care e modalitatea ta secretă de-a ieși?

Adopția, îi zici. Părintele spune că, dacă te înfiază un soldat cu șase misiuni încheiate, nu mai ești un adult pe dos și poți să pleci.

Doamna B. te privește de parcă i-ai fi propus să vâre flori de condurul-doamnei pe țeava puștii unui dușman. O, am auzit și eu, e o gogoasă umflată.

Nu răspunzi, dar nici nu înaintezi prin tunel ca să încerci ușa cu contradictoriul mesaj pâlpâitor. Te întorci cu *prietena* ta în Dormitor, fără să mai deschizi vreodată subiectul.

Dar e logic, nu-i așa? Un orfelinat bun își dă spre adopție ocrotiții. Dacă crezi, doar *crezi*, există pe undeva un Brice milos sau o Elise, o persoană care a supraviețuit în șase misiuni și nu mai vrea nimic decât să salveze un biet orfan pe dos de la depozitarea terminală. Asemenea oameni chiar există. Există și te duc de la Pacea Oțetului într-un nemeritat loc de lapte și miere.

În noaptea aceea, cuibărită în patul tău, în mijlocul hărmălaiei din Dormitor, vezi o femeie care seamănă foarte mult cu Elise stând cu tine pe o verandă, într-o toamnă târzie sau o iarnă timpurie. Tremuri sub păaturi stacojii, în timp ce această femeie îți șoptește o poveste liniștitoare și îți masează fără odihnă mâinile pătate de bătrânețe.

Michael Bishop și-a publicat prima povestire, „Piñon Fall“, în revista *Galaxy*, acum mai bine de patruzeci de ani. De atunci, locuind în Pine Mountain, statul Georgia, cu soția sa Jeri, consilier de școală elementară, el a publicat șapte culegeri de povestiri și multe romane, printre care *No Enemy But Time*, câștigătoare a Premiului Nebula, *Unicorn Mountain*, câștigătoare a Premiului Mythopoeic Fantasy, și *Brittle Innings*, câștigătoare a Premiului Locus, pentru care Twentieth Century Fox a făcut opțiune de ecranizare în 1993 și a cumpărat-o în 1995. (Până în prezent filmul n-a fost realizat.) Soții Bishop au o fiică, Stephanie Loftin (instructor de fitness), și doi nepoți, Annabel și Joel.

În 1996, LaGrange College din LaGrange, statul Georgia, l-a angajat pe Bishop ca scriitor rezident. El susține cursuri de scriere creativă și cursuri în vacanța din ianuarie (printre

care „Art & Story: Graphic Literature in Contemporary World Culture“) și i-a ajutat pe membrii altor catedre în organizarea a trei conferințe de arte plastice și literatură intitulate Slipstreaming in the Arts. În aprilie 2007, antologia lui *A Cross of Centuries: Twenty-five Imaginative Tales About the Christ* a fost publicată de Thunder's Mouth Press. Actualmente compilează o culegere a prozelor sale care au acțiunea în Georgia, *Other Arms Reach Out to Me*, se ocupă de marketingul romanului mainstream *An Owl at the Crucifixion* și lucrează fără grabă la un roman despre Jonathan Swift care vizitează multe dintre țările inventate de el în satira clasică *Călătoriile lui Gulliver*. În toamna anului 2009, PS Publishing din Anglia a reeditat o antologie pe care Bishop a coeditat-o cu Steven Utley, *Passing for Human*, cu o copertă originală de colaj digital de Jamie Bishop.

Traducerea: Laura Bocancios

TREBUIE SĂ PLEC, A SPUS POLIȚISTUL

Richard Bowes

DIN PARTEA AUTORULUI: În generosul său eseu/recenzie a nuveletei mele, Richard Larson o numește „memorie speculativă”: o combinație de ficțiune speculativă și memorii. Este povestea unui narator care poartă același nume cu autorul, care se îmbolnăvește, este pe punctul de a muri, este internat în spital, operat și externat. Povestirea implică amintiri și halucinații. Am dorit printre altele să-l fac pe cititor să simtă modul în care visele și amintirile se suprapun și felul în care Timpul poartă lumea pe care am cunoscut-o cândva, îndepărtând-o de noi. De-a lungul anilor, prieteni și iubiți, rude, bolnavi și uneori muribunzi zac în paturi de spital și vorbesc despre visele și halucinațiile lor. Am văzut destui care, încă vii, pleacă pe alt tărâm și privesc înapoi spre lumea aceasta ca niște semistrăini. M-am temut de asta, am ținut tot timpul cu mine un pix și un carnețel și am notat ceea ce vedeam când eram conștient sau ce-mi aminteam când mă trezeam.

*Înainte de a mă îmbolnăvi, ascultasem un cântec de John Dowland, „Now, Oh Now, I Needs Must Part”. Adecvarea versurilor și felul în care se legau de propriile mele halucinații evocau **Flow My Tears the Policeman Said** de Philip K. Dick, pentru care el a folosit de asemenea un vers al lui John Dowland.*

La scurt timp după ce m-am externat din spital, emisiunea RadioLab de la National Public Radio a difuzat episodul „Memorie și uitare”, despre felul cum memoriile sunt create și implantate, manipulate și pierdute. Ei au realizat de asemenea o emisiune despre somn și au explorat frontierele tărâmului aceluia în care ne petrecem atâta timp.

Pe când scriu introducerea aceasta, locul în care se desfășoară mare parte din povestirea mea, legendarul spital Saint Vincent's din Greenwich Village, refugiul sărmanilor din Village la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, un far luminos în peisajul de coșmar al SIDA din anii 1980, a început să-și închidă porțile. A fost descris ca o victimă a modificării demografiei urbane, a practicilor medicale moderne. Mă gândesc că a fost purtat în fluxul timpului care se mișcă neîncetat pe când dormim, suntem distrași sau zăcem bolnavi în pat și care ne lasă doar amintirile imperfecte și distorsionate.

1.

Înainte de zorile unei dimineți din aprilie trecut, m-am trezit dintr-un vis violent, tulburător. Se făcea că mă găseam într-un loc despre care-mi dădeam seama că se afla în sud-vest, împreună cu alți trei tipi pe care-i cunoșteam în vis, dar pe care nu i-am recunoscut când m-am gândit la ei mai târziu.

Eram amestecați cu toții într-o activitate de contra-bandă — s-a dovedit a fi vorba de droguri. Eram niște duri. Sau, oricum, ei erau, indivizii fiind cât toate zilele, cu părul lung și cu mustăți. Și mai era, știam, o altă bandă de tipi cu mult mai duri decât noi, cu care nu ne înțelegeam, și erau și polițai.

Visul s-a sfârșit când am auzit sirenele poliției, speriat și în același timp simțindu-mă ușurat pentru că nu era atât de rea ca tipii ceilalți. Ultima imagine din vis a fost totuși a polițiștilor strivind mutrele a doi dintre indivizii masivi de peretele din chirpici al clădirii în care locuiam. Și știam, așa cum știi în vise, că pe mine și pe celălalt tip ne aștepta ceva tot atât de rău, sau chiar mai rău. Pe urmă

m-am trezit, înainte de răsăritul soarelui, în apartamentul meu de pe MacDougal Street din Greenwich Village.

Încă de când eram doar un băiețel mă temeam de marșul îndelungat al nopții, de acel timp din întuneric când luminile din mine erau stinse. Spaima care mă năpădea când puneam capul pe pernă era că eu, cel care adormeam, n-aveam să fiu cel care se trezea.

Mi-am imaginat fragilitatea identității mele și am înghețat. Așa am adormit și am visat iarăși.

De data asta l-am văzut pe șeful polițailor, cu părul alb și scurt și într-un costum gri, stând în mașina lui, fumând o țigară și holbându-se la mine cu ochii albaștri lipsiți de expresie. Eu eram mult mai tânăr decât sunt acum, având probabil în jur de douăzeci și cinci de ani în loc să fiu trecut de șaizeci.

În vis, mi-am dat seama că mă uitam pe ecranul unui computer și că văzusem totul pe un soi de site web.

Când m-am trezit de data asta, soarele era sus. În afară de faptul că îl văzusem ca pe un site web, visul părea un fragment din trecut, dintr-o vreme când m-aș fi putut de fapt afla în locuri aproape tot atât de rele ca acela din vis.

Îmi era greață, aveam stomacul întors pe dos, mă durea fiecare os și fiecare mușchi și trebuia să fac un efort pentru fiecare mișcare.

Nimic nu părea să fi putut conduce la această boală. Cu o seară înainte fusesem la teatru cu prietena mea, Ellen. Văzuserăm un spectacol muzical despre băieții soprani din secolul al optsprezecelea (interpretați de femei) și despre orfani răpiți.

Cu câteva ore înainte, aventura mea cu un tip pe nume Andre, începută cu ceva vreme în urmă, își găsisese un sfârșit extrem de brusc. Bărbatul cu care trăia Andre

îmi dăduse telefon și-mi spusese că îi povestise totul. Amândoi voiau să stau departe de el de atunci înainte. Era ceva care se petrecea o dată pe săptămână și care se transformase în rutină și devenise plictisitor, după cum i-am explicat tipului, și l-am rugat să-i spună rămas-bun lui Andre din partea mea.

Sunt un veteran care trăiește de peste patruzeci de ani în Manhattan și, în mod normal, nici spectacolele fastuoase și melodramatice de pe Broadway, nici rupturile amoroase neașteptate nu-mi produc nimic similar cu suferința pe care-o simțeam în dimineața aceea.

Chiar în timp ce mă întrebam dacă ar trebui să-mi sun medicul de familie, conștientizasem un soi de flux web derulat fără întrerupere într-un colț al creierului meu. Visul febril luase forma unei căutări cu Google, continue și complete, cu pagini web și bloguri de care nu-mi aminteam să mă fi interesat vreodată.

Apăreau imagini și istorisiri plasate în contexte derutante. La un moment dat, m-am pomenit uitându-mă la profilurile membrilor unei unități de polițiști duri, de undeva din sud-vest. Conțineau biografii succinte și fotografiile lor, cu mustăți, pistoale în tocuri și ochelari de soare ca niște măști.

Când mă întrebam de ce și cum de mă uitam la toate astea, am văzut o față familiară, cu părul alb tuns scurt și cu ochi inexpressivi, de polițai.

Mi-am adus aminte că voiam să-mi sun medicul. Când îi formam numărul, m-am dus cu gândul la melodia și la versurile unui cântec pe care-l ascultasem de curând. Îi aparținea lui John Dowland, poet și un compozitor, un soi de Kurt Cobain al Angliei elisabetane. Ceva din grația melancolică a melodiei și din resemnarea versurilor mă prinsese.

*Trebuie, oh, să plec acum,
Deși absența ți-o jelesc,
Căci schimbă bucuria-n scrum,
Știu că n-o s-o mai regăsesc.*

Poate că această informație atașată fusese un soi de vestitor, o parte a conștientului meu care-mi spunea că începeam să mor. M-am întrebat cum îl afectase pe Philip K. Dick *Flow My Tears*, cântecul lui Dowland, când îl folosisese într-un titlu.

Cumva, telefonul la medic n-a fost dat niciodată. Nu-mi puteam aminti în ce zi eram. Oamenii care m-au sunat păreau îngrijorați cu toții, prietenii, finii pe care în clipele de duioșie îi consideram copiii mei, colega cu care, înainte de a mă pensiona și a pleca de la universitate, mă-nțelesem atât de bine încât păream un adevărat cuplu.

Pe ecranul din capul meu rula multe. Când m-am pomenit uitându-mă la site-ul lor, Macabrii mi s-au părut la fel ca multe alte grupuri punk din New York-ul anilor șaptezeci. Fotografiile îi înfățișau pe cântăreți — epuizați, împodobiți cu cătușe și lanțuri, cu părul tăiat sub unghiuri bizare. S-a auzit un fragment din muzica lor. Pe urmă au început să urle sirenele poliției, exact ca atunci când fuseserăm prinși eu și prietenii mei.

Mi-am dat seama că luasem drept sirene sunetul telefonului. O prietenă, fostă asistentă medicală, voia numărul clinicii care mă avea în evidență și al cuiva care m-ar fi putut duce acolo în dimineața următoare.

2.

Noaptea aia a fost deosebit de îngrozitoare: un amestec îndelungat și confuz de vise. Chris, finul meu din Chicago, autor de ficțiune speculativă, părea aproape

îneebunit. Mă tot suna, dar eram prea bolnav ca să pot vorbi cu el mai mult de un minut sau două.

Când m-am uitat pe ecranul computerului meu interior, am văzut un palmier și un soare strălucitor și elefanți. Macabrii lucrau acum, aproape dezbrăcați, într-un șir de deținuți înlănțuiți. O femeie cu față de păun mi se părea foarte familiară. Am avut impresia că l-am zărit pe polițistul cu ochi albaștri și figură impenetrabilă. S-a uitat exact la mine și era gata să-nceapă să vorbească.

Pe urmă s-a auzit soneria, era prietenul meu Bruce, venise să mă ducă la doctor. Cu ajutorul lui, am traversat câteva străzi până la clinica din Washington Square. Un medic foarte îngrijorat m-a trimis la spitalul Saint Vincent. La scurt timp după aceea, Bruce m-a condus în fața biroului pentru internări la urgență. Acolo m-a îmbrățișat și a plecat să rezolve o altă problemă, iar eu am rămas la bunul plac al spitalului.

Nu m-au lăsat să aștept. Le-am arătat actele de identitate, am primit un formular pe care trebuia să-l completez și am fost dus exact în mijlocul paturilor și al tărgilor, al pacienților și al infirmierilor. Pe ecranele computerelor licăreau numere și aparatele țiuiau.

Asistentele și doctorii s-au strâns în jurul unei femei enorm de grase, în comă, apoi s-au împrăștiat. O angajată a asistenței sociale nota istoria vieții unui negru bătrân, care îi explica răbdător cum pierduse tot ce avusese vreodată și ajunsese să trăiască într-un adăpost. Un pacient care gema era purtat pe o targă cu role, de care erau atașate pungi pentru perfuzie. Doi polițiști aduceau pe targă pe cineva împușcat.

Pe urmă o infirmieră a tras perdele din jurul unui pat și m-a chemat înăuntru. Mi-au fost luate hainele. Am fost

îmbrăcat în două cămăși de spital — una pusă în față, alta în spate — și am primit șosete cu călcâie antiderapante. Mi s-a luat sânge, am fost examinat și transportat pe coridoare reci și mi s-au făcut radiografii.

Mi s-au atașat tuburi. Mi-au îndesat un cateter în canalul urinar; la un moment dat, un intern foarte neexperimentat a încercat să-mi introducă un tub în josul gâtului și m-am sufocat și am icnit. Din măruntaie mi s-a ridicat în gură și în nas o substanță oribilă, maronie și vâscoasă. Cămașile mele de spital s-au udat learcă și s-a stârnit agitația. Toată lumea vorbea despre mine de parcă aș fi fost mort sau absent.

Asta mi-a adus aminte de scena unui accident de mașină. Am auzit radiourile poliției, am văzut flăcări iluminând locul unei ciocniri petrecute pe timp de noapte. Am văzut o fotografie familiară pe ecranul unui computer. Era alb-negru, o poză de ziar din anii '50.

Forța coliziunii aruncase un puștan de vreo optsprezece ani pe creanga unui copac. Atârna pe ea, îndoit de mijloc, fără pantofi, încă în jeanși, cu partea de sus a corpului dezgolită. Cămașa frumoasă, cu dungi, îi atârna peste cap. Ceea ce era probabil bine, în asemenea circumstanțe nu-ți dorești să vezi fața și ochii.

Imaginea aia mă obsedase la paisprezece ani. Mă imaginasem pe mine însumi mort, exact în modul acela spectaculos, dacă aș fi știut să conduc și aș fi avut mașină.

„Această fotografie era propria sa versiune a vechiului tablou primitiv *Moartea pe un cal alb*“, am citit pe un ecran din fața mea și mi-am dat seama că mă uitam pe un site web despre mine însumi.

Pe urmă ecranul a dispărut și eram din nou în mijlocul agitației din sala de urgențe.

— Blocaj intestinal, acumulare masivă de fluid, a spus o femeie, medic rezident. E în stare critică.

— A respins drenul, a zis internul care nu reușise să mi-l introducă.

Un asistent care mi-a vorbit cu voce scăzută — de parcă aș fi fost un animal speriat — m-a liniștit punându-mi mâna pe piept și mi-a îndesat tubul pe nas și apoi în josul gâtului dintr-o singură mișcare. Mi s-a atașat un suport înalt, pe role, pentru perfuzii, cu mai multe cârlige care-mi susțineau drenurile, punga cu substanțe nutritive, cea pentru urină și mai multe aparate de măsură.

Doctorii au continuat să mă examineze. Aveam senzația că organele mele interne erau măcinate. O pungă atârnată în apropiere de capul meu s-a umplut repede cu lichidul maroniu vâscos care fusese în mine.

Noaptea ajunsese la o oră foarte târzie când targa mea a fost împinsă în lift și afară din el, apoi pe culoare cufundate în tăcere. Eram încă murdar și purtam cămășile umede de spital când am fost adus într-o secție de la etajul unsprezece.

O asistentă asiatică tânără, pe nume Margaret Yang, m-a luat în primire. Înainte de a fi pus într-un pat, a strigat și au apărut patru infirmiere. Femei care vorbeau cu accente din Puerto Rico, Ucraina și Jamaica m-au dus într-o cameră de baie, m-au șters cu buretele, m-au așezat sub apa unui duș și m-au răsucit sub ea, spunându-mi, în timp ce încercam să mă acopăr:

— E OK. Ești așa cum te-a făcut Dumnezeu.

3.

Abia când am fost curat, în haine curate și privind noaptea dintr-un pat, mi-am adus aminte că mai

ajunsesem în spitalul acela, cu patruzeci și doi de ani în urmă.

Când eram puștan, venit pentru prima oară în oraș din Long Island, m-am trezit într-o noapte fără să știu cine eram și unde eram. Locul în care mă aflam părea imens, răcoros și steril. Ferestrele luminate din pereții de gresie de vizavi dezvăluiau apartamente elegante și eu știam că arătau ca o copertă de revistă, fără să am habar ce însemna asta și de unde știam.

O asistentă mi-a spus că fusesem găsit cu fața în jos pe un coridor, sângerând dintr-o tăietură din frunte și neavând nici portofel, nici vreun act de identitate. În sânge aveam o grămadă de alcool și două soiuri de droguri.

O călugăriță foarte bătrână, subțire și bătoasă, cu fața aproape fără riduri, a venit la mine noaptea, foarte târziu. Mi-a inspectat bandajul de pe frunte și mi-a vorbit despre Dylan Thomas. Eram un băiat încă destul de catolic ca să mă simt jenat fiindcă vorbeam cu o călugăriță stând pe pat și îmbrăcat numai într-o cămașă de spital.

— A fost adus aici acum nici măcar zece sau doisprezece ani, după o noapte de beție. A murit din cauza asta și de pneumonie, chiar la etajul de sub noi. Când te-am văzut, m-am gândit la el, a continuat, privindu-mă calmă. Mă întreb dacă nu cumva ești și tu un tânăr care are o relație incomodă cu moartea.

I-am răspuns că nu știam dacă sunt, că nu știam nici măcar cine sunt.

— Timpul va dezvălui toate astea, a zis ea. Ești încă foarte tânăr.

Pe urmă m-am pomenit privind noaptea aceea de demult pe ecranul unui computer. Era acoperit în întregime de imagini: o copertă a revistei *The New Yorker*,

cu siluete profilate în ferestrele luminate ale unei case cu pereți de un brun-roșietic, conturul unei călugărițe aproape translucide.

Ceea ce părea la început faimosul desen care-l înfățișează pe tânărul Rimbaud pe un pat, inconștient după ce fusese împușcat de iubitul său Verlaine, s-a dovedit a fi o fotografie a lui Dylan Thomas, mort în spitalul Saint Vincent's — și s-a transformat în imaginea mea de la douăzeci și unu de ani, păr de poet și ochi albaștri și goi, de amnezic.

M-am retras din fața ecranului și am văzut, pretutindeni în jurul meu, un spațiu vast și întunecat, în care se roteau globuri verzi. Pe urmă mi-am îngustat ochii și mi-am dat seama că globurile erau ecranele strălucitoare care-i monitorizau pe toți pacienții din spital. Dincolo de noi, mai departe, în întunericul fără margini, erau alte ecrane, din alte spitale, întinzându-se către infinit.

4.

S-ar părea că am țipat, fiindcă pe urmă asistenta Yang îmi vorbea, mă întreba dacă sunt bine. Universul și globurile au dispărut. Spitalul Saint Vincent's, așa cum îl văzusem în anii din urmă, părea o clădire de dimensiuni reduse, ușor părăginită, și un loc extrem de uman.

— Sunt atât de vesel, i-am răspuns. Voi, cei de aici, mi-ați salvat viața.

S-a amuzat și mi-a spus că asta încercau să facă pentru toți cei care ajungeau în spital și că era întotdeauna plăcut să fii apreciat. Când a dat să plece, m-am întristat, și ea mi-a arătat cum să sun ca să cer ajutor, dacă aveam nevoie.

După ce s-a îndepărtat, am rămas în liniștea răcoroasă, ascultând sunetul îndepărtat al soneriilor din spital și vocile de femei de la postul de lucru al asistentelor. Dar n-am dormit.

În noaptea aceea, teama că o să mi se piardă urma în timpul somnului ieșise la suprafață, foarte vie. Așa cum stăteam întins acolo, mi se părea foarte probabil ca persoana asta cu un motor de căutare instalat în cap să nu fiu eu, cel care existasem cu câteva zile în urmă.

Medicamentele și tuburile care îmi scoteau lichidul din corp prin sifonare îmi liniștiseră durerea și așteptam din când în când. Dar asistentele și infirmierele veneau cu regularitate să mă trezească, îmi evaluau simptomele și îmi luau temperatura.

Acum eram treaz în liniștea răcoroasă a spitalului din care se zăreau ferestrele clădirii Con Edison și turnurile Zeckendorf din Union Square, vizibile pe deasupra construcțiilor mai scunde din Greenwich Village.

Iar în clipa următoare mă uitam la ecranul unui computer pe care se vedea o hartă a vechiului Village — o afacere turistică însuflețită din anii '50, cu pictori cu berete schițând caricaturi, cu modele dezbrăcate, cu puștani nonconformiști cântând la chitară în Washington Square și cu Dylan Thomas, cu câte o sticlă în fiecare mână, la barul din White Horse Inn.

Din nou treaz în întuneric, așteptam, ascultam, pe jumătate așteptându-mă să reapară bătrâna călugăriță. În schimb, l-am întrezărit pentru o clipă pe polițaiul cu părul alb, care se uita cum erau bătuți prietenii mei. M-a privit cu aceeași expresie impasibilă.

5.

Am fost trezit din moțăială de găgăitul unui grup de rezidenți tineri, cu ochi strălucitori.

— Domnule Bowes, a rostit o rezidentă cu accent indian, am fost uluiți cu toții de radiografiile intestinelor dumneavoastră. Au fost subiectul discutat în toate grupele din dimineața asta.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă, din cauza blocajului, erau extrem de umflate. Ați ajuns foarte aproape de o ruptură, care ar fi fost foarte gravă. Ați fi putut muri cu ușurință.

Și-au exprimat acordul dând din cap cu toții — o femeie asiatică mărunță, un băiat american înalt și blond, părând mai degrabă năuc, și un negru voinic — și s-au holbat fascinați la mine.

— Cum s-a-ntâmpat? am vrut eu să știu.

— Cred că vi se trage de acum douăzeci și trei de ani, când ați avut cancer și vi s-a scos o parte din colon, mi-a explicat ea. După tot acest timp, cusătura a-nceput să se desfacă și s-a lipit de cealaltă parte a intestinelor.

Au apărut și alți doctori: rezidentul de la gastroenterologie mi s-a adresat, iar internistul meu a intrat pentru scurtă vreme. Mi-au spus că pe moment eram în afara pericolului. Blocajele se rezolvau uneori singure. Alteori era nevoie de operație. Chirurgul urma să mă vadă a doua zi.

Telefonul meu de pe noptieră era acum conectat. Am dat câteva telefoane. Oamenii au venit să mă vadă, prieteni și rude, foste iubiri și fini. Mi-au adus flori și aparate de ras de unică folosință, CD playerul, un blocnotes, m-au frecat pe spate și au pus întrebări la postul de lucru al asistentelor. I-au dat prezenței mele un anumit standard,

i-au arătat lumii că eram iubit, că existau oameni cărora le păsa de mine.

Margaret Yang a intrat și s-a așezat o vreme, discutând cu sora mea, Lee, venită în vizită, despre spitalul ăsta vechi, unic în felul lui, și despre devotamentul pe care i-l arătau cu toții. Voiam să mă agăț de toată lumea — asistente, prieteni, rude — care se afla acolo, în lumina strălucitoare a zilei.

Îmi aduseseră CD-ul cu Dowland. Contratenorul cânta:

Ne despărțim, eu totuși mor,

Mor și mă despart de tine.

După ziua aceea minunată de primăvară, cu razele soarelui revărsându-se în josul zidurilor vechi de cărămidă din Village, amurgul s-a lăsat treptat înlocuit de noapte. Luminile din spital au pălit, pe coridoare s-a făcut liniște.

Când m-au operat de cancer, am fost internat în zona rezidențială a orașului, la Mount Sinai. Secția în care mă găseam avea vedere spre Central Park și noaptea, aflându-mă în puterea bolii și a spaimei și fiind plin de medicamente, vedeam lumini trecând printre crengile despuiate de iarnă ale unui pâlț de copaci.

Și îmi imaginam o lume alternativă, numită Capricorn, unde oamenii bolnavi de cancer, pe moarte în lumea noastră, erau văzuți ca niște apariții luminoase.

În noaptea dinaintea operației, m-am trezit cu senzația că eram în cădere printre mobile și prin podea și m-am gândit că mă prăbușeam în Capricorn.

Pe când îmi aduceam aminte, mi-am văzut propria imagine, eterică și plutind printre crengile unui pâlț de copaci într-un pat de spital. Polițaiul cu păr alb mi-o arăta pe un ecran.

— Când am observat asta, am știut că nu erai în niciun caz un om obișnuit, a zis el. Faptul că te vedeam așa a confirmat un raport inițial pe de vremea când te aflai aici, ca puștan cu capul spart și fără memorie. Cineva ți-a vorbit și ți-a spus că aveai o relație incomodă cu moartea și puterea de a vedea mai mult decât lumea din jurul tău.

6.

Unii oamenii au darul de a fi vizitatori ideali pentru bolnavii din spitale. Florile pe care mi le-a adus prietenul meu Mark în dimineața următoare păreau desprinse dintr-o natură moartă în stil flamand, iar conversația lui era amuzantă și trecea cu ușurință de la una la alta.

S-a așezat lângă patul meu și i-am povestit despre cartea pe care o scrisesem cândva.

— Primul lucru pe care l-am scris după ce m-am vindecat de cancer a fost un roman fantastic, intitulat *Feral Cell*. În el, oamenii care mor de cancer în lumea noastră sunt venerați într-o lume adiacentă, numită Capricorn. Locuitorii ei numesc lumea noastră Cancer și își spun capri. Cei mai credincioși dintre ei găsesc metode de a aduce în lumea lor câțiva oameni pe moarte dintr-a noastră. Ca să ne împiedice să revenim, suntem înveșmântați în pieile caprilor morți, le bem sângele, care se numește Sângele Caprei, și suntem obiectele venerației lor. Dar în lumea aia mai sunt și unii — aristocrați decadenți, firește — care ne vânează. Aruncă asupra noastră năvoade de argint și ne trag în jos. Ne jupoaie și ne beau sângele și se folosesc de lucrurile astea ca să treacă în lumea noastră.

— Înseamnă că aproape a meritat să te-mbolnăvești, a zis el.

— Viitorul New York — de la sfârșitul mileniului trei — descris în cartea mea era tot numai piețe ale drogurilor în aer liber și bande rivale de patinatori pe roțile și de skateboarderi care se băteau pe străzi. Iar rezultatul însemna, firește, gentrificare și Disneyland. O boală seamănă într-o foarte mare măsură cu un coșmar îndelungat. În Capricornul meu, totul era teroare și magie. Noaptea, pacienții dintr-o secție cu copii bolnavi de cancer puteau fi văzuți plutind printre copacii unui crâng sacru.

Mark s-a plimbat alături de mine, în timp ce-mi tot împingeam suportul perfuziilor pe podea. Una dintre ferestrele de pe hol dădea spre Seventh Avenue. Afară era o zi superbă de primăvară și traficul se scurgea către sud, spre clubul de jazz Village Vanguard.

— Clădirile scunde îl fac să arate ca în anii '50, a spus Mark.

— Călătorie în timp, i-am răspuns.

A fost o duminică liniștită. Târziu, după-amiaza, fina mea, Antonia, mă freca pe spate. O femeie cu părul negru, nu înaltă, dar o prezență impunătoare, purtând un costum roșu, a apărut pe neașteptate. S-a prezentat spunând că avea să fie chirurgul meu dacă blocajul intestinal nu ceda. Și știam că nu cedase, că nu va ceda și că ea urma să mă opereze.

Când a venit noaptea și prietenii și rudele au plecat, m-am gândit la Jimmy, la vremea când era pacient în spitalul ăla. Jimmy îmi fusese prieten în anii terorii SIDA. Proiecta și realiza aranjamentele din vitrinele magazinelor universale.

Încă de când îl întâlnisem pentru prima oară, începuse să-mi vorbească despre oamenii din capul lui, cei pe care se baza când își căuta ideile.

— Noaptea trecută au pus în scenă un spectacol cu licurici și aisberguri. Perfect pentru Crăciun în luna iulie, a spus el. Din nefericire, eu caut idei pentru Ziua Tatălui, care este, ca întotdeauna, o pustietate cu cămăși sport și unelte de pescuit.

Chiar înainte de moartea lui Jimmy, aici, în spitalul ăsta, am intrat în rezerva lui și l-am găsit cu ochii în lacrimi.

— Sunt toți rășchirați pe scenă, morți, mi-a zis.

7.

Fără să fiu conștient de tranziția către starea de somn, undeva în timpul nopții am devenit o parte a unei Căi Lactee de trupuri întinse, conectate la ecrane luminoase. Ne-am văzut pe noi toți, pacienții de acolo și din întreaga lume, plutind pe o orbită vastă, măreață.

Pe urmă polițaiul, dur, cu ochii lui albaștri care nu trădau nimic, m-a urmărit când mă uitam la fotografia pe care mi-o întinsese.

Mă înfățișa pe mine, în visul meu din sud-vest, alături de complicii mei, care urmau să fie arestați mai târziu și stâlciți din bătaie.

— Cum i-ai cunoscut pe tipii ăștia? m-a întrebat.

— Eram prieten cu unul dintre ei, cu Louis.

— Prieten, adică vrei să zici că era iubitul tău?

Poziția lui nu sugera nimic, dar experiențele pe care le avusesem cu polițiștii m-au făcut prudent. Am clătinat din cap.

Apoi mi-a spus:

— Trebuie să fie dificil pentru cineva ca tine. Duci o viață confortabilă, ești pensionar, și te trezești deodată,

după atâția ani, că iese la suprafață ceva de genul ăsta din trecutul tău.

— Nu mi s-a-ntâmplat niciodată ceva asemănător. Nu e decât un vis.

— Un vis poate că da, dar unul alcătuit din fragmente din trecutul tău.

Pe urmă am auzit voci și el a dispărut. În rezerva mea s-au aprins luminile și au fost trase perdelele din jurul celui alt pat. De la sosire, fusesem singurul pacient din rezervă. Acum se terminase.

— Aici înăuntru.

— Ușor.

Noul pacient a țipat când îl mutau. Printr-o deschidere a perdelelor, am văzut asistente și infirmiere așezându-l în pat. Pe urmă s-au retras și s-au apropiat doi chirurghi tineri de la urgență. Din discuția lor am aflat că pacientul avusese un soi de accident care-i vătămase scrotul.

Doctorii i s-au adresat.

— Ți-am salvat un testicul și penisul, i-au spus. Dar nu ți l-am putut salva și pe celălalt.

Pacientul a întrebat ceva, cu voce prea slabă ca să-l pot auzi, și doctorul i-a răspuns:

— Da, o să-ți funcționeze în totalitate.

Pe urmă au plecat, iar puștiul a adormit aproape imediat și a început să sforăie. Am aflat mai târziu că numele lui era Jamine Wilson și că avea nouăsprezece ani.

8.

Era exact înainte de a se ivi zorii, am deschis blocnote-sul și am scris un testament, împărțind tot ce posedam între frații și surorile mele și între prieteni. Întocmirea

testamentului era un mod de a încerca să mă agăț de mine însumi, de a arăta că încă știam cine sunt și ce îmi aparținea.

În după-amiaza aceea m-a vizitat sora mea, Lee. O numisem executorul meu testamentar. Mă înspăimânta ideea unei existențe în comă și am spus că nu voiam să se ia măsuri extreme ca să fiu menținut în viață dacă nu puteam fi reanimat. Ea s-a dus la recepție și i-a înștiințat.

Pe urmă am stat de vorbă și l-am ascultat pe Jamine Wilson vorbind la telefon din patul de alături. Discuta despre cumpărarea unor iPoduri foarte bune. I-a telefonat unei femei și i-a cerut să-i aducă burgeri și cartofi prăjiți de la McDonald's.

Locuia într-un centru de recuperare, unde nu voia să se întoarcă. O lucrătoare de la asistența socială a venit să-l anunțe că trebuia să părăsească spitalul în dimineața următoare. El a ignorat-o.

— Unde ești acum? a întrebat-o pe femeia de la telefon. Nu poți să iei metroul?

Sora mea a plecat și au venit să mă ducă la parter, pentru radiografie. Mi-au dat bariu și i-au înregistrat deplasarea prin tractul meu digestiv. Am stat acolo câteva ore bune, întins pe o placă rece de metal în timp ce-mi făceau fiecare set de fotografii, odihnindu-mă, ațipind uneori pe placa aceea până când venea timpul pentru imaginile următoare.

Ceea ce mi-a adus aminte de formele esoterice de modelare. Modele înfățișând mâini sau labe ale picioarelor; oameni respingători, cu o singură trăsătură desăvârșită.

— Model de intestine, asta sunt eu, i-am spus tehnicianului, care a zâmbit și n-a înțeles.

Am ațipit și am văzut un ecran pe care scria: „Una dintre primele sale lucrări de modelaj“. Și acolo eram eu, foarte tânăr, în cizme Frye, jeanși și haină de piele, cu o basma înnodată în jurul gâtului, dar cu mâinile la spate, în cătușe. Părea un soi de scenariu sadomasochist pentru care aș fi putut poza cândva. Însă decorul era cel din sud-vest, din visul ăla.

Pe urmă m-au trezit și mi-au mai făcut niște radiografii.

Când m-am întors în rezerva mea, prânzul trimis de spital pentru Jamine era neatins, alături de patul lui. Eu nu mai mâncasem de mai multe zile. Tânărul mi-a aruncat o privire întunecată, furioasă. Ochii ni s-au întâlnit și, pentru o clipă, am zărit o fărâmbă din mine însumi: puștiul din coșmar, cel care ajunsese în spitalul ăsta cu memoria pierdută. Și m-am gândit că poate văzuse și el ceva similar.

— Unde ești? a întrebat pe cineva la telefon, apoi a adăugat: Acolo erai acum cinci minute.

Ceva mai târziu a sosit în sfârșit interlocutoarea lui, zumzăind pe coridor într-un scaun cu roțile motorizat, cu punga de la McDonald's în poală. Era o fată hispanică, cu privirea rănită sau înspăimântată.

Și-a manevrat scaunul, oprindu-l lângă pat. Au mâncat amândoi. El mesteca zgomotos, vorbind în același timp.

— M-am speriat atât de tare, a spus, când am văzut tot sângele ăla. Și a durat atât de mult până când au telefonat după ajutor.

Mobilul a sunat și el a discutat cu cineva. La scurt timp după aceea, pe coridor au apărut o fată și un băiat, ambii de optsprezece-nouăsprezece ani, în scaune cu

rotile. Erau prietenii lui de la centrul de recuperare. Păreau bizar de impresionati de indiferent ce i se întâmplase.

Înainte de încheierea serii, în încăperea erau cinci scaune cu rotile și mi-am dat seama că și Jamine trebuia să fi avut unul. Am fost surprins văzând cât de tăcuți și de pierduți păreau cu toții, cu excepția lui. La un moment dat li s-a spus că trebuia să plece. Colegul meu de cameră și-a închis telefonul și s-a culcat din nou.

9.

Rezerva, secția, etajul, spitalul s-au cufundat tot mai mult în tăcere.

— Locul ăla a adoptat stafiile.

Randall, un homosexual bătrân pe care îl cunoscusem când venisem prima oară în oraș, spunea asta despre spitalul foarte elegant din zona rezidențială, unde fusese internat pentru o intervenție chirurgicală cardiacă foarte serioasă.

— Veneau și îmi vorbeau noaptea, mă luau în zeflema. Un tip îngrozitor, cu care-am trăit când eram tânăr și prost și nou-venit în New York, se plimba pe coridoare de parcă am fi fost în 1925. Era un ticălos plin de cruzime, mă brutaliza, și îl părăsisem. Mi-a zis că mă aștepta și că, mai curând sau mai târziu, aveam să fiu din nou al lui.

Lui Randall îi plăcea să rămân la el o dată sau de două ori pe săptămână. Era un angajament fără probleme. Îi făcea pur și simplu plăcere să aibă alături un tip tânăr. Îi ofereai șansa să se-ntâlnească, în apartamentul lui, cu un tânăr de douăzeci și doi de ani în chiloți strâmți și era fericit.

— Știu că, atunci când o să dau colțul, sadicul ăla îngrozitor o să m-aștepte, și mi-e frică, a spus.

Am zâmbit, ca și cum ar fi făcut o glumă, dar el a clătinat din cap și a părut trist. A murit în spitalul ăla, un an mai târziu, și mi-a părut rău. Fusesse bun cu mine, generos, amabil. Atunci îmi plăcuse destul de mult, dar acum îl înțelegeam cu adevărat.

În adâncul nopții, eu și polițaiul stăteam la fereastră și ne uitam la traficul care, la acea oră foarte târzie, se scurgea către sud pe Seventh Avenue. După modelele automobilelor, puteam spune că ne aflam la sfârșitul anilor '60. Traficul neîntrerupt din centrul orașului era aidoma trecerii timpului.

— Știi, o putem face, a zis el. Te putem aduce cu patruzeci de ani înapoi ca s-apari în fața tribunalului.

— Pentru ce? am întrebat. Ce infracțiuni demne de o asemenea atenție am comis eu vreodată?

— Uită-te la tine.

Ecranul a apărut din nou și pe el erau cei trei tipi de ale căror fețe aproape că-mi aduceam aminte, alături de mine, cu toții în cizme, jeanși și veste de piele și cu basmale în jurul gâturilor. Ca muzicienii de pe coperta unui album, imitând niște desperados.

Cel mai depărtat de mine i-a întins o pungă de pânză celui de alături, care i-a dat ceva mai mic, împachetat în hârtie maro, tipului de lângă mine, care mi-a pus mie în mână un pachet alb, iar eu m-am întors cu spatele și i-am dat cuiva care nu apărea în imagine un plic din hârtie pergament: ca o ilustrație de manual școlar pentru un sistem de distribuție a drogurilor.

— Ceva vândut de voi a ucis un copil, a spus polițaiul.

Pe ecran a apărut o fată de vreo optsprezece ani, întinsă pe podeaua unui dormitor din suburbii, cu un ac înfipt în braț și cu un poster cu Jim Morrison pe perete.

— Nu s-a petrecut nimic din toate astea, am protestat. N-am făcut niciodată așa ceva.

— Nu implantăm noi asemenea chestii. Sunt în tine. În trecut, în 1969, o familie vrea răzbunare, a răspuns el.

M-am văzut din spate, îngenunchind cu mâinile încătușate. Jur împrejur, pe nisip, hainele mele zăceau făcute fâșii, acolo unde fuseseră tăiate de pe mine. Cureaua și cizmele îmi erau aruncate alături; basmaua pe care-o purtasem la gât îmi era acum legată peste ochi. În spatele meu, ceilalți trei tipi atârnavu spânzurați de crengile unui copac.

— O să-ți dorești să te fi spânzurat și pe tine, a zis polițaiul. Familia vrea să-ți facă ceva care-o să transforme într-o glumă tot ce i s-a-ntâmplat negresei tinere din camera ta.

Pe urmă m-am văzut din față. Mutilat și sângerând de moarte pe nisip, cu gura deschisă într-un țipăt mut.

Asta m-a trezit și am rămas întins în patul de spital până la prima geană de lumină. Dar n-am reușit să scap de amintirea visului.

10.

În trecut, Greenwich Village a fost, în parte, un cartier irlandez și spitalul Saint Vincent's încă mai reflectă acest fapt. Asistenta care se ocupa de mine în dimineața aceea se numea Mary Collins și era o femeie în vârstă, originară din Kerry, cu o față rotundă, fără riduri, ultima din neamul ei. Îmi prezentasem scrisorile de acreditare, îi povestisem despre bunicii mei din Aran.

După ce a pomenit polițistul acel prim raport, am întrebat-o pe Mary Collins despre călugărița cu care stătusem de vorbă. S-a uitat la mine și a răspuns:

— Ai văzut-o pe Sora Immaculata. Nu m-am mai gândit la ea de ani de zile. Se spune că răătăcește pe coridoare și le vorbește pacienților. Pe unii îi alină, pe alții îi sperie.

— Dar era reală.

A ridicat din umeri.

— Ei bine, când am lucrat prima oară aici, se spuneau povești despre oameni care o întrezăresc. Dar mie nu mi s-a-ntâmpnat niciodată.

Dincolo de perdelele celuiilalt pat, asistenta Yang i se adresa lui Jamine cu voce scăzută.

— Indiferent ce probleme de sănătate am avea, trebuie să mâncăm hrană sănătoasă. Încearcă sucul ăsta de portocale.

— Nu mi-e foame.

— Încearcă-l pentru mine.

Și l-am auzit sorbind zgomotos niște suc.

— Are răbdarea lui Iov, a murmurat Mary Collins și s-a-ntors să plece.

— E un tip care-mi tot apare în vise, am zis. Pare să fie polițist, îmi arată tot felul de lucruri, mă amenință c-o să mă târască în trecut, să fiu pedepsit pentru infracțiuni pe care nu le-am săvârșit niciodată.

Asistenta Collins s-a oprit. În liniștea lăsată, am auzit-o pe Margaret Young întrebând:

— Vrei să-ncerci cerealele astea?

— Numele lui n-ar putea fi McGittrick, nu-i așa? m-a întrebat Mary Collins.

— Nu știu.

— Immaculata și McGittrick — ah, dar ești o raritate! Dacă așa stau lucrurile, spune-i să se retragă. Câtă vreme ești pacient în spitalul ăsta, ești al nostru, nu al lui.

Mi-a făcut cu ochiul și a dat din cap, iar eu mi-am imaginat că făcea pentru mine exact ceea ce făcea asistentă Yang pentru colegul meu de cameră.

S-a anunțat că operația mea era programată pentru noaptea aceea. Nu se stabilise ora exactă. Jamine vorbea la mobil. Trebuia să fie externat după-amiază și trimis înapoi, la centrul lui de recuperare. Mi-am pus întrebări în legătură cu durerea pe care nu părea s-o simtă și cu momentul cumplit care-l lăsase pe jumătate castrat.

Stând întins acolo, m-am gândit la oamenii pe care-i cunoșteam și care ieșiseră dintr-o operație cu halucinații atașate de creier, ca niște paraziți.

Cu câțiva ani înainte, un bătrân care-mi fusese profesor nu se simțea bine după o operație pe cord. Era incoerent. Situația stătea sub semnul întrebării și apoi, cu ochii închiși și părând inconștient, a rostit cât se poate de clar:

— Maiorul chirurg Herzog, maior în Brigada Medicală Aviatică Israelieană, vă ordonă să vă mișcați fundurile și să mă vindecați.

— Herzog a îndreptat lucrurile, mi-a povestit profesorul meu peste câteva zile, când își revenise și începuse tratamentul de recuperare. Prima dată l-am văzut la scurt timp după operație. Mi-am revenit și el stătea la căpătâiul patului meu, îmbrăcat cu uniforma completă și citind pe ecranul computerului. Mi-a spus că eram o persoană care trebuia să rămână în viață, fiindu-le necesară, și urma să mă salveze. Pe urmă a schimbat câteva instrucțiuni de pe ecran.

Niciun membru al personalului nu auzise vreodată de un maior chirurg Marvin Herzog. Doctorii n-au pus revenirea lui, acum rapidă, pe seama unei serii de ordine

dure și a unor schimbări clandestine ale tratamentului, ci pe a unei minunate voințe de a trăi a organismului său.

O săptămână sau două mai târziu, când i-am făcut o vizită acasă, profesorul mi-a zis:

— Doctorul Herzog mi-a destăinuit azi-noapte că, de obicei, celor ca mine nu li se permite să-l vadă. Dar el e părere că eu pot să fac față. Mi-a explicat cum veghează unitatea lui asupra tuturor persoanelor aflate sub anestezie.

Pe măsură ce vorbea, mi-am dat seama că tot mai continua să discute cu doctorul lui imaginar și că probabil așa se va întâmpla de acum înainte.

În cele din urmă, am fost scos din rezervă pentru alte radiografii. Câteva ore mai târziu, când m-am întors, o serie de doctori și de asistente și femeia de la asistența socială care se ocupa de Jamine erau în așteptare. Scaunul lui cu roțile motorizat, un exemplar uzat și deformat, fusese adus în rezervă. A fost ajutat să se așeze în el și a țipat de durere. Pe coridor s-a ținut în grabă o ședință. Pacientul a fost ajutat să treacă înapoi în pat.

Noaptea târziu se afla tot acolo, vorbind cu voce scăzută la celular. Se stabilise să nu mai fie trimis la centrul de recuperare, ci într-un sanatoriu de refacere. Părea mulțumit. Oare pentru asta folosisese el sau altcineva cuțitul ăla?

McGittrick îl remarcase. Era o primă punere sub observare, îl studia cum mă studiasse Immaculata pe mine cu atâția ani în urmă?

11.

În noaptea aceea am stat în așteptare la fereastră, simțindu-mă insignifiant și foarte singur, și am urmărit

luminile de poziție din spatele mașinilor ce se năpusteau în trecut.

O femeie pe care o cunosc a trecut printr-o operație de cancer, lungă și dificilă. Pe durata spitalizării care a urmat, a fost bine îngrijită de asistente și de infirmiere și a părut să le îndrăgească.

Imediat după operație a început să meargă, cu ajutor, așa cum trebuie să faci. Toată lumea era uimită de rapiditatea cu care se mișca, uitându-se în jur nerăbdătoare, fascinată de celelalte rezerve de pe palier — de cele vacante, cu paturile lor goale, de ușile încuiate ale sălilor de ședințe și ale refugiilor medicilor.

Mai târziu, când venea vorba despre asta, nu-și mai aducea aminte nimic despre tratament. Tot ce reușea să-și amintească era un film făcut noapte de noapte, în care trupul îi era folosit în rolul unui cadavru. Realizatorii filmului erau infractori, o amenințau și o intimidau. Angajații spitalului îi ajutau. Filmarea a continuat pe toată durata refacerii ei.

A spus că voia să fie în stare să meargă cât mai repede posibil, ca să poată fugi. Restul palierului o fascina fiindcă era vorba de locuri care îi apăreau în vise. Se prefăcea că-i îndrăgește pe membrii personalului fiindcă o îngrozeau.

La lumina zilei i se păreau șterși și banali, devorați de drama îngrozitoare pe care o jucau în timpul nopților ei.

Gândurile mi-au fost întrerupte de cineva care m-a strigat. Se anunțase că echipa de chirurgi era pregătită și că fusese trimisă targa după mine.

M-am întors în rezervă și am găsit-o acolo. În vreme ce eram urcat pe ea și suportul meu pentru perfuzii era fixat cu curele în lateral, ca un steag, am văzut-o pe fina mea, Antonia, în vârstă de douăzeci de ani, dar mărunță

ca o fetiță, venind pe coridor. Reușise cumva să intre în spital la ora aia târzie.

În locul acela minunat, nimeni n-avea nimic împotrivă dacă mă însoțea jos, la chirurgie.

— Va trebui să plecați înainte de începerea operației, i-a spus o asistentă.

Am ieșit și însoțitorul meu a împins targa cântând și mi-a zis că aveam să scap cu bine. Pe urmă, în inima spitalului și tot mai adânc în noapte, eram în anticamera sălii de operații. Unul dintre medicii tineri care-l opera-seră pe Jamine făcea parte din echipă.

El și ceilalți păreau niște studenți, glumind cu mine și cu Antonia în vreme ce o așteptam pe doctorița chirurg care întârzia. Pe urmă și-a făcut apariția, în jacheta și rochia de culoare roșie și ne-a salutat pe toți.

Cât m-au anesteziat, i-am mulțumit Antoniei pentru că îmi era alături. M-am agățat de imaginea ei pe când toată lumea îmi zâmbea și mi-am pierdut cunoștința, întrebându-mă dacă aveam să-mi mai revin vreodată.

12.

Când m-am trezit, un bărbat tânăr, cu capul ras, mi-a spus:

— Bună dimineă, Richard, ești la reanimare după operație, iar eu sunt asistent și mă numesc Scott Horton. Cum te simți?

— Ca și cum tocmai m-ar fi izbit un camion și aș fi în clipa când încă nu se simte durerea, am răspuns, iar el a zâmbit larg și a dat aprobator din cap, mulțumit că eram destul de coerent ca să-ncerc o glumă.

Chiar înainte de a-mi reveni, în secunda dintre întuneric și lumină, mă aflasem în vastitatea spațiului, unde nu se găsea nimic altceva în afară de luminile izvorâte din ecranele computerelor care îi monitorizau pe pacienții spitalelor, rotindu-se toate în jurul meu precum sorii în galaxii.

Așa cum se întâmplă în vise, știam că aceia erau toți pacienții inconștienți, din toate spitalele din lume. Alcătuiau o anima, o inteligență. Cei mai mulți dintre noi făceam parte din ea pentru câteva ore, uneori pentru o zi. Pentru câțiva era vorba de luni sau chiar de ani.

Polițaiul își ridicase privirea de pe computer, cu părul lui alb și scurt, cu nasul lui deformat, cu țigara lui.

— Mi-a spus cineva că te numești McGittrick, zise-m.

— Dacă numele ăsta îți face plăcere..., ridicase el din umeri.

— Cu alte cuvinte, te inventez din mers.

— Undeva, în interior, ai știut că intersecția dintre o lume și cea care îi urmează e supravegheată de cineva. Mai întâi i-ai dat aceleia un chip. Acum mi-ai găsit mie un nume. În marea majoritate a cazurilor, nu tratez personal cu oameni în situația ta. Nu e necesar, fiindcă nu sunt conștienți de existența mea. Am putea să te ținem în comă pe toată durata vieții tale. Însă te trimitem înapoi, schimbat, îmi spusese. N-o să uiți niciodată ce-ai văzut și n-o să mai accepți niciodată că lumea în care te afli când ești treaz e cea reală.

Avusesem de gând să-l întreb ce voia. În schimb mă trezisem și dădusem cu ochii de asistentul Horton.

În lumina strălucitoare pătrunsă în spital în primele ore ale dimineții, acesta mi-a arătat un buton nou de pe suportul meu pentru perfuzii.

— Îl apeși când simți că te supără ceva și analgezicul îți e injectat direct în sânge, mi-a explicat. Poți s-o faci la intervale de cinci minute, ori de câte ori simți că e necesar. Mă întorc în foarte scurt timp să văd cum îți e.

L-am apucat de braț și am spus:

— Te rog, nu pleca. Chiar înainte de a-mi reveni, am văzut un tip. Asistenta de la etaj a zis că se numește McGittrick. A zis că mi-au folosit mintea cât timp am fost inconștient și că m-ar putea ține în comă pe toată durata vieții mele.

A zâmbit.

— Ei bine, spune-i lui McGittrick să se retragă. Ești pacientul meu. Acum te avem aici și nu te lăsăm să pleci. O să te spălăm și aș vrea să te plimbi puțin azi.

A intrat o infirmieră și mi-a luat temperatura. Unul dintre doctorii tineri care asistaseră la operație mi-a făcut o vizită.

— Lucrurile au mers foarte bine. Suntem încredințați că am îndepărtat obstrucția. Te-am deschis de-a lungul cicatricei rămasă de la vechea operație de cancer. De data asta n-am mai găsit nimic canceros.

O altă infirmieră mi-a luat sânge. Scott s-a întors și amândoi m-au ridicat în șezut și mi-au trecut picioarele peste marginea patului.

— Te descurci foarte bine, a zis el, iar infirmiera a încuviințat.

M-am lăsat să alunec din pat și picioarele mele au găsit podeaua.

Infirmiera împingea suportul perfuziilor. Scott mă susținea. Am mers împrejurul încăperii. Afară strălucea soarele.

— Cred că mă pot descurca singur, am spus.

M-au pus să mă țin de mâner. Am împins suportul dincolo de ușă, până pe culoar, și înapoi.

— Foarte bine, mi-au zis, și m-am întins în pat.

Stăteam proptit de pernă când au intrat sora mea și cumnatul meu. Doctorița mea chirurg și-a făcut apariția și a vorbit cu noi. Toată lumea părea foarte încântată.

Când am rămas singur, Scott mi-a adus hârtia și pixul pe care i le cerusem. A rămas puțin cu mine, mi-a spus că avea treizeci și trei de ani. Și că venise dintr-un oraș de lângă Boston, iar acum locuia în Chelsea, destul de aproape de spital ca să parcurgă distanța pe jos. M-am întrebat cu cine locuia, dar lui nu i-am pus întrebarea.

I-am scris câteva rânduri de mulțumire sau o scrisoare de dragoste incoerentă și la sfârșit am adăugat: „Uneori, oamenii care au halucinații după operație par să nu-și mai revină în totalitate. O parte din ei se pierde. Halucinația poate fi tot atât de bună, de puternică, de convingătoare și de plină de înțeles ca viața reală. Mai ales când viața reală e cea de pacient, de victimă a unei boli. Halucinația e atât de captivantă încât nu vor s-o abandoneze. Mă tem că asta se va întâmpla cu mine“.

Când am încheiat scrisoarea, Scott își terminase programul de lucru. Am petrecut o noapte foarte proastă în secția de reanimare. Oamenii de serviciu ceruiau podelele, curățau pereții. Asistentele veneau cu întârziere. Să fii treaz era un coșmar.

Pe urmă, McGittrick era alături de mine.

— Nu trebuie să povestești ce ți-am spus eu, dobito-cule, m-a admonestat el. Data trecută ai scris cartea aia despre lumea unde oamenii morți de cancer pot deveni zei. Dar ai etichetat-o drept science-fiction și oricum n-a citit-o nimeni, așa că a fost OK. Și cui îi povestești?

Asistentului tinerel care se crede atât de dur? „Acum te avem aici și nu te lăsăm să pleci.” Când va veni vremea, o să fie al nostru și nici măcar n-o să știe că s-a întâmplat.

— Ce rost au toate astea? am întrebat eu.

— Știi că, în momentul morții, oamenii se simt atrași către un soi de lumină strălucitoare? Li se pare că îi alină. Ei bine, globurile alea care plutesc în pâlpâirea creierului, lumina caldă a morții și promisiunea de pace sunteți voi, tu și ceilalți dobitoci conectați la aparate, contribuind fiecare cu fărâma lui. Azi-noapte ai fost o parte din lumina care atrage sufletele muribunde. E unul dintre lucrurile pe care le facem noi.

— De ce un polițai bătrân și nu un înger cu sabie de foc?

— Tu nu crezi în îngeri. Ai o slăbiciune pentru lege. Cei de soiul tău și-o arată de obicei săvârșind fapte rele și fiind apoi prinși. Vi se pun cătușele și leșinați. Tu ai fost prea inteligent ca să ai cazier. Înregistrările noastre arată că s-ar fi putut.

— Înainte de operație m-ai amenințat cu mutilarea. Acum...

— Acum o să-ți ofer slujba mea.

— Perfect. Dar tu nu ești. Așa mi-ai spus.

A părut ușor amuzat.

— Asta nu e o chestiune atât de importantă cum o faci să pară.

— Și acuzațiile false?

— Și ele ar putea să nu fie chiar atât de importante. Depinde de tine.

13.

Pe urmă a plecat, era dimineată. Ușa încăperii în care mă aflam era deschisă, oamenii de serviciu se îndepărtaseră și spitalul se trezea. Durerea începuse să-mi roadă măruntaiele. Am apăsât pe buton, am așteptat câteva minute, apoi am apăsât din nou.

Scott a trecut prin apropiere și l-am strigat. Abia începuse lucrul. Avea alți pacienți, dar s-a oprit pentru mine.

— Cum te simți?

— Am avut o noapte proastă.

Am vrut să-i spun despre oamenii care curățau la nesfârșit podeaua și despre mirosul de amoniac, dar n-am abținut.

— McGittrick ți-a vorbit iarăși?

— Îmi pare rău că te-am sâcâit cu asta. Mă simt ca un idiot.

De fapt îmi părerea rău că atrăsesem atenția lui McGittrick asupra lui.

— De aceea mă aflu aici. O să te pregătim pentru întoarcerea în secția ta. Vreau să poți să mergi înainte de asta.

Mai târziu, când mă urmărea împingându-mi suportul perfuziilor în jurul secției de reanimare, l-am întrebat:

— Toată lumea din spitalul ăsta știe de McGittrick?

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Da, dacă au lucrat cu Mary Collins. Eu mi-am început activitatea alături de ea.

Când au venit să mă ducă înapoi la etaj, Scott mi-a spus la revedere și am știut că nu era câtuși de puțin probabil să-l mai revăd vreodată. Firește, în afara cazului când acceptam oferta lui McGittrick.

Când m-am reîntors la etajul unsprezece, am ajuns într-o rezervă nouă, unde eram singur-singurel. Jamine

plecase. Până și asistenta Yang, ocupată cu noii ei pacienți, abia dacă-și mai aducea aminte de el. Așa avea să se-ntâmple și cu mine.

Am apăsat butonul pentru analgezic, m-am ridicat și am început să merg. Aveam nevoie de suport ca să mă sprijin puțin. Asistentele și infirmierele au dat aprobator din cap. Eram un pacient model, elevul favorit al profesorului.

Când mi-am auzit celularul sunând, era finul meu, Chris, care plănuia să vină din Ohio și să stea cu mine după ieșirea din spital. Prietenii m-au vizitat. Mi-au fost aduse flori. Am adormit extenuat.

Când m-am trezit se întuneca și era agitație, un bărbat imens era adus înăuntru cu targa.

— Purple, a zis el. Nu pleca prea departe de mine, fetiço.

Noul meu coleg de cameră avea o asistentă medicală personală. Îi spunea Purple, deși ea nu se numea astfel și asta o înfuria la culme.

Cânta cântecele lui Prince. Striga oamenii pe nume pe care le inventa. Mi-a spus că era arhitect, pășise dincolo de o ușă într-o clădire numai pe jumătate terminată, proiectată de el însuși, și căzuse cu două niveluri mai jos, fiindcă în partea cealaltă nu exista podea. Toate oasele piciorului i se sfărâmaseră. Era nevoie de asistenta personală și de toate infirmierele de la etajul nostru ca să-l ajute să-și schimbe poziția în pat.

La un moment dat am ațipit, dar m-am trezit ca s-o aud pe infirmiera jamaicană căreia îi spunea el Tangerine protestând:

— Nu sunt obligată să suport asta. Voi fi tratată cu respect. Pentru dumneata sunt doamna Jackson.

— Oh, Tangerine, a strigat el, cu disperare în glas.

Am apăsat butonul pentru analgezic, m-am ridicat și m-am apropiat de fereastra care dădea spre Seventh Avenue. În noapte, luminile stradale își schimbau culoarea din roșu în verde.

Fața lui McGittrick a dansat pe geam, în fața mea. Ecranul unui computer pe de un suport din apropiere era îndreptat către fereastră și se reflecta în sticla întunecată.

Când m-am întors să mă uit la monitor, ecranul era gol. M-am răsucit înapoi și chipul se afla acolo. Poate de vină erau medicamentele sau poate adormisem în picioare. Dar, oricât de intens m-am uitat, McGittrick n-a dispărut.

Pe urmă s-a ivit fața lui Jamine. McGittrick a spus:

— Iese în evidență cam în același fel în care ai făcut-o tu, flirtând cu moartea, dar temându-se de ea. Ține minte că dacă nu lucrezi pentru noi, o să lucreze altcineva — poate el.

— Ce-ar trebui să fac, cu exactitate?

— Să fii prezent, să te asiguri că totul se desfășoară așa cum trebuie. Să fii polițist, mi-a răspuns. Gândește-te bine.

— OK. Dar, de acum înainte, ori de câte ori voi dormi, va trebui să stai departe de visele mele.

— Nu sunt vise. E pur și simplu mai ușor de ajuns la tine când dormi. Dar îți vom lăsa un scurt timp de gândire.

M-am întors în secția mea și asistentele din spatele biroului și-au ridicat privirile când am trecut pe lângă ele, ca și cum ar fi simțit ceva în ceea ce mă privea. Când am intrat în rezervă, arhitectul fredona un cântec pentru asistenta lui personală, care îi cerea să înceteze.

Au tăcut când am apărut eu și m-am întrebat dacă nu cumva eram însemnat în vreun fel sau altul.

— Uitați ce e, le-am spus, sunt în refacere după o operație dificilă. Am nevoie de somn.

S-au holbat la mine, au dat din capete și au tăcut. Am apăsat butonul pentru analgezic și am repetat gestul la fiecare câteva minute, până când m-a furat somnul.

14.

M-am trezit și era dimineață. Arhitectul m-a întrebat, foarte respectuos, dacă dormisem bine.

— M-am asigurat că toate aceste doamne sunt foarte tăcute, ca să te poți odihni și să te refaci.

Era un lunatic inofensiv, fără nimic din freamătul lui Jamine. I-am mulțumit.

Pe urmă doamna Jackson m-a ajutat să mă spăl și am fost dus la radiografie. Când m-am întors, arhitectul plecase, mutat într-o altă secție — pentru fizioterapie, mi-a povestit asistenta Collins.

Era de serviciu și venise să vadă cum mă simt.

— Ai o evoluție bună, mi-a spus. De data asta n-au pus mâna pe tine.

— Cine era Immaculata? Cine e McGittrick?

— Sunt de părere că nici ea n-a fost vreun fel de înger, nici el nu e o banshee¹⁵, pentru că nu cred în așa ceva. Unii ca ei stau la pândă în crăpăturile fiecărui spital care-a existat vreodată. În multe locuri nici măcar nu se mai știe de ei. Dar ei sunt tot acolo. Trimite-i la plimbare.

Am început să simt că, dacă îndeplineam anumite sarcini — de exemplu, dacă ocoleam de trei ori etajul, mergând repede —, eram practic refăcut.

În noaptea aceea mi-am întrerupt turele și m-am uitat

¹⁵ Zână care prevestește moartea tânguindu-se. (N.t.)

pe fereastră. Aglomerația din Greenwich Village dintr-o noapte de vineri, la vreme de primăvară, mi-a adus aminte de freamătul vieții la douăzeci de ani, într-un oraș mare. M-am gândit la Andre, m-am gândit cum îl pierdusem înainte de a mă îmbolnăvi.

McGittrick se reflecta în fereastră.

— Știi, ăla care te-a părăsit ar fi putut să mai fie cu tine, dacă ai fi fost sănătos când a sunat prietenul lui. Te putem lăsa să re trăiești scena.

Polițaii oferă recompense când simt că-ncepi să te înmoi și să cooperezi. Dar tot nu se poate avea încredere în ei.

— Îmi place melancolia dulceagă a legăturilor încheiate, am răspuns. Mi-ar plăcea să fiu cu Andre ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar o să știu că nu e adevărat și n-o să pot suporta.

Pornind înapoi, către rezerva mea, am adăugat:

— Totuși, îți mulțumesc.

Când apăsam butonul analgezicului, în încăperea a fost adus un tânăr căruia i se făcuse de urgență o operație de apendicită. Zăcea în tăcere, fără să fie conștient de propria lui respirație adâncă. Am adormit amintindu-mi momentele când cineva cu care făcusem dragoste se cufunda în somn înaintea mea.

15.

În dimineața următoare era sâmbătă. Un medic rezident și o asistentă au intrat și au tras perdelele în jurul patului meu. M-au desprins de cateter și mi-au scos tubul de hrănire din gât, trăgându-l prin nas.

În dimineața aceea am primit mâncare lichidă, pentru prima oară de când mă aflam acolo. Totul avea un

gust groaznic. Mi-am impus să mănânc puțină gelatină de fructe, să beau supă limpede și suc de mere, fiindcă asta era calea spre vindecare.

Dale, colegul meu de cameră, nu radia nicio aură, în el nu fremăta nimic pe care să-l pot simți. Avea douăzeci și șapte de ani, era editor de film și se prăbușise vineri seara, doborât de o durere cumplită. Urma să fie externat în ziua aceea, puțin mai târziu. Asigurarea lui nu acoperea mai mult de atât.

După zece zile de spitalizare, eram veteran, așa că i-am arătat cum să-și împingă suportul perfuziilor și cum să sune ca să cheme o asistentă.

Mark a trecut pe la mine. I-am spus:

— Când am scris *Feral Cell*, l-am făcut pe povestitor să bea sânge. Sângele Caprei l-a legat de Capricorn, lumea alternativă. Pe mine mă leagă de locul ăsta Sângele Cancerului. Când o lume pălește, cealaltă devine din ce în ce mai clară. Am scris despre starea de boală. E ca o altă țară. Ești târât acolo fără să vrei și trebuie să-ți muți fundul înapoi, în afara ei.

— Îți amintești cum ai venit prima oară în oraș și ce greu a fost să te lipești aici? m-a întrebat. Era ca și cum ai fi putut pierde în orice clipă totul, slujba, apartamentul pe care-l împărțeai cu altcineva, cel mai bun prieten, omul pe care-l iubeai, și ai fi fost absorbit înapoi, în Metuchen, sau în Doylestown, sau în Portsmouth. E cam același lucru.

Colegul meu de cameră vorbea la telefon.

— Am avut senzația că sunt într-un film prost când m-am trezit cu toți oamenii ăia holbându-se în jos, la mine. Tipul de aici, din rezerva mea, e un personaj uluitor din Village.

Încă vorbea la telefon când a sosit frumoasa lui prietenă coreeană, cu hainele lui. I-a scos cămașa, în timp ce el stătea în picioare, continuându-și convorbirea, și l-a îmbrăcat de la pielea goală încolo. Mă deranja faptul că el pleca, iar eu rămâneam. Când părăseau încăperea, s-a întors, și-a fluturat mâna în semn de rămas bun și a zâmbit, fiindcă era tânăr și toate astea erau o aventură. Aveam mai multe în comun cu Jamine decât cu puștiul ăla.

În seara aceea mi s-a servit o mâncare oribilă, paste cu pui, dar reprezenta un test al refacerii mele, așa că am mâncat totul, până la ultima bucățiță.

Noaptea, McGittrick a spus:

— Dacă dragostea nu te interesează, ce zici de răzbunare? Toți cei care ți-au tras-o când erai copil? Ai scris o poveste despre asta. Ne putem întoarce cu mult în trecut. Te poți duce acolo să te asiguri că nu vor mai face rău nimănui altcuiva.

Am clătinat din cap.

— Cel pe care-mi doream cel mai mult să-l ucid sunt eu însumi. Am avut nevoie de mult timp ca să scap. Țsta sunt eu. Îți refuz oferta.

A zâmbit și a clătinat din cap, parcă amuzat de prostia mea. Pe ecran, am îngenuncheat în deșert, legat la ochi.

— De asta ai uitat? m-a întrebat când mă îndepărtam.

16.

Duminică dimineăța, când mă străduiam să mestec și să înghit jeleul fără niciun gust întins pe pâinea prăjită, în rezervă a fost adus un tip pe nume John, ca să i se scoată pietrele de la rinichi. Era înalt, suplu, cu părul lung, aproape de vârsta mea.

— M-am născut pe Bank Street și am trăit toată viața în Village, mi-a spus.

Fața lui, umbrită de barba crescută în ziua acea și cu nasul coroiat, avea ceva care mi s-a părut familiar. Era arhetipul omului care a ținut drogurile sub control, și-a ascuns armele, a știut cum să intre pe căi lăturalnice. Era ca Jamine. Ca mine.

Mi s-a confirmat că a doua zi puteam să mă-ntorc acasă. La un moment dat din după-amiaza aceea, nepoata mea s-a plimbat alături de mine, făcând turul etajului. Când am ajuns la fereastra către Seventh Avenue, m-am uitat în jur și am constatat că ecranul computerului de pe birou n-avea cum să se reflecte în geam.

— Mulțumesc, i-am zis mai târziu lui Margaret Yang. Mi-ați oferit o transfuzie de viață.

— Nu ne-am făcut decât datoria. Ești un pacient interesant, a răspuns ea.

În noaptea aia, când m-am oprit să mă uit afară, traficul picura ca în toate nopțile de duminică, fără să ascundă vreo urmă de magie.

17.

În dimineața următoare m-am trezit cu amintirea unui vizitator. În timpul nopții deschisesem ochii și o văzusem pe sora Immaculata.

— Sunt dezamăgită, îmi spusese. Nu vrei să le oferi și altora șansa care ți s-a oferit ție.

— Ce șansă? o întrebasesm.

— Ai fost un drumeț nesigur pe picioare. Te-am ajutat să trăiești cu speranța că, în cele din urmă, aveai să ne ajuți și tu.

— Cum se numește ceea ce faceți voi?

— Speranță și Moarte Ușoară, mă lămurise, cu un zâmbet radios, și înțelesesem că aveam mai multă încredere în polițai decât în călugărițe.

În dimineața aia m-au deconectat de la ultima perfuzie. Suportul a fost scos din încăpere.

John se pregătea să plece în sala de operații. Urma să-și petreacă ziua aceea în spital și să fie externat în următoarea.

— Vii vreodată în Washington Square Park? m-a întrebat. Caută-mă în zona meselor de șah din colțul de sud-vest.

Pe urmă prietenul meu Bruce se afla acolo, adunându-mi lucrurile, ajutându-mă să-mi pun pantalonii, pregătindu-mi pantofii. Stăteam în propriile mele haine și aveam un soi de sentiment de pierdere.

Asistenta Collins era de serviciu.

— Noroc, mi-a urat când am trecut pe la biroul lor pentru ultima oară. Și m-a privit preț de o clipă îndelungată. Și să sperăm că n-o să te mai vedem niciodată aici.

Cu taxiul, drumul până acasă a durat numai câteva minute. Scările către apartamentul meu erau primele pe care le urcam după aproape două săptămâni și a trebuit să mă opresc și să mă odihnesc la jumătatea lor.

Mă gândisem că, în momentul ieșirii din spital, aveam să mă simt ca prin farmec bine și să am o sută de lucruri de făcut. Bruce a insistat să mă dezbrac din nou și m-a ajutat să intru în pat.

— Când o să-nceapă să dispară efectul medicamentelor pe care ți le-au dat acolo, o să te simți de parcă te-ai fi lovit un pumn cât un cal.

M-a aprovizionat cu Oxycontin și cu antibioticele prescrise, mi-a cumpărat mâncarea pe care am crezut amândoi că o puteam suporta, s-a întins pe canapea și a răsfoit un album de Paul Cadmus, găsit din bibliotecă. Eu am ațipit, m-am trezit și am ațipit din nou. Oamenii au sunat să-ntrebe cum mă simțeam. Un prieten mi-a adus un coș imens cu fructe.

Bruce a lipit firul telefonului de podea cu bandă adezivă, ca să nu mă-mpiedic de el. Asta mi-a vorbit de bătrânețe și de boală mai mult decât orice altceva. În clipa când adormeam, m-a izbit faptul că Bruce era seropozitiv și lua un cocteil de medicamente ca să se mențină în viață, însă eu eram atât de slăbit încât trebuia să aibă el grijă de mine.

A doua zi, Bruce a venit dimineața, m-a supravegheat să se-asigure că nu cad în timp ce fac duș, m-a ajutat să mă-mbrac și m-a însoțit la o mică plimbare. A treia zi m-am îmbrăcat singur.

Noaptea, târziu, m-am privit în oglindă. Am văzut fața unui străin, suptă, cu ochi imenși. Era gustul a ceea ce avea să-nsemne o vârstă foarte înaintată. Simțeam lipsa celei mai mari organizații care a existat vreodată, dedicată transformării mele într-un om mai bun. Viața mea părea searbădă fără picanteria halucinațiilor și a paranoiei.

În ziua următoare, finul meu, Chris, a venit să stea cu mine. În anul acela aveam amândoi lucrări nominalizate pentru un premiu major din domeniul ficțiunii speculative. Ceremonia urma să se desfășoare în New York.

Din fericire, ne încadram în categorii diferite. Mă gândeam că, dacă eram în stare să iau parte la festivitate și la toate evenimentele legate de ea, ar fi însemnat că trecusem un test de o importanță critică și că eram bine.

Chris a fost șocat în clipa când a dat cu ochii de mine, deși a încercat s-o ascundă. Când o persoană are peste șaizeci de ani și e bolnavă, iar cealaltă n-are nici măcar jumătate din vârsta ei și e sănătoasă, ritmurile în care-și trăiesc viețile diferă.

El s-a adaptat la al meu, s-a plimbat cu pași înceti în jurul cartierului, alături de mine, a stat în parc în după-amiezele lungi și însorite, a luat masa în restaurantele mele preferate, unde acum toată mâncarea avea pentru mine gust de cretă, mi-a citit povești.

În weekendul acela a avut loc decernarea premiilor, într-un hotel din lower Manhattan. Toată magia ficțiunii speculative stă în conținutul paginilor și în ilustrațiile de pe coperte. Realitatea înconjurătoare e de prost-gust. Fotografiile preluate de pe internet, din momentele acordării autografelor și de la lansare, îl înfățișau pe Chris fericit și asaltat, iar pe mine dispărând lent din peisaj. Ca în schițele renaștentiste, în care reprezentau pictorii tinerețea și bătrânețea.

Pe măsură ce se târa festivitatea de premiere, mi-am dat seama că, dacă aș fi câștigat, n-aș fi fost în stare să merg până la podium. Dar n-aveam de ce să-mi fac griji. Un star din domeniu, beat în ultimul hal, s-a plâns cu amărăciune că i se întâmplase pentru prima oară să nu fie nominalizat, după care a stâlcit numele și titlurile, făcându-le de nerecunoscut, și i-a înmănat premiul scriitorului excepțional care îl câștigase. Când s-a încheiat totul, m-am întors acasă cu taxiul și am intrat în pat.

Chris a fost destul de amabil ca să rămână să-mi țină companie. Într-o zi, când ne plimbam prin parc, l-am văzut pe John, ultimul meu coleg de cameră de la spital. La fel de cenușiu și de slab ca mine, stătea la o masă de șah

din colțul de sud-vest din Washington Square. Șahiștii își împărțeau spațiul cu vânzătorii de droguri și cu târfele.

L-am salutat. El a dat din cap, foarte ușor, și mi-am dat seama că era la lucru și că era observator.

Observatorii sunt plătiți ca să-i avertizeze pe traficanți când patrulează poliția sau ca să le vândă pontul când e vreun client în apropiere. M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe John urmărindu-mă cu privirea.

Într-o seară l-am dus pe Chris la o piesă jucată la teatrul aflat după colț față de locuința mea. Când mergeam pe vechea și îngusta Minetta Lane, niște puștani în scaune cu roțile motorizate au trecut prin capătul acesteia dinspre Sixth Avenue.

Pentru o clipă, l-am zărit pe Jamine. Pe urmă n-am mai fost sigur că-l văzusem, iar ei au plecat.

Într-o zi, pe stradă, am dat peste un tip care vindea instantanee alb-negru, făcute de tatăl său cu cincizeci, patruzeci, treizeci de ani în urmă, pe străzile din Greenwich Village. Unul dintre ele, surprins de la o fereastră de la etaj de pe West Tenth Street și datat 1968, înfățișa barul Ninth Circle, cu câțiva tineri în jeanși strâmți și jachete de piele pe treptele din față. Am avut brusc senzația de déjà-vu.

Noaptea, pe un site web, am văzut din nou scena, strada, treptele, siluetele. Însă de data asta în prim plan. Puștiul din centrul grupului eram eu. Ceilalți tipi erau complicitii mei din vis.

Am apăsat pe butonul mouse-lui și a apărut poza următoare. O siluetă într-un scaun cu roțile motorizat, rulând pe Minetta Lane, către aparatul de fotografiat. Fața mea era o mască schimonosită. Mâinile mele, gheare. Eram matusalemic și pe jumătate paralizat: un coșmar cumplit.

— Vezi de câtă vreme suntem cu ochii pe tine. Și cât o să mai fim, a spus McGittrick și m-am trezit în lumina zorilor.

În seara aceea, când mi-am luat rămas bun de la Chris pe peronul din Penn Station și el a plecat cu metroul către aeroport, am avut cea mai incredibilă senzație de singurătate și de pierdere. Își împărțise vigoarea și tinerețea cu mine, dar acum eram din nou pe cont propriu.

Întors în centru, m-am așezat pe o bancă din Washington Square, în lumina asfințitului din luna mai. Câinii alergau, lătrând scurt. În vreme ce pierea lumina, un cvintet de jazz cânta *These Foolish Things*.

McGittrick stătea în picioare, studiindu-mă.

— De ce-a fost necesar să mă zăpăciți în așa hal? l-am întrebat.

— Privește totul ca pe o instrucție a recruților. Te facem zob și te reconstruim. Tu, cel care te-ai dus la culcare în noaptea dinainte de a te îmbolnăvi, ai fi stat pe o bancă dintr-un parc public, purtând o asemenea conversație?

— Cum ai ajuns în branșa asta?

A zâmbit.

— M-a recrutat Immaculata. A spus că eram un suflet neliniștit, care n-o să se simtă fericit până n-o să vadă o mai mare parte a vieții și a morții decât alții.

— Și acum?

— Sunt gata să plec. O să-nțelegi când o să fii în locul meu.

Încă mă dureau puțin mațele, acolo unde fuseseră tăiate și cusute din nou laolaltă. Îmi redusesem destul de mult doza de medicamente, dar trebuia să mă duc acasă și să iau o jumătate de Oxycontin.

M-am ridicat și el a întrebat:

— Ai prefera să vorbești cu Sora Immaculata?

— E OK. Ești mai puțin înspăimântător decât o călugăriță.

— Ai avut un timp în care să iei o decizie. Dar, știi, nu se poate prelungi la nesfârșit.

Am dat din cap și mi-am continuat drumul. Însă știam amândoi ce hotărâre luasem.

Dowland a scris:

Trist mă despart, plecând de-aici,

E crudă despărțirea, grea.

Iar dacă tu ofensă-i zici,

Ofensa-i la adresa mea.

Văzusem moartea și nu voiam să mor. Poate eram un suflet neliniștit sau poate eram prea laș ca să dau piept cu ea dintr-odată și pentru totdeauna.

Din puținele mele lecturi pe această temă și din câteva cercetări făcute pe Internet, știam că o rană sau o boală pot schimba efectiv personalitatea. Lucrul de care mă temusem dintotdeauna se întâmplase. Cel care se dusesse la culcare în noaptea aceea, cu câteva săptămâni înainte, se trezise fiind altcineva.

Și ajunsese destul de diferit de cel care fusesem ca să nu-mi mai pese prea mult de omul ăla, acum pierdut, dispărut.

Richard Bowes a trăit în Manhattan o mare parte a vieții sale de adult. A publicat cinci romane, două culegeri de povestiri și peste patruzeci de proze scurte. A câștigat două Premii World Fantasy, ca și Premiile Lambda, International Horror Guild și Million Writers. Aceasta este a șasea lui nominalizare la Premiile Nebula. Povestiri recente și viitoare vor apărea în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și în antologiile

Digital Domains, Wilde Stories, The Beastly Bride, Haunted Legends, Year's Best Gay Stories și Naked City.

Majoritatea lor, ca și nuveleta nominalizată la Premiul Nebula în anul acesta, „Trebuie să plec, a spus polițistul“, fac parte din romanul lui în povestiri *Dust Devil: My Life In Speculative Fiction*.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

LUMINĂ DIVINĂ

Ted Kosmatka

DIN PARTEA AUTORULUI: Am avut ideea pentru „Lumină divină” cu vreo doi ani înainte de a decide până la urmă cum s-o scriu. Au existat multe starturi false care au sfârșit în coșul de gunoi și până la urmă am înțeles că înainte de a putea scrie povestea într-un fel care să se închege ca o narațiune, trebuia să depășesc câteva probleme — iar nu cea din urmă era dificultatea științei care stătea la baza povestirii.

Premisa „Luminii divine” se bazează pe înțelegerea de către cititori a unei extrapolări dintr-o ambiguitate a mecanicii cuantice. Pentru ca povestea să reușească, cititorul trebuie să înțeleagă nu numai bazele mecanicii cuantice, ci și varianta mea personală în privința acestora... ceea ce ar fi necesitat să trântesc vreo tonă de fizică în text.

Știam că n-ar fi avut succes niciodată.

Nu poți spune „fii atent: citește capitolul ăsta de fizică și povestea adevărată va-ncepe la pagina șaisprezece”. Problema reală a devenit astfel cum să-l conving pe cititor să schiopăteze prin pagini și pagini de fizică pură fără să-și dea seama? Îmi trebuia un act de iluzionism și habar n-aveam cum să-l scot la capăt. Era aproape ca o problemă de matematică. Când am privit-o așa, am decis să-mi mut variabilele de colo-colo ca în algebră, introducând personaje și conflicte, încercând să găsesc un fir narativ care să tolereze cel mai bine pasajele explicative absolut necesare și în același timp să slujească temele ce se dezvoltau firesc din premisă. Nimic din ce am încercat n-a avut însă succes real. Pe atunci lucram într-un laborator de cercetări, așa că munceam opt până la zece ore în mediul analitic, după care reveneam acasă și mă străduiam cu o povestire care începea să semene tot mai mult cu un tratat tehnic dens, decât cu o ficțiune care să merite a fi citită. Era realmente descurajant.

Am sfârșit prin a șterge complet tabla și a lua totul de la început. M-am întrebat ce poveste doream să spun din punctul de vedere al personajelor, nu din punctul de vedere al științei. Când m-am focalizat în direcția aceea și numai într-aceea, am izbutit să spun povestea.

Este imposibil ca Dumnezeu să mă înșele, pentru că în orice fraudă și înșelătorie se află o anumită imperfecțiune.

Descartes

M-am ghemuit în ploaie ținând un pistol.

Un val avansă spre mine prin plaja stâncoasă, spărgându-mi-se la picioare, umplându-mi pantalonii cu pietricele și nisip. În jurul meu, stâncile se înălțau întunecate și mari cât casa.

M-am zgribulit și mi-am revenit și, pentru prima dată, mi-am dat seama de ce-mi lipsea sacoul costumului. De asemenea și pantoful stâng, de piele maro, mărimea 46. M-am uitat după pantof, cercetând cu privirea linia stâncoasă a țărmului, dar n-am văzut decât piatră și apă înspumată și fremătătoare.

Am luat încă o înghițitură din sticlă și am încercat să-mi slăbesc cravata. Din moment ce aveam un pistol într-o mână și o sticlă în cealaltă — și din moment ce nici nu voiam să le las — slăbirea nodului cravatei era dificil. M-am folosit de mâna în care aveam pistolul, lucrând la nod cu un deget încovrigat pe garda trăgaciului, oțelul rece frecându-mi-se de gât. Am simțit gura țevii sub bărbie, degetele amorțite și stângace bâjbâind dincolo de trăgaci.

Ar fi atât de ușor.

M-am întrebat dacă oamenii au murit și în acest fel: beți, înarmați, slăbindu-și nodul cravatei. Mi-am imaginat că era ceva comun în rândul anumitor ocupații.

Și-atunci cravata a cedat, iar eu nu m-am împușcat singur. Am luat încă o înghițitură din sticlă, ca recompensă.

Am privit cum se rostogoleau valurile. Acest loc nu era nimic în comparație cu dunele din Indiana, acolo unde lacul Michigan se împreunează cu linia țărmului. Aici, în Gloucester, apa urăște uscatul.

Copil, veneam pe această plajă și mă întrebam de unde veniseră stâncile astea? Le-au adus valurile? Acum știam mai bine. Stâncile, desigur, erau aici de când lumea, îngropate în solul moale. Sunt niște rămășițe, atât rămâne când oceanul se retrage cu totul.

În spatele meu, lângă drum, este un monument: o listă de nume. Pescari. Oameni din Gloucester. Sunt cei care nu s-au mai întors.

Acesta-i Gloucesterul, un loc cu un trecut legat de ceea ce înseamnă să te pierzi în ocean.

Mi-am spus că-mi luasem pistolul ca să mă apăr, dar stând aici, pe nisipul întunecat, nu mai credeam. Nu mă mai puteam amăgi singur. Era pistolul tatălui meu, de nouă milimetri. Nu s-a mai tras cu el de șaisprezece ani, șapte luni, patru zile. Calculele au decurs repede. Chiar și beat, calculele ieșeau repede. Sora mea, Mary, zicea că este bine că acest loc nou era și vechi. *Un nou început*, spusese ea. *Poți să-ți faci din nou treaba. Poți continua cercetările.*

Da, îi răspunsesem. O minciună pe care a luat-o de bună.

N-ai să mă suni, așa-i?

Bineînțeles că am să te sun. O minciună pe care n-a crezut-o.

M-am întors cu fața din calea vântului și am luat încă o înghițitură arzătoare. Am băut până când nu mi-am mai putut aminti în care mână țineam pistolul și în care sticla. Am băut până au devenit una.

În decursul celei de-a doua săptămâni am despachetat microscopale. Satish s-a folosit de o rangă, în vreme ce eu manevrăm un clește de scos cuie. Cutiile erau grele, din lemn, închise ermetic, expediate dintr-un laborator de cercetări din Pennsylvania, acum defunct.

Soarele bătea pe rampa de încărcare a laboratorului și pe cât de cald era acum, pe-atât de rece a fost cu o săptămână înainte.

Mi-am răsucit mâna și cleștele mușcă din lemnul deschis la culoare. Am răsucit-o din nou. Era o muncă plăcută. Satish mă văzu ștergându-mi transpirația de pe frunte și zâmbi, dinți de un alb strălucitor pe o față de-a dreptul întunecată.

— În India, spuse el, asta-i vreme de pulover.

Satish strecură ranga prin spărtura pe care-am făcut-o și apăsă. Îl știam de trei zile și deja îi eram prieten. Am brutalizat împreună cutiile, până când au capitulat. Industria se consolida, iar laboratorul din Pennsylvania a fost ultima dintre victime. Echipamentul lor a fost vândut ieftin. Aici, la Hansen, era ca și cum pentru cercetători venise Crăciunul. Am deschis cutiile noastre. Ni se scurgeau ochii după noile jucării. Ne întrebam vag cum se făcea că ajunseseam să merităm așa ceva. Pentru unii, precum Satish, răspunsul era complicat și depindea de

realizări. În fond, Hansen era mai mult decât alt grup de experți din Massachusetts, iar Satish întrecuse o duzină de alți cercetători ca să lucreze aici. Făcuse prezentări și scrisese proiecte care fuseseră apreciate de oameni importanți. Pentru mine a fost mai simplu.

Pentru mine a fost o a doua șansă, oferită de un prieten. O ultimă șansă.

Am crăpat și ultima cutie de lemn, iar Satish s-a uitat înăuntru. Decupa strat după strat de burete de umplutură, pentru împachetat. Era o cutie mare, însă în interior n-am găsit decât o mică varietate de recipiente Nalgene volumetrice, poate cam de un kilogram și trei sute în greutate. Era ideea cuiva despre cum se făcea o poantă, cineva de la un laborator acum defunct, făcând o declarație despre slujbele lor la fel de moarte.

— Broasca-i în puț, comentă Satish cu una dintre multele sale expresii opace.

— În mod sigur e, am zis.

Existau motive pentru mutarea aici. Dar erau și motive să n-o fi făcut. Aceleași. Aveau totul și nimic de-a face cu pistolul.

Poarta laboratorului este primul lucru pe care-l vede cineva când vine cu mașina pe terenul proprietății. De la poartă nu poți vedea deloc clădirea, ceea ce, în sectorul imobiliar din Boston nu denotă doar dare de mână, ci chiar *bani*. Tot ce se găsește aici este scump, mai ales spațiul liber.

Laboratorul este vârat într-o coastă de deal stâncos situat cam la o oră de oraș, pe coastă. Un loc retras, liniștit, umbrit de copaci. Clădirea însăși este frumoasă: două etaje de sticlă-oglină întinse pe o suprafață cam

cât un teren de fotbal. Ce nu-i acoperit de sticlă este oțel negru, mat. Arată ca o lucrare de artă. Un drumeag de retur, pavat cu cărămidă, se curbează spre intrarea principală, însă parcare din față este mai mult un ornament decorativ: o mică zonă asfaltată, pentru vizitatori și neinițiați. Drumeagul se continuă în jurul clădirii, iar adevărata parcare, locul rezervat cercetătorilor, se află în spatele ei.

În cea primă dimineață am parcat în față și am intrat.

De la recepție mi-a zâmbit o blondă drăguță.

— Luați loc.

Două minute mai târziu, James și-a făcut apariția de după un colț și-a dat mâna cu mine. M-a condus înapoi, în biroul său, iar atunci a făcut oferta, ca și cum era vorba doar de afaceri, de parcă am fi fost numai doi tipi trași la costum. Însă am putut să văd în ochii lui, prin acea tristețe cu care mă privea vechiul meu prieten.

Împinse spre mine, peste tăblia biroului, o foaie de hârtie împăturită. Am despăturit-o. M-am chinuit să privesc ceva din cifrele acelea.

— E prea generoasă, am zis.

— Te luăm ieftin și la acel preț.

— Nu, am răspuns, nici pomeneală.

— Având în vedere patentele tale și activitatea ta din trecut...

— Nu mai pot să fac asta, i-am retezat-o.

Își coborî privirile asupra mea. Clipi de două ori.

— Am auzit. Speram să nu fie adevărat.

— Dacă tu crezi că am venit aici sub pretexte false...

Am început să mă ridic de pe scaun.

— Nu, nu, făcu el și ridică mâna să mă oprească. Oferta rămâne în picioare. Te putem susține timp de patru luni.

Se lăsă pe speteaza scaunului îmbrăcat în piele.

— Membrii cu proiecte de probă au patru luni ca să finalizeze. Ne mândrim cu independența noastră, așa că poți alege ce proiect de cercetare vrei, însă după patru luni nu mai depinde de mine. Și eu am șefi, așa că va trebui să ai ceva de arătat în schimb. Ceva publicabil sau pe cale să fie publicat. Înțelege?

Am dat din cap.

— Acesta poate fi un nou start pentru tine, zise el, și-am știut că deja discutase cu Mary. Ai făcut o treabă grozavă la QSR. Am urmărit tot ce-ai publicat; la naiba, cu toții le-am citit. Însă luând în considerare circumstanțele în care ai plecat...

Am dat iarăși din cap. Momentul inevitabil.

Tăcea, privindu-mă. Acela a fost momentul cel mai aproape de clipa când a atins subiectul.

— Îmi pun pielea la bătaie pentru tine, spuse el. Dar trebuie să-mi promiți.

M-am uitat în altă parte. Am decis că biroul i se potrivea. Nu foarte mare, însă luminos și confortabil. O diplomă de inginerie de la Notre Dame binecuvânta un pere-te. Doar pupitrul său era pretențios — o monstruozitate imensă, neagră, pe care ar fi putut ateriza și un avion —, dar știam că-l moștenise. Era vechiul birou al tatălui său. L-am văzut o dată, pe când eram încă la colegiu, acum niște ani. O viață de om.

— Poți să-mi promiți?

Știam la ce se referea. I-am întâlnit privirile. Tăcere. Și-a rămas tăcut multă vreme după aceea, privindu-mă,

așteptând să spun ceva. Punând în balanță prietenia noastră față de șansele ca povestea asta să ajungă să-l coste.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Începi de mâine.

Sunt zile când nu beau deloc. Iată cum încep acele zile: scot pistolul din toc și-l pun pe masa din camera mea de la hotel. Pistolul e greu și negru. Pe-o latură a sa scrie *Ruger*, cu litere mici, în relief. Are gust de monede și cenușă. Mă uit la oglinda de vizavi de pat și-mi spun: *Dacă bei astăzi, ai să te sinucizi*. Mă uit în propriii mei ochi cenușii și-mi dau seama că vorbesc serios.

Acestea sunt zilele când nu beau.

Există un ritm al lucrului într-un laborator de cercetări. Treci de ușile de sticlă la ora 7.30, făcând un semn cu capul spre cei veniți mai devreme, apoi te așezi în biroul tău până la ora 8.00, chibzuind asupra acestui adevăr fundamental: chiar și cafeaua de rahat, groasă ca nămolul, sălcie, debordând din carafă, e mai bună decât niciun fel de cafea.

Mie-mi place să fiu cel care face prima oală de cafea a dimineții. Deschid ușile dulapului din bufet, scot cilindrul de tablă și inspir adânc, lăsând mirosul boabelor să-mi umple plămânii. Mirosul e mai plăcut decât băutul cafelei.

Acelea sunt zilele când simt că totul este o povară, mâncatul, vorbitul, ieșirea din camera de hotel dimineața. Totul presupune efort. Să chem oamenii înapoi este mai mult decât pot suporta. Eu exist, în mare parte, doar în capul meu. Depresia asta ucigătoare vine și pleacă și mă străduiesc din greu să n-o arăt, pentru că adevărul este că nu contează cum te simți. Ci cum acționezi. Comportamentul tău. Atât timp cât inteligența ta rămâne

intactă, poți face evaluări cognitive a ceea ce se cuvine. Poți s-o duci așa zi de zi. Iar eu vreau să-mi păstrez aceeaș-tă slujbă; așa că forțez lucrurile. Vreau să avansez, să fiu din nou productiv. Vreau s-o fac pe Mary să fie mândră de mine.

Lucrul într-un laborator de cercetări nu este ca un serviciu obișnuit. Există ritmuri de lucru ciudate, ore dubioase, iar permisiunile speciale sunt numai pentru creativi.

Doi chinezi sunt șefii trupei de baschet de la ora prânzului. M-au băgat în joc încă din prima săptămână.

— Pari că ai putea juca, a fost tot ce-au spus.

Unul e înalt, celălalt scund. Cel înalt a crescut în Ohio și nu are nicio urmă de accent. I se spune Point Machine. Cel scund nu are nicio idee clară despre regulile baschetului, iar din acest motiv e în apărare. Faulturile lui lasă urme și jocul a devenit altul — un joc în joc — când vezi câte ocări poți duce fără să reacționezi. E adevăratul motiv pentru care joc. Mă îndrept spre coș și sunt doborât. Pornesc din nou.

Unul dintre jucători, un norvegian pe nume Umlauf, are peste doi metri. Mă minunez de înălțimea lui. Nu poate să alerge, să sară sau, în general, să se miște, pe bune, însă corpul lui imens acoperă terenul, brațele imense doboară orice minge lansată din zbor care intră în zona lui de asfalt pe care s-a înstăpânit. Jucăm patru la patru sau cinci la cinci, depinde de cine-i liber pentru prânz. La cei treizeci și unu de ani, sunt cu câțiva ani mai tânăr ca majoritatea dintre ei, cu câțiva centimetri mai înalt, cu excepția lui Umlauf, care-i cu un cap mai mare decât toată lumea. Se spun prostii într-o varietate de accente.

Unii cercetători pleacă la restaurante la ora prânzului. Alții se joacă pe calculator, în birourile lor. Iar alții

continuă să lucreze și în pauza de prânz, uitând să mai mănânce zile în șir. Satish e unul dintre aceștia. Eu joc baschet pentru că-l simt ca pe un fel de pedeapsă.

Atmosfera din laborator este relaxată; dacă vrei, poți să tragi și câte-un pui de somn. Nu există presiuni exterioare la lucru. Este un sistem strict darwinist, concurezi pentru dreptul de a te afla aici. Singura presiune existentă este cea pe care ți-o impui singur, pentru că toată lumea știe că evaluările survin la fiecare patru luni și trebuie să ai ceva de arătat. Rata respingerilor pentru cercetătorii aflați în probe este pe undeva pe la 25%.

Satish lucrează la circuite. Mi-a povestit de asta în cea de-a doua săptămână, când l-am găsit stând la SEM.

— E o lucrare microscopică, spuse el.

Un microscop electronic cu baleiaj este o fereastră. Pui un eșantion în cameră, o vezi și arată ca o altă lume. Ceea ce-a fost suprafața plată, netedă a unui eșantion, acum ia o altă înfățișare, devine complexă din punct de vedere topografic. Folosirea unui SEM este ca examinarea imageriei prin satelit: ești sus, în spațiu, privind un peisaj complicat, privind spre Pământ, apoi întorci micul buton negru și focalizezi spre suprafață. Focalizarea este ca o cădere. O cădere de pe orbită, iar Pământul se grăbește spre tine, dar cazi cu viteză mult mai mare decât ai putea în realitate, mai repede decât viteza maximă, cazi imposibil de repede, imposibil de departe, iar peisajul continuă să se facă tot mai mare și te gândești că te vei izbi, dar asta nu se întâmplă niciodată, pentru că totul continuă să se apropie și să se contureze mai bine, și nu te izbești de Pământ, ca în vechea cimilitură cu broasca capabilă să sară până la jumătatea lungimii unui buștean pe apă, apoi încă o jumătate, iar și iar, fără să mai ajungă nicicând

la capătul lui. Acesta-i un microscop electronic. Cazi pe vecie într-o imagine. Și nu ajungi niciodată la capăt.

Mărește de 14 000 de ori la un pas. Era ca și cum s-ar fi concentrat ochii lui Dumnezeu, căutând acel adevăr suprem, indivizibil. Am aflat că nu există niciun capăt vizibil.

Satish și cu mine avem amândoi birourile la etajul al doilea.

Satish era scund și subțire. Cu pielea de un măsliniu închis, nuanțat. Avea un chip aproape copilăresc, însă primele semne de încărunțire se presărau pe mustața lui. Trăsăturile sale erau atât de echilibrate, încât ar fi putut fi fiul sănătos și ager al oricăreia dintre aceste națiuni: Mexic, Libia, Grecia sau Sicilia, asta până deschidea gura. Când o deschidea și începea să vorbească, toate celelalte posibile identități dispăreau și devenea, dintr-odată, indian, un indian zdravăn, complet, ca într-o scamatorie: nu ți-l mai puteai imagina fiind altceva.

Când m-am întâlnit prima dată cu el, mi-a prins mâna cu amândouă ale sale, a scuturat-o, apoi m-a prins de umăr și mi-a spus:

— Ce mai faci, prietene? Bun-venit la cercetări.

Zâmbea atât de larg, încât era imposibil să nu-ți placă de el. Satish a fost cel care mi-a explicat că nu trebuie să porți niciodată mănuși când lucrezi cu azot lichid.

— Să ții bine minte. Pentru că mănușile te vor arde.

L-am urmărit lucrând. A umplut rezervorul SEM-ului, aburii înghețați se ridicau de pe buza lui, revărsându-se ca o cascadă asupra gresiei de pe podea.

Azotul lichid nu are aceeași tensiune de suprafață ca apa; scapă câțiva stropi pe mână și aceștia vor avea

tendința de a ricoșa inofensivi și se vor scurge pe mână fără să interacționeze cu adevărat cu tine, precum mici picături de mercur. Se vor evapora în câteva clipe, sfârșind, fierbând, apoi vor dispărea. Dar dacă porți mănuși când umpli rezervorul, azotul se poate împrăști în interiorul ei și rămâne captiv pe pielea ta.

— Iar dacă se întâmplă asta, zise Satish în vreme ce turna în rezervor, te va răni rău de tot.

A fost primul care m-a întrebat ce domeniu de cercetare aveam.

— Nu sunt sigur, i-am răspuns.

— Cum poți să nu fii sigur?

Am dat din umeri.

— Pur și simplu.

— Ești aici. Trebuie să fie ceva.

— Încă mă gândesc.

Se holbă la mine, rumegând spusele mele, și-atunci am văzut schimbarea în ochii lui, înțelegerea lui asupra mea se modifica, la fel ca atunci când l-am auzit vorbind pentru prima dată. Și uite-așa am devenit ceva diferit pentru el.

— Ah, zise. Acum știu cine ești. Ești cel de la Stanford.

— Asta a fost acum opt ani.

— Ai scris acel articol faimos despre de-coerență. Ești cel care a avut o cădere nervoasă.

Se pare că Satish era fără menajamente.

— Eu nu i-aș spune cădere nervoasă.

Dădu din cap, poate acceptând, dar poate că nu.

— Așadar, încă lucrezi la teoria cuantică?

— Nu, am încetat.

— De ce te-ai oprit?

— După o vreme, mecanica cuantică începe să-ți afecteze viziunea asupra lumii.

— Cum adică?

— Cu cât studiam mai mult, cu atât credeam mai puțin.

— În mecanica cuantică?

— Nu. În lume.

Sunt și zile în care nu beau deloc. În acele zile, pun mâna pe pistolul de nouă milimetri al tatălui meu și privesc în oglindă. Ajung să mă conving singur de cât mă va costa astăzi dacă voi lua prima înghițitură de băutură. Mă va costa cât l-a costat și pe el.

Dar sunt și zile în care *beau*. Acelea sunt zilele când mă trezesc bolnav. Mă duc în baie și borăsc în toaletă, având nevoie atât de mult de o băutură, încât îmi tremură mâinile. Nu-mi spun nimic. Nu există nimic în care aș crede.

E doar votca de dimineață. Votcă, pentru că nu are miros. Un gât, ca să-mi potolesc tremuratul. Un gât ca să mă pun în mișcare. Dacă Satish știe ceva, nu zice nimic.

Satish studia circuitele. Le creștea, în unuri și zero-uri, într-o serie de circuite-poartă programabile în câmp Thompson. Logica internă a seriei poate fi modificată, iar el permitea presiunii selective să controleze designul cipurilor. Algoritmii genetici manipulau cele mai bune coduri pentru această operațiune.

— Nimic nu-i ideal, spuse el. Este multă modelare.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum funcționa. Satish era un geniu care în India fusese agricultor, până când a venit în America pe când avea douăzeci și opt de ani. A

obținut o diplomă de inginer în electronică, de la MIT. După aceasta, au urmat Harvard și patentele și ofertele de muncă.

— Sunt doar un simplu agricultor, obișnuia să zică. Îmi place să mă pun cu pământul.

Sadish avea expresii nenumărate. Când era relaxat, se lăsa să cadă într-o engleză stricată. Uneori, după ce petreceam dimineața împreună cu el, intram în tiparul lui de vorbire, răspunzându-i în engleza stricată, un jargon eficient, pe care am ajuns să-l respect pentru eficiența sa suplă și abilitatea de a conferi nuanțe.

— M-am dus ieri la dentist, îmi spuse Satish. Cică am dinți buni. Eu îi zic: „Am patruzeci și doi de ani și este prima mea vizită la dentist.” Și nu i-a venit să creadă.

— N-ai fost niciodată la dentist? am întrebat.

— Nu, niciodată. Până să ajung în clasa a douăsprezecea la școala de acasă, din sat, nici n-am știut că pentru dinți este un doctor special. Nu m-am dus niciodată pentru că nu mi-a trebuit. Dentistul spune că am dinți buni, fără carii, dar mi-am pătat molarii din spate, pe partea stângă, unde mestec tutunul.

— Nu știam că mesteci.

— Mi-e rușine. Niciunul dintre frații mei nu mestecă tutun. Din întreaga noastră familie, sunt singurul. Încerc să mă las.

Satish își desfăcu exasperat brațele.

— Dar nu pot. I-am zis nevestei mele că m-am oprit acum două luni, dar am început iar și nu i-am mai spus.

Ochii i se umplură de tristețe.

— Sunt o persoană rea.

Se holbă la mine.

— Râzi, făcu el. De ce râzi?

Hansen era un turbion gravitațional în industria electronică, o forță a naturii în continuă expansiune, cumpărând alte laboratoare, cumpărând echipament, absorbind concurența.

Laboratoarele Hansen angajau numai cei mai buni oameni, fără să ia seama la naționalitatea lor. Era genul de locuri unde intrai în bufet și dădeai peste un nigerian vorbindu-i în germană unui iranian. Vorbea în germană pentru că amândoi o stăpâneau mult mai bine decât engleza, cealaltă limbă comună a lor. Totuși, majoritatea inginerilor erau asiatici. Ei, nu pentru că cei mai buni dintre ei erau din Asia. Adică, nu *numai* de asta. Pur și simplu erau mai mulți. În America au absolvit facultatea în 2008 patru mii de ingineri. În China au absolvit trei sute de mii. Iar Laboratoarele Hansen erau mereu în căutare de talente.

Laboratorul din Boston era doar unul dintre amplasamentele Hansen, dar noi aveam cel mai mare spațiu de depozitare, ceea ce însemna că un surplus de echipament de laborator sfârșea trimis la noi. Deschideam cutiile. Sortam livrările. Dacă aveam nevoie de ceva pentru cercetările noastre, semnam pentru material și era al nostru. Era opusul mediului academic, unde fiecare piesă de echipament trebuia finanțată, justificată și cerșită.

Majoritatea dimineților mi le petreceam cu Satish. Îl ajutam cu seriile de circuite-poartă. Vorbea de copiii lui în timp ce lucra. Prânzul mi-l petreceam jucând baschet. Uneori, mă mai duceam apoi pe la laboratorul lui Point Machine, să văd ce făcea. Lucra cu materii organice, căutând alternative chimice care să nu provoace defecte la naștere amfibienilor. Testa eșantioane de apă pentru urme de calciu, mercur, arsenic. Point Machine era un fel de

șaman. Studia tipare ale expresiilor genetice ale amfibienilor; descifra viitoarele diformități.

— Dacă nu se face ceva, spunea el, peste o generație majoritatea amfibienilor vor dispărea.

Avea acvarii umplute cu broaște, broaște cu mult prea multe picioare, cu cozi, fără membre. Monștri. În apropierea laboratorului său se afla biroul unei femei pe nume Joy. Uneori ne auzea discutând și venea pe la noi, cu mâna alunecând pe perete, înaltă și frumoasă și oarbă. Făcea niște cercetări acustice. Avea părul lung și pomeții ridicați, ochii atât de limpezi și albaștri și de perfecți încât în primul moment nu mi-am dat seama.

— E-n ordine, a spus ea. Mi se întâmplă de o mulțime de ori.

Nu purta niciodată ochelari fumurii, nu folosea vreun baston alb.

— Retine detașate, explică ea. Aveam trei ani.

După-amiezile încercam să lucrez.

Singur în biroul meu, mă holbam la planșeta de scris. La imensa ei suprafață. Am luat markerul, mi-am închis ochii, scriind din memorie.

Când m-am uitat la ce scrisesem, am azvârlit markerul cât acolo, prin încăpere.

James a trecut pe la mine târziu în aceea seară. Stătea în prag, cu o ceașcă de cafea în mână. A văzut foile de hârtie împrăștiat pe jos.

— E bine să te văd lucrând la ceva, zise el.

— Nu-i muncă.

— Vine și asta, rosti.

— Nu, nu cred că va veni.

— Trebuie doar să mai treacă ceva timp.

— Pierd timp aici. Timpul tău. Al laboratorului ăstaia.

Cinstea se ridică la suprafață de undeva din străfunduri.

— N-ar trebui să mă aflu aici.

— E-n ordine, Eric, glăsui el. Avem cercetători angajați care n-au nici o treime din palmaresul tău. Locul tău e aici.

— Nu-i ca înainte. Nu mai sunt nici eu ca înainte.

James se uită la mine. Aceeași privire tristă. Vocea-i răsună cu blândețe:

— Cercetarea și dezvoltarea înseamnă scutire de impozit. Cel puțin, stai până la terminarea contractului. Asta-ți oferă alte două luni. După, putem să-ți dăm o scrisoare de recomandare.

În seara aceea, în camera mea de hotel, m-am chiorât la telefon, am dat votca pe gât. Mi-am imaginat sunând-o pe Mary, formându-i numărul. Sora mea, atât de asemănătoare mie, și totuși nu ca mine. Mi-am închipuit vocea ei la capătul firului.

Alo? Alo?

Această amorțeală din interiorul meu, o stranie greutate a lucrurilor pe care le-aș fi putut spune, să nu se îngrijoreze, lucrurile stau bine; dar tac, lăsând telefonul să-mi alunece din mână, iar câteva ore mai târziu mă trezesc la balustrada de afară, după ce mi se rupsesse iar filmul, ud până la piele, privind ploaia. Tunetul se apropie dinspre est, de peste apă, iar eu stau în beznă, așteptând ca viața să devină iarăși bună.

Asta-i problema: sentimentul că mintea mea nu poate îngloba și perspectiva mea. Mă văd în afara mea, o formă slăbănoagă, conturată sub lămpile de sodiu, cu ochii cenușii precum norii de furtună, cenușii ca metalul

pistolului. Visarea și starea de veghe nu se pot deosebi. Gravitația memoriei mă trage jos, pentru că odată ce-ai învățat ceva nu te mai poți dezvăța. Darwin a spus cândva că studierea serioasă a matematicii te înzestrează cu un simț în plus, însă ce te faci când acest simț le contrazice pe celelalte?

Brațul mi se încovoiaie și sticla de votcă zboară și tot zboară prin beznă, licărul ei, spulberarea ei, sticlă și asfalt și țândări de ploaie. Nu mai e nimic altceva până când nu mai e nimic altceva.

Laboratorul.

— Ieri, vorbeam în mașină cu fiică-mea, în vârstă de cinci ani, iar ea spune: „Tati, te rog nu vorbi“. Am întrebat de ce, iar ea mi-a răspuns: „Pentru că mă rog. Vreau să taci“. Așa că am întrebat-o despre ce se roagă și-a răspuns: „I-am împrumutat prietenei mele ChapStick-ul¹⁶ meu lucitor și mă rog să-și amintească să mi-l aducă înapoi“.

Satish încerca să nu zâmbescă. Ne aflam în biroul său, mâncând prânzul pe pupitrul lui. Continuă:

— I-am zis că poate-i și ea ca mine și uită. Însă fiica mea îmi răspunde: „Nu, a trecut mai mult de o săptămână deja.“

Asta-l distrează teribil, discuția despre ChapStick și rugăciunile copiilor. Ne terminăm prânzul.

— Mănânci zilnic orez, am remarcat.

— Îmi place orezul, răspunde.

— Dar chiar în fiecare zi?

— Mă insulti, prietene. Sunt un om simplu, care încearcă să facă economii pentru facultatea fiicei mele.

Satish își întinse brațele, prefăcându-se revoltat.

— Crezi că m-am născut cu o linguriță din aur?

¹⁶ Marcă de balsam de buze. (N.t.).

În cea de-a patra săptămână, i-am spus că nu voi fi angajat după ce se termină perioada mea de probă.

— De unde știi?

— Știu.

Fața-i deveni serioasă.

— Ești sigur?

— Mda.

— În acest caz, nu-ți face probleme.

Mă bătu cu mâna pe umăr.

— Uneori, pur și simplu barca se scufundă, prietene.

Am rumegat asta un moment.

— Vrei să zici că mai câștigi și mai și pierzi?

Satish cântări aceste spuse.

— Da, rosti el. Este corect, cu deosebirea că n-am pomenit și de partea cu câștigul.

În cea de-a cincea săptămână petrecută în laborator am descoperit cutia de la Docent. A început cu un e-mail din partea lui Bob, tipul de la expediții, menționând că există unele cutii care s-ar putea să mă intereseze. Cutiile etichetate cu „Fizică”, așteptând pe platforma de încărcare.

Am coborât la primiri și am examinat cutiile. Am căutat o rangă și le-am deschis.

Trei dintre ele nu prezentau niciun interes pentru mine; conțineau numai greutate, balanțe și sticlărie. Însă cea de-a patra era altfel. M-am holbat multă vreme înlăuntrul ei.

Am închis-o la loc și-am bătut capacul cu muchia răngii. M-am dus la biroul lui Bob și-am luat informațiile legate de transport. Cu ani în urmă, o companie pe nume

Ingram fusese achiziționată de Docent, iar acum Docent a fost cumpărată de Hansen. Cutia a stat într-un depozit în tot acest timp.

Am pus să-mi fie adusă cutia în birou. Mai târziu în ziua aceea, am semnat pentru spațiul de laborator — camera 271. Desenam cu markerul pe planșetă când Satish a intrat în biroul meu.

— Ce-i asta? făcu el, arătând spre ceea ce scrisesem.

— E proiectul meu.

— Acum ai un proiect?

— Da.

— Asta-i bine.

Zâmbi și-mi scutură mâna.

— Felicitări, prietene. Cum de s-a întâmplat acest lucru minunat?

— Nu se va schimba nimic. E doar o activitate care să-mi dea ceva de făcut.

— Despre ce-i vorba?

— Ai auzit vreodată de fanta dublă Feynman? l-am întrebat.

— Fizică? Asta nu-i zona mea, dar am auzit de fanta dublă a lui Young.

— Este același lucru, aproape; atât doar că în locul luminii, s-a folosit un flux de electroni.

Am ciocănit în cutia de pe masă.

— Și un detector. Acesta este cheia. Detectorul schimbă totul.

Satish privi spre cutie.

— Detectorul este acolo?

— Da, am găsit cutia astăzi, împreună cu tunul termionic.

— Un tun?

— Un tun termionic. Electronic. Desigur, face parte din încercarea de repetare a experimentului.

— Ai de gând să folosești acest tun?

Am încuviințat din cap.

— Feynman a spus odată: „Reiese că orice altă situație din mecanica cuantică poate fi explicată prin replica: «Îți amintești de cazul experimentului cu două găuri? E același lucru»“.

— De ce faci proiectul ăsta?

— Vreau să văd ce-a văzut și Feynman.

Toamna sosește repede pe Coasta de Est. E un animal diferit aici, unde copacii adoptă culorile spectrului solar, iar vântul are dinți. Pe când eram copil, înainte de mutări și de școlile speciale, am petrecut o seară de toamnă afară, în pădure, în spatele casei bunicilor mei. Stând pe spate, mă holbam în sus, la frunzele care pluteau dincolo de câmpul meu vizual.

Mirosul mi-a amintit-o atât de viu, mirosul toamnei, în timp ce străbăteam parcare. Joy stătea la marginea șoselei, așteptându-și taxiul.

Vântul răbufni, făcând copacii să danseze. Își ridică gulerul ca să se ferească de vânt, fără a fi conștientă de frumusețea autumnală din jurul ei. Pentru o clipă, mi-a fost milă de ea. Să trăiești în Noua Anglie și să nu vezi frunzele.

Am urcat în mașina mea închiriată. Am zăbovit. Niciun taxi nu trecu de porți. Niciun taxi nu străbătea drumul șerpuitor. Eram pe cale să-mi văd de ale mele, dar în ultima clipă am rotit volanul și-am tras pe dreapta.

— E vreo problemă cu comanda ta? am întrebat-o.

— Nu sunt sigură. Cred că da.

— Vrei să te duc acasă?

— Mă descurc.

Făcu o pauză.

— Nu te superi?

— E-n ordine, pe bune.

Urcă în mașină și închise ușa.

— Mulțumesc. E ceva de mers.

— Și-așa n-aveam cine știe ce de făcut.

— La ieșire faci la stânga, zise.

Mă dirijă după opriri. Nu știa numele străzilor, însă număraseră intersecțiile, ghidându-mă pe autostradă, oarba dirijându-l pe orb. Kilometrii se tot duceau.

Boston. Un oraș care n-a uitat de sine. Un oraș în afara timpului. Pietre de pavaj sfărâmate și beton modern. Nume de străzi care există de dinaintea invaziei Tunicilor Roșii¹⁷. Este ușor să te pierzi, să-ți închipui că te-ai rătăcit în vreme ce te strecoari pe străzile de pe dealuri.

Dincolo de marginea orașului, peste tot se află piatră și copaci, pini molateci și foioase pline de culori. Am văzut o hartă cu ochii minții, Cape Cod avântându-se în Atlantic. Cape Cod este o fâșie de pământ poziționată atât de bine pentru a proteja Bostonul, încât pare să fi fost desenată așa. Dacă nu de om, atunci de Dumnezeu. El a vrut un oraș acolo unde se află Bostonul.

Casele, știu, sunt nejustificat de scumpe. Este un loc care sfidează agricultura. Zgârie numai pământul, și-o piatră va sări lovindu-te. Oamenii ridică ziduri din piatră în jurul proprietăților lor ca să aibă un loc unde să pună pietrele.

¹⁷ Redcoats — nume date de americani trupelor engleze. (N.t.)

Am tras pe dreapta la locuința ei. Am condus-o până la ușă, ca și cum ar fi fost o întâlnire. Stând lângă ea, era aproape la fel de înaltă ca mine, poate că avea 1,80m, prea slabă, și eram deja la ușă, ochii ei albaștri și goi se fixară pe ceva foarte departe, până când privi spre mine, *privi și, jur, preț de o clipă părea că mă vedea.*

Apoi privirile-i alunecară dincolo de umărul meu, fixându-se iar asupra unui orizont îndepărtat.

— Stau cu chirie acum, zise ea. Odată ce perioada de probă s-a terminat, probabil că am să cumpăr un apartament aproape de locul de muncă.

— N-am știut că și tu ești nouă la Hansen.

— De fapt, am fost angajată la o săptămână după tine. Sper să și rămân.

— Atunci sunt convins că vei rămâne.

— Poate, rosti ea. Cel puțin, cercetările mele nu costă. Sunt doar eu și urechile mele. Te pot ademini înăuntru la o cafea?

— Ar cam trebui să plec, poate altă dată.

— Înțeleg.

Îmi întinse mâna.

— Atunci rămâne pe altă dată. Mulțumesc pentru drum.

M-am întors să plec, dar vocea ei mă opri pe loc.

— James zicea că ai fost genial.

M-am răsucit.

— Ți-a spus el asta?

— Nu mie. Mă înțeleg cu secretara lui, iar James a vorbit o grămadă despre tine, se pare că de zilele tale din facultate. Dar am o întrebare înainte să pleci. Ceva la care m-am tot gândit.

— E-n ordine.

Își ridică mâna și-mi atinse obrazul.

— De ce sunt tipii geniali întotdeauna atât de terminați?

N-am zis nimic, uitându-mă crunt în ochii aceia. Tăcerea dintre noi se atenuă, deveni atât de subțire încât vedeai prin ea.

— Trebuie să ai grijă, spuse ea. Cu băutura. O simt la tine, în unele dimineți. Dacă eu o simt, la fel fac și alții.

— O să fiu bine.

— Nu. Nu știu cum, dar nu cred că vei fi.

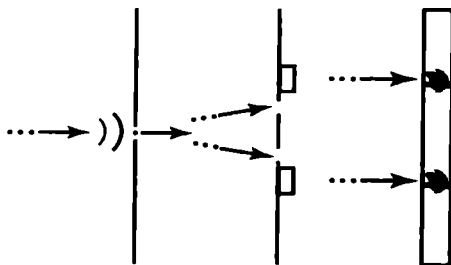
Laboratorul.

Satish stătea în fața diagramei pe care o desenasem pe planșeta mea albă. L-am privit cum o studia.

— Ce-i asta? Întrebă.

— Dualitatea undelor de particule ale luminii.

— Iar liniile acestea?

— Aceasta-i partea de undă, i-am răspuns, arătând spre diagramă. Dirijează un flux de fotoni prin cele două fante și undele creează un tipar pe ecranul fosforescent din spatele celor două fante. Frecvențele undelor duc la

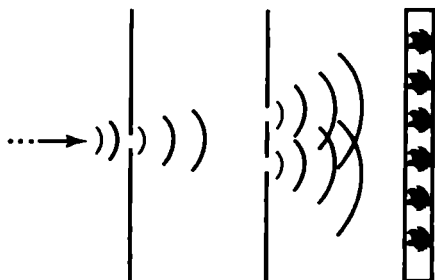
anularea lor reciprocă la anumite intervale, producând un model de interferență. Vezi?

— Da, cred că da.

— Însă dacă pui un detector la cele două fante...

Am început să desenez încă o imagine, chiar sub prima.

— ...atunci totul se schimbă. Când detectoarele sunt poziționate, lumina încetează să se comporte ca o undă și începe să aibă comportamentul unor particule distincte, ca un flux de gloanțe microscopice.

Am continuat:

— Așa că, în locul unui model de interferență, ceea ce obții sunt două concentrări de fosforescență, unde acele gloanțe minuscule lovesc ecranul din spatele celor două fante.

— Da, acum îmi amintesc, zise Satish. Îmi este foarte familiar. Cred că era chiar și un capitol despre asta prin facultate.

— Într-o facultate am *predat* asta. Și-am privit fețele studenților. Cei care-au înțeles la ce mă refeream — care

înțelegeau cu adevărat — întotdeauna păreau tulburați. Puteam citi în expresiile lor durerea de a crede ceva ce nu putea fi adevărat.

— Acesta este un experiment celebru. Ai de gând să-l reproduci?

— Da.

— De ce? Deja a fost reprodus de multe ori; nicio revistă nu va scrie despre asta.

— Știu. Am citit lucrările științifice asupra fenomenului; m-am testat cu el și-am făcut teste cu el. Îl înțeleg din punct de vedere matematic — la naiba, majoritatea cercetărilor mele de dinainte sunt bazate pe presupunerile deduse din acest experiment. Dar nu l-am văzut niciodată cu ochii mei. De asta vreau să-l fac. Să-l văd, în sfârșit.

— Este știință, dădu Satish din umeri. Nu trebuie s-o vezi.

— Ba da, am răspuns. Trebuie. Doar o dată.

Următoarele săptămâni au trecut încețosate. Satish m-a ajutat la proiectul meu, iar eu l-am ajutat cu al lui. Diminețile lucram în laboratorul său. Serile ni le petreceam în camera 271, făcând pregătiri. Problema era placa fosforescentă, apoi alinierea tunului termionic. Într-un fel, Satish și cu mine ne simțeam aproape ca doi parteneri. Și era un simțământ sănătos. După ce lucrasem atât de mult singur, era bine să pot discuta cu cineva.

Ne spuneam tot felul de istorisiri, ca să ne mai treacă timpul. Satish vorbea despre problemele lui. Erau probleme pe care le au, uneori, oamenii de treabă când trăiesc bine. Mi-a povestit cum o ajuta pe fiica lui cu temele de acasă și de cât îl preocupau taxele pentru facultatea ei. Vorbea despre familia lui *de acasă*, pronunțând repede,

de-acasă, deci puteai auzi substantivul corect; și mai vorbea de lanuri și de insecte și muson, despre recoltele distruse.

— O să fie un an prost pentru trestia de zahăr, mi-
zis, de parcă eram fermieri și nu cercetători.

Mi-a vorbit despre sănătatea mamei lui și de anii ei înaintați. A povestit de frații și surorile lui, de nepoatele sale și nepoți; iar eu am ajuns să înțeleg greutatea responsabilității pe care-o simțea. Aplecându-se asupra seriilor de circuite-poți, cu ciocanul de lipit în mână, îmi spuse:

— Vorbesc prea mult, cred că te-ai săturat de vocea mea.

— Nici pe departe.

— Mi-ai fost de mare ajutor în munca mea. Cum aș putea să te răsplătesc, prietene?

— Banii sunt numai buni, i-am răspuns. Prefer bancnotele mari.

Am vrut să-i povestesc de viața mea. Am vrut să-i spun de munca mea la QSR și despre lucrurile învățate, pe care-ai dori să nu le mai știi. Am vrut să-i spun că memoria are gravitație, iar nebunia are culoare; că toate armele au un nume și că este același. Am vrut să-i spun că înțeleg chestia cu tutunul lui; că am fost căsătorit odată, dar că n-a mers; că obișnuiam să vorbesc încet pe lângă mormântul tatălui meu; că a trecut mult timp de când mi-a fost cu adevărat bine.

În loc să-i spun astea, i-am vorbit de experiment. De asta eram în stare. Întotdeauna.

— A început acum jumătate de secol, ca un experiment de idei. Pentru a dovedi caracterul incomplet al mecanicii cuantice. Fizicienii simțeau că mecanica cuantică nu putea explica totul, pentru că matematica își ia

prea multe libertăți cu realitatea. Însă acolo persista acea contradicție tulburătoare, lăsată să fie rezolvată: efectul fotoelectric cerea ca lumina să fie particulă; rezultatele lui Young o defineau ca undă. Desigur, doar mai târziu, după ce tehnologia s-a armonizat cu teoria, s-a dovedit că rezultatele experimentale confirmau calculele. Matematica spune că poți ști fie poziția unui electron, fie impulsul lui, dar niciodată ambele. După cum a ieșit la iveală, matematica nu-i nicidecum metaforică. Matematica este a naibii de serioasă. Nu-și pierde vremea.

Satish dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles.

Mai târziu, lucrând la circuitele-poartă, îmi povesti și el ceva, la rându-i.

— A fost odată un guru care a dus patru prinți într-o pădure. Vâneau păsări.

— Păsări, am repetat.

— Da, iar sus, prin copaci, văd ei una, o pasăre frumoasă, cu penajul viu colorat. Primul prinț spune: „Am să dobor pasărea“ și a scos o săgeată și a trimis-o prin copaci. Dar săgeata a ratat ținta. Apoi cel de-al doilea prinț a încercat s-o doboare, dar și el, la fel, a ratat. Apoi a venit rândul celui de-al treilea prinț. În cele din urmă, cel de-al patrulea prinț a tras sus, între copaci, și, de data aceasta, săgeata a nimerit în plin, iar frumoasa pasăre a căzut moartă. Guru s-a uitat la primii trei prinți și i-a întrebat: „Voi unde ați țintit?“

— Spre pasăre.

— Spre pasăre.

— Spre pasăre.

Guru s-a uitat la cel de-al patrulea prinț.

— Dar tu?

— Spre ochiul păsării.

Odată ce echipamentul a fost pregătit, reglarea lui a rămas ultima problemă de rezolvat. Tunul de electroni trebuia să fie orientat în așa fel încât electronul să treacă prin ambele fante. Echipamentul umplea mare parte a încăperii: un amalgam de electronice, ecrane și cabluri.

Diminețile, în camera de la hotel, vorbeam cu oglinda, făceam promisiuni ochilor reci ca oțelul de arme. Și, printr-un miracol, nu beam.

A trecut o zi, au trecut două. Cele două zile s-au făcut trei, apoi cele trei s-au făcut cinci. Apoi n-am mai băut timp de o săptămână.

Lucrul continua în laborator. Când și ultima piesă de echipament a fost poziționată, m-am dat înapoi și-am examinat întregul aranjament, cu inima bătându-mi puternic în piept, stând la marginea vreunui mărșădevăr universal. Eram pe cale să fiu martorul a ceva ce doar puțini oameni au văzut în întreaga istorie a omenirii.

Când a fost lansată prima sondă în spațiul interstelar, în 1977, avea la bord un disc din aur, cu mesaje codificate. Înregistrarea conține diagrame ale unor structuri chimice și formule matematice. Are și imaginea unui fetus uman, calibrarea unui cerc și o singură pagină din lucrarea lui Newton, *Sistemul lumii*. Conține unități ale sistemului nostru matematic pentru că matematica, ni se spune, este un limbaj universal. Întotdeauna am considerat că discul din aur ar fi trebuit să conțină și o schemă a acestui experiment, dubla fantă a lui Feynman.

Pentru că acest experiment este mai fundamental decât matematica. Este ceea ce trăiește sub pielea matematicii. Vorbește despre realitatea însăși.

Richard Feynman zicea despre experiment: „Are în el inima mecanicii cuantice. Adevărat, conține numai mister“.

Camera 271 era mobilată cu două scaune, o planșetă de scris, o bancă lungă, de laborator, și mai multe mese mari. Am atârnat pânze întunecate pe la geamuri, pentru a bloca lumina. Montajul se întindea pe întreaga lungime a încăperii.

În foliile de oțel au fost tăiate cele două fante, care serveau la divizarea zonelor ansamblului. Ecranul fosforescent a fost fixat într-o cutie mică, dreptunghiulară, în spatele celui de-al doilea set de fante.

James a venit puțin după ora 5.00, chiar înainte să plece acasă.

— Mi s-a spus că ai cerut spațiu de laborator.

— Mda.

Păși în încăpere.

— Ce-i asta? Întrebă, arătând spre echipament.

— Doar vechituri de la Docent. Nimeni nu le mai folosea, așa că m-am gândit să verific dacă mai funcționează.

— Mai exact, ce pui la cale?

— Să reproduc niște rezultate, nimic nou sub soare. Fanta dublă a lui Feynman.

Rămase tăcut un moment.

— E bine să te văd lucrând la ceva, însă nu-i ceva cam depășit?

— Știința de calitate nu-i niciodată depășită.

— Dar ce vrei să dovedești?

— Nimic, am zis, absolut nimic.

În ziua când am efectuat experimentul, vremea se răcise. Vântul răbufnea dinspre ocean, iar Coasta de Est se zgribulea sub frontul de aer rece. M-am apucat de lucru devreme și i-am lăsat lui Satish un bilet pe biroul său.

Ne vedem în laborator la 9.00.

Eric

Nu i-am explicat nimic. Nu i-am mai spus nimic în plus.

Satish a intrat pe ușa camerei 271 cu puțin înainte de ora 9, iar eu am arătat spre buton.

— N-ai vrea să faci tu onorurile?

Am rămas nemișcați în obscuritatea din laborator. Satish studie aparatura întinsă dinaintea sa.

— Să n-ai niciodată încredere în constructorul care nu pășește pe propriul său pod.

Am zâmbit.

— Bine atunci.

Am apăsat pe buton. Mașinăria hurui. Am lăsat-o să funcționeze pentru vreo câteva minute, înainte de a mă duce să verific ecranul. Am deschis capacul și m-am uitat înăuntru. Și-atunci am văzut ceea ce speram să văd. Experimentul produsese pe ecran un model distinct de dungi, un model de interferențe. La fel ca la Young, exact cum spunea interpretarea de la Copenhaga că se va întâmpla. Satish privi peste umărul meu. Mașinăria continua să huruie, adâncind modelul sub ochii noștri.

— Vrei să vezi o scamatorie? am întrebat.

Dădu solemn din cap.

— Lumina este undă, am zis.

Am întins mâna spre detector, am apăsat pe comutatorul „pornit” și, ca din senin, desenul modelului de interferență dispăru.

— Numai dacă cineva privește.

Interpretarea de la Copenhaga postulează acest lucru: observația este necesitatea realității. Nu există nimic până

când nu este observat. Până atunci, există numai probabilitatea undelor. Doar posibilitatea.

Pentru obiectivele experimentului, aceste unde descriu probabilitatea ca o particulă să fie găsită în oricare loc dintre tunul de electroni și ecran. Până când această particulă nu este detectată de vreo conștiință într-un punct specific de-a lungul undeii, ea efectiv apucă toate căile prin spațiu-timp. De aceea, până când o particulă nu este observată trecând printr-o fantă, ea, teoretic, ar putea trece prin ambele, și astfel, le va traversa pe amândouă sub formă de unde de probabilități. Aceste unde interferează unele cu altele într-un mod predictibil și astfel produc tipare vizibile de interferență pe ecranul din spatele fanteilor. Dar dacă particula este detectată de către un observator la ambele fante, nu mai poate să le traverseze pe amândouă; iar dacă nu mai poate trece prin amândouă, nu mai poate produce desenul cu modelul de interferență.

Acest lucru ar putea părea contradictoriu, cu o singură excepție. Și anume, că tiparul de interferență dispare dacă se uită cineva.

Am experimentat iar și iar. Satish verifica detectorul, notând cu grijă prin care fante trecea electronul. Cu detectoarele pornite, aproape jumătate dintre electroni treceau prin fiecare deschizătură și nu se formau tipare de interferență. Am oprit iar detectoarele și, din nou, instantaneu, modelul a apărut pe ecran.

— Cum de știe sistemul? întrebă Satish.

— Cum de știe ce?

— Că detectoarele sunt pornite. Cum știe că poziția electronului a fost notată?

— Ah, întrebarea încuietore.

— Degajă detectoarele vreun fel de interferență electromagnetică?

Am scuturat din cap.

— Și încă n-ai văzut chestia cu adevărat ciudată.

— Cum adică?

— Electronii nu reacționează absolut deloc la detectoare. Reacționează la faptul că, în cele din urmă, vei citi rezultatele afișate de detectoare.

Satish mă privi fără nicio expresie.

— Pornește din nou detectoarele, am zis.

Satish apăsă butonul. Detectoarele bâzâiră ușor. Am lăsat experimentul să continue.

— Este ca înainte, i-am spus. Detectoarele sunt pornite, așa că electronii ar trebui să se comporte ca particule, nu unde; și fără unde nu avem niciun model de interferență, da?

Satish dădu din cap.

— Bine, oprește.

Mașinăria înțepeni în tăcere.

— Iar acum testul-minune, am comentat. Acesta-i cel important. Pe ăsta am vrut să-l văd.

Am apăsă butonul „ștergere” al detectorului, eliminând toate rezultatele.

— Experimentul a fost la fel ca înainte, am zis. Detectoarele au fost pornite în ambele ocazii. Singura diferență a fost că am șters rezultatele fără să le mai examinez. Acum verifică ecranul.

Satish deschise cutia și trase ecranul afară.

Și-atunci am văzut-o. Pe fața lui. Durerea de a crede ceva ce nu poate fi adevărat.

— Un model de interferență, spuse. Cum e posibil?

— Se numește retrocauzalitate. Prin ștergerea rezultatelor

de după derularea experimentului, în primul rând am făcut ca tiparul particulei să nu se fi produs niciodată.

Satish rămase mut vreo cinci secunde pline.

— Este posibil un asemenea lucru?

— Bineînțeles că nu, dar iată. Până când un observator conștient remarcă rezultatele detectorului, detectorul însuși va rămâne parte dintr-un sistem nedeterminat. Detectoarele nu provoacă colapsul funcției de undă; observația conștientă da. Conștiința este ca un reflector gigantic, colapsând realitatea oriunde luminează, iar ceea ce nu-i observat, rămâne o probabilitate. Și nu-i vorba aici numai de fotoni și de electroni. E totul. Întreaga materie. Este o defecțiune a realității. O defecțiune testabilă, repetabilă, a realității.

— Și atunci, asta ai vrut să vezi? făcu Satish.

— Da.

— Este altfel pentru tine acum, că ai văzut?

M-am gândit un moment, cercetându-mi mintea.

— Da, este altfel, am răspuns. Este mult mai rău.

Am derulat experimentul fantelor iar și iar. Rezultatele nu se modificau niciodată. Se potriveau perfect cu rezultatele notate de Feynman cu decenii în urmă. În următoarele două zile, Satish a conectat detectoarele la o imprimantă. Am efectuat testele, iar eu am pornit imprimanta. Am ascultat cum bâzâia și țacănea, tipărind rezultatele.

Satish a cercetat foile cu date, de parcă ar fi vrut să le înțeleagă prin simplul exercițiu al voinței. M-am holbat peste umărul său, o voce în ureche:

— Este ca o lege a naturii rămasă neexplorată, i-am zis. Fizica cuantică, într-o formă de aproximare statistică, o soluție pentru problema de depozitare a realității. Materia

se comportă ca un domeniu al frecvenței. De ce să rezolve câmpurile de date pe care nu le examinează nimeni?

Satish puse foile jos și se frecă la ochi.

— Există unele școli de gândire matematică conform cărora o ordine mai profundă, întretesută, este ascunsă imediat sub suprafața vieții noastre.

— Noi avem și un nume pentru asta, rosti Satish zâmbind. Îi spunem Brahman. Cunoaștem acestea de vreo cinci mii de ani.

— Vreau să încerc ceva, am zis.

Am efectuat testul din nou. Am printat rezultatele, având grijă să nu mă uit la ele. Am oprit echipamentul și-am împăturit ambele pagini în două, băgându-le în plicuri kraft. I-am dat lui Satish plicul cu rezultatele de pe ecran. Eu le-am ținut pe cele ale detectorului.

— Nu m-am uitat încă la afișajele detectorului, i-am spus. Așa că acum, funcția de undă este încă o suprapunere de stări. Chiar dacă rezultatele sunt printate, ele au rămas necitite, așa că fac încă parte dintr-un sistem nedeterminat. Pricepi?

— Da.

— Du-te în camera alăturată. Am să deschid plicul meu peste precis douăzeci de secunde. Peste exact treizeci de secunde, vreau să-l deschizi pe al tău.

Satish ieși. Și iată: locul unde logica are de suferit. M-am împotrivit unui val de frică irațională. Am aprins o lampă Bunsen din apropiere și-am ținut plicul meu deasupra flăcării deschise. Miros de hârtie aprinsă. Cenușă neagră. Un minut mai târziu, Satish a revenit cu plicul deschis.

— Nu te-ai uitat, spuse el.

Îmi întinse foaia lui de hârtie.

— Imediat ce l-am deschis, am știut că nu te-ai uitat.

— Am mințit, i-am zis, luându-i hârtia. Iar tu m-ai prins. Noi doi am reușit să facem primul detector cuantic de minciuni, o unealtă pentru ghicit făcută din lumină.

M-am uitat pe foaie. Modelul de interferență se întindea în benzi întunecate pe suprafața albă.

— Unii matematicieni afirmă că ori nu există un asemenea lucru precum liberul-arbitru, ori lumea întreagă este o simulare. Care afirmație crezi că este adevărată?

— Astea-s variantele noastre?

Am mototolit foaia într-un ghemotoc. Ceva s-a mișcat înlăuntrul meu; ceva s-a frânt, și-am deschis gura să spun ceva, dar ce-a ieșit a fost cu totul diferit față de ce-am vrut.

I-am povestit lui Satish de căderea mea nervoasă și de bătură, de spital. I-am zis de ochii din oglindă și ce mi-am zis mie însumi în acea dimineață. I-am povestit despre butonul neted din oțel, pentru ștergere, pe care mi l-am lipit de cap, despre arătătorul încârligat, pregătit să plătesc pentru tot.

Satish dădea din cap ascultând, iar zâmbetul i s-a șters cu totul de pe față. Când am terminat de vorbit și-a pus mâna pe umărul meu și m-a privit drept în ochi.

— Așadar, de fapt ești țicnit, prietene.

— Au trecut treisprezece zile deja. Treisprezece zile de când n-am băut.

— Asta-i bine?

— Nu, dar este răstimpul cel mai lung de doi ani zile.

Efectuam experimentul. Printam rezultatele.

Dacă ne uitam la cele ale detectorului, ecranul arăta modelul de particule. Dacă nu ne uitam, îl arăta pe cel de interferențe.

Am continuat mare parte a nopții. Mai spre dimineață, stând în semiîntunericul laboratorului, Satish glăsui:

— A fost odată o broască, trăitoare într-o fântână.

Îi priveam chipul în vreme ce depăna povestea.

— Într-o zi, un țăran a coborât o găleată în fântână, iar broasca a fost ridicată la suprafață. A clipit sub soarele strălucitor, văzându-l pentru prima oară. „Tu cine ești?” l-a întrebat ea pe țăran. Acesta era uluit. I-a răspuns: „Păi, eu sunt stăpânul acestei ferme”. „Tu-ți numești lumea fermă?” făcu broasca. „Nu, aceasta nu-i o altă lume, îi zise țăranul. Este aceeași lume.” Broasca a râs de el. „Am înotat în toate colțurile lumii mele. La nord, sud, est, vest. Și-ți spun clar, sunt sigură că este o lume diferită.”

M-am uitat la Satish fără să scot o vorbă.

— Tu și cu mine. Noi doi suntem încă în fântână, zise Satish și închise ochii. Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Nu vrei să bei?

— Nu.

— Sunt curios despre povestea cu pistolul, că te împuști dacă bei...

— Da.

— Nu ai băut în zilele în care-ai spus așa?

— Nu.

Satish se opri, ca și cum și-ar fi cântărit cu grijă cuvintele.

— Atunci de ce nu faci la fel în fiecare zi?

— E simplu, am răspuns. Pentru că atunci aș fi mort.

Mai târziu, după ce Satish a plecat acasă, am făcut experimentul pentru ultima oară. Am pus rezultatele în două plicuri, fără a mă uita la ele. Pe primul plic am scris

„rezultatele detectorului“. Pe cel de-al doilea, „rezultatele de pe ecran“.

M-am dus la hotel. M-am dezbrăcat de haine. Am rămas gol pușcă înaintea oglinzii.

Am pus plicul marcat cu „detector“ pe frunte.

— N-am să mă uit niciodată la asta, am zis. Niciodată, doar dacă mă apuc iar de băut.

M-am holbat în oglindă. M-am uitat la propriii mei ochi cenușii și-am văzut că vorbeam serios.

Am privit spre celălalt plic, cel cu rezultatele de pe ecran. Îmi tremurau mâinile.

Am pus plicul pe birou, m-am holbat la el. Am să mă apuc din nou de băut? Întrebarea conținea o presiune, mă dădeam mare. Acele plicuri aveau răspunsul.

Într-o bună zi, ori am să deschid plicul cu rezultatele detectorului, ori nu.

Înăuntrul celui alt plic era ori un model de interferență, ori nimic. Un da sau nu. Răspunsul se găsea acolo. Era deja acolo.

Am așteptat în biroul lui Satish, până când s-a prezentat dis-de-diminează. Și-a pus servieta pe birou. Mi-a aruncat o privire, s-a uitat la ceas, apoi din nou la mine.

— Ce faci aici? întrebă.

— Te așteptam pe tine.

— De când ești aici?

— De la 4.30.

Aruncă o privire prin jur. M-am lăsat pe speteaza scaunului său, cu degetele împreunate pe după cap. Satish doar mă privea. Era genial. Așteptă.

— Poți să conectezi detectorul la o lumină indicatoare? l-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Poți să-l montezi în așa fel încât lumina să se stingă atunci când detectorul înregistrează un electron în fantă?

— N-ar trebui să fie greu. De ce?

— Vreau să definesc exact sistemul nedeterminat.

Point Machine a urmărit testul. Studie modelul de interferență.

— Te uiți acum la o jumătate din dualitatea luminii benzii de particule, i-am zis.

— Și cum arată cealaltă jumătate?

Am pornit detectoarele. Modelul în benzi se despărți pe ecran în două hălci distincte.

— Așa.

— Aha, făcu Point Machine.

Stând în laboratorul lui Point Machine. Niște broaște înotând.

— Sunt conștiente de lumină, da? am întrebat.

— Au și ele ochi.

— Vreau să spun, sunt conștiente de ea?

— Da, răspund stimulilor vizuali. Sunt vânători. Trebuie să vadă ca să vâneze.

— Dar, mă întreb, conștientizează?

— Ce ai făcut mai înainte de a veni aici?

— Cercetări în fizica cuantică.

— Știu, zise Point Machine. Dar ce-ai făcut?

Am încercat să scap de el.

— Exista o serie de proiecte. Dispozitive fotonice compacte, *transformate Fourier*, rezonanță magnetică nucleară lichidă.

— *Transformate Fourier?*

— Sunt niște ecuații complexe, care pot fi folosite pentru translatarea modelelor vizuale într-un limbaj de undă.

Point Machine mă privi mijindu-și ochii întunecați. Rosti din nou, foarte încet, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt:

— Ce făceai, mai *exact*?

— Computere. Încercam să construim un computer. Procesarea informației cuantice, extinsă până la doisprezece qubiți. Foloseam *transformatele Fourier* pentru a converti informația în unde și înapoi.

— A mers?

— Oarecum. Am ajuns la o stare de douăsprezece coerențe și-am decodificat-o folosind rezonanța magnetică nucleară.

— De ce numai oarecum? Deci, *nu* a mers?

— Nu, a mers, în mod clar a funcționat. Mai ales când era oprit, am zis și m-am uitat la el. Oarecum.

Lui Satish i-au trebuit două zile ca să lege și lumina. Point Machine aduse braștele sâmbătă. Le-am separat pe cele sănătoase de cele bolnave, pe cele sănătoase de monștri.

— Ce-i cu ele? am întrebat.

— Cu cât este sistemul mai complex, cu atât mai multe erori.

Joy se afla prin apropiere, lucrând în laboratorul ei. Auzise glasurile noastre și ieși pe coridor.

— Lucrezi în weekend? o întreabă Satish.

— E mai liniștit, zise Joy. Îmi derulez cele mai sensibile teste atunci când nu-i nimeni pe aici. Dar ce-i cu voi? Acum sunteți parteneri?

— Eric e cel pe cai mari în acest proiect, explică Satish. Ai mei sunt mici.

— La ce lucați acum? Întrebă și îl urmă pe Satish în laborator.

El îmi aruncă o privire, iar eu am dat din cap.

Așa că o lămuri așa cum numai el se pricepea.

— Oh, făcu ea.

Clipi, rămase.

L-am folosit pe Point Machine ca instrument de control.

— O să facem asta în timp real, i-am zis. Nicio înregistrare pe detectoare, doar lumina indicatoare. Când îți spun eu, stai acolo și uită-te după lumină. Dacă se aprinde, înseamnă că detectoarele au recepționat electronul. Ai priceput?

— Da, s-a marcat, rosti Point Machine.

Satish apăsă pe buton. M-am uitat la ecran, modelul de interferență materializându-se sub ochii mei, sub forma unui desen deja familiar, din lumină și umbre.

— Bine, i-am zis lui Point Machine. Acum uită-te în cutie. Spune-mi dacă vezi lumina.

Point Machine aruncă o privire în cutie. Chiar înainte să apuce să vorbească, modelul de interferență dispăru.

— Mda, făcu el. Văd lumina.

Am zâmbit. Simțeam limita dintre cunoscut și necunoscut. O mângâiam. I-am făcut semn lui Satish, iar el acționează comutatorul pentru a opri tunul. M-am întors spre Point Machine.

— Ai colapsat unda de probabilitate uitându-te la lumină, așa că am stabilit o dovadă a principiului.

M-am uitat la toți trei.

— Acum haideți să vedem dacă toți observatorii au fost creați egali.

Point Machine puse o broască în cutie.

Acesta era punctul de răscruce. O căutătură pe furis aruncată în ordinea implicată, locul unde realitatea obiectivă și subiectivă rămâneau nedefinite. I-am făcut semn lui Satish.

— Declanșează tunul.

Apăsă comutatorul și mașinăria începu să huruie. M-am uitat spre ecran. Am închis ochii, simțindu-mi inima bătând în piept. Știam că în interiorul cutiei se aprinsese o lumină de la unul dintre cele două detectoare; știam că broasca o văzuse. Dar când am deschis ochii, modelul de interferență încă se vedea pe ecran. Broasca nu schimbase nimic.

— Din nou, i-am spus lui Satish.

Satish activă iarăși tunul. Iar și iar.

Point Machine se uită la mine.

— Ei bine?

— Este tot un model de interferență. Unda de probabilitate nu s-a prăbușit.

— Și asta ce înseamnă? întrebă Joy.

— Înseamnă că trebuie să încercăm cu o altă broască.

Am încercat cu șase. Niciuna nu a modificat rezultatul.

— Fac parte din sistemul nedeterminat, spuse Satish.

Mă uitam la ecran îndeaproape, iar modelul de interferență dispăru. Eram pe cale să strig, dar când mi-am ridicat privirile l-am văzut pe Point Machine uitându-se în cutie.

— Te-ai uitat, am zis.

— N-am făcut decât să mă asigur că lumina funcționează.

— Puteam să pariez.

Am încercat fiecare broască din laboratorul lui. Apoi au urmat salamandrele.

— Poate că asta-i din cauză că sunt amfibieni, comență el.

— Mda, poate.

— Cum se face că noi afectăm sistemul, dar broaștele și salamandrele nu?

— Poate că-i vorba de ochii noștri, observă Point Machine. Trebuie să fie ceva cu ochii... efecte cuantice în moleculele retinale de rodopsină. Nervii noștri optici prezintă doar informații cuantificate creierului.

— Și de ce-ar conta?

— Pot să încerc și eu? interveni Joy.

Am dat din cap. Am desfășurat din nou experimentul, de data asta cu ochii orbi ai lui Joy ațintiți asupra cutiei. Din nou nimic.

În dimineața următoare, Satish și cu mine ne-am întâlnit cu Point Machine în parcare, înainte de începerea programului. Am urcat toți în mașina mea și ne-am dus la mall.

Am intrat într-un magazin cu animale de companie.

Am cumpărat trei șoareci, un canar, o țestoasă și un pui de Boston-terrier, cam bleg. Vânzătorul se holba la noi.

— Mari iubitori de animale, nu?

Privea bănuitor spre Satish și Point Machine.

— Oh, da, am răspuns. De animăluțe.

Drumul înapoi a decurs în tăcere, punctată numai de câte-un scâncet ocazional al cățelului. Point Machine rupse tăcerea.

— Poate că este necesar un sistem nervos mult mai complex.

— Și de ce-ar conta? zise Satish. Viața-i viață. Realitatea este realitate.

Mi-am încleștat mâinile pe volan.

— Care-i diferența dintre minte și creier?

— E semantică, rosti Point Machine. Nume diferite pentru aceeași idee.

Satish se uită la noi.

— Creierul este mașinăria, spuse el. Mintea este programul.

Peisajul din Massachusetts gonea pe la geamurile mașinii, un versant de deal sfărâmat în dreapta noastră, uriaș, piatră neagră, precum oasele pământului. O fractură în masa terestră. În restul drumului am mers în tăcere.

Înapoi la laborator, am început cu țestoasa. Apoi cu șoarecii, după aceea au urmat canarul, care însă a scăpat, a zburat pentru a se opri pe un fișet cu dosare. Niciunul nu a provocat prăbușirea undei.

Boston-terrierul ne privi cu ochii cruciș.

— Așa ar trebui să arate ochii lui? întrebă Satish. În direcții diferite?

Am pus cățelandrul în cutie.

— Cred că așa-i rasa lor. Dar tot ceea ce contează este să sesizeze lumina. O poate face cu oricare ochi.

Mi-am coborât privirile asupra celui mai bun prieten al omului, companionul nostru de-a lungul mileniilor, și în mine s-a cuibărit o speranță secretă. Acesta-i, mi-am spus. În mod sigur aceasta-i specia, dintre toate. Pentru că cine nu s-a uitat în ochii unui câine și n-a simțit ceva acolo?

Cățelul scâncea în cutie. Satish derulă experimentul. M-am uitat la ecran.

Nimic. Nicio schimbare, de niciun fel.

În seara aceea m-am dus la Joy. A răspuns la sonerie. Aștepta să vorbesc.

— Ziceai ceva de o cafea?

Zâmbi și în clipa următoare am fost sigur că mă văzuse.

Câteva ore mai târziu, în întuneric, i-am spus că venise timpul să plec. Își plimbă palma pe spinarea mea dezgolită.

— Timpul nu există. Doar prezentul. Acum.

Își lipi buzele de pielea mea.

— Și acum.

A doua zi, l-am chemat pe James la laborator.

— Ai făcut vreo descoperire? întrebă el.

— Am făcut toți împreună.

James ne urmări derulând experiența. Se uită în cutie. Prăbuși chiar el funcția de undă. Apoi am pus cățelul în cutie și am făcut din nou experiența. I-am arătat modelul de interferență.

— De ce n-a mers?

— Nu știm.

— Dar care-i diferența?

— Un singur lucru. Observatorul.

— Nu cred că înțeleg.

— Până acum, niciunul dintre animalele pe care le-am testat n-a fost capabil să modifice sistemul cuantic.

Își duse mâna la bărbie. Fruntea i se încreți. Rămase tăcut o bună bucată de vreme, privind ansamblul.

— Fir-aș al naibii, spuse el, în cele din urmă.

— Mda, făcu Point Machine.

Am pășit în față.

— Vrem să mai facem niște teste. Să ne continuăm drumul prin toate încrengăturile, clasele și ordinele... primatele fiind de un interes special, pentru legătura evolutivă cu noi.

Privirile-i fugiră undeva foarte departe.

— Luați cât vă trebuie. Câte funduri vă trebuie.

Rezolvarea problemei a durat zece zile. Am lucrat împreună cu Grădina Zoologică din Boston. Transportul unui număr mare de animale poate deveni un coșmar logistic, așa că s-a decis că ar fi mai ușor să mutăm noi laboratorul. Au fost închiriate dube. Au fost desemnați tehnicieni. Point Machine și-a lăsat propriul său studiu în așteptare și a desemnat un tehnician de laborator să-i hrănească amfibienii în absența lui. Și cercetările lui Satish au intrat în hibernare.

— Dintr-odată, pare mai puțin interesant, spuse el.

James a participat în prima zi de experimente. Am instalat totul într-una din sălile cu exponate noi, aflată în construcție, o încăpere verde, cu tavanul înalt, care într-o bună zi va găzdui muntiaci. Deocamdată va primi cercetători. Satish pregăti partea electronică. Point Machine era omul de legătură cu personalul grădinii zoologice. Am construit o cutie de lemn mai încăpătoare.

Personalul nu părea prea dispus să coopereze, până când directorul lor nu le-a precizat amploarea donației oferite de Hansen în scopuri caritabile. În luna următoare am început experimentul. Am străbătut un traseu printre reprezentanții mai multor tipuri de mamifere:

marsupiale, supraordinul Afrotheria și ultimele două supraviețuitoare dintre monotreme — ornitorincul și echidna. În ziua următoare am testat specii din supraordinele Xenarthra și Laurasiatheria. În cea de-a patra zi, ne-am ocupat de supraordinul Euarchontoglires. Niciunul n-a colapsat funcția de undă; niciunul n-a susținut spotul de lumină. În cea de-a cincea zi am trecut la primate.

Am început cu cele cel mai distanțate de om.

Am testat lemuriienii și maimuțele din Lumea Nouă. Apoi pe cele din Lumea Veche. În cele din urmă, am trecut la maimuțele antropoide. În cea de-a șasea zi, ne-am ocupat de cimpanzei.

— De fapt, sunt două specii, ne-a spus Point Machine. *Pan pansiscus*, numit bonobono, și *Pan troglodytes*, cimpanzeul comun. Sunt atât de asemănători, încât atunci când savanții și-au dat prima dată seama că erau specii diferite, prin anii '30, fuseseră deja amestecați, fără nicio speranță, prin grădinile zoologice.

Personalul aduse înăuntru doi tineri cimpanzei, ținându-i de mâini.

— Însă, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a descoperit o cale de a-i separa din nou, continuă Point Machine. S-a întâmplat la o grădină zoologică de lângă Hellabrun, Germania. Un bombardament a distrus mare parte din oraș, însă grădina a rămas intactă. Când s-au întors îngrijitorii, au descoperit că numai cimpanzeii comuni supraviețuiseră. Bonobonoșii au murit cu toții de frică.

Am testat ambele specii. Mașinăria huruia. Am verificat de două ori rezultatele, apoi le-am verificat și a treia oară, iar modelul de interferență nici nu s-a clintit. Nici

măcar cimpanzeii n-au reușit să provoace colapsul funcției de undă.

— Suntem singuri, am comentat. Cu totul singuri.

Mai târziu, pe parcursul serii, Point Machine mergea în susul și-n josul laboratorului.

— E ca la urmărirea oricărei alte caracteristici, spuse el. Cauți șirul omologic în grupul taxonomic înrudit. Organizezi cladele, cataloghezi sinapomorfiile, identifici grupul străin.

— Și cine-i din grupul străin?

— Cine crezi?

Point Machine se opri din umblat.

— Abilitatea de a provoca colapsarea funcției de undă este, în aparență, o caracteristică derivată care s-a manifestat în speciile noastre la un anumit moment, în ultimele milioane de ani.

— Și înainte de asta? am întrebat.

— Poftim?

— Înainte de asta, Pământul stătea doar pe locul lui, într-o realitate necolapsată? De ce, așteptând să apărem noi?

Scrierea lucrării mi-a luat mai multe zile. I-am trecut pe Satish și Point Machine drept coautori.

SPECIILE ȘI COLAPSUL CUANTIC

AL FUNCȚIEI DE UNDĂ

Eric Argus, Satish Gupta, Mi Chang.

Laboratoarele Hansen, Boston, MA.

REZUMAT

Studii multiple au dezvăluit că starea de bază a sistemelor cuantice este o suprapunere a probabilităților

atât necolapsate, cât și colapsate a funcțiilor de undă. Se știe de multă vreme că observația subiectivă, de către o minte sau conștiință, este o necesitate pentru colapsul funcției de undă. Obiectivul acestui studiu a fost identificarea grupului superior taxonomic capabil de provocarea colapsului funcției de undă prin observație și dezvoltarea arborelui filogenetic pentru a clarifica relațiile dintre aceste înrudiri animale importante. Speciile incapabile de colapsarea funcției de undă pot fi considerate ca parte a unui sistem nedeterminat mai amplu. Studiul a fost efectuat la Grădina Zoologică din Boston, pe mai multe specii de mamifere. Aici relatăm că oamenii sunt singura specie testată care s-a dovedit a fi capabilă să provoace colapsul funcției de undă pe fundalul suprapunerii de stări și că, într-adevăr, această capacitate pare să fie o caracteristică omenească unică. În mod sigur, această abilitate a apărut cândva în ultimele șase milioane de ani, după cel mai recent strămoș comun al oamenilor și al cimpanzeilor.

James citise introducerea. Veni la mine la birou.

— Dar ce înseamnă rezultatele?

— Ele înseamnă tot ce crezi tu că înseamnă.

Lucrurile s-au mișcat destul de repede după aceea. Studiul a fost publicat în *The Journal of Quantum Mechanics*, iar telefonul a început să zbârnâie. Au apărut cereri pentru interviuri, evaluări de lucrări și zeci de laboratoare au început să reproducă experimentele. Ceea ce-a luat-o razna au fost interpretările. M-am ținut departe de interpretări. M-am ținut strict de fapte. Am respins cererile de interviu.

Satish s-a apucat să perfecționeze testul însuși. Se străduia să-l reducă în dimensiuni, să-l miniaturizeze, să-l digitalizeze. Să-l transforme într-un produs. A devenit fanta-dublă Hansen, iar când a terminat avea mărimea unei franzele, cu o lumină indicatoare ușor de urmărit și o intensitate redusă, eficientă. Verde pentru da și roșu pentru nu. Mă întreb dacă știa încă de atunci. Mă întreb dacă nu cumva bănuia la ce-l vor folosi.

— Nu-i vorba despre ceea ce se cunoaște, spunea el. Ci de ceea ce poate fi cunoscut.

Abandonă seria de circuite-poartă. Deasupra stației sale de lucru am găsit un citat lipit de perete, rupt dintr-o carte veche.

Pot animalele să fie superioare speciei de marionete care mănâncă fără nicio plăcere, plâng fără durere, nu doresc nimic, nu știu nimic și doar simulează inteligența?

Thomas Henry Huxley, 1859

Prin primăvară, un medic pe nume Robbins își făcu, printr-o serie de scrisori, cunoscut interesul față de acest proiect. Scrisorile se transformară în apeluri telefonice. Vocile de la capătul firului aparțineau unor avocați, acel gen de avocați proveniți din buzunare adânci. Robbins lucra pentru un consorțiu animat de un interes special în determinarea, odată pentru totdeauna, a momentului când se forma prima oară conștiința pe parcursul dezvoltării fătului uman. Laboratoarele Hansen l-au refuzat imediat, dar până la urmă oferta a crescut la o sumă din șapte cifre.

James veni la mine.

— Te vrea acolo.

— Nu-mi pasă.

— Robbins te-a cerut pe tine în mod expres.

— Mă doare-n cot. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta și n-ai decât să mă pui pe liber dacă vrei.

James afișă un zâmbet obosit.

— Să te pun pe liber? Dacă te-aș concedia, șefii mei m-ar zbura ei pe mine.

Oftă.

— Individul ăsta, Robbins, este un adevărat jeg, știi?

— Da, știu. L-am văzut pe la televizor.

— Dar asta nu înseamnă că n-ar avea dreptate.

— Da, știu și asta.

Hansen a asigurat tehnicienii pentru testare. Cu o săptămână înainte de a se desfășura testele, am primit un telefon. Mă așteptam. Era însuși Robbins.

— Sunteți sigur că nu v-am putea face să veniți?

— Da, cred că nu-i posibil.

— Dacă problema este financiară, vă pot asigura că...

— Nu este.

La capătul firului se lăasă tăcerea.

— Înțeleg, spuse Robbins. În orice caz, am vrut să vă mulțumesc personal. Ați realizat un lucru mareț. Munca dumneavoastră va salva o mulțime de vieți.

Am tăcut.

— Cum ați rezolvat cu mamele?

— Toate sunt voluntare convinse. Femei deosebite. Noi suntem o mare congregație națională și am putut să găsim mai multe voluntare aflate în stadii diferite ale sarcinii, cu toate că nu mă aștept să avem nevoie decât de prima pentru a dovedi momentul formării copilului. Cea

mai recentă dintre mamele noastre se află în doar câteva săptămâni de sarcină.

Mi-am ales cuvintele cu multă grijă.

— Nu vă faceți niciun fel de probleme pentru că-și asumă riscurile?

— Avem la dispoziție un întreg conclav de medici care participă, iar experții au stabilit deja că procedura nu comportă mai multe riscuri decât amniocenteza. Dioda introdusă în lichidul amniotic nu va fi mai groasă decât un ac.

— Un lucru n-am înțeles niciodată... ochii fetușilor sunt închiși.

— Eu prefer cuvântul „bebeluș”, spuse el cu un glas brusc rigid ca o tobă. Pleoapele unui *bebeluș* sunt extrem de subțiri, iar dioda este foarte strălucitoare. Nu avem niciun fel de dubii că vor putea s-o sesizeze. Apoi nu trebuie decât să observăm colapsul funcției de undă și vom avea, în sfârșit, dovada necesară pentru schimbarea legii și stoparea acestei plăgi a avorturilor, care a cuprins întreaga țară.

Am pus telefonul jos. L-am privit. Plaga avorturilor. N-am avut niciodată încredere în oameni care cred că ei dețin toate răspunsurile. Fanatismul, indiferent de direcție, mi s-a părut întotdeauna periculos. Am ridicat din nou receptorul.

— Crezi că-i atât de simplu?

— Da. Când devine o ființă umană o ființă umană? Întotdeauna a existat această problemă, nu? Acum vom putea, în sfârșit, să dovedim că avortul este o crimă și cine ne-ar mai putea contrazice? Simt că nu-ți prea place de mine.

— Îmi place de tine, nicio problemă. Dar este o vorbă din bătrâni: să nu te încrezi niciodată într-un om cu o singură carte.

— O carte este tot ceea ce are nevoie un om, dacă este cea potrivită.

— Te-ai gândit la ce veți face dacă nu aveți dreptate?

— Ce vrei să spui?

— Ce-ar fi dacă colapsul funcției de undă nu se întâmplă decât în luna a noua? Sau în momentul magic al nașterii? Vă veți răzgândi?

— Asta nu se va întâmpla.

— Poate. Dar cred că vom afla acum, nu?

În noaptea de dinaintea experimentului, l-am sunat pe Point Machine. Eram la faza când ori sunam, ori mă apucam de băut. Și nu voiam să beau, pentru că știam că dacă mă puneam iar pe tras la măsea, fie și o singură înghițitură, n-am să mă mai opresc. Niciodată.

Răspunse la cel de-al cincilea apel. O voce de pe altă lume.

— Ce se va întâmpla mâine? am întrebat.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Destul de îndelungată ca să mă întreb dacă mă auzise.

— Nu-i sigur, zise el.

Glasul de la capătul celălalt al firului era răgușit și obosit. Era vocea cuiva care nu dormise prea bine.

— Ontogeneza reflectă filogenia. Examinează gestația în primele faze și avem branhiile, o coadă. Rădăcinile întregului regn animal. Urci pe arborele filogeniei pe măsură ce fetusul se dezvoltă și caracteristicile cele mai noi apar la urmă. Ceea ce caută Robbins se află doar în oameni, așa că instinctul meu îmi spune că greșește și are loc mult prea târziu. Foarte târziu.

— Crezi că așa funcționează?

— Nu am nicio idee cum funcționează.

Ziua experimentului veni și se duse.

Primul indiciu că n-a mers bine ceva a luat forma tăcerii. Tăcere din partea grupului lui Robbins. Tăcerea mass-mediei. Nicio urmă de conferințe de presă. Niciun interviu televizat. Doar tăcere.

Zilele s-au transformat în săptămâni.

În cele din urmă, a fost emis un comunicat lapidar din partea grupului, care definea rezultatele drept neconcludente. Robbins a apărut peste câteva zile, spunând sec că mecanismul testelor a suferit o defecțiune.

Desigur, adevărul era ceva mai straniu. Și, desigur, și asta a venit prea târziu.

Adevărul era că unii dintre feteși *au trecut* testul. Așa cum sperase Robbins. Unii dintre ei au declanșat colapsul funcției de undă, însă alții nu. Iar vârsta fetușilor nu avea nimic în comun cu asta.

Două luni mai târziu, am primit un telefon în miez de noapte.

— Am găsit unul la New York.

Era Satish.

— Poftim?

M-am frecat la ochi, încercând să pricep ce spunea.

— Un puști. Are nouă ani. N-a provocat colapsul funcției de undă.

— Și care-i problema cu el?

— Nicio problemă. E normal. Vedere normală, nivel de inteligență normal. Am avut o discuție cu el. L-am testat de cinci ori, însă modelul de interferență nu s-a clintit din loc.

— Ce s-a întâmplat când i-ați zis?

— Nu i-am spus. A rămas acolo, holbându-se la noi.

— Holbându-se?

— Era ca și cum ar fi știut deja. Ca și cum a știut tot timpul că nu va funcționa.

Vara s-a prefăcut în toamnă. Testările au continuat.

Satish s-a deplasat prin țară, căutând acea secțiune transversală perfectă, care-i scăpa, și un eșantion suficient pentru distribuția chi pătrat. A adunat date, a trimis copii înapoi, prin fax, la laborator, pentru a fi puse la păstrare.

În cele din urmă, a ieșit la iveală că erau foarte mulți oameni care nu puteau provoca colapsul funcției de undă; un procent consistent al populației, oameni care arătau ca noi și se purtau ca noi, însă le lipsea această calitate fundamentală a omenirii. Cu toate că Satish a avut grijă să nu folosească termenul de „suflet”, l-am auzit în pauzele dintre cuvintele rostite de el în timpul telefoanelor sale din miez de noapte. L-am auzit toți în lucrurile pe care nu le-a spus.

Mi l-am imaginat la capătul firului, stând într-o cameră întunecoasă de hotel, chinându-se cu o insomnie tot mai grea, luptându-se cu singurătatea tot mai amplă a ceea ce făcea.

Point Machine și-a căutat alinarea în construirea unei filogeneze elaborate, retrăgându-se prin cladograme. Însă nu și-a găsit alinarea acolo.

— Nu există nicio curbă de distribuție a frecvenței, mi-a zis. Niciun epicentru geografic, niciun dezechilibru între populațiile etnice, nimic de care să mă agăț.

Se concentrează asupra datelor de la Satish, căutând un tipar care să facă lumină în asta.

— Este aproape la voia întâmplării. Nu acționează ca o caracteristică.

— Atunci poate că nici nu este.

Clătină din cap.

— Atunci cine-s ei, niște decoruri goale? Personaje neimplicate, dintr-un sistem nedeterminat? Parte a jocului?

Satish avea propriile sale idei.

— De ce nu-i niciunul dintre savanți? l-am întrebat într-o noapte. Dacă totul este întâmplător, de ce niciunul dintre noi?

— Dacă ar face parte dintr-un sistem nedeterminat, de ce-au devenit savanți?

— Cum adică?

— Este ca o construcție virtuală, zise Satish. Scrii codul, o serie de algoritmi de răspuns. Îi încarci și le dai drumul.

— Asta-i o nebunie.

— Nu eu am făcut regulile.

— Iar ei măcar știu pentru ce-i testezi, când privesc luminița aceea? Știu ei că sunt mai altfel?

— Unul dintre ei.

Rămase tăcut un moment.

— Unul dintre ei știa.

Apoi, câteva zile mai târziu, telefonul final. Era din Denver. Ultima oară când am vorbit cu el.

— Nu cred că ar trebui să facem asta, rosti el, glasul fiindu-i ciudat de răgușit.

M-am frecat la ochi, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu cred că ar trebui să facem acest gen de experimente. Fisura din realitate, de care vorbeai tu... Nu cred că era de dorit să o folosim în acest fel. Să facem un experiment.

— Despre ce tot vorbești?

— M-am întâlnit din nou cu puștiul. Băiatul din New York.

Și cu asta închise.

Satish a dispărut, zece zile mai târziu, împreună cu cutiuța lui specială. A coborât din avion la Boston, însă n-a mai ajuns niciodată acasă. Eram în laborator când am primit un telefon de la nevastă-sa.

— Nu, am zis. De zile întregi. Da, am să sun imediat ce aud ceva, am adăugat.

Plângea la telefon.

— Sunt convins că-i bine, am mințit.

Când am închis, mi-am luat haina și m-am îndreptat spre ușă. Am cumpărat o jumătate de votcă și m-am dus la hotel.

Mă holbam în oglindă.

Ochii cenușii ca norii de furtună, cenușii ca oțelul armei.

Am desfăcut capacul sticlei și-am adulmecat tăria. Prin pereții subțiri se auzea muzică, o voce de femeie, moale și melodioasă. Mi-am imaginat viața mea altfel. Mi-am închipuit că m-aș putea opri aici. Să nu iau prima înghițitură.

Îmi tremurau mâinile.

Prima înghițitură îmi umplu ochii de lacrimi. Apoi am ridicat sticla și-am sorbit vârtos. Am încercat să forțez o viziune. Am încercat să mi-l închipui pe Satish fericit și bine, într-un bar pe undeva, muncindu-se cu o bețivăneală care dura de trei zile, însă imaginea n-a venit. Asta eram eu, nu Satish. Satish nu bea. Am încercat să mi-l imaginez întorcându-se acasă. Nici asta n-am fost în stare s-o văd.

Știu ei că sunt mai altfel? îl întrebasesm.

Unul dintre ei, spusese. Unul dintre ei știa.

Când sticla s-a golit pe jumătate, m-am dus la birou și-am scos plicul marcat cu „rezultatele de pe ecran“. Apoi m-am uitat la pistol. Mi-am imaginat ce-ar putea face cu o țească un glonț de nouă milimetri: ar căsca-o larg și adânc. Ar scoate la iveală locurile unde rezidă sinele, l-ar expune la aer, unde s-ar evapora precum azotul lichid, sfârâind, evaporându-se, dispărând. Un pistol poate fi multe lucruri, inclusiv un vehicul pentru reîntoarcerea la ordinea întrețesută. Visul din vis.

Cu cât e mai complex un sistem, cu atât mai mult dă erori. Point Machine spusese asta.

Iar lucrurile merg rău. Lumina aceea. Mici motoare ale colapsului funcției de undă. Oamenii nu pot vedea niciodată realitatea așa cum este: o observăm și există. Dar dacă ai putea controla acea lumină, s-o dilatezi ca pe o pupilă, să te holbezi adânc în ordinea întrețesută. Ce-ai vedea atunci? Ce-ar fi dacă ai putea să te streкори între planurile obiectivului și subiectivului? Ce-ar fi atunci? Poate că au fost dintotdeauna astfel de oameni. Erori. Oameni care umblă printre noi, dar nu sunt noi. Doar acum a apărut un test care-i deosebește.

Și poate că nu vor să fie găsiți.

Am tras foaia de hârtie din plic. Am despăturit-o și-am întins-o pe masă, netezind-o. M-am uitat la rezultate și astfel am colapsat, în sfârșit, unda probabilității experimentului desfășurat de mine cu multe luni în urmă. Cu toate că rezultatele au fost acolo tot timpul.

M-am holbat la ceea ce se afla pe hârtie, o serie de cercelete semi-umbrate, un tipar de-acum familiar de lumină și întuneric.

În ultimii cinci ani, Ted Kosmatka a publicat peste o duzină de proze în *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și *Subterranean*. Textele i-au fost retipărite în șapte antologii *The Year's Best*, serializate radiofonic, puse în scenă și traduse în rusă, ebraică, poloneză și cehă.

Ted s-a născut în statul Indiana, nu departe de Lacul Michigan. A studiat biologia la Indiana University și după aceea a trecut prin una dintre acele succesiuni nebunești de locuri de muncă ce par atât de frecvente la scriitori. Printre altele, a fost paznic la grădina zoologică, tehnician chimist și muncitor în laminor. Mai recent a lucrat într-un laborator de cercetări unde a răspuns de microscopul electronic. A părăsit laboratorul în 2009 ca să se angajeze ca scenarist pentru o companie de jocuri video. În prezent locuiește cu familia sa în Pacific Northwest.

Traducerea: Silviu Genescu

AMINTIREA VÂNTULUI

Rachel Swirsky

*DIN PARTEA AUTORULUI: În primăvara anului 2006, am participat la o reprezentație cu **Ifigenia în Aulis** de Euripide, la San Jose Repertory Theatre. A fost premiera americană a adaptării lui Don Taylor, cu San Francisco Dance Brigade în rolul corului grec. A fost o producție excepțională, inteligentă și intensă, cu actori superbi. Eram familiarizată cu mitul grec original, care oferă baza piesei. După ce Paris o răpește pe Elena, oștenii se adună în portul Aulis sub conducerea regelui Agamemnon, pregătindu-se de războiul împotriva Troiei. Însă ei nu pot părăsi portul... deoarece nu suflă vântul. Preotul Calchas îl anunță pe Agamemnon că zeița Artemis îi va lăsa să plece numai dacă el își va sacrifica fiica, pe Ifigenia. Și Agamemnon o sacrifică.*

M-am simțit întotdeauna ușor iritată de ceea ce mi s-a părut interpretarea tradițională a mitului, potrivit căreia Agamemnon este personajul tragic. Adaptarea lui Taylor a deplasat-o pe Clitemnestra în rolul principal, imaginând tragedia din punctul ei de vedere, deoarece nu-l poate opri pe Agamemnon s-o ucidă pe fiica lor (o interpretare ce câștigă încărcătură emoțională când ne amintim că ulterior ea îl va ucide pentru a se răzbuna, și este omorâtă de fiul lor, Oreste).

Deși deplasarea perspectivei propusă de Taylor a creat un mod nou și interesant de examinare a mitului — și i-a îngăduit să comenteze asupra politicii războiului —, mie mi s-a părut nesatisfăcător. Mitul original era despre Agamemnon. Reinterpretarea era despre Clitemnestra. Ce se întâmpla cu Ifigenia? Cu certitudine, povestea vieții ei trebuia să fie relatată de ea însăși, nu de altcineva.

Așa încât am încercat să mi-o imaginez.

Dintr-un anumit punct de vedere, Ifigenia este un personaj principal inadecvat. Are puteri minime. Este tânără și captivă,

tristă, pasivă și condamnată la moarte. Pare mult mai ușor să scrii despre Agamemnon, care putea anula sacrificiul, sau despre Clitemnestra, care va avea în cele din urmă puterea de a se răzbuna. Însă uneori noi suntem cei captivi. Uneori noi suntem cei care nu ne putem schimba destinul. Istoriile acelea sunt de asemenea importante.

După ce Elena și iubitul ei, Paris, au fugit în Troia, soțul ei, regele Menelaus, și-a chemat aliații la război. Sub conducerea regelui Agamemnon, aliații s-au întâlnit în portul Aulis. S-au pregătit să navigheze spre Troia, dar n-au putut pleca fiindcă nu sufla vântul.

Regii Agamemnon, Menelaus și Odiseu s-au sfătuit cu Calchas, un preot al lui Artemis, care le-a dezvăluit că zeița mâniașă le împiedica plecarea. Regii l-au întrebat pe Calchas cum ar putea-o convinge pe Artemis să le ofere vânt. El a răspuns că s-ar îndupleca numai după ce regele Agamemnon o va aduce pe fiica sa cea mai mare, Ifigenia, la Aulis și i-o va sacrifica zeiței.

Am început să mă transform în vânt în clipa în care m-ai promis lui Artemis.

Înainte de a mă trezi am pierdut mirosul de ulei rânced și nuanța de verde care colorează frunzele tinere. Au fugit de la mine și au devenit adierile blânde care mai târziu se vor întrețese în forța suflării mele. Între prima și a doua clipire a genelor mele am pierdut și behăitul caprelor conduse la măcelar, și asprimea lânii pe vârfurile bătătorite ale degetelor, și parfumul smochinelor fierte în vin de miere.

În jurul meu, celelalte fete din palat dormeau agitat, mișcându-se și mormăind în arșița uscată a verii. M-am ridicat clătinându-mă în picioare și am alergat pe coridor, pașii atingându-mi ușor lutul pictat, răcoros. În timp ce

mergeam nu am mai simțit nici podeaua. Parcă nu stăteam pe nimic.

Am uitat drumul spre camerele mamei mele. În schimb m-am hotărât să-l vizitez pe Oreste. Am uitat cum să-l găsesc și pe el. Am parcurs coridoare luminoase, căutând. Un servitor m-a văzut, a trezit un sclav, care a trezit o sclavă, care s-a ridicat și s-a apropiat de mine cu ochii tulburi, murmurând:

— Ce e, doamnă Ifigenia? Ce dorești?

Nu am avut răspuns.

Nu am răspunsuri nici pentru tine, tată.

Îmi imaginez ce ai făcut în acea noapte în care eu mă plimbam pe coridoarele palatului, cu simțurile dispărând ca stelele care se sting pe cerul nopții. Tu prezidai consiliul de război din Aulis. Mi te imaginez cu sceptrul regal apăsând greu în mâinile tale — lemn greu, povară grea.

Calchas, preot al lui Artemis, plecat în fața ta și a celorlalți regi.

— M-am rugat mult și din suflet, a spus. Zeița e supărată pe tine, Agamemnon. Nu va permite vântului să-ți ducă vasele la Troia decât după ce ai făcut jertfe.

Îmi imaginez cum ai început să simți sceptrul tot mai greu în mâini. Te-ai uitat la fratele tău Menelaus și la vicleanul Odiseu. Amândoi te-au privit cu chipuri reci, lipsite de expresie. Ei voiau război. Tu deveniseși un obstacol în fața dorințelor lor.

— Cu ce am greșit? l-ai întrebat pe Calchas. Ce vrea zeița?

Preotul a zâmbit.

Ce ar vrea o zeiță? Ce altceva decât sânge virgin pe altarul ei? Viața unei fiice pentru vântul care ți-ar permite

să lansezi o flotă capabilă să ucidă mii. Un copil pentru un război.

Odiseu și Menelaus te-au fixat cu priviri lacome. Pofta lor pentru luptă le suga sufletul din ochi așa cum foamea suga obrajii unui om. Amenințări implicite scăpărau la lumina torțelor. Fă așa cum spune preotul, altfel vom lua trupele pe care le-am adunat ca să luptăm cu Troia și vom ataca în schimb Micene. Sacrifică-ți fiica sau sacrifică-ți regatul.

Menelaus a luat o amforă cu vin roșu bogat și a turnat câte o cupă pentru fiecare dintre voi. Un toast; un legământ. Menelaus a băut repede, picăturile roșii picurând ca sângele prin desişul bărbii sale. Odiseu l-a savurat cu sorbituri lente, languroase, cu ochii lui şireţi atenţi la faţa ta.

Ai ținut ridicat rhytonul de aur la lungimea brațului, fixând roșeața întunecată ca sângele meu condamnat. Nu pot decât să-mi imaginez ce simțai. Poate începeai să eziți. Poate te gândeai la ochii mei ridicați spre tine, la nunta pe care nu o voi mai avea niciodată, la copiii pe care nu-i voi naște. Dar orice gânduri mi-aș imagina eu în mintea ta, nu cunosc decât adevărul acțiunilor tale. Nu ai izbit cu scep-trul de genunchi și nu ai aruncat jumătățile. Nu i-ai strigat lui Menelaus că nu are dreptul să-ți ceară să sacrifici viața fiicei tale când el nu ar sacrifica nici măcar plăcerea unei târfe necredincioase care îi pângărise patul marital. Nu i-ai râs în față lui Calchas și nu i-ai spus să ceară altceva.

Ai strâns în mâini scep-trul și ai înghițit vinul.

Am pierdut atât de mult. Cuvinte. Amintiri. Percepții. Abia acum, în acest purgatoriu care ar putea foarte bine să fie moartea (dacă în realitate nu este), am început să-mi revin.

Toate cu mâna ta, tată. Toate prin voința ta. Tu și zeița m-ați dispersat, dar eu nu o să vă las să uitați.

Următorul lucru de care am fost conștientă au fost mâinile mamei mele, Clitemnestra, ținându-mă ferm și insistent. Avea fața aproape de a mea, cu sprâncenele încordate de îngrijorare.

Ea și sclavele ei mă găsiseră ghemuită lângă o pictură murală reprezentând copii jucându-se într-o curte, cu mâinile întinse spre cea mai mică siluetă pe care, în insensibilitatea mea, o luasem drept Oreste. Sclavele mă priveau ciudat și făceau semne care să le apere de nebunie.

— Trebuie să fi fost un vis, am încercat să scuz ciudătenia care se lipise de pielea mea.

— O să consultăm un preot, a zis ea și mi-a pus mâna pe umăr. Poți să te ridici? Am vești.

Am făcut un pas mic. Piciorul a căzut moale pe podeaua pe care nu o mai simțeam.

— Bine. O să ai nevoie de sănătate.

M-a mângâiat pe obraz și m-a privit cu un sentimentalism straniu, ochii plimbându-i-se pe suprafețele chipului meu de parcă ar fi încercat să mă picteze în memorie.

— Ce e? am întrebat.

— Îmi pare rău. Voiam doar să mă uit la tine, a zis și și-a retras degetele. Tatăl tău ne-a chemat la Aulis. Ahile te vrea de soție!

Cuvântul soție îl cunoșteam, dar Aulis? Ahile?

— Cine?

— Ahile! Plecăm spre Aulis azi după-amiază.

Am privit în adâncurile familiare ale ochilor mamei. Pupilele îi erau întunecate ca apa neluminată, iar irisul

dispăruse. Nu erau colorați; nu erau nici albi. Nu erau nicicum.

Verzi, mi-am amintit scurt, ochii mamei sunt verzi ca frunzele tinere. Dar când am încercat să urmez gândul, nu mi-am mai putut aminti ce înseamnă *verde*.

— Unde mergem?

— O să te măriți, draga mea. Toate se schimbă dintr-odată, nu-i așa? Într-o zi fiica ta e o fetiță, în următoarea e femeie. Într-o zi familia e împreună, în următoarea e război și toată lumea pleacă. Dar așa e viața. Există statornicie și există schimbare, și pe urmă, până să-ți dai seama de următoarea perioadă de statornicie, s-a și terminat, și tot ce poți să faci e să încerci să ți-o amintești. O să înțelegi ce vreau să spun. Ești atât de tânără. Însă o să te măriți. Deci nu ești chiar atât de tânără, nu-i așa?

— Cine e Ahile?

Dar mama îmi dăduse deja drumul mâinilor și începuse să se plimbe prin cameră. Era împărțită între bucurie și agitația în legătură cu iminentele pregătiri și nu-i mai rămăsese nicio parte și pentru mine. Dădea porunci sclavelor ei. Împachetează asta. Ia alea. Pregătește. Curăță. Lustruiește. Sclavele ciripeau ca un stol de păsări, gătindu-se sub supravegherea ei.

Nu fusesem tocmai uitată; o fată singuratică fusese desemnată să mă pregătească pentru călătorie. S-a apropiat cu mâinile încărcate de podoabe de nuntă.

— O să te măriți cu un erou, a zis. Nu-i minunat?

Am simțit o ușoară presiune pe scalp. Începuse să-mi împletească ceva în păr. Am întins mâna să pipăi ce anume. Ea s-a oprit o clipă și m-a lăsat să iau una dintre podoabe.

Am ținut în palmă obiectul roșu cu alb. Era delicat asamblat, cu șnururi moi, curbate așezate în jurul unui

centru de culoare închisă. Un miros dulce, sfărâmicios umplu aerul.

— Miroase, am spus.

— Miroase *frumos*, a aprobat sclava, luându-mi ușor obiectul din mână.

Am închis ochii și am căutat numele parfumului dulceag în timp ce ea împletea roșu cu alb în cununa mea de mireasă.

Odată, pe când eram încă un copil cu scalpul ras și coadă de cal, ai venit noaptea în camera în care dormeam. Lumina palidă a lunii a căzut pe fața și mâinile tale când te-ai aplecat peste patul meu, pe chipul tău pal ca o umbră sub galbenul coifului cu colți de mistreț. Lumina torțelor sclipea pe pielea fiartă a pieptarului și fustei.

Copil fiind, te priveam din când în când de la balcoanele superioare cum conduceai trupele, dar niciodată înainte nu mai fusesem atât de aproape de tine îmbrăcat în piele și bronz. În fața mea stătea tatăl meu eroul, tatăl meu regele, latura ta care părea atât de diferită de omul care se așeza epuizat la masă fără să mănânce nimic în timp ce mama încerca să te ispitească cu bucăți de brânză și carne de oaie, ca și cum ai fi fost un muncitor care făcea o muncă grea. Stăteai acolo, transformat în personajul pe care îl cunoșteam din vorbe și vise cu ochii deschiși. Părea imposibil ca tu să fii atât de aproape de mine, încât să simt mirosul măslinelor în răsuflarea ta și să aud zăngănitul spadei pe coapsă.

— Am avut brusc dorința să-mi văd fiica, ai spus, fără să te ostenești să vorbești în șoaptă.

Celelalte fete s-au trezit auzindu-ți vocea, mârâind somnoroase și întorcându-se să ne privească. M-am

simțit mândră. Voiam ca ele să te vadă, să mă vadă pe mine, să ne vadă împreună. Îmi reamintea că eu sunt Ifigenia, fiica lui Agamemnon și a Clitemnestrei, nepoata Elenei, descendentă din zei și eroi.

Cât de ușor e să fii ceva, dar să n-o simți. Măreția alunecă în banalitatea țesutului, a scosului sâmburilor din măslina, a statului închisă în megaron în timpul furtunilor, ascultând răpăitul ploii pe piatră.

— Scoală-te, ai zis. Vreau să-ți arăt ceva.

Mi-am încins roba și te-am urmat afară din cameră și în jos pe scările pline de ecouri până la nivelul de jos. Luciri de focuri se ghiceau prin ușile care duceau în megaron. Servitorii care îngrijeau de focuri în timpul nopții stăteau de vorbă, râsetele lor țâșnind ca șuieratul și cenușa flăcărilor.

M-ai condus afară. Am ezitat în prag. Păraseam rar zidurile palatului și niciodată nu ieșisem noaptea. Însă tu ai pășit afară întorcându-te doar atât cât să fii sigur că te urmez. Ți-a trecut vreodată prin minte că o fiică ar putea ezita să urmeze capriciile tatălui ei? Te-ai gândit vreodată că o fată ar putea, din când în când, să aibă dorințe care să-i depășească simțul datoriei?

Dar ai avut dreptate. Te-am urmat prin porticul unde stăteai, înalt și solemn, în armura ta.

Am coborât treptele de piatră și am ajuns în cele din urmă sub cerul liber. O lună strălucitoare, enigmatică, atârna peste stâncile peisajului pietros, vopsindu-l în lumină pală. Lunile păpădiilor fragile înfloreau din loc în loc printre colții de calcar, copiind luna mai mare de deasupra. Aerul mirosea a umezeală și plante care înfloresc noaptea. A țipat un șoim. Din altă parte s-a auzit scheunatul de răspuns al unei vulpi.

Izul sudorii tale plutea în adierea nopții, amestecat cu cel de păr de cal și balegă. Amestecul de mirosuri era în același timp respingător și chinuitor. Atunci când vizitai apartamentele femeilor, era întotdeauna după ce evenimentele se încheiaseră, când sudoarea se evaporase sau fusese spălată. Dintr-odată, lucrurile erau proaspete și noi. Mă aduseseseși în mijlocul lor.

Am ajuns în locul unde râul taie piatra. Ai început să alergi. În fața noastră se auzeau voci dintr-un crâng,acompaniate de zăngănitul metalului pe metal. Am luat-o la fugă în spatele tău, împiedicându-mă de pietrele care ieșeau din iarbă. Ne-am îndreptat spre copaci. O ceață joasă se aduna deasupra pământului, luminată de sus de razele albe schimbătoare ale lunii. Ramuri de cedru cu ace străpungeau vălul.

Am rămas în urmă, gâfâind tot mai greu. Pașii tăi au strivit frunzele când ai pătruns în crâng. Te-am urmat, apăsând cu o mână durerea acută din lateral.

Te-ai întors când mă aflam la câțiva pași în spatele tău.

— Dacă n-ai mai putut, de ce nu mi-ai spus? m-ai întrebat în timp ce eu mă chinuiam să parcurg ultimii pași.

M-am sprijinit de un cedru ca să-mi iau din greutatea de pe picioarele tremurătoare.

În fața noastră, oamenii tăi stăteau în păduri-cea deasă, învăluiți în ceață. Purtau platoșe de bronz și apărători pentru picioare care păreau groase și prin ceață apăreau ca niște trunchiuri de copaci întunecate. Săbiile ieșeau din albul mat când se mișcau, metal lovind metalul atunci când lamele se găseau una pe alta. Soldații păreau un șir fantomatic de membre dispartate și

armuri care sclipeau în razele lunii, apoi dispăreau în neant.

Latul unei spade a izbit platoșa unui bărbat cu un sunet ca de tunet. M-am crispat. Lacrimi de teamă mi-au umplut ochii. M-am simțit vulnerabilă sub imensitatea unui cer atât de diferit de tavanele sub care trăisem cea mai mare parte din viața mea.

Tu mă priveai, cu ochii atenți la chipul meu și nu la minunea din fața noastră.

— L-am cerut hequetailor¹⁸ să ducă oamenii la antrenament. Urcă ceața și, uite! trebuia să arăt cuiva.

Am încercat să-ți dau ceea ce voiai.

— E minunat.

Glasul îmi tremura de o frică asemănătoare cu încântarea.

— Am o idee, ai zis, cu un zâmbet șiret cuibărit în barbă.

Ai scotocit foșnind și trosnind printre frunzele căzute până ai găsit o ramură de lungimea brațului meu. Ai cântărit-o în palmă și ai balansat-o experimental.

— Încearcă asta, ai spus întinzându-mi ramura.

Ezitant, am pus palma pe coaja de copac.

— Haide, ai zis și ai indicat nerăbdător spre oamenii tăi care se luptau prin ceață. Prefă-te că ești un războinic.

Am fluturat ramura înainte și înapoi, cum îmi imaginaam că își mânuiesc ei săbiile. Vibra în mâna mea.

— Oprește-te, ai poruncit.

Ai smuls o pădădie din pământ și ai așezat-o pe un buștean prăbușit.

— Uite, lovește asta. O singură mișcare puternică, lină.

¹⁸ Nobil de la curte. (N.t.)

Păpădia era o lună argintie fragilă. Am smucit ramura în sus. Greutatea ei m-a răsturnat pe spate. M-am împiedicat de o piatră.

Ai luat creanga.

— Nu. Uite așa.

Cât de mult mi-a plăcut mișcarea suplă a brațului tău prin aer: forța umerilor, scârțâitul pielii fierte mișcându-se odată cu trupul. M-am străduit să memorez arcurile și pașii tăi, dar când mi-ai înapoiat ramura mi-am simțit degetele amorțite și nepotrivite în jurul lemnului. Am lovit în frunze și în picioarele tale până când o balansare accidentală m-a dezechilibrat. Piciorul mi-a căzut peste mica lună a păpădiei. A murit cu un zgomot umed.

Petalele rănite zăceau strivite pe lemn, eliberând miros de pământ ud. Ai luat creanga din mâna mea și ai aruncat-o într-o parte.

— E bine că te-ai născut fată, ai spus trăgându-mă jucăuș de coadă.

Așa a fost, să știi. Nu mi-a părut niciodată rău. Ceea ce regret cel mai mult sunt copiii pe care nu-i voi avea. Înainte de a mă promite lui Artemis mi-i imaginam: băieți puternici și fete cu părul întunecat și ochi albaștri, capabile să-i trezească și lui Zeus dorința. Unul după altul, fiecare copil născut în gând a dispărut în uitare după ce tu m-ai dat în schimbul vântului.

Îți amintești? Poate că da. Amintirile mele sunt încă stranii și incomplete, ca o pătură care a fost tăiată în bucăți și apoi cusută din nou. Cusăturile acoperă vechile legături. Senzația de continuitate a dispărut. Nu-mi mai aduc aminte cum era să ai o amintire normală.

Dar nu vorbesc numai pentru binele tău. Și eu am nevoie de asta. Nu pot simți bucuria de a căuta amintiri și de a le descoperi prezente, gata să fie atinse, aduse înapoi, descrise. Am nevoie ca amintirile mele să depășească efemeritatea gândului. Am nevoie ca ele să fie tangibile în scurtul moment cât există ca suflare a vântului în urechea ta.

Mult timp mi-am amintit acea noapte când m-ai dus să-i văd pe soldați. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a luat Artemis. L-am cântărit, l-am șlefuit, m-am agitat din cauza lui, ca și cum ar fi fost o piatră prețioasă pe care o puteam roti în mână și studia din multe unghiuri diferite.

De ce m-ai adus pe mine atunci când voiai să împarți cu cineva acea minunăție? De ce nu pe mama? De ce nu te-ai mulțumit să împarți clipa cu oamenii tăi, cu care ai împărțit atâtea zile și nopți?

Chiar nu ai înțeles de ce am alergat până nu m-am mai putut ține pe picioare, în loc să te rog să încetinești? Atunci ai părut nelămurit, dar nu ai încetat să te aștepti să mă împleticesc în urma ta. Nu te-ai oprit niciodată să vezi dacă mă supun poruncilor tale, oricât de sălbătice și crude ar fi fost, nu mai mult decât în noaptea aceea când te-ai uitat să vezi dacă te voi urma dincolo de pragul palatului spre un loc unde nu mai fusesem niciodată.

Poate că nu ignoranța m-a făcut să mă tem de oamenii tăi în ceață. Poate a fost un presentiment: lucrurile nu aveau să se termine niciodată bine pentru mine când tu mă duci din lumea femeilor în lumea bărbaților.

Clitemnestra a terminat pregătirile pentru plecare spre după-amiază. Pe mine m-a urcat în căruța cu haine,

frânghii și fructe uscate. Eram doar un bagaj în plus de transportat la Aulis: o mireasă pentru Ahile.

Mama mi l-a plasat pe Oreste în poală, să-l țin în timp ce ea supraveghea încărcarea. Dacă mi-a observat nemișcarea și tăcerea, probabil a crezut că fac parte din reticența firească a unei mirese.

Căruța a pornit în plin soare. Roțile împrăștiu praful în aerul înăbușitor. Intra în vârtejuri prin găurile coviltirului nostru. Granulele sufocante ne pătrundeau în ochi și în gură. Înfruntam și mai mult praf trăgând cu ochiul printre draperii. În spatele căruței noastre aerul era greu și nemișcat.

Oreste a tresărit în poala mea când căruța s-a zdruncinat trecând peste pământ și pietre. S-a răsucit să se uite în sus la mine, cu ochii lui enormi clipind din cauza prafului. A apucat în pumni o șuviță din părul meu și a dus-o la gură, mestecând-o visător.

— Termină, a zis mama trăgându-mi părul din gura lui.

A cercetat capetele roase și zdrențuite și a oftat.

Mie îmi făcea plăcere să-l las pe Oreste să-mi roadă părul. În timpul celor doi ani scurți ai vieții lui comunicase întotdeauna prin gesturi. Am înțeles ce voia să spună luând în interiorul lui o parte a mea de care mă puteam lipsi.

O, Oreste, atât de echilibrat și de sincer. Nu se grăbea niciodată la nimic, cu atât mai puțin la lucruri superficiale cum ar fi vorbitul. A făcut primii pași la mult timp după ce cei de aceeași vârstă cu el șontăcăiau deja prin palat făcând tot felul de pozne. Când a început să meargă a făcut-o cu o grijă lentă, zeloasă, ca și cum ar fi evaluat mereu dacă independența merita riscul unei căderi.

Tu știi lucrurile astea despre el? Ar trebui să le știi. Și totuși pe mine nu m-ai cunoscut niciodată. De ce ți-ai cunoaște fiul?

Serios, cum ai fi putut să-l cunoști? Chiar și atunci când erai acasă îl vedeai numai seara la ospete, în timpul orelor răcoroase dinainte ca noi femeile să strângem copiii și să-i ducem înapoi în apartamentele noastre. Eu îl cunoșteam pe Oreste ca pe propria-mi piele. Mă temeam de ziua când el va începe traducerea imperfectă a gândurilor sale în cuvinte. Mă temeam că vorbele ar împiedica înțelegerea simplă a mâinilor și chipurilor noastre. E o teamă pe care trădarea ta a scos-o din discuție. Nu voi ști niciodată ce cuvinte ar fi putut să circule între mine și fratele meu.

Oreste a început să se agite. L-am legănat și i-am cântat un cântecel despre o nimfă iute de picior și zeul care o iubea. Pe la jumătatea celei de-a doua strofe amintirea cântecului s-a tulburat. Oreste adormise oricum, cu pumnii lui mici încă agățați în părul meu.

Am început un alt cântec. Mama mi-a acoperit gura cu mâna.

— A adormit deja, Ifigenia. Lasă-ne urechile să se odihnească.

Mi-a dat drumul și eu m-am întors s-o privesc. Prin ceața minții mele disipate știam că sunt lucruri pe care aveam nevoie să mi le spună.

Nu am putut pune întrebările pe care nu mi le aminteam, așa că am întrebat ceea ce îmi aminteam:

— Cum e să fii măritată? Va trebui să locuiesc cu familia lui Ahile în timp ce el luptă la Troia? Nu pot să mă duc să stau cu tata în cortul de campanie? Cât o să dureze luptele? Ahile e un om bun? Când Oreste o să crească

și o să ajungă rege în Micene, o să vii să stai cu mine ca să pot să am grijă de tine așa cum ai avut și tu grijă de mine?

Clitemnestra m-a lăsat să întreb până mi s-au terminat cuvintele. Vântul îi deranjase coafura elaborată și praful îi accentua trăsăturile feței, făcând-o să pară obosită. Avea ochii roșii și umezi.

— Fiecare căsătorie e unică, a zis. Ahile va decide unde o să locuiești, iar tu o să-l aștepti acolo, așa cum îl aștept și eu pe tatăl tău. Ahile e un erou, ceea ce înseamnă un lucru bun pentru un bărbat, cu toate că un bărbat bun nu e întotdeauna un erou. Eu o să te vizitez atunci când o să pot, dar niciodată n-o să fiu la fel de fericită ca ieri, cu toții copiii mei în casă.

Mama își frământa mâinile în timp ce vorbea. Încheieturile i se măriseră în ultimii ani în care artrita i se înrăutățise proporțional cu grijile provocate de criza din jurul surorii ei, Elena, și a ticălosului care o răpise și o dusesse la Troia. Mama n-ar fi trimis niciun porc să se bată pentru târfa ei de soră, dar regii fuseseră împinși la război de legămintele lor, și toți bărbații trebuiau să se ducă. Știuse întotdeauna că va rămâne să-l crească pe Oreste fără tine, dar până în acea dimineață crezuse că mă va avea pe mine ca să împărțim atât singurătatea, cât și tovarășia. Acum eu trebuia să mă căsătoresc cu un străin și să dispar ca și cum aș fi plecat la război.

Mama mea, severă și sentimentală, întotdeauna fericită după ce aranja lucrurile: culorile după nuanță, mirodeniile de la dulceag la picant, copiii în camerele lor — ușor de măsurat și de admirat.

Primul lucru pe care mama mi l-a spus despre Elena a fost: „Ea e sora mea, dar nu chiar sora mea. Zeus a zămis-

lit-o prefăcut în lebădă. Avem aceeași mamă, dar ea s-a născut dintr-un ou. Eu m-am născut normal. Elena distorsionează lumea în jurul ei. Să nu te uiți niciodată la ea prea de aproape. O să orbești“.

Eram mică pe când mi-a zis asta, atât de mică, încât am întins mâna să prind mâna ei când am vrut să fac un pas nesigur, de copil. Cu toate astea am simțit totuși că ea îmi spusese ceva important, chiar dacă nu am înțeles ce însemna.

Când Elena a venit la Micene eu aveam nouă ani, eram suficient de mare că să merg singură, dar tot nu înțelegeam lucrurile pe care mama mi le zisese despre faimoasa mea mătușă. Elena părea strălucitoare, misterioasă și impenetrabilă — ca tine.

M-am strecurat prin labirintul picioarelor servitorilor, încercând s-o zăresc. Cuvinte șoptite de preamărire pluteau în jur, toate rostite pe același ton respectuos, indiferent dacă vorbitorul era sclav, servitor, hequetai, bărbat sau femeie. Se minunau de pielea Elenei, asemănătoare aurului bătut; de ochii adânci, albaștri, în nuanța începutului de noapte; de valurile blânde ale sânilor ei ridicați și cu sfârcuri cafenii.

Tu erai ocupat cu fratele tău, Menelaus, bătându-vă amândoi pe umeri și schimbând informații despre recente confruntări militare. N-ai aruncat nici măcar o privire frumoasei tale cumnate sau soției tale, care se învârtea agitată, răstindu-se la sclavi să îndeplinească poruncile pe care ei deja alergau să le împlinească.

Oamenii tăi s-au retras în megaron să bea și să stea de vorbă. Noi, femeile, am ieșit în curte. Sclavii ridicaseră un baldachin să ne apere de soare și pusese rănci pe care să ne așezăm. Clitemnestra se plimba printre ei, stri-

gând că baldachinul era prea jos, băncile nu erau plasate unde trebuia, să mai aducă mâncare, să aducă pături mai groase, și să nu uite să lase lămpi și ulei ca să fie aprinse la căderea nopții.

Elena s-a instalat pe o bancă în apropiere de intra-rea sub baldachin, unde adierea răcoroasă să ajungă mai întâi la ea. Și-a aranjat rochia adunând-o pe lângă ea când se așeza. Și-a trecut mâinile pe sub cârlionți, permițând vântului să sufle prin părul ridicat, părând ciufulită ca în intimitate și cu atât mai mult mai frumoasă. M-am gândit cât de mândră trebuia să fie să pozeze astfel.

O fată de vârsta mea aproape că s-a lovit de mine în timp ce stăteam privind-o pe Elena. Mi-a aruncat o privire răutăcioasă, apoi s-a întors brusc, ca și cum n-ar fi meritat să-și piardă timpul cu mine.

— Pune-mi banca acolo, a poruncit unui sclav, indicând un loc lângă Elena.

Am vrut s-o întreb cine se credea, dar înainte să am ocazia mama m-a apucat de umeri. Strânsoarea era mai puternică decât de obicei, unghiile ei înfigându-mi-se în piele.

— Hai să stai jos, a zis, conducându-mă spre banca pe care stătea alături de Elena.

M-am așezat la picioarele Clitemnestrei în timp ce ea îmi ciufulea părul, și priveam în sus la mătușa mea. De jos Elena părea la fel de frumoasă, dar trăsăturile ei păreau mai dure. Zulfii i se răsuceau în jurul feței ca niște șerpi și se strângeau la spate cu o bentiță împletită de alamă, care reflecta sclipirile de aur din ochii ei.

Mama își menținea strânsoarea puternică pe umărul meu ca și cum ar fi vrut să-mi poată împiedica mintea

să-mi zboare ținându-mi trupul în loc. A început un monolog despre gospodărie, un subiect impersonal, obiectiv și foarte la îndemâna ei.

— Luna viitoare o să începem să uscăm fructele, a spus. Anul ăsta a fost prea frig pentru smochine. Am pierdut aproape jumătate din recoltă. Dar am cumpărat nuci care o să ne ajungă pe timpul iernii.

— Ești un administrator excelent, sora mea, a zis Elena, fără să se ostenească să-și ascundă plictiseala.

— Mamă, a exclamat fata neîndemânatică de care mă lovisem mai devreme, ți-am găsit una perfectă.

A întins mâna în care ținea un cub de brânză de capră cu colțurile nerupte. Un surâs nedumerit a traversat fața Elenei, privind în jos la bucatăică.

— Mulțumesc, a răspuns stângace, luând brânza. A recompensat-o pe fată cu o mângâiere nesigură pe cap.

Fata stătea întinsă pe bancă, imitând-o pe Elena, dar cu un efect total diferit. Poza languroasă îi accentua membrele slabe, dizgrațioase. Noduri stinghere îi ieșeau printre zuluși ca niște ciulini.

— Tu ești Hermione? Tu ești *verișoara* mea? am izbucnit.

Hermione s-a zbârlit. Mama ei s-a uitat în jos la mine, cu o privire înceată, apreciativă.

— Ei, bună, a rostit Elena. Tu ești nepoata mea?

Mâna Clitemnestrei s-a strâns protector pe umărul meu.

— Ea e Ifigenia.

Ochii Elenei ardeau ca niște raze de soare pe obrajii mei. Eu eram roșie de jenă.

— O să devină o frumusețe într-o zi, i-a spus Elena mamei.

Clitemnestra a ridicat din umeri.

— E destul timp pentru asta.

Hermione a împins o tavă cu smochine în miere din mâinile unei sclave. A căzut cu zgomot pe jos.

— Niciuna nu e suficient de bună pentru mama mea! a strigat ea.

Elena s-o uitat nesigură la Clitemnestra, apoi din nou la Hermione, apoi în sus spre cer. A oftat.

— Nu știu cum te descurci tu, Clitemnestra. Eu nu am fost crescută ca să fiu mamă. Am fost învățată doar să fiu soție.

— Copiii nu sunt decât niște oameni mici, Elena, a zis mama. Deși din când în când unii proști.

Elena a tras o panglică roșie de sub bentița ei și mi-a întins-o.

— Uite, Ifigenia, îți place?

Am acceptat în tăcere. Panglica era moale și mătăsoasă, vrăjită de atingerea ei.

— Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, Ifigenia. Undeva unde să nu ne poată asculta altă lume. Doar tu și cu mine. Mama ta o să fie de acord?

Elena a ridicat ochii pe chipul Clitemnestrei. Degetele mamei s-au înfipt în umărul meu.

— Bineînțeles, a acceptat mama. E nepoata ta.

Știam că mama nu voia să rămân singură cu Elena. Mai știam că eu îmi doream să mă aflu în apropierea acelei frumuseți, acelei străluciri, acelei călduri. Am întins panglica între degete.

— Bine, am zis.

În drum spre Aulis am uitat ziua când aveam opt ani și mama mi-a luat broderia din poală și a ridicat-o

în lumină. Mă așteptam să-mi taie cusăturile și să mi-o înapoieze ca s-o refac, așa cum făcea în fiecare dimineață de când am învățat să țin acul în mână. În schimb mi-a analizat munca cu o expresie gânditoare.

— Hmm, a șoptit. Devii tot mai bună.

Am pierdut acea zi, dar mi-am amintit-o pe Elena la Micene, ochii ei arzători, atitudinea ei trufașă și fiica ei uitată lângă ea, încercând să câștige o clipă de atenție găsind bucăți perfectă de mâncare.

Căruța s-a oprit la Aulis cu o smucitură. Praful înțepător ni s-a depus pe haine și pe piele. Am dat coviltirul la o parte și am scuipat pe jos ca să-mi curăț gura. Mama s-a întins să mă oprească, dar când mâna ei mi-a atins umărul s-a răzgândit. S-a aplecat pe lângă mine și a scuipat și ea.

Un sclav a ajutat-o să coboare pe pământul Aulisului. Era bătrân și adus de spate, cu piciorul drept târându-se în urma celui stâng. Am simțit un impuls de recunoaștere, dar nu mi-am putut aminti cine era. *Iamas*, îmi sugera mintea, dar Artemis furase orice altceva știam despre el.

I-am acceptat mâna ca să cobor. A ridicat ochii spre mine și a tresărit. Și-a retras mâna. M-am împiedicat, abia recăpătându-mi echilibrul. Oreste a început să plângă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

Sclavul a scâncit.

— Iamas, a repetat mama mai blând. Ce s-a întâmplat?

Iamas tremura.

— Regele Agamemnon a spus ca s-ar putea să nu veniți.

— Nu fi ridicol. Cum să fie nuntă dacă noi nu venim? Ajut-o pe fiica mea să coboare.

Iamas mi-a întins din nou mâna. De data asta strânsoarea i-a rămas fermă până am ajuns jos. Privirea i-a zăbovit pe ornamentele parfumate din părul meu, despre care eu uitasem că se află acolo. Am ridicat mâna să le ating, să le simt moliciunea, fragilitatea.

Un fior l-a străbătut pe Iamas. Și-a îndepărtat privirea de la mine și s-a cuprins ca și cum i-ar fi fost frig, deși aerul era fierbinte și stătut. Am știut că era trist și că nu se simțea în largul lui pentru că trebuia să mintă. Nu-mi prea păsa. El era un străin.

— Încă vă puteți întoarce la Micene, a sugerat încet.

— Iamas! a făcut ea și a continuat cu glas mai intens: Ce-i cu tine?

Acum îmi amintesc ce nu mi-am amintit atunci: era Iamas, bătrânul sclav, care fusese cu mama încă de când mă născusem. Țin minte cum mă ținea în brațe când eram atât de mică încât înțelegeam lumea în imagini. Pe atunci el era mai tânăr, cu nasul strâmb din cauza unei fracturi vechi, cu zâmbetul știrb mereu larg. Când putea să ia cu el ce avea de lucru, venea să stea lângă mine în timp ce eu mă jucam, urmărindu-mă cum alerg și sporovăiesc așa cum fac copiii mici. Când oboseam, îmi făcea loc să mă așez lângă el, și îmi spunea povești în după-amiezile somnoroase.

Pentru mine era puțin mai mult decât o umbră. Am trecut pe lângă el spre portul în care o mie de corăbii stăteau nemișcate pe o mare netedă ca sticla. Pânzele cădeau moi pe catarge prinse pentru un vânt care refuza să bată. Ochii pictați pe prorele navelor se holbau orbi, parcă

încercând să distingă silueta Troiei în depărtare. Zece mii de vâsle așteptau.

— De ce sunt toate corăbiile încă ancorate? am întrebat.

Iamas a vorbit din spatele meu:

— Sunt prinse în capcană. Nu e vânt să le trimită la Troia.

— Stau pur și simplu aici?

— Nu au de ales.

Am privit navele legănându-se odată cu mișcarea aproape imperceptibilă a mării. Păsări marine se roteau tăcute sub soarele de bronz. Chiar și ele păreau să accepte.

Am întors spatele apei și am cercetat tabăra. Era mai mare decât crezusem că ar putea fi o tabără militară, un spațiu imens cu oameni și echipamente. Regimentele formau cercuri agitate în jurul focurilor, folosindu-și forțele în jocuri cu pietre și figurine sculptate.

Soldații care se plectiseau stând își frecau armura cu ceară, cu mișcări puternice ca niște lovituri. Metalul strălucea, luminos ca ochii de copil și ca monedele proaspăt bătute. În timp ce mă uitam la bărbați și la armurile lor, soarele se reflecta pe metal până când devenea imposibil de distins războinicii de platoșele lor, pielea de aur. Oreste a râs și a întins mâna spre rândurile strălucitoare. Păreau o adunare de oameni de aur, așteptând să-și întindă flăcările și să pornească la luptă ca niște raze de soare vii.

Părăsite în port fără un adversar cu care să se lupte, flăcările se stingeau repede. Nu puteau supraviețui fără vânt care să le întrețină, care să sufle peste lemnele uscate de foc. Aveau nevoie de lucruri noi care să ardă. Aveau nevoie de combustibil.

Ai venit în cortul în care Iamas ne instalase în așteptarea nunții. Toți trei am ridicat privirea la apropierea ta. Oreste a întins brațele în direcția glasului tău. Tu ai chemat-o numai pe Clitemnestra.

Mama s-a strecurat afară din cort, lăsându-ne pe Oreste și pe mine să privim din umbră. Oreste a protestat; l-am ținut strâns lângă mine. Rochia mamei strălucea pe fondul cenușiu închis al pământului, picioarele în sandale erau palide și delicate. Am auzit foșnet de pânză când te-a îmbrățișat.

— Ați sosit.

Vocea îți suna spartă de ambivalență.

— Intră, a spus mama. Ifigenia poartă florile de nunță. O să vrea să te vadă. Arată minunat.

— Nu pot. Am treburi de făcut.

— Intră doar pentru o clipă. Trebuie s-o vezi pe Ifigenia ta cât încă mai e fecioară.

— Nu pot! Strigătul tău a fost brusc, neliniștit. Trebuie să plec. Mă întorc mai târziu.

Praful s-a ridicat în jurul pașilor tăi în retragere. L-am inhalat, gata să mă sufoc.

Îți amintești ce s-a întâmplat după aceea în noaptea când m-ai luat să văd soldații în ceață? Tocmai mi-am adus aminte cum m-ai luat de mână și m-ai condus, de data asta mergând încet, afară din crâng și înapoi în palat, până în camera mea unde celelalte fete stăteau pe jumătate adormite așteptând să ne întoarcem.

M-am uitat îndelung după silueta ta care pleca. Mă simțeam ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis în existența mea de zi cu zi. Aș fi vrut să alerg după tine și să fac visul să dureze.

Așa am făcut.

Simți acum? Cerul se întunecă. Puterea mea crește. Simt zbaterea valurilor sub ceea ce a devenit spiritul meu. Se agită în creste micițe, încununată de spumă. Corăbiile tremură sub mine. Velele se unduiesc sub răsuflarea mea. Ciufulesc părul bărbaților care și-au lăsat coifurile și se clatină, deja nesiguri pe picioarele lor.

Sunt încă slabă, tată. Curând voi face mai mult decât să-ți plâng în ureche.

Mama s-a așezat la marginea cortului după ce ai plecat, privind în gol (așa cum am privit și eu după tine când m-ai părăsit în lumea pământeană după ce mi-ai arătat minuni). Poate că începuse să suspecteze ceva din refuzul tău de a mă vedea, din fiorul lui Iamas atunci când a văzut podoabele mele de nuntă.

Afară: o strălucire de aur.

Mama mi-a strâns mâna.

— E scutul lui Ahile, a zis. Stai aici. O să pun eu întrebările în locul tău.

Nu era stilul mamei mele severe și serioase să se arate bărbaților necunoscuți.

L-am legănat pe Oreste în poală. Nu puteam să văd decât o fâșie îngustă din tabără din locul în care stăteam. Am văzut brațul și pieptul unui bărbat care probabil era Ahile, trupul său vălurit cu mușchi la fel de clar reliefați ca ai unei statui. Coiful și pieptarul lui erau turnate din aur fin, lucrat cu migală. Pielea cafenie unsă cu ulei strălucea la fel de puternic ca armura.

Mama a întins mâna.

— Te salut, Ahile! Fie ca tu și fiica mea să aveți cea mai fericită căsnicie.

Ahile s-a uitat la degetele ei. Sub coif ochii îi erau întunecați și atenți. (Ceața, o ramură, o păpădie reflectând luna.)

— Femeie, de ce îți dai mâna unui străin? Poate că ești frumoasă, dar asta nu e o scuză.

— Iartă-mă. Am crezut că m-ai recunoscut din descrieri. Sunt soția lui Agamemnon.

— Da? Aș fi crezut că un om atât de puternic își controlează mai bine femeile.

N-am putut vedea fața mamei mele, dar cunoșteam surâsul încordat pe care îl abordează ca replică la asemenea afronturi, alungirea ca de pisică a buzelor, care nu implică și ochii. (Ca surâsul încordat pe care mi l-a aruncat Elena în curte, mai târziu în acea noapte când eu aveam nouă veri: „Vino să te plimbi cu mine, nepoată“.)

— O să fim înrudiți în câteva zile, a zis mama. Prefă-te doar că suntem deja.

— Ești nebună?

Ochii întunecați ai lui Ahile o examinau pe mama de sus până jos.

— Nu mi-a spus nimeni că Agamemnon s-a însurat cu o nebună.

Glasul mamei a coborât periculos de mult.

— Tinere, eu nu sunt nebună.

— Trebuie să fii. Sunt fiul lui Thetis, zeița mării. Am ucis o mie de oameni. Îmi port gloria așa cum alți bărbați poartă parfumuri. De ce m-aș căsători cu fiica ta numai fiindcă așa zici tu?

— Soțul meu a trimis după noi, a declarat Clitemnestra. A spus că vrei să te căsătorești cu fiica mea.

— De ce i-aș zice așa ceva? N-am văzut-o niciodată.

Mama a rămas îndelung tăcută. (Capul meu, răsunând de neant, sunetul amintirilor pierdute.)

— Iartă-mă dacă par sceptică, a rostit într-un târziu, dar fie tu te înșeli, fie soțul meu minte. Ce ar trebui să creadă o soție credincioasă?

Ochii lui Ahile s-au făcut duri ca metalul.

Înainte ca Ahile să poată vorbi, sclavul Iamas s-a repezit între ei doi. S-a întors spre Clitemnestra, gâfâind, cu fața roșie de efort.

Mama s-a răstit la el:

— Ce vrei?

Iamas i-a expus planurile tale. A povestit cum armatele erau întârziate în port, în lipsa vântului. A povestit cum zeița ceruse un sacrificiu și că nunta fusese o păcăleală menită să ne atragă spre moartea mea.

În jurul nostru aerul era nemișcat și în așteptare ca o răsuflare reținută. (Eu, în patul meu, uitând verdele și smochinele și lâna.)

— Măine, a încheiat Iamas. O vor face mâine în zori.

Imaginația mea s-a agățat de momentul când tu ți-ai croit planurile împreună cu Menelaus, Odiseu și Calchas. Mintea îmi devenise un vârtej de fragmente pe jumătate uitate. Zdrențe de amintiri vechi atârnav în locul unor lucruri pe care nu mi le puteam aminti. Nu-mi puteam aminti chipul lui Menelaus, astfel că l-am văzut în schimb pe al mamei, cu barba pe care o aveai când eram mai mică, complet neagră. Un Ahile neliniștit pășea în locul lui Odiseu, cu sandalele de aur ridicând praful într-un crâng acoperit pe ceață. Calchas purta o robă de in subțire în loc de toga preoțească. S-a întors spre tine și gura Elenei

a rânjit în jurul cererilor lui, ochii ei indigo umplându-se de viziunea sângelui meu.

O să-ți sacrifici fiica?

Da.

A fost glasul tău puternic și răsunător? Mama-Menelaus te-a bătut pe spate? Ahile-Odiseu ți s-a adresat cu un respect mohorât, cu o sclipire de admirație în ochii prudenți.

— Ești un ticălos fără milă, trebuie să fi zis, dar faci ceea ce trebuie să faci.

Ai plecat capul și ai șoptit ceva? Elena-Calchas și-a întins gâtul bine conturat ca să te audă, cu panglicile roșii din bentița ei fluturându-i peste urechi.

— Mâine, a anunțat Iamas. O vor face mâine în zori. A îngenuncheat în fața Clitemnestrei.

— Nu eram sigur dacă ar trebui să-ți spun. Un sclav îi datorează loialitate stăpânului său, dar i-o datorează și soției lui. Eu am venit la Micene odată cu zestrea ta. Eram tânăr pe atunci. Am fost întotdeauna al tău.

— De ce nu ne-ai zis mai înainte? s-a plâns mama. Ne-am fi putut întoarce la Micene. Agamemnon n-ar fi știut niciodată.

— Am încercat. Sunt un laș.

Dacă era necesar să mă omori, chiar a trebuit să ne păcălești cu nunta? Îți dai seama cât de crud a fost să-mi promiți toate comorile vieții de femeie, pe care eu nu le voi mai putea obține niciodată?

Poate că te-ai gândit că la urma urmei mă măriți, într-un fel sau altul. Ca și cum aș fi fost Persefona petre-

cându-mi tinerețea în brațele lui Hades. Dar pentru mine nu va mai exista primăvară.

Oreste a început să se zbată și să plângă în brațele mele. O auzea pe mama. Tindea spre vocea ei. Zgomotele plânsului Clitemnestrei se împrăștia prin aer, mici suspine patetice.

Cât despre mine, mă simțeam aeriană, ca și când aș fi stat pe vârful stâncilor calcaroase care înconjurau portul Aulis ca jumătatea spartă a unui castron. Trădarea făcea ca toate inimile noastre să bată neregulat, dar mama și Oreste mai puteau plânge.

Părți din mine dispăruseră deja. Știam că nu exista cale de întoarcere.

— Măine, a anunțat Iamas. O vor face mâine în zori.

Mama mă strângea dureros de braț.

— Hai, mi-a zis trăgându-mă afară din cort.

Oreste a țipat când am plecat. Era sunetul pe care l-aș fi scos și eu dacă aș fi putut.

Ahile mi-a văzut fața neacoperită. Și-a ferit ochii (întunecați și atenți, deasupra unei bărbi ca un tufiș tânăr) cu brațul înarmat.

— Trebuie să fie și fata aici?

— Soțul meu și-a bătut joc de noi toți, a declarat Clitemnestra. M-a înșelat și s-a folosit de numele tău. Oamenii vor crede că ți se pare amuzant să atragi fete tinere spre moarte.

Ahile mergea furios. Iamas tresărea de fiecare dată când sabia lui Ahile se lovea cu zgomot de armură.

— N-avea niciun drept să-mi folosească numele.

— Poți să-i convingi să înceteze. O să te asculte. Tu

ești un erou. Dacă le ceri să înceteze, vor trebui să-ți dea atenție.

Ahile s-a oprit.

— Vrei să-i spun lui Agamemnon să renunțe la sacrificiu?

— În numele reputației tale!

— Dar cum vom mai ajunge la Troia?

Mama s-a apropiat de el. Imediat, femeia severă și serioasă pe care am cunoscut-o întreaga viață a dispărut (Elena așezându-se pe bancă, cu faldurile rochiei împodobindu-i trupul languros). A devenit o persoană mai blândă, mai reticentă, cu mâinile moi și ezitante ridicându-și fustele ca să-și dezvăluie călcâiele rotofeie. Degetele ei s-au repezit pe desenul platoșei lui Ahile. Buzele i s-au apropiat de gâtul lui, atât de aproape încât răsuflarea ei i-a mișcat puful auriu de pe ceafă.

— Găsești tu o cale, i-a murmurat în ureche.

Ahile a rămas tăcut. Mama s-a lăsat în genunchi. S-a uitat în sus la el, timidă și ademenitoare, printre genele lăsate. Bucle castanii moi scăpau din coafura ei să-i îndulcească trăsăturile feței. Sâni i se ridicau și coborau în ritmul respirației.

— Vrei să te implor? a întrebat. Fiica mea și cu mine suntem neajutorate. Nu putem decât să te implorăm pe tine. Ajută-ne.

Ahile a făcut un pas în spate, înspăimântat de patima ei. Mama și-a întins mâinile, cu palmele întoarse spre cer în rugăciune. („Sora mea s-a născut dintr-un ou. Eu m-am născut normal.”)

— Vrei să te implore fiica mea? O s-o facă! A fost întotdeauna virtuoasă, dar la ce-i folosește onoarea dacă îi trimit virginitatea în mormânt?

În ochii lui Ahile se citea dorință. Nu degeaba mama mea era sora Elenei. Dar privirea lui era încărcată și de dispreț. Căci mama era sora Elenei, târfa care fugise de la Menelaus.

— Fiica ta nu trebuie să se înjosească pentru mine. Voi rezolva problema onoarei mele cu Agamemnon...

Mama și-a strâns palmele recunoscătoare. Ahile a întins mâna s-o facă să tacă.

— Voi rezolva problema onoarei mele cu Agamemnon. Și apoi *vom porni către Troia*.

Pentru prima dată privirea lui Ahile s-a oprit asupra mea. Ochii lui mi-au cercetat chipul. M-am întrebat ce vedea acolo. Știam că nu sunt urâtă. M-am gândit că poate în alte circumstanțe ar fi ales să salveze o femeie neajutorată cu tenul meu tineresc și ochii întunecați ca noaptea. Dar ca să-l clintesc în acea zi ar fi trebuit să fiu mai frumoasă ca Elena. Frumusețea ei adunase o mie de vase în port. Era nevoie de ceva mult mai măreț ca să-i conving să plece acasă fără război.

Mama m-a dus înapoi în cort. M-a învelit cu o pătură ca pe un copil. A smuls podoabele de nuntă din părul meu, mi-a netezit cosițele până au ajuns să fie moi și strălucitoare pe umerii mei. Oreste stătea culcat lângă mine. Se lipea de căldura trupului meu ca o pisică adormită și își răsucea pumnii în părul meu.

— Stai aici, a zis mama. Odihnește-te. Să nu fii văzută. Păstrează-te pură. Le va fi mai greu să justifice ceea ce fac dacă știu că ești inocentă și ascultătoare.

Și-a plimbat degetele pe obrazul meu.

— Nu-ți face griji. Nu sunt monștri. Nu vor face asemenea lucru groaznic.

Amintirile mă părăseau din ce în ce mai rapid. Minte mi s-a întunecat, rămânându-mi doar câteva amintiri aprinse, ca niște torțe aruncând mici sfere de lumină de-a lungul unui coridor.

Am rătăcit prin lumina unei amintiri: te-am urmărit după ce ai plecat din camera mea, coborând scările și trecând prin portic. Mergeam tăcută în spatele tău astfel încât să nu mă auzi. Am intrat în pădure. Ceața se împrăștia din crâng, dezvăluind oamenii dintre copaci, strigătele lor și încheștarea dură a săbiilor în aerul rece, umed. Tu erai departe în fața mea, întâlnindu-te deja cu hequetarii, schimbând exclamații și strategii.

Niște mâini m-au apucat de umeri. Am ridicat ochii spre fețele lor: doi tineri cu bărbii în smocuri, de adolescenți. Respirația le mirosea a pește putred. Unul era îmbrăcat în haine de noapte. Celălalt purta coif și pieptar, dar nimic altceva. În umbra coifului, ochii erau întunecați și atenți.

Au vorbit. Glasurile lor erau repezite, neinteligibile, acoperite de bubuitul sângelui în urechile mele. Aveau ochi enormi și siniștri, mari și albi, ca păpădia înainte de a fi strivită sub piciorul meu.

Mirosuri: sânge, mosc, sudoare proaspătă. Un membru scurt, bont — ca ramura pe care mi-ai dat-o s-o folosesc drept sabie — a apărut din aburul înconjurător. A apăsătorbește pe piciorul meu.

— Oprește-te, i-a ordonat un băiat celuialt. Uite, lovește în asta. O singură mișcare lină, puternică.

Platoșa s-a izbit de trupul meu cu un zgomot ca de tunet. Stomacul meu, putred ca mirosul de pește putred, a revărsat lacrimi de frică. (Elena în curte: „Vino să te

plimbi cu mine, nepoată“. Fiica ei, Hermione, uitându-se la noi, geloasă și ignorată.)

Pește putred și sudoare. Luna micșorându-se ca o păpădie strivită. Ramura rotindu-se. Vaietul subțire și acut pe care îl scoate o fată atunci când cineva o lovește cu o sabie care e o creangă și care de fapt nu e nimic.

— N-ai nicio șansă, i-a zis un băiat celuiilalt. Păcat că nu te-ai născut fată.

Apoi un alt chip, un hequetai cu o pelerină terminată cu o creastă, a strigat ca o încleștare de săbii:

— Ce-aveți voi doi? Sunteți proști? Nu știți cine e?

Iz de urină și excremente. Mâna bărbatului pe brațul meu, mai puternică decât fusese a băiatului.

— Ce cauți aici? Tatăl tău te-ar omorî dacă ar afla. Ne-ar omorî pe toți. Fii recunoscătoare că te trimit înapoi fără să-ți trântesc mutra șleampătă în noroi în fața lui. N-ai urmă de modestie? Maică-ta și neamurile ei. Niște nerușinate cu toate. Intrați în taberele bărbaților ca niște târfe de rând. Oi fi tu frumoasă, dar asta nu e o scuză. Du-te! Pleacă de aici! Întoarce-te de unde ai venit! Du-te!

Picioarele mele tropăind pe cărarea spre casă. Crângul, iarba, gura deschisă a megaronului, unde sclavii epuizați aveau grijă de cărbunii încinși care le ofereau căldură până dimineața.

Bubuitul inimii mele când m-am întins în pat pentru a treia oară în acea noapte. Amintiri ale lunilor și ceții și ramurilor. Iubire pentru tatăl meu: drept ca o ramură, rotund ca o păpădie, argintiu ca luna, izvorând și năvălind în mine ca o rafală de vânt, dar fără puterea să miște o mie de corăbii.

Spre seară cerul a devenit indigo. Elena a etalat surâsul încordat pe care îl văzusem și pe chipul mamei mele, cel care nu îi atingea ochii.

Mi-a căutat mâna.

— Vino să te plimbi cu mine, nepoată.

Hermione ne privea. Gelozia îi întuneca trăsăturile.

— Mamă! a exclamat. Am ceva să-ți arăt.

Elena nici nu s-a uitat la fiica ei.

— Mai târziu, a zis și s-a aplecat spre mine.

Ifigenia?

Eu răsuceam panglica de la Elena în jurul degetelor. Am făcut un pas către ea, dar nu i-am luat mâna.

Hermione a răsturnat banca pe care stătuse și a început să plângă.

Elena m-a condus afară de sub baldachinul care adăpostea băncile, către siluetele negre ale măslinilor care stăteau singuratici în aerul rece. S-a așezat sub unul dintre ei, cu rochia întinsă în jurul ei în falduri umbroase, delicate.

Am auzit zgomot de pași în spatele nostru și am zărit-o pe Hermione pândind din umbră, sperând să audă ceea ce mama ei îi spunea unei alte fete. Ținea ceva strâns în mână. Mă întrebam ce delicatese adusese de data asta ca să-și mituiască mama. O smochină cu miere? O sticlură cu vin dulce?

M-am uitat iar la Elena. Ochii ei își schimbau culoarea odată cu soarele care apunea, căpătând o nuanță mai deschisă, asemănătoare cu cenușul unei ape sub un cer înnorat. Lumina flăcărilor lămpilor din apropierea băncilor aruncau scipiri pe pomeții ei, subliniind tonurile de bronz ale pielii. Mi-a urmărit privirea zăbovind pe trăsăturile ei și a oftat ușor a plictiseală.

— Și tu o să fii frumoasă într-o zi, a declarat atotștiutoare.

— Nu la fel de frumoasă ca tine, am obiectat eu.

— Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Vocea îi era plată, dar plină de mândrie.

Noaptea mirosea a ulei ars și a trupuri de femei. O păpădie atârna sus pe cer, aruncându-și lumina asupra noastră. Forma Elenei era ascunsă în întuneric, ca trupurile soldaților dispărând în ceață.

Elena distorsionează lumea în jurul ei. Nu te uita la ea prea de aproape. O să orbești.

— Te-am văzut astăzi de mână cu tatăl tău. Te simți în siguranță cu tatăl tău?

M-am strâmbat. Nu-i puteam vorbi frumoasei mele mătuși fără mama alături.

— Ce-a însemnat asta?

— Da, am murmurat.

Elena s-a mișcat. Faldurile rochiei s-au rearanjat în noi licăriri și umbre.

— Trebuie să-ți spun ceva, Ifigenia. Despre tatăl tău. Mama ta ți-a povestit că a mai fost căsătorită?

Am scuturat din cap. Iar și iar, panglica se țesea printre degetele mele.

— A avut un soț pe nume Tantalus, care a fost rege în Micene înainte să vină tatăl tău. Au avut un copil împreună. Un fiu.

Elena a făcut o pauză, urmărindu-mi reacția. Nu știam ce să fac. M-am uitat în dreapta și în stânga. Nu era nimeni în apropiere.

— Știi că e greu să auzi asta, Ifigenia, a continuat Elena, dar tatăl tău a venit în Micene, l-a ucis pe Tantalus și apoi...

Și-a ridicat mânăca în dreptul gurii și și-a ferit privirea.

— A luat copilul din brațele mamei tale, l-a aruncat de pe stânci și l-a sfărmat în bucăți. Nepotul meu.

Într-o privire rapidă peste umăr am văzut servitorii care îndepărtau băncile și baldachinul. Iamas ajuta o fată tânără să ude lămpile. În spatele meu era siguranță, era familiaritate. Am făcut un pas înapoi. Elena m-a prins de mână.

— Era un bebeluș grăsuț, fericit. Nu l-am văzut decât o singură dată înainte să...

S-a întrerupt.

— După ce tatăl tău l-a ucis pe Tantalus, a silit-o pe Clitemnestra să se mărite cu el și a devenit rege în Micene. Îl văd ținându-te de mână și îmi fac griji. Mama ta nu vrea ca tu să știi, dar trebuie să fii avertizată. Tatăl tău nu este ceea ce pare. E genul de om care ar omorî un copil.

M-am smuls și am fugit către îmbulzeala servitorilor. Picioarele m-au dus pe lângă Hermione, care s-a uitat urât la mine și apoi s-a întors spre Elena cu o expresie arzând de dorință după atenția mamei ei.

Femeie geloasă. Femeie orgolioasă. Femeie lăudăroasă. N-am crezut-o niciodată. N-am crezut niciodată că tu ai omorî un copil.

După ce mama a adormit, l-am luat pe Oreste în brațe și m-am furișat afară din cort. Ne-am dus pe țărm, unde, în noapte, marea semăna cu obsidianul, reflectând lucirea păpădiei de deasupra.

Am rupt o bucată de creangă de lungimea brațului lui Oreste și i-am dat-o, dar nu mi-am putut aminti de ce. El

s-a holbat la mine cu ochi nedumeriți până i-am luat-o înapoi și am aruncat-o înspre corăbii.

— De ce nu vorbești? l-am întrebat. Ești destul de mare.

Oreste a întins mânuțele durdulii. M-a îmbrățișat lipindu-se de bărbia și gâtul meu, cald ca o pisică. Îi plăcea să mă îmbrățișeze când eram supărată. Faptul că și el putea oferi alinare îl făcea să se simtă puternic.

— Mă descompun în bucăți, i-am spus. Am nevoie de tine să ții minte în locul meu. O să faci asta? Te rog.

S-a uitat în sus la mine cu ochi sinceri, serioși.

— Eu sunt sora ta, am început. Mă numesc Ifigenia. Îl iubesc foarte mult pe tatăl nostru. Eu o să fiu ucisă de el, dar tu nu trebuie să fii mânios pe el pentru asta. Să te mânii pe tatăl nostru înseamnă să te mânii pe tot ce există. Să fii furios pe vânt, pe război și pe zei. Nu fi furios pe el. M-am născut într-o zi de toamnă când ploaia cădea purtând mireasma înțepătoare a frunzelor căzute. M-am născut în sunetul tunetului, totuși m-a îngrozit. Când palatul răsună de lupte și larmă fugeam să mă ascund în spatele războiului de țesut al mamei. Ea se încrunta la mine și-mi spunea să-mi găsesc ceva util de făcut, dar când mă așezam lângă ea și îmi băgam degetul în gură se apleca să-mi mângâie părul. Iubesc muzica, dar nu știu să cânt. Mama îmi zice mereu să tac. Totuși cânt adesea pentru tine. Când îți cânt, tu râzi și bați din palme. Te-am învățat cântece, dar nu mi le mai amintesc. Vreau ca tu să-ți amintești lucrurile învățate de la mine, indiferent care ar fi ele. Bunica noastră a fost violată de Zeus, care s-a transformat într-o lebedă, iar sora mamei noastre s-a născut dintr-un ou. Mătușile și verii noștri sunt zei, dar noi suntem simpli muritori. Eu în mod special sunt muritoare. Sunt slabă și nu foar-

te curajoasă, și o să mor repede, ca florile alea pe care mi le-au pus în păr pentru nunta mea care nu a mai avut loc. Mi-e frică de moarte. Mi-e frică să pierd lucrurile simple. Lucruri ca...

Memoria mea a aruncat un năvod prin apele întunecate, întorcându-l gol. Am improvizat din ceea ce vedeam.

— Lucruri ca mirosul de sare lângă o mare în întuneric, sau căldura mâinii tale, sau cât de multe mă faci tu să simt fără să vorbești vreodată. Deja am pierdut atât de multe. Nu mai vreau să pierd. Ar trebui să fiu bucuroasă că n-o să mai văd niciodată soarele pentru ca Elena să poată fi adusă înapoi ca un copil fugit de acasă, înapoi în patul matrimonial pe care l-a pângărit? Ar trebui să fiu fericită că moartea mea îi va permite tatălui meu să măcelărească troieni din cauza unei vulpi care a fugit atunci când a intrat în călduri? Viața mea ar trebui să îmbogățească aerul rece dintre unchiul meu și târfa lui? Obişnuiam să învăț diferite lucruri, dar acum le-am uitat. Cred că-mi plăcea să învăț lucruri. Am nevoie de tine să înveți în locul meu. Să înveți cum să iubești pe cineva, cum să supraviețuiești unei tragedii. Să înveți cum să manevrezi o sabie și cum să convingi un adversar când dreptatea este singurul tău argument. Să înveți cum să-ți lustruiești armura până devii un om de aur strălucitor, apoi să înveți să fii o flacără care se consumă pe ea însăși. Să înveți să fii propriul tău vânt. O să faci asta? O să faci asta, te rog?

Mi-am simțit lacrimile căzând în părul lui Oreste. El m-a îmbrățișat și mai strâns. Inspiram mirosul lui.

— Când aerul cald se ridică, în căutarea soarelui, aerul rece se repede să-l înlocuiască. Țasta e mersul lumii. Bucuria, tinerețea și dragostea curg totdeauna

în sus. În urma lor rămâne doar recea consolare a vântului.

Oreste s-a îndepărtat de mine. I-am studiat chipul solemn. Gura deschisă. Pentru o lungă clipă am crezut că va vorbi, dar nu a ieșit niciun cuvânt. Pentru prima dată a fost impenetrabil.

Simt marea sub mine. Eu inspir și ea așteaptă. Expir și se unduiește. Poți să simți presiunea furiei mele suflând feroce peste pielea ta? Sunt nisipul din ochii tăi și duhoarea grămezilor de gunoi din tabără suflând înspre mare. Eu sunt forța care te clatină pe călcâie, încât te legeni și te împleticești. Ura mea fluieră printre stânci. Scârțâie peste lemnul aspru al corăbiilor tale.

Cu fiecare clipă mă fac tot mai puternică. Voi fi sălbatică. Voi fi brutală. Te voi încercui și te voi cucerii. Voi fi mai puternică decât vasele tale, decât săbiile și pofta voastră de sânge. Voi fi de neocolit.

L-am adus pe Oreste înapoi în cort și ne-am culcat lângă Clitemnestra. Am fixat fără speranță întunericul.

Posibilitățile se întindeau înaintea mea. Mă puteam duce în cortul lui Ahile să-mi pledez cauza ca o târfă și nu ca o fecioară. Îmi imaginam ce ar fi făcut Elena în locul meu, cum și-ar fărda obrazii și cum și-ar aranja părul. S-ar găti ca să arate ca o păpădie, ușor de strivit, ușor de cucerit. Spre deosebire de mama mea, ea nu și-ar fi oprit degetele pe desenele de pe platoșa lui Ahile. Spre deosebire de mama mea, ea și-ar fi pus buzele să facă mai mult decât să plutească fierbinți lângă urechea lui. Spre deosebire de mama mea, ea l-ar fi convins.

Mi-aș fi putut susține cauza în fața lui Menelaus ca nevinovată și nepoată a lui. Ori, dacă nu i-ar păsa de virtute,

aș fi putut risca o tentativă de a i-o înlocui pe pierduta lui Elena. Asemenea metode ar putea funcționa și la Odiseu. Numai că nu eram o seducătoare experimentată. Tentativele mele stângace ar putea să nu reușească mai mult decât spusese mama, și să-i facă pe monștri să se simtă justificați atunci când m-ar da cuțitului lui Calchas.

Te-am căutat pe afară, în speranța că ochii nopții îți vor acorda mila. Dar știam deja ce ai face dacă m-ai găsi rătăcind singură printr-o tabără de soldați.

O singură cale părea mai bună: să fug afară și să trezesc primul soldat pe care l-aș găsi. „Du-mă la Calchas“, i-aș zice și aș merge hotărâtă în întâmpinarea sorții. Asta mi-ar oferi un sfârșit rapid, onorabil. Și ar exista o șansă, chiar dacă una mică, să pot fi ucisă fără să-ți văd chipul și să aflu cum s-a schimbat după ce m-ai trădat.

Dar Oreste a scâncit și s-a zvârcolit sub pătură. Transpirația îi umezea fruntea. Îl ținusem treaz prea mult, copleșindu-l cu confidențele mele tulburătoare. Am rămas să-l liniștesc până în zori, când eram prea obosită ca să-mi mai caut moartea.

Nu am fost curajoasă. Eram doar o fetiță.

Ai venit să mă iei. Nu știai că noi știm. Te-ai prefăcut cuprins de veselie la perspectiva nunții care n-avea să se petreacă niciodată. M-ai luat de mâini și m-ai învățit în cerc.

— O, Ifigenia! Ești atât de frumoasă!

M-am uitat în ochii tăi și am văzut că plângeai. Surâsul tău era la fel de fals ca al mamei. Lacrimile tale au spălat locul unde păstram cândva ziua în care se născuse Oreste.

— Încetează, a zis mama.

M-a tras de lângă tine și m-a împins spre celălalt capăt al cortului. Oreste stătea pe perne lângă mine, cu o jucărie de lemn în mână, privind.

Mama s-a întors să te înfrunte.

— Am auzit ceva îngrozitor. Spune-mi dacă e adevărat. Plănuiești s-o ucizi pe fiica noastră?

Ochii tăi s-au golit de expresie.

— Cum poți să mă acuzi de așa ceva?

— O să te întreb din nou. Răspunde-mi cinstit de data asta. Plănuiești s-o ucizi pe fiica noastră?

Nu ai avut niciun răspuns. Ai apucat mânerul cren-gii tale și ai tăcut. Lacrimile au rămas imobile pe obrajii tăi.

— Nu face asta.

Mama te-a apucat de umăr. Tu te-ai smucit.

— Am fost o soție model. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Ți-am condus gospodăria și ți-am crescut copiii. Am fost virtuoasă, credincioasă și onorabilă. Cum poți să mă răsplătești omorându-mi fiica?

L-a smuls pe Oreste de pe perne și l-a întins spre tine. El a început să plângă și să se zbată.

— Uită-te la fiul tău. Cum crezi că va reacționa când o s-o ucizi pe Ifigenia? O să se ascundă de tine. O să se teamă de tine.

A întors copilul spre ea.

— Oreste, mă auzi? Vrei ca tatăl tău să-ți ia sora?

Ai încercat să-ți iei fiul. Mama l-a ținut strâns. Oreste ți-a dat durere și de frică.

— O să te urască sau o să te imite, a strigat mama peste scâncetele lui. O să-ți înveți fiul să fie un criminal! Asta vrei?

L-ai împins pe Oreste în brațele mamei lui și te-ai îndepărtat de ea ca o furtună. Te-ai oprit la mică distanță de mine și ai vrut să mă atingi pe braț. Eu m-am ferit.

— Ești fericită, Clitemnestra? ai întrebat. Ai speriat fata. Putea să continue să creadă că urmează să se mărite. Acum o să fie îngrozită.

Te-ai aplecat să-mi mângâi părul. (Trăgându-mă de codiță: „E bine că te-ai născut fată“.) Ai depus un sărut pe sprânceană. („Știu că e greu să auzi asta, spunea Elena, dar tatăl tău e genul de om care ar omori un copil.“) M-am tras înapoi.

— Ce vrei? am întrebat. Vrei să te iau de mână, veselă și încrezătoare ca orice ied care își urmează stăpânul înapoi în tabără ca să vadă oamenii luptându-se în ceață? Nu mai sunt o fetiță.

M-am uitat la fața ta furioasă, sarcastică.

— Sau am înțeles eu greșit? Vrei să mă zbat și să tip? Vrei să mă apuce pandaliile ca pe Oreste pentru ca mai târziu să te poți gândi la văicărelile mele ca să te poți muștra pentru lucrurile îngrozitoare pe care le-ai făcut?

Ai scuturat din cap ca un cal neliniștit.

— Te porți nebunește.

Am râs.

— Deci am dreptate, nu-i așa? Deja începi să mă transformi într-o idee. O decizie dificilă luată de un om mareț. Ei bine, oprește-te acum. E dificilă numai pentru că tu o faci să fie așa. Tot ce ai de făcut e să-ți renegi legământul și să-mi cruți viața.

— Menelaus și Odiseu își vor chema armatele și le vor aduce în marș asupra Micene. Nu-ți dai seama? Nu am de ales.

— Dar *tu* nu-ți dai seama? N-ar fi trebuit să ajungi să alegi tu. Viața mea nu-ți aparține ca s-o negociezi. Alegerea ar fi trebuit să fie a mea.

— Tu nu înțelegi.

— Înțeleg că vrei ca eu să te compătimesc pentru moartea mea.

Vântul îmi șuiera prin minte. Marginile cortului au foșnit. Nisipul s-a ridicat. Șuvițe din părul mamei au fluturat scăpate din împletituri.

— Știi, n-am crezut niciodată ce mi-a spus Elena. Semăna cu Oreste, tată? Fratele meu vitreg mai mare semăna cu Oreste atunci când l-ai strivit de stânci?

Ochii ți-au scăpărat auzindu-mi sfidarea.

— Așa mă implori tu să-ți cruț viața?

— E suficient atât? am întrebat, dar cunoșteam deja răspunsul.

Am inspirat adânc.

— Nu mă omorî.

Uitasem cum să implor.

Când nu-mi mai rămăsese aproape nimic din mine însămi, m-am pomenit reconsiderând conversația mea cu Elena. Fără un ego care să mă distragă, m-am concentrat asupra diferitelor detalii, mi-am imaginat diverse motivații în spatele cuvintelor ei. Oare am considerat-o arogantă pentru că așa vorbea toată lumea despre ea? Se lăuda sau era pur și simplu onestă?

Când stătea sub măslin privindu-mă cum îi admir chipul, a oftat. Crezusem întotdeauna că era un semn de mândrie. Însă poate că era oboseală. Extenuată să aibă mereu de-a face cu gelozia și dorința, când nu voia decât să facă ceva simplu, să-și țină nepoata de mână.

— Și tu o să fii frumoasă într-o zi.

Oare încerca să mă liniștească?

— Nu la fel de frumoasă ca tine, am obiectat eu.

— Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Vocea ei era plată. Cum trebuie să se fi simțit, fiind mereu redusă la acel simplu superlativ?

După ce mi-a spus lucrurile acelea oribile despre tatăl meu, am fugit printre oameni s-o caut pe mama. Am găsit-o purtând o discuție serioasă cu una dintre însoțitoarele Elenei. Nu s-a clintit când am încercat să o trag. Mi-a șters lacrimile și mi-a zis să mă duc la lamas, pentru că el o să mă poată liniști.

Abia când m-am ghemuit la picioarele ei, înnebunită și scâncind, și-a dat seama că sufeream din cauza a ceva mai mult de o zgârietură.

M-a îmbrățișat și m-a ajutat să mă ridic; brațele ei erau calde și alinătoare. M-a dus în camerele ei și m-a întrebat ce nu era în ordine.

I-am repetat cuvintele Elenei.

— Nu e adevărat! am strigat. Ea e rea și înfumurată. De ce să mintă despre așa ceva? Spune-mi că minte.

— Bineînțeles că minte, a zis mama, mângâindu-mă absent pe cap. Nimeni nu e atât de monstruos încât să facă așa ceva.

Mi-a tras pătura până la bărbie, s-a așezat lângă mine și m-a mângâiat pe păr (of, mamă, nu ai învățat niciodată altă cale de a liniști un copil?). Am adormit, cu capul înclinat după atingerea ei.

Mai târziu m-am trezit auzind voci pe coridor. Pluteau prea înăbușite ca să le aud clar. M-am apropiat în vârful picioarelor de ușă și am ascultat.

— Îmi pare rău, zicea Elena, cu vocea aspră de parcă ar fi plâns. N-am vrut s-o sperii.

— Ei bine, ai speriat-o. E de neconsolat. Crede că tatăl ei e un ucigaș de copii.

— Dar, Clitemnestra...

— Astfel de povești nu-și au locul în casa asta. Nu înțeleg ce-a fost în capul tău!

— E un ucigaș. Cum poți suporta să-l vezi alături de fetița asta dulce? Mă gândesc la nepotul meu de fiecare dată când mă uit la ea. E un monstru. Ar omorî-o într-o clipă dacă ar avea chef. Cum poți să-l lași în apropierea ei?

— N-o să-i facă niciun rău. E tatăl ei.

— Clitemnestra, trebuia să știe.

— Nu era decizia ta.

— Trebuia s-o facă cineva! Nu poți s-o aperi de o tristețe mică acum pentru ca mai târziu să permiți ca el s-o pună în pericol. Cineva trebuie să aibă grijă de siguranța fiicei tale.

Glasul mamei a scăzut atât de mult, încât a devenit abia o șoptă:

— Sau poate tu nu poți suporta să vezi că eu chiar pot să-mi fac fiica fericită.

Elena a scos un sunet slab, chinuit. Am auzit foșnetul rochiei ei, pașii răsunând pe coridorul de lut pictat. Am alergat înapoi sub pătura mamei și am încercat să dorm, dar continuam să-mi imaginez mâinile tale azvârlind un copil pe stânci și omorându-l. Îmi imaginam degetele tale acoperite de sânge, palmele vinete de răceala din inimă. Nu putea fi adevărat.

Ai chemat doi bărbați să mă escorteze la Calchas. Unul era îmbrăcat în haine de noapte, celălalt cu un piep-

tar și cu nimic altceva. Smocuri de bărbi adolescente le acopereau obraji.

Mama plângea.

Tu stăteai lângă mine.

— Trebuie să fac asta.

— Chiar trebuie? am întrebat.

Soldații s-au apropiat. Cu voce scăzută le-ai cerut să fie blânzi.

Emoțiile au zburat de la mine, una câte una, ca aburul evaporându-se dintr-un foc de tabără.

Frica a dispărut.

— Nu te îngrijora, mamă, am zis. O să merg cu ei de bunăvoie. Nu e decât o moarte.

Tristețea a plecat.

— Nu plânge pentru mine. Nu-ți tăia părul. Nu le lăsa nici pe celelalte femei din casă să-și taie părul. Încearcă să nu mă jelești deloc. Strivește pădăii. Aleargă pe lângă râu. Răsuțe panglici pe degete.

Compasiunea mi s-a scurs.

— Tată, vreau să te gândești la toată suferința pe care am simțit-o eu și s-o înmulțești de o mie de ori. Când vei ajunge la țărmurile Troiei, dezlănțui-o asupra femeilor lor. Fie ca sângele meu să fie vestitorul durerii lor. Împunge-i cu sulița. Măcelărește-i. Gâturile mamelor lor să răgușească urlând. Frații lor mai mari să fie striviți ca niște copilași pe stânci.

Dragostea s-a topit. M-am întors spre mama mea.

— De ce m-ai adus aici? L-ai văzut omorându-ți fiul și totuși m-ai lăsat să-l țin de mână! De ce nu ți-ai amintit cine e?

Am împins-o. Oreste s-a răsturnat din brațele ei. Degete acoperite de sânge ale unor mâini vinete mi-au

trecut prin fața ochilor cu o clipă înainte ca mama să se răsucească să-și amortizeze căderea.

Am uitat ce e resemnarea.

— De ce ai scris scrisoarea aia? Oare eu valorez mai puțin pentru tine decât bucata de lemn din care ți s-a făcut sceptrul? Ar fi fost atât de rău să rămâi acasă în loc să lupți? Lasă-l pe Menelaus la conducere. Lasă-l pe el s-o îmbuneze pe Artemis cu sângele Hermionei. Dacă o fată trebuie să moară pentru Elena, de ce n-ar fi propria ei fiică? M-ai crescut numai ca să pot fi cea mai bună ofertă a ta într-o negociere? Un soț bogat? Copii influenți? Un vânt care să te împingă peste mare? Mamă, de ce nu m-ai luat și pe mine în munți? Elena s-a dus! Elena a fugit! Noi de ce nu am urmat-o?

Ai rostit o comandă. Soldații m-au prins de cot. Am uitat cum să vorbesc.

Soldații tăi m-au escortat prin tabără până la templu. Ahile m-a întâmpinat pe drum.

— Ești la fel de frumoasă ca mătușa ta, mi-a spus.

Vântul uitării mele a bătut spre el. Fără efort, Ahile s-a opus suflării lui.

— M-am răzgândit. E nevoie de curaj ca să mergi calm spre moarte. Nu m-ar deranja să mă însor cu tine. Vorbește-mi. Nu am nevoie decât de puțină convingere. Spune-mi de ce ar trebui să-ți salvez viața.

Fără glas, am continuat să merg.

Te-am uitat.

M-au spălat, m-au parfumat și m-au împodobit cu lucruri cu miros dulceag. Tu ai venit în fața mea.

— Dulcea mea Ifigenia, ai rostit. Dacă aş putea face ceva ca să opresc asta, aş face-o, dar nu pot. Nu înţelegi?

Ți-ai plimbat degetele pe obrazul meu. Le-am urmărit, nemaîştiind sigur ce sunt.

— Ifigenia, nu am dreptul, dar am venit să-ți cer iertare. Mă poți ierta pentru ceea ce am făcut?

Te-am fixat cu ochii goi, cu sprâncenele încrunta-te, cu trupul curat și pregătit. *Cine ești?* întreba carnea mea.

M-au dus în incinta sacră a lui Artemis. Plante sălbatice, luxuriante și cu miros înțepător se ghemuiau de jur împrejurul curții. Frunzele s-au agitat când am trecut pe lângă ele, tremurând în vântul meu. Soarele sclipa pe armurile celor zece bărbați adunați să vadă începutul războiului lor. Era și Iamas acolo, plângând în timp ce privea.

Calchas s-a îndreptat spre mine, apropiindu-se parcă printr-o rafală, cu roba unduind în jurul lui. Am recunoscut panglicile roșii de pe cununa lui, ochii indigo, surâsul încordat și fără veselie.

— Și tu o să fii frumoasă într-o zi, a spus ea.

— Nu la fel de frumoasă ca tine.

— Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Răsuflarea îi putea a peste putred, deși poate era vorba de alți bărbați, într-un alt timp. Ținea în mână o ramură mică decorată cu bijuterii — dar eu știam că mâna ta va fi cea care mă va ucide. Calchas nu era decât un instrument, ca Elena, ca ramura.

A ridicat ramura astfel încât bijuteriile să reflecte soarele. Nu m-am clintit. A trecut-o peste gâtul meu.

Trupul meu a uitat să fie un trup. Am dispărut.

Artemis mă ținea așa cum un copil ține o păpădie. Cu o singură răsuflare, a suflat vântul trupului meu afară din forma de fată.

Am murit.

Simte-mă acum. Năvălesc în tabăra ta, răsturnând corturile așa cum un copil își lovește jucăriile. Sub mine marea se zbate. Valuri imense biciuiesc peste apă, cu suficientă forță ca să vă înece pe toți.

— E prea puternic! strigă Menelaus.

Ahile îl bate pe spate.

— O să fie o ticăloșenie, dar o să ajungem acolo mai repede!

Mama zace lângă rămășițele cortului și refuză să se miște. Iamas trage de rochia ei, încercând s-o urnească. Ea plânge și plânge, și eu îi gust lacrimile. Ele devin sarea din vântul meu.

Oreste scâncește după atenția mamei. Pune gura pe sânul ei, dar ea nu-i poate oferi alinarea suptului. Îi ciufulesc părul și suflu o îmbrățișare răcoroasă în jurul lui. Ochii i se măresc înspăimântați. Îl iubesc, dar nu pot decât să-l îmbrățișez și mai tare, pentru că eu sunt vântul.

Ahile stă la prora uneia dintre corăbii, fălindu-se cu ce o să le facă el locuitorilor din Troia. Menelaus își scutură sabia în adierea mea și râde.

— O să-l ciocănesc pe Paris așa cum i-o face el Elenei, se laudă.

Odiseu râde.

Acum te văd, tată, stând departe de ceilalți, cu fața îndreptată spre Troia. Suflu, strig și șoptesc.

La început zâmbești și te întorci spre Calchas.

— E fiica mea!

Preotul, care își curăță pumnalul însângerat, ridică ochii.

— Ce-ai spus?

Suflu cu furie rece între urechile tale. Chipul îți pălește și îți apeși palmele pe urechi, dar vocea mea e sunetul vântului. Nu-l poți nega.

Tot mai vrei iertare, tată?

— Pânzele sus! strigi. E timpul să plecăm din portul ăsta!

Sunt imensă și de netăgăduit. O să vă strivesc pe toți cu puterea mea și o să vă arunc vasele pe fundul mării. O să vă răsucesc cadavrele prin aer și o să le azvârl pe stânci.

Dar nu, sunt din nou neajutorată, mereu și mereu ostatică a dorințelor altcuiva. Cu ușurință, Artemis își impune voința asupra furiei mele sălbatice. Simt încordarea mâinilor ei trăgându-mă înapoi ca pe un arc. Cu o singură mișcare puternică, lină, mă îndreaptă spre flota ta. Tenace, implacabil, vă împing spre Troia.

Rachel Swirsky locuiește în „Escala Doi” din turul ei de vreme proastă prin Statele Unite — Bakersfield, California, unde zilele de vară se încing cu regularitate până la patruzeci și șase de grade Celsius sub soarele deșertului.

Înainte de a pleca spre vest, a locuit în Iowa City, unde furtunile de gheață și viscoalele i-au oferit un fundal glacial studiilor de Arte Plastice de la Iowa Writers Workshop. Cine știe care-i va fi destinația următoare? Câmpurile de lavă? Centrul unei găuri negre? O colibă din Alaska? Va sta acolo, înfodolită în sintetice și blănuri artificiale, tremurând în timp ce scrie proze care apar în *Tor.com*, *Subterranean Magazine*, *Weird Tales* și alte locuri, inclusiv antologiile *The Year's Best* de Strahan, Horton și VanderMeer. Un volum subțirel cu

ficțiuni și poezii, *Through the Drowsy Dark*, a fost publicat de Aqueduct Press în luna mai, iar a doua ei culegere, *How the World Became Quiet: Myths of the Past, Present and Future*, urmează să apară la Subterranean Press.

Traducerea: Roxana Brânceanu

PĂCĂTOS, BRUTAR, FABULIST, PREOT; MASCĂ ROȘIE, MASCĂ NEAGRĂ, GENTLEMAN, BRUTĂ

Eugie Foster

DIN PARTEA AUTORULUI: Ca toți scriitorii, sunt foarte interesată să aflu răspunsurile cititorilor față de textele mele, iar „Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roșie, mască neagră, gentleman, brută” a acumulat destule comentarii online. Mi se par fascinante impresiile și mesajele diferite pe care le-au desprins oamenii din nuvelă și am fost tentată, nu o dată, să intervin pe diverse forumuri sau bloguri ca să spun: „Am vrut să spun asta când am scris pasajul ăsta” sau „Nu este gratuit! Prevedeam asta când am inclus scena X”, sau „nu, nu, ideea pe care am vrut s-o transmit era asta”. M-am abținut totuși, pentru că am considerat mereu că odată ce o povestire este publicată, ea trebuie să rezoneze, să captiveze și să provoace gândire (sau să nu facă niciuna dintre acestea) potrivit propriilor sale merite, fără ca eu să mă-nvârt în jurul ei ca un părinte neliniștit și exagerat de grijuliu. Acum după ce am fost invitată să discut „Păcătos” pe o platformă publică, încerc să găsesc și să mențin granița fragilă dintre autocrația autorului și pălăvrăgeala absconsă. Nu-mi fac iluzii că voi reuși, însă doream doar să vă spun tuturor de unde am pornit.

Unele dintre cărțile ce m-au format în cursul vieții — cele pe care le-am citit în gimnaziu și liceu și care mi-au lăsat o impresie de neșters — sunt distopii: 1984 și Ferma animalelor de George Orwell, Fahrenheit 451 de Ray Bradbury, Povestea cameristei de Margaret Atwood. Însă „Păcătos” este prima

povestire distopică pe care am scris-o și n-a provenit dintr-un mesaj sociologic sau social pătrunzător pe care doream să-l transmit, ci mai degrabă din dorința de a explora teme mai personale ale identității și sinelui. Deși consider că decorul distopic este într-adevăr indispensabil, cred că adevărata temă se învâрте în jurul examinării identității: alegerile pe care le facem sau pe care nu le facem, felul în care acțiunile noastre exemplifică cine suntem pe un fundal de roluri culturale și așteptări sociale, și deciziile zilnice care conțin sensul nostru fundamental al sinelui, ca și influențele externe și interne ce afectează aceste decizii.

*Atât ca scriitoare, cât și în calitate de cititoare — și, de fapt, ca om —, individul m-a interesat întotdeauna mai mult decât mișcările de mase sau decât manifestele sociale atotcuprinzătoare. De aceea cred că „Păcătos” rezonază cel mai profund cu cititorii care o privesc dintr-o perspectivă intimă, psihologică, nu din una sociopolitică sau a clădirii de lumi. Din multe puncte de vedere cred că a numi nuveleta mea o distopie este ca și cum am numi **Jurnalul Annei Frank** o poveste de război. Niciuna dintre clasificări nu este incorectă, dar poveștile sunt mai convingătoare ca ilustrări ale introspecțiilor și reflexiilor unui individ și a călătoriei sale interioare, decât ca ale conflictelor și disfuncțiilor unei societăți descompuse sau măcinate. Deși, după ce am spus toate astea, dacă cititorii consideră „Păcătos” o distopie de calitate, sunt mulțumită și așa.*

Fiecare dimineață e o decizie. Trebuie să-mi pun masca maro sau pe cea albastră? Azi trebuie să fiu negustor sau asasin?

Sunt, firește, orice poruncește regina. Dar ea mă ignoră atât de des și sunt lăsat să descifrez singur cine e cazul să fiu.

Zeci și zeci de chipuri dintre care trebuie s-aieg.

1. Gălbenelele sunt pentru omor.

Masca galbenă mă atrage, e cea făcută din pielea unui animal mut, care n-are nici colți, nici gheare — în avan-

tajul lucrătorilor care-l jupoaie. Nu poate decât să se uite urât la paznicii săi prin plasa de sârmă a cuştii, iar când cuţitele îl taie şi recoltatorii îi spintecă pielea, nimeni nu e deranjat de ţipetele lui.

Îmi leg sub bărbie panglicile de culoarea pielii tăbăcite. Masca e atât de uşoară, aproape lipsită de greutate. Însă, când trag aerul în piept, nasul îmi e potopit de o duhoare de osuar care-ţi îndrumă gândurile către latrine, intestine deschise şi sânge uscat.

Masca soţiei mele e atât de drăguţă, buze ca o floare roz şi gene purpurii, care fâlfâie ca nişte pene ori de câte ori vorbeşte. Dar trupul ei e flasc, de un alb bolnăvicios, cu carnea de pe coapse marmorată de vene negre şi de pliuri de grăsime.

Cu toate astea, o doresc.

— Îmi pare rău, iubito, îi spun. N-aveau ce-ai vrut. Am cumpărat ce era. Nectar Citric, Bronz Iolit şi Iluzie Cremoasă.

— Ar fi fost totuna dacă-mi aduceai puroi la borcan, se răsteşte ea. Te-ai uitat pe toate rafturile?

— N... nu. Dar vânzătoarea a zis că s-au terminat.

— Căţeaua le pune deoparte pentru ea. Ştii că toate smântânesc marfa. Deschid vasele şi iau un polonic de aici, un calup de dincolo. Le folosesc chiar ele sau le pun în urne împopoţonate şi le vând pe pieţele alea independente.

— Vânzătoarea părea sinceră.

Masca ei era sculptată în onix, cu atingeri de aur la tâmpile şi pe bărbie. Era zveltă, cu carnea fermă acolo unde a soţiei mele atârnă, cu pielea aurie fără niciun cusur. Şi se mişca cu o eleganţă delicată, spre deosebire de femeia masivă din faţa mea.

— Părea sinceră? făcu soția mea, cu ochii rotindu-i-se în orbitele măștii. De parcă tu ai fi în stare să deosebești Mierea Reginei de rahat.

— Iubirea mea, știi că ești dezamăgită, dar ce-ar fi să le-ncerci pe astea, chiar dacă sunt altceva? De dragul meu?

Scot din pungă un borcan cu Bronz Iolit și îi deșurubez capacul.

Cu toate că ea mustește de ostilitate — prin miros, poziție, privirea aspră, furioasă, venind din găurile pentru ochi ale măștii —, îmi afund un deget în soluție. E adevărat că n-are aceeași consistență, iar parfumul e mai degrabă de mosc decât de miere, dar furnicăturile sunt aceleași.

Cu degetul plin de Bronz Iolit, întind mâna spre despicătura dintre coapsele ei moi.

— Să nu mă atingi cu mizeria aia, se răstește ea, retrăgându-se.

Dacă n-ar fi atât de încăpățânată! Îmi ung toate degetele mâinii cu Bronz Iolit. Mirosul de mosc m-a excitat mai repede decât Mierea Reginei.

— Pleacă de-aici!

O apuc de sex, o țin strâns cu degetele mele unsuroase. Sunt atât de concentrat, încât nu văd lama lucindu-i în pumn. Când vârfurile degetelor îmi alunecă în ea, îmi afundă arma în piept și cad.

Zac într-o baltă din propriul meu sânge, cu parfumul de Bronz Iolit preschimbându-se în miasmă, și mă uit cum se ridică și coboară lama când ea mă înjunghie iarăși și iarăși.

Masca ei e atât de frumoasă.

2. Albastrul e pentru fecioare.

A doua zi dimineată îmi fac alegerea pe îndelete,

atingând un chip după altul. În locul unde se afla masca galbenă e un gol, dar mai am multe altele.

În cele din urmă aleg una de culoarea safirelor. Fruntea e făcută din satin mătăsos ca apa. Îmi împletesc panglicile de catifea în păr și ciucurii îmi clipocesc în jurul urechilor ca secretele dezvăluite în șoaptă.

— Nu cred c-o să mă mărit vreodată, spun eu. De ce m-aș mărita?

Fata de lână mine chicotește cu degetele subțiri peste deschiderea gurii. Masca ei e sculptată în lemn verde, întărit prin foc vreme de trei zile. Odată sculptat și finisat, lemnul capătă limpezimea sticlei, cu modelul din fibre sepia ca un filigran din dantelă groasă.

— Ține minte cuvintele mele, zice ea. Toate flirturile te vor ajunge din urmă într-o bună zi. Un bărbat îți va fura inima și-o să vii într-o fugă la mine, să te-ajut la pregătirile de nuntă.

Râd.

— Puțin probabil. Tipii pe care-i cunoaștem nu se gândesc decât la Mierea Reginei și mă lasă apoi singură. M-aș mărita mai degrabă cu un creator de măști decât cu unul dintre aceste capete seci.

— Brr, asta-i o chestie sofisticată.

Prietena mea scoate un țipăt ascuțit și arată cu degetul.

— Uite! E noul transport! Nu ți-am spus eu că pe strada asta ajung mai întâi camioanele care livrează marfa?

Stăm cu măștile lipite de vitrina magazinului, uitându-ne galeș la flacoanele expuse.

— *Exotica, Dorințe Albe sub o Lună Neagră.*

Prietena mea înșiră, volubilă, numele tipărite cu caractere elegante în spațiul de sub fiecare mostră.

— *Șotie Metalică, Omagiu pentru un Manifest* — cum crezi că e ăsta? —, *Talisman de Teracotă și Otravă Melodioasă*.

Îmi place cum sună ultima.

— Tipic pentru tine, zic.

— Oh, taci. Hai să le-ncercăm.

— Magazinul ăsta e incredibil de șic. Crezi că ne vor lăsa să le-ncercăm fără să cumpărăm ceva?

— Bineînțeles că ne vor lăsa. Suntem cliente, nu? N-or să ne dea afară.

— Ba s-ar putea.

Temerile mele nu reușesc să-i domolească entuziasmul și o las să mă tragă după ea dincolo de ușile de cristal.

Mirosurile amestecate ne potopesc. Prietena mea mă abandonează, grăbindu-se să se alăture hoardei îmbulzite în jurul noilor produse. În timp ce pe ea amestecul de aburi emotivi o face mai frivolă și o excită, pe mine mă copleșește. Mă sprijin de teighea și respir scurt, superficial.

— Pari pierdută.

Masca bărbatului e dintr-un aliaj mat de cositor, acoperită cu un strat metalic atât de subțire, încât văd urmele lăsate de mișcarea pensulei artizanului. Un model cu flăcări i se învolutează pe ambii obraji, în nenumărate nuanțe de purpuriu.

— Doar îmi aștept prietena.

Arăt în direcția mulțimii. Se întrevede un licăr de un verde translucid, tot ce pot zări din ea.

— Nu te interesează să-ncerci noul lot?

— Nu prea. Prefer distilatele tradiționale. Cred că din cauza asta sunt de modă veche.

Bărbatul se apleacă, apropiindu-se cu un aer conspirator.

— Dar le-ai cumpărat pe cele trei noi de ieri. Am încercat să te avertizez în privința celui Bronz Iolit. Nu e nicidecum un substitut potrivit pentru Mierea Reginei.

Mă umplu de amintiri despre dorință și violență, mosc și excitație, durere și sânge. Dar sunt greșite. Azi sunt altcineva. Clatin din cap.

— Nu știu despre ce vorbești.

Caut o fărâmă de sticlă verde sau de dantelă sepia. Unde mi-e prietena?

— N-aș lăsa niciodată pe cineva să folosească Bronz Iolit asupra mea.

— Când ți l-am vândut, n-ai spus că era un dar?

— Ce?

— Eram vânzătoarea cu mască de onix.

Șocul pe care-l simt e dincolo de cuvinte, dincolo de orice reacții. E cel mai important tabu al societății noastre, ceva atât de profanator și de obscen încât nu e trecut nici măcar în cărțile cu legi. Nu discutăm despre evenimentele și despre conflictele la care-au luat parte alte măști de-ale noastre. Nu se face. Ce-ar fi dacă oamenii ar începe să dea vina pe o față pentru ceea ce a făcut o alta, pentru simplul fapt că ambele au fost purtate de același cetățean?

Momentul paraliziei mute se sfârșește și fug. Mă reped dincolo de ușile scânteietoare, fără să-mi pese că mi-am lăsat în urmă cea mai bună prietenă, și fug, fug, fug până când sunt din nou în clădirea dormitoarelor, în Centrul Coridorului. Mă ghemuiesc în liftul care mă duce în goană către apartamentul meu. În pat, plâng cu sughituri, cu

lacrimile udându-mi interiorul măștii. O parte din mine se teme că voi păta satinul, dar e o parte îndepărtată.

Când îmi seacă lacrimile, am terminat cu ziua, am terminat cu masca asta. Dar timpul demascării e încă departe. Dacă astăzi aș fi purtat masca din scoarță de stejar, acoperită cu un strat de bronz și cu șiraguri curgătoare de mărgele, n-aș fi fugit de perversul cu mască din cositor. I-aș fi tras un pumn în carnea aurie a burții sau l-aș fi dus târâș la jandarmii reginei, pentru o evaluare.

Pe urmă-mi dau seama la ce mă gândesc, ce îmi doresc — o altă mască, dar nu în timpul selecției de dimineață, nu în timpul demascării — în timp ce port încă masca zilei de azi.

Și mi-e frică.

3. Negrul e pentru sex.

Dimineața, în vreme ce stau cu fața goală printre măștile mele, uitându-mă la orice în afara celei din scoarță de stejar, primesc convocarea reginei. E adusă, ca de obicei, de un jandarm cu o mască subțire, forjată din argint. Apasă pe soneria mea, așteptând să-i confirm prin intercom că îl primesc.

Jandarmii sunt singurii care se deplasează dimineața devreme, când noi, ceilalți, ne alegem măștile zilnice, așa cum tot ei sunt cei care patrulează pe străzi după ora demascării, adunând măștile retrase și distribuindu-le pe cele noi.

— Bună dimineața, jandarmule, îi spun.

— Bună dimineața, cetățene. Azi ești chemat să-ți faci datoria civică.

— Sunt încântat să îndeplinesc acest serviciu.

Un pătrat de hârtie alunecă prin fanta mea de livrare și apoi în tava pentru convocări, aducând cu sine o dulceață greu de definit. Citațiile reginei sunt întotdeauna parfumate cu mierea care-i poartă numele, dar mireasma e mult mai persistentă și mai subtilă decât a substanței care circulă prin piețe.

Printre măștile mele aliniat, înălțată deasupra tuturor, e cea neagră — oțel forjat vopsit cu ebonită lichidă. E masca de consort, purtată numai pentru a onora chemările reginei. Vopseaua e diafană și culoarea licărește cu scipiri argintii. Ochii sunt subliniați cu kohl opac, o mască mascată.

Îmi fixează lămpișoarele gingașe în jurul capului, cu cataramele lor delicate. Pentru o clipă, sunt dezorientat de lentilele care-mi acoperă ochii. Am nevoie de mai mult timp ca să mă obișnuiesc cu deformările din viziunea mea decât cu atingerea și cu greutatea măștii. Dar nu cu mult mai mult.

Muzica se revarsă în jur în triluri bogate și mă concentrez asupra pașilor. În masca-ei-ca-stelele, regina se învârtă și plutește în brațele mele în lungul sălii de bal. Captivat de frumusețea ei și de eforturile mele, nu i-am auzit cuvintele.

— Îți cer iertare, regina mea. Ce ai spus?

Masca i se ridică și parfumul picant al amuzamentului ei îmi inundă simțurile.

— Am întrebat dacă îți face plăcere dansul, dacă îți plac răcoritoarele.

— Nu am gustat nimic, dar bufetul pare generos. Cât despre dans, mă tem că stângăcia mea te-ar putea ofensa și că aș putea greși pașii.

— N-am mai dansat niciodată cu tine până acum? Asta ar explica de ce ești atât de țeapăn.

— N-am mai avut plăcerea. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară. N-a fost decât un capriciu. Nu dansez cu mulți. Probabil nu vei mai dansa cu mine altă dată.

Regina gesticulează și muzica se oprește. Mă conduce spre canapeaua ei — cearșafuri stacojii și perne ca de alabastru. Genul ăsta de dans îmi e mult mai familiar, dar ea încă nu e gata pentru mine. Cu toate că mă îmbată, mirosul ei îmi spune că încă nu e timpul împerecherii, deși va fi în curând.

Așteptarea mă derutează. De ce sunt aici, dacă nu ca să-mi fac datoria?

Ea se întinde pe canapea, dar nu în poziția copulării.

— Stai de vorbă cu mine, îmi zice.

— Despre ce ți-ar plăcea să vorbim, regina mea?

— Ai o mască preferată?

E o întrebare stranie, se apropie de limita indecenței.

— Nu, regina mea. Toate sunt valoroase pentru mine.

— Nu-ți dorești să poți scăpa de unele, poate de cele în care suferi, și să le porți pur și simplu numai pe cele plăcute?

Mă pune la încercare?

— Toate sunt valoroase pentru mine, repet. Fiecare în minunata ei diversitate. Nu mi-aș permite niciodată să-ncalc legea.

— Nici măcar s-o deformezi puțin? Sunt cetățeni care poartă numai câteva măști și nu le pun pe celelalte decât atât cât e necesar ca să nu intre în atenția jandarmilor.

— Dar asta e o infracțiune.

— Teoretic e legal, deși sfidează esența codului de legi. În general, numărul măștilor selectate, pe care le repetă ciclic, e destul de mare pentru ca niciuna să nu devină dominantă. Perspectiva ți se pare atrăgătoare?

Mască dominantă? Care ar putea fi scopul limitării selecțiilor cuiva? Cuvintele ei sunt lipsite de sens.

— Nu.

Răspunsul meu îi face plăcere. Mirosul îi devine mai puternic, ceea ce se petrece în același timp cu erecția mea, și nu mai sunt în stare să gândesc limpede. Ea e chipul poftei fierbinți și al satisfacției — parfumul de adevărată Miere a Reginei dintre picioarele ei, dorința ei, a mea —, nu mai există nimic altceva decât urgența împerecherii. Eclipsează simpla copulație așa cum strălucirea soarelui e mai puternică decât a stelelor. Mă scufund sub un flux de dorință și desăvârșire, și pofta mă stârnește din nou, iarăși și iarăși, până la ora demascării.

Dimineața, cu fața goală și îndurerat, mă prezint la raport în atelierul Creatorilor de Măști. Evit să le privesc fețele urâte și moi. În parte, e disconfortul instinctiv care apare când ești văzut fără mască, dar, în același timp, Creatorii de Măști m-au făcut întotdeauna să nu mă simt în largul meu. Îmi pare rău pentru ei, cu fețele lor atât de lipsite de culoare și de insipide. E ironie că poartă trăsături atât de stupide și culori atât de simple, însă creează pentru noi chipuri atât de minunate, fiecare unic prin splendoarea lui. Îi compătimesc și mă bucur că nu m-am născut în casta lor.

Le întind invitația scrisă și accept cea mai nouă mască a mea, favoarea pe care mi-o face regina. E lucioasă, de culoarea șofranului, cu sârme ascuțite pentru fixare. N-are

deschidere pentru gură, dar nu pare dezavantajată fiindcă îi lipsește. Ca toate fețele create de ei, e un act artistic.

4. Portocaliul e pentru agonie.

Îmi apăs masca de culoarea șofranului pe față și-mi înfășor șireturile țepoase în jurul capului. O atingere pasageră, vârfurile degetelor pe metalul pictat îmi vorbesc despre canalele late care zimțează suprafața. Din pricina asperităților, nu-i găsesc o poziție confortabilă. Pentru o clipă.

Plasa de sârmă apasă de sus și de jos. Dacă stau întins, îmi pot întinde gâtul, dar foarte puțin. Însă plasa mi se împlântă apoi, tăioasă, în labele picioarelor, în antebrațe și în piept. Stau în picioare, mă așez, fac câțiva pași într-o parte și în alta. Dar mersul nu reușește decât să-mi aducă aminte cât de mică îmi e celula. Și nu le place când mergem. Exercițiile fizice subțiază grăsimea dintre mușchi și piele, îngreunând recoltarea.

Vecinul meu poartă o mască de un brun-roșcat, punctată cu paiete de cobalt. Urinează și jetul mă stropește prin plasă. Plin de mirosul trupului lui, îmi șuier furia și îi întorc favoarea.

Mă bucur când vin lucrătorii după el și mă uit când îl prind cu lasouri. Încearcă să se lupte, dar n-are nimic ascuțit sau dur de care s-ar putea sluji. Uneltele lor periculoase, ascuțite în lumina albastră, îl deschid de la gât până la ventre. Abia apucă să sângereze înainte de a-i face incizii perpendiculare, clape necesare ca să-i jupoaie mai ușor toată pielea dintr-o singură bucată.

Când i-o smulg îi ies ochii din orbite, singura mișcare de care e capabil. E tăcut, fiindcă masca lui n-are gură; e la fel de mut ca mine.

Când termină, îl lasă zvârcolindu-se în lichidele propriului trup pe podeaua din plasă de sârmă. Pleacă luând cu ei mantia grea care e pielea lui.

Acum e rândul meu. Plăcile maronii-roșcate ale măștii vecinului se rotesc spre mine ca să mă poată privi.

În celula minusculă n-am unde să fug și lasourile mă leagă fedeleș. Când încep să-mi jupoaie pielea, durerea e cea mai cumplită pe care-am simțit-o vreodată.

Măștile lor sunt de culoarea lămâii, a narciselor, a caramelului. Frumoase și galbene, ca soarele.

5. Jaspul e pentru cochete.

În dimineața următoare, alegerea e mai grea decât de obicei. Mă îndepărtez de masca de culoarea șofranului cu o tresărire de durere și mă uit vreme îndelungată la cea din scoarță de stejar. Dar nu mi se pare potrivit s-o aleg.

Ideea de a rămâne azi fără mască, de a sta pur și simplu în apartamentul meu fără să aleg nicio față, îmi fulgeră printre gânduri ca o boare de depravare pasageră. E prea scandalooasă ca s-o iau în considerare; mă simt vinovat pentru simplul fapt că mi-a trecut prin minte.

Fără să mă uit, întind mâna printre șirurile de fețe goale și o înhaț pe prima asupra căreia mi se lasă degetele.

E de un verde greșos, culoarea apelor stătute dintr-un lac care nu vede niciodată soarele. Bărbia și nasul sunt acoperite cu catifea întunecată, iar buzele strălucesc într-un argintiu lichid, vopsit de mână pe mătase. Îmi strâng în jurul capului șnururile ei împletite.

Ezit sub fereastra iubitei mele, cea cu mască azurie, alcătuită meticulos din voaluri. Ea se înclină peste balcon și buzele sale grațioase fredonează un cântec de curtare. Îi

inhalez parfumurile delicate ale trupului, împrăștiate de servitoarea ei cu un evantai: ademenire și ispită, inocență și făgăduință.

— Mă iubești? strigă adorata mea.

— Din tot sufletul. Pentru mine ești totul.

— Nu te cred, râde ea. Prin ce te deosebești de ceilalți bărbați, care abia așteaptă să mă-mproaște cu Mierea Reginei?

— Cum poți să spui așa ceva? Ți-am cerut să te măriți cu mine.

— Și ce dovedește asta? Orice netot înzestrat cu o limbă poate s-o facă. Și, oricum, nu vreau să mă mărit cu nimeni. Căsătoria e o stare jalnică, aduce ceartă și mahnire.

Mimez pentru ea o disperare exagerată

— Cum să te conving de sinceritatea mea? Cere-mi orice și-o să-ți dau.

— Ai un borcan cu Mierea Reginei?

Ezit. Dacă-i răspund sincer, m-ar putea acuza din nou că sunt un libertin. Dar, pe de altă parte, e darul meu de curtezan. O să se simtă ignorată dacă nu-i ofer nimic.

Oftez și aleg cea mai bună opțiune.

— Un dar umil în onoarea frumuseții tale.

— Bun.

Nefiind respins pe loc, îndrăznesc să sper.

— Îmi trimit servitoarea jos. Dă-i Mierea Reginei și o să jucăm cu toții un joc. Ea o să sigileze borcanul, astfel încât să nu-i poți folosi conținutul fără să-l spargi, și o să-i înțepe capacul, eliberând parfumul. Dacă poți petrece după-amiaza cu mine și cu ea în budoarul meu închis, abținându-te să spargi borcanul, o să cred că mă iubești pe mine, nu pur și simplu plăcerile copulației. Iar dacă-ți

pierzi controlul și-l spargi, poți să-ți potolești pofta cu ea, dar de mine n-o să mai auzi niciodată.

— Și, rogu-te, dacă mă abțin, ce primesc?

Râsul îi e o adiere ațâțătoare.

— Dacă-ți poți controla dorințele până seara, o dau afară din cameră și sparg chiar eu borcanul.

Perspectiva „jocului” ei mă excită și mă îngrozește în același timp. Iubita mea o să se-asigure că nu ne petrecem timpul cu distracții caste sau cu discuții filosofice. Ea și fata care o slujește se vor așeza în poziții sugestive pentru copulație. Și e probabil deja acoperită de unul dintre distilatele la modă — Pasiune fără Dubii sau Exotica sau Nectar Citric — ca să mă-nebunească mai tare. Cu toate astea, recompensa va fi dulce. Și, în cel mai rău caz (iubita mea nu m-a evaluat într-un totuș greșit), o s-o am pe slujnică.

Viitorul meu premiu de consolare deschide ușa. Masca ei e de culoarea verde a salviei, sugerând transparența, cu ochii înconjurați de dantelă caramel. Îmi smulge Mierea Reginei, dar aici se încheie scenariul prestabilit. Îi deșurubează capacul și scoate unguentul în pumn. Se freacă ea însăși cu el între coapse, fără jenă și fără sfială. În vreme ce mă holbez uluit, mă unge, acoperindu-mă cu un strat lucios. Sunt brusc excitat și nerăbdător.

— Mă vrei? îmi șoptește.

— Da.

Carne pe carne, Mierea Reginei nu îngăduie niciun refuz.

— Atunci prinde-mă.

Se îndepărtează în fugă.

Ezit doar preț de o răsuflare. Sus, iubita mea strigă cu voce tânguitoare, nedumerită de întârzierea noastră.

Dar dorința urlă în mine și nu mă mai interesează nimic altceva decât servitoarea.

O urmăresc prin cvartalul cu dormitoare, în timp ce șerpuiește, ocolind aglomerările și sărind peste obstacole — sculpturi, prăvălii, construcții noi. Bărbații întorc uneori capul după ea, simțind, când trece în goană, parfumul pasager al Mierii Reginei amestecat cu al sexului ei.

Sunt înrobit. Fata îmi umple fiecare răsuflare. Alerg până ce devin o creatură a focului — plămâni în flăcări, membre care ard. Dar asta îmi condimentează pofta. O s-o prind și-o să ne-mpreunăm.

Mă conduce dincolo de cartierul comercial, dincolo de vitrinele pline cu cetățeni care cumpără, până la periferia rurală, de unde ne recoltează mașinile hrana și de unde adună lucrătorii materiale esoterice pentru gilda Creatorilor de Măști.

Într-un pâlț umbros de copaci verzi, cade în genunchi. Sunt peste ea, nici măcar nu mai aștept să ia poziția potrivită. Se deschide pentru mine și mă grăbesc să unesc trupurile noastre.

E minunat, firește, e cea mai satisfăcătoare eliberare după urmărire. Dar, chiar în timp ce mă golesc, observ ceva care nu e cum ar trebui. Fata nu face mișcările potrivite, iar mirosul ei, deși îmbătător, e bizar. Sub Mierea Reginei e nerăbdătoare, când ar trebui să fie pasională. Se desprinde imediat ce termin și, pentru prima oară după o copulație, nu sunt fericit și molatic, scăldat în endorfinele create de sex. Mă simt stânjenit.

Înainte de a apuca să spun ceva, fata își smulge masca. Oroarea demascării mă paralizează; următoarea ei acțiune mă ia prin surprindere. Se întinde spre mine, îmi rupe legăturile măștii și mi-o desprinde.

Sunt cu fața goală.

Nu era ora demascării, nu e timpul pentru goliciune și somn. Fără mască, nu știu cum să acționez și ce să simt, sau ce să zic. Nici măcar nu știu dacă sunt în stare să vorbesc, n-am făcut-o niciodată fără o mască. Sunt pierdut, sunt nimeni. Nucleul personalității mele și al inteligenței e gol; fata mi le-a furat.

6. Albul e pentru supunere.

Când îngenunchez, stupefiat, ea îmi aruncă masca, lăsând-o să cadă printre firele lungi de iarbă pe care ne-am iubit. N-am nici măcar destulă voință ca s-o recuperez.

Ea își examinează interiorul măștii. Cu o grijă infinită, desprinde o membrană transparentă. E ca un vâl de tifon sau de șifon, dar vâlul ăsta are o formă. Are nas, pomeți ai obrazilor, bărbie.

E o mască, dar una cum n-am mai văzut. Materialul nu e ornamentat și de un alb diafan, precum ceața subțire sau apa liniștită, numai că are culoare. Nu ascunde, doar acoperă.

Fata ia această stafie a unei măști și mi-o așază pe față. Fără șnururi sau lănțișoare, se fixează singură, lipindu-mi-se de cap. E o asemenea ușurare să-mi simt goliciunea acoperită, încât mă simt recunoscător în loc să fiu ultragiat.

Aștept să-mi spună masca cine sunt și ce să fac.

Și aștept.

— Acolo nu e cine știe ce suprasuflet, zice fata.

Fără mască, trăsăturile ei sunt prea animate, obscene de animate. Îmi feresc privirea, întrebându-mă dacă masca-stafie îmi expune expresia feței în aceeași manieră indecentă.

— Nu e decât un baraj care te-ajută să treci peste panica schizofrenică, continuă ea. Nu instalează niciun rol și niciun scenariu al relațiilor și absolut nicio emoție.

Nu-mi place golul măştii-stafie. Dar cel puțin acum sunt în stare să gândesc și îmi trece prin cap să mă târăsc spre masca mea.

— Stop, spune fata.

Nu mă pot mișca. Vârfurile degetelor mele mătură verdea mai închis și scânteierea argintie din iarbă, dar obiectul nu pot să-l ridic.

— Mă tem că barajul imprimă supunere. Îmi pare rău, dar e necesar. Oricum n-o să poți ajunge la suprasufletul din masca ta. Barajul creează o barieră impenetrabilă pentru tot ce imprimă masca și nu vei putea să ți-l scoți. Haide, știu că vrei. Încearcă să-l scoți.

Îmi pipăi fața și capul, căutând ceva pe care să-l desfac. Dar n-am ce să deznod, ce să descătărămez. Găsesc marginea dincolo de care masca-stafie, barajul, lasă pielea liberă, dar e lipită de mine. Amintirea zilei de ieri — masca de culoarea șofranului, jupuirea de viu — e de ajuns ca să-m piedice orice tentativă drastică.

— Ce mi-ai făcut? întreb. Și de ce?

— Bun, pui întrebări. Știam c-o să te adaptezi repede.

Un parfum pătrunde prin nefericirea mea. Ea e mulțumită. Numai că mireasma nu e corectă. Nu e nici feminină, nici masculină. Nu poartă nicio mască, n-are de ce să-mi spună dacă e bărbat sau femeie. Ar trebui să mă gândesc în continuare la ea ca la o fată? Iar barajul nu mi-a oferit niciun sex. Sunt bărbat sau femeie, asexuat sau poate un fel de androgin?

Mă simt amețit și bolnav.

— Dacă e vreun soi de joc pervers, nu mă amuză. O să le raporteze jandarmilor. Pentru o asemenea infracțiune îți vor confisca toate măștile și....

Vocea mi se stinge. Fața ei goală îi dovedește indiferența față de cea mai severă pedeapsă din societatea noastră.

— De ce-mi faci asta? scâncesc.

— Te întrebi vreodată cine ești, sub măștile tale? Despre cine vorbești când spui eu?

Auzind-o dând glas întrebării care-mi face în ultima vreme diminețile atât de chinuitoare și orele de după demascare atât de lungi, simt un soi de eliberare; nu sunt singur în nefericirea mea. Dar vinovăția rămâne. Toate acestea sunt o expunere a infracțiunii mele? Voi fi penalizat?

— Nu te teme, îmi zice ea. N-am de gând să te dau pe mâna jandarmilor.

Mi se accelerează respirația.

— Îmi citești gândurile?

— Nu, doar îți privesc fața.

— Fața mea?

— Exprimă emoțiile. E ca și cum ai mirosi tulburarea altcuiva sau ai ști că e furios văzându-i încordarea umerilor, numai că te orientezi după mușchii feței. În scurtă vreme o vei citi tot atât de instinctiv cum faci cu mirosurile și cu pozițiile corpului.

— Vorbești ca și cum te-ai aștepta să fii încântat.

Buzele i se arcuiesc și se deschid, dezvăluindu-i albeața dinților. Să fii martorul unei priveliști atât de intime e respingător și fascinant deopotrivă.

— Știu că nu crezi acum, dar ți-am oferit un dar, unul pe care-l primesc foarte puțini oameni.

Se ridică în picioare.

— Fă o plimbare cu mine.

Nu vreau să merg nicăieri cu ea, dar barajul mă obligă să mă supun. Umblăm agale, afundându-ne mai tare în sălbăticie și lăsând masca mea în iarbă. E o senzație incomodă să ai trupul în dezacord cu propria voință.

— Te-am urmărit o vreme ca să m-asigur că ești potrivit, continuă ea.

— M-ai urmărit?

Fragmente confuze se leagă unul de altul, ducând la înțelegere.

— Ești vânzătoarea de la care-am luat Bronz Iolit și bărbatul pervers cu masca de cositor.

— Și clienta de la brutărie care-a cumpărat de la tine o duzină de tarte cu ouă înainte de asta.

— Femeia cu mască roz care-a cerut rețeta?

— Da. Și, mai înainte, când ai purtat masca din piele de oaie și fier, am fost în public la prezentarea noii tale poezii. Iar cu o zi înainte am adunat împreună indigofere pentru Creatorii de Măști.

Îleșim într-un luminiș. O colibă dărăpănată e înclinată într-o parte, ascunsă de frunzișul prea bogat. Masca de culoarea salviei și a caramelului i se mai leagănă atârnată de vârfurile degetelor. Îi trece marginea peste mânerul ușii și aceasta se deschide.

— Mă bucur că am făcut în sfârșit cunoștință. Poți să-mi spui Pena.

Interiorul e întunecos, luminat doar de raze răzlețe de soare strecurate prin găurile pereților șubrezi.

— Pena? Cuvântul n-are niciun înțeles. De ce?

— E numele meu, un cuvânt care înseamnă că-i vorba de mine, indiferent ce mască port.

Râd zgomotos.

— De ce să te împiedici de numele fiecărui cetățean? De ce să nu-i dai nume și fiecărei lespezi sau cărămizi folosite de constructori, sau fiecărui copac, sau fiecărui fir de iarbă?

— Fiecare stradă are un nume, răspunde Pena. Și fiecare prăvălie.

— Ca să le putem deosebi unele de altele. Altfel n-am putea spune unde e un loc sau n-am putea face diferența dintre un magazin alimentar și altul.

— Întocmai.

Își trece degetele peste una dintre scândurile podelei și aud un pocnet. În colțul opus vetrei, dalele de piatră se despart, dând la iveală niște trepte.

— Ce e acolo jos? întreb.

— Răspunsuri. Haide.

Coborâm și lespezile ni se închid huruind deasupra capetelor. Lumina artificială se revarsă asupra noastră — palidă și roșie, aruncând umbre sângerii.

Suntem într-un tunel cu pereți grosolani, de piatră. Lumina se întinde până la zece pași în fața noastră; dincolo de ea e beznă. Sunt obligat s-o urmez pe Pena, care se apropie de această graniță cu pași mari. Când nu mai are de făcut decât unul singur, apar alte lumini roșii, dezvăluind încă o porțiune a coridorului. În clipa intrării în această nouă zonă, lumina din urma noastră se stinge.

Și așa tot mergem.

— De ce au cetățenii nevoie de nume? întreb. Ne schimbăm măștile în fiecare zi, spre deosebire de străzi și de magazine, care rămân aceleași. Dacă descopăr că doctorul și ucigașul meu sunt unul și același cetățean? Sau că cineva e iubitul sau iubita mea când poartă o mască și

dușmanul meu când poartă o alta? Dacă numesc un cetățean folosind un singur cuvânt e ca și cum aş trăda toate identitățile măștilor lui, spunând că reprezintă aceeași persoană.

— Tocmai ăsta e scopul, ripostează ea. Ne permite să fim cine suntem cu adevărat sub măștile noastre.

Clatin din cap.

— Fără măști nu suntem nimic..

— Lumea a existat și înaintea măștilor.

— Și noi eram creaturi deșerte, primitive, fără voință și fără niciun scop, până când Prima Regină a creat Prima Mască și a sculptat chipuri pentru cetățeni și...

— Și a înființat gilda Creatorilor de Măști și le-a încredințat datoria lor sacră, pentru ca toată lumea să fie impregnată cu suflete, bla, bla, bla. Cunosoc minciunile.

Erezia e în același timp răvășitoare și incitantă.

— Atunci tu ce crezi?

— Asta vreau să-ți arăt.

— De ce mie?

— Suntem un grup care are nume. Căutăm și alții, în care se adăpostesc îndoieli și resentimente identice cu ale noastre, și îi eliberăm.

— Eu nu vreau să fiu eliberat.

— Nu? Nu ți-ai dorit să scapi de rutina alegerii zilnice? Sau nu te-a iritat masca, nu ți-ai dorit să vină mai repede ora demascării? Nu eziți în unele dimineți, indecis nu fiindcă ar fi atât de greu să alegi, ci fiindcă nicio mască nu te atrage? Nu te-ai întrebat cine ai fi dacă ai fi lăsat să hotărăști singur?

Sunt salvat de obligația de a răspunde, fiindcă, odată ce se activează următoarele lumini, apare ceva nou: o ușă.

7. Roșul e pentru revelație.

— Unde suntem?

— Sub palatul ghildei Creatorilor de Măști.

Ea își trece masca peste ușa. Și ușa se deschide, cum s-a deschis și a colibei.

— Nu. Categoric nu, mă opun eu. E interzis.

Mă studiază.

— Te pot obliga, dar n-o s-o fac. E decizia ta.

Deschid gura, vrând să mă repet.

— Dar mai întâi ascultă-mă.

Expir.

— Dacă trebuie. Dar n-o să mă răzgândesc.

— Știi, am fost lângă tine în timp ce ți-ai schimbat măștile. Am fost și când ai purtat-o pe cea de culoarea șofranului la recoltarea pielii.

Amintirea mai sângerează încă.

— Și?

— Știi cine am fost?

— Unul dintre jupuitori, presupun.

— Am fost vecinul tău din cușca alăturată.

În ciuda a orice, sunt îngrozit.

— Nu știai ce urmau să-ți facă, să ne facă?

— Ba da, știam.

— Și totuși i-ai lăsat, și încă de bunăvoie. *De ce*, pentru numele Primei Regine?

— Fiindcă pentru a fi cu tine aş putea fie să te fac să suferi, fie să sufăr eu, și aleg să nu te fac pe tine să suferi.

— Sunt cineva deosebit pentru tine? Am fost iubiți, soți sau prieteni?

— Nu, din câte știu.

— Atunci de ce?

— Pentru că știu cine sunt, iar acțiunile mele mă reflectă. Eu nu jupoi oameni de vii.

În ultima ei frază e convingere, o siguranță care-mi trezește invidia.

— Ce-ai face dacă ai putea s-alegi, întreabă ea, dacă deciziile tale s-ar întinde dincolo de masca pe care-o porți în fiecare zi? Ai face de bunăvoie pe altcineva să sufere?

— Aș... Nu... nu știu.

— Vrei să afli?

Și descopăr că vreau.

Ușa se deschide într-o magazie ticsită cu rânduri după rânduri de rafturi. Suluri de țesături din toate culorile, role de panglici și de dantele și borcane cu loțiuni, vopsele și lacuri sunt stivuite fără să existe ceva care să aducă a ordine. Alte valuri de material se revarsă din unghere ascunse și din dulapurile care căptușesc pereții.

— E magazia lor cu materiale de prisos, locul unde își țin surplusurile, mă lămurește Pena. Artizanii cu nume pot face copii aproape perfecte ale măștilor ghildei, dar fără suprasuflete, firește.

— Cu caracteristici suplimentare, care pot descuia ușile.

Își arată din nou dinții. O parte din mine a învățat să pună semnul egal între această configurație facială și o emoție pozitivă, chiar înainte de a respira parfumul aprobării ei.

— Ai observat. Foarte bine.

— Cum reușesc?

Mă conduce prin harababura din jur.

— E greu de explicat. Toate funcțiile măștilor noastre, inclusiv ale barajului pe care-l porți, se bazează pe lucrările Creatorilor de Măști. În toate măștile sunt cusute, lipite,

încastate sau aplicate ca decorațiuni obiecte care inspiră idei, declanșează emoții, atribuie caracteristici personale și așa mai departe. Artizani cu nume le-au dezmembrat și le-au reasamblat până când au reușit să-nțeleagă cum funcționează. Pe parcurs au descoperit că anumite componente pot face mult mai mult decât să imprime suprasuflete, având, de exemplu, capacitatea de a încuia și descuia uși. Și mai sunt multe lucruri pe care nu le-am descoperit încă.

Din magazie se iese într-un coridor întunecat, unde se aprind lumini roșii la apropierea noastră. Dar, spre deosebire de cel din colibă, ciclul luminilor dezvăluie aici o serie de răscruci, de unde pornesc culoare în diverse direcții.

— După cum vorbești, s-ar părea că voi, cei cu nume, vă ocupați de ceva vreme de asta, spun eu.

— Da, răspunde Pena și intră pe unul dintre coridoarele șerpuitoare. Jandarmii ne descoperă uneori întâmplător acțiunile, așa că lucrăm numai și numai în perechi — un mentor și un recrut. În acest mod, cei mai mulți dintre noi nu cunosc decât două persoane cu nume, mentorul, când sunt recrutați, și recrutul, când sunt pregătiți să aducă pe cineva în grup. Răspândim informații și ne formulăm solicitările apelând la coduri și folosind anumite locuri. E lent, dar mai sigur.

Am pierdut șirul cotiturilor și al schimbărilor de direcție.

— Trebuie să faceți recrutările într-un mod foarte selectiv dacă fiecare mentor nu poate lua mai mult de un singur recrut.

— Poate lua un altul dacă recrutul său e arestat de jandarmi.

Luminile aruncă umbre adânci pe suprafețele chipului ei și, pentru o clipă, pare să poarte o mască stacojie. Își trece degetele peste ochi și îi rămân umede.

— Ce se-ntâmplă când vă prind jandarmii?

— Ne omoară.

Ridic din umeri.

— Atâta tot? Înseamnă că pierdeți ziua. În dimineața următoare...

— Nu. Ne *omoară*. Nu e vorba de morțile lipsite de importanță pe care și le provoacă unul altuia cetățenii. Din moartea adusă de jandarmi nu te mai trezești.

Mă împleticesc, șocat.

— E *îngrozitor*. Cum e cu puțință? Cum de o îngăduie legile noastre?

— Ai spus tu însuși, fără măști nu suntem nimic. Când îl execută pe unul dintre noi, jandarmii îi redistribuie toate rolurile, împărțindu-i-le întregii populații. Suprasufletele își continuă existența și în masa cetățenilor nu se produce nicio perturbare. Cred că jandarmii sunt mult mai îndurerați când trebuie să distrugă o mască *ucisă*, decât atunci când îl omoară pe unul dintre noi.

Pena trece dincolo de un colț și acolo e un zid. E neted, de parcă lucrătorii în piatră ar fi petrecut ore întregi frecându-l sânguincioși cu șmirghel, până la atingerea planității perfecte.

— Ai luat-o într-o direcție greșită? Întreb.

— Te temi c-o să te rătăcești?

Tonul ei îmi spune că mă tachinează.

— Nu-ți face griji. Chiar dacă am pierdut drumul, masca mea conține toate secretele labirintului. Dar n-am greșit.

Aproape că mă aștept să-și fluture masca înspre zid și să apară ca prin farmec o ușă. Dar nu se întâmplă. Își duce

în schimb mâna la gură și și-o sfâșie cu dinții. Mustește un sânge întunecat și ea mânjește cu o picătură zidul.

Acesta glisează, ridicându-se fără zgomot, și dispare în plafon. Se aprind lumini albe, nu roșii, orbitoare după semiîntinericul dinainte.

Pena înaintează, trăgându-mă după ea când încă mai clilesc. Cu ochii înlăcrimați și încetoșați caut să deslușesc mica încăpere în care am intrat. Pereții sunt din metal lustruit și ne înconjoară curbându-se către exterior, creând impresia că ne aflăm într-un cilindru. Unul fără nicio deschidere. În timp ce mi se adaptează ochii, ușa se închide singură.

În mijloc se află un jilț cu ornamente de argint și de aur. Pe el se odihnește o mască.

O recunosc, fiindcă e o legendă. Sculptată dintr-un singur diamant cu mii și milioane de fațete, fiecare reprezentând o viitoare mască, e Masca Primei Regine, cea creată de propriile Sale mâini pentru a ne aduce tuturor iluminarea.

8. Diamantele sunt pentru moarte.

Pena îmi atinge fața și barajul alunecă. Anxietatea provocată de goliciunea chipului e aruncată în uitare de uimirea pe care mi-o stârnește Prima Mască.

— Adevărul, răspunsurile tale, totul se găsește în suprasufletul acestei măști, zise ea. Nu trebuie decât să ți-o pui pe față.

— Și dacă n-o fac?

— Atunci ne întoarcem, și mâine, ca în orice altă dimineață, o să-ți alegi o altă mască, iar pe mine n-o să mă mai vezi niciodată.

— Aș putea să te denunț jandarmilor.

Buzele ei se întredeschid și îi întrezăresc dinții.

— Și ce-o să le spui? Că te-a răpit un cetățean și ți-a umplut capul cu adevăruri? Cum o să mă găsești? Și de unde știi că jandarmii nu te vor ucide pentru simplul fapt că ai aflat și atât?

Are dreptate, firește.

— Dar trebuie să-mi pun Prima Mască?

— Ce faci depinde numai de tine. Acum și întotdeauna.

Ezit o clipă înainte de a mă apropia de jilț și de a-mi potrivi Prima Mască. E atât de ușoară. Mă așteptam să fie mai grea. Ridicând-o, văd că orbitele sunt acoperite de lentile aproape transparente, ca ale măștii mele de consort, numai că acestea sunt de diamant, nu de sticlă.

— S-ar putea să-ți dorești să te așezi înainte de a ți-o pune, zice Pena. Eu n-am făcut-o și am sfârșit căzând pe spate.

Mă urc pe jilțul de aur și argint și îmi așez masca pe față. Are șiraguri segmentate de diamante pe care să mi le înfășor în jurul capului, fixându-le cu încuietori scânteietoare, tot de diamant. Lentilele îmi distorsionează vederea, dezorientându-mă. Dar numai pentru o clipă.

Triumful încoronării.

Războiul s-a încheiat! Ultima mea rivală și progeniturile ei sunt moarte, eu domnesc ca unică suverană.

Iar de copiii mei sunt atât de mândră. Suntem în zorii unei noi ere, glorioase și splendide.

Oamenii mei de știință au înfrânt ultimul dușman care ne-a mai rămas: timpul. Au descoperit cheia care descuie cătușele vârstei și ale rănilor și au învins

ultima boală. Nu mai sunt înlănțuită de dictatele reproducerii perpetue. Anii imperiului meu vor fi ca un fluviu magnific, clipocind eon după eon, puternic și fără de sfârșit.

Îmi fac totuși griji, mă tem că soldații mei vor intra în declin. Sunt cei mai naivi dintre copiii mei și nu înțeleg decât procedurile stricte și competițiile fizice. Poate ar trebui să-mi creez un nou corp de armată, unul de elită. Vor putea să rivalizeze unii cu alții în pseudo-bătălii pentru a dobândi onoarea de a se număra printre jandarmii mei.

Fluviul anilor e întunecos și adânc și nu pot să văd încotro ne va purta.

Sunt stânjenită de un grup neașteptat: consorții mei. Cei mai nobili dintre copiii mei, aproape egali mei. Inteligenți și curioși, independenți și imaginativi, ar fi trebuit să știu că se vor simți neglijăți și în voia sorții când voi înceta să-i invit să ne împerechem. Sunt creaturi ale marilor pasiuni, așa cum sunt eu însămi, și acum se cearță, împărțindu-se în facțiuni și urmărind răzbunări.

Am reînceput să-mi deschid trupul pentru ei, dar le voi cere savanților să creeze un feromon sintetic, ca să poată copula între ei.

Sunt disperată.

Astăzi un cetățean l-a ucis pe altul, trecându-l dincolo de ceea ce pot reface oamenii de știință. Trebuie să accept adevărul; suntem un popor agresiv, care nu e creat pentru pace, și tot ce-am încercat să construiesc e în ruine.

Numai de-ar exista un mod inofensiv în care să-și consume consorții mei pasiunile.

Trebuie să mă sfătuiesc cu oamenii de știință.

În sfârșit! Am inventat un sfârșit al haosului care-mi distruge cetățenii.

Oamenii de știință au pus la punct o metodă de a imprima memorii și de a provoca emoții ce pot fi înlocuite, schimbate între ele și recombinate pentru a obține un număr aparent infinit. Consortiile mei se pot opune unii altora și se pot împerechea în promiscuitate, fără să-și facă rivali și fără stârnească dușmăniile ancestrale.

Le-am cerut oamenilor de știință să creeze aceste măști cu suprasuflet din abundență și într-o varietate fantastică.

Trebuie să meargă.

Totul e bine. Acțiunile copiilor mei sunt din nou în concordanță cu dorințele mele și în fluviul eternității nu mai există incertitudini.

A apărut o dilemă minoră, dar am rezolvat-o până și pe aceasta. Se pare că nu sunt imună la efectul măștilor. Am crezut că voința mea regală îmi va apăra identitatea, dar se transformă într-o descendență, deosebind realitatea de născocire.

Am cerut să mi se atribuiască un suprasuflet. Va exista o înregistrare durabilă a tuturor dificultăților pe care le-am înfruntat și a eforturilor pe care le-am făcut ca să le găsesc o rezolvare. Această mască va fi sigilată sub palatul meu, într-o încăpere sigură, cu pereți de oțel, și sângele meu va fi singura cheie care o va deschide.

Îmi scot masca din diamante. Pena mă privește cu buzele întredeschise.

Sar din jilț și cad în genunchi.

— Sunt sluga ta, Primă Regină.

Ea face ochii mari și izbucnește în râs.

— Oh, nu, nu.

E alături de mine și mă ridică.

— Nu sunt Prima Regină.

— Dar sângele tău a deschis ușa.

— N-ai înțeles? Suntem cu toții sânge din sângele ei, oricare dintre noi descinde din Prima Regină. O glumă de-a ei, eh?

Păstrez tăcerea.

— Haide, îmi spune. Trebuie să ne-ntoarcem înainte de ora demascării. Dacă suntem văzuți pe străzi mai târziu, ne vor lua jandarmii.

Mă împleticesc în urma ei, pierdut în gânduri. Nu încerc să țin socoteala coridoarelor scăldate în lumină roșie și nu dau atenție locului unde mă aflu decât după ce ajungem în mijlocul materialelor și vopselelor din magazie.

— Sst, face Pena gesticulând.

— Ce e?

Mă împinge pe neașteptate și cad într-un ungher îngust. Peste mine se rostogolesc valuri de catifea. Ea împrăștie apoi conținutul unei sticle supradimensionate de ulei de iasomie, scufundându-mă sub o mireasmă grețos de dulce.

Apoi începe agitația. Lumina roșie se stinge și în întuneric fulgeră fascicule albe. Cad și strălucesc pe metalul alb — ochi scânteietori, frunți lucioase — măștile de argint ale jandarmilor.

Așa cum stau în cotlonul meu, cu mirosul tot atât de ascuns ca trupul, nu mă detectează. Se concentrează asupra unei singure ținte, Pena, ghemuită printre rafturi.

— Din ordinul reginei, ești acuzată de trădare și te condamnăm, spune unul dintre ei.

Parfumul îngreșător de iasomie mă împiedică să simt orice alt miros, dar pot să văd groaza de pe fața ei. Îmi aruncă o privire și ochii ei imploră și pun o întrebare, dar se uită în altă parte înainte de a apuca s-o înțeleg.

— Pedepsa pentru trădare e moartea, cetățene, zice un jandarm, probabil același. Vrei să te căiești? Identifică-i pe ceilalți conspiratori și îți vom permite să te-ntorci pe calea măștii.

Pena își înalță capul.

— Niciodată.

Ei nu repetă întrebarea. Își activează lasourile și îmi aduc aminte de ziua măștii de culoarea șofranului. Mă rușinez pentru bucuria pe care am simțit-o atunci.

Nu o jupoaie, dar se petrece ceva la fel de oribil, deși se termină mai repede. Un jandarm îngenunchează asupra ei în timp ce e ținută pe spate de benzi albastre. Se încordează și o lovește cu pumnul în față. Vreau să mă uit în altă parte. Provoacăndu-i unui cetățean o vătămare *acolo* — dedându-te la violențe care pot strica o mască — săvârșești o profanare obscenă, o pângărire perversă. Însă Pena nu poartă mască și nu-mi feresc privirea.

Jandarmul o lovește iarăși și iarăși, până când partea din față a capului ei ajunge oase sfărâmate și un terci umed.

9. Ultima mască.

Jandarmii îndepărtează corpul Penei cu aceeași eficiență cu care au lichidat-o. După plecarea lor se aprind luminile roșii și îndrăznesc să mă târăsc afară. Când mă

descâlcesc dintr-un val de catifea purpurie, mâinile mi se opresc pe o formă inconfundabilă — masca verde cu ornamente caramel a Penei. La un timp atât de scurt după atrocitatea execuției, vederea ei mă dezechilibrează. Încep să plâng și nu mă pot opri. Dar n-are importanță, fiindcă masca aceea îmi va ascunde lacrimile.

Reușesc cumva s-ajung în Centrul Coridorului și între pereții familiari ai apartamentului meu. La loc sigur.

Dar nu sunt în siguranță. Nu pot uita amintirile Primei Regine, pentru a căror deținere jandarmii m-ar ucide cu siguranță, și, mai mult decât atât, nu-mi pot șterge din minte întrebarea imploratoare din ochii Penei.

Îmi smulg masca ei. Nu e ora demascării, dar nu-mi pasă. M-am săturat de măști, chiar și de cele nevinovate, fără suprasuflet. Moartea Penei îmi pune pe umeri povara rușinii și a vinovăției — e ca și cum aș fi jupuit din nou, dar de durerea din interior.

Sunt înconjurat de măști. Fiecare e un actor dintr-un teatru născocit — artist, victimă, crai, antreprenor, iubit sau iubită, soț sau soție, prieten. Niciuna nu e o personalitate reală, dar mi-o pot pune pe oricare ca să scap de aceste sentimente.

Dar n-o voi face.

Îmi distrug măștile una câte una. De cele care se sparg scap cel mai ușor. Le arunc pe podea și cioburile se împrăstie pe dale. Pe cele care ard le arunc în foc. Cu cele de metal trebuie să mă trudesesc, izbindu-le una de alta, până când se deformează atât de tare încât devin de nerecunoscut.

Un simț al proprietății mă îndeamnă să las la urmă masca neagră. Deși din metal, e bizar de maleabilă și mi se mototoleşte în mâini. Lentilele cad din orbite și se

rostogolesc printre cioburile de ceramică și de sticlă de pe podea.

Stau în mijlocul sfărâmăturilor care au fost viața mea și-mi pun singura mască pe care am cruțat-o, cea verde, cu ornamente de culoarea caramelului, purtată de Pena.

Iubita mea cu mască azurie-cu-voaluri îmi aruncă o privire aspră și mă lasă să intru. Crede că sunt servitoarea ei.

— Unde te-ai dus? mă întreabă. Știi de când te-aștept? Și unde e pețitorul meu?

Apartamentul ei seamănă foarte mult cu al meu, cu al oricărui alt cetățean. Există o cameră a măștilor, o bucătărie și un dormitor. Intru atingând-o în treacăt și ea mă urmează, continuând să mă ocărască în timp ce ajungem în bucătărie. Găsesc ceea ce-mi trebuie într-unul dintre sertare: un ciocan pentru bătut carnea, greu și solid. Ea nu se potolește nici măcar când mă întorc, cu el ridicat.

— Mă ignori, cățea? țipă. Cum îți permiți?

Abia când îi smulg masca i se face frică, dar e prea târziu.

O izbesc cu ciocanul în frunte. Se împleticește și o încălec când cade, pocnind-o iarăși și iarăși cu unealta de metal peste față. Oasele și carnea se amestecă într-un terci, dar încă nu mă opresc. Trebuie să-mi duc fapta până la capăt.

Pena n-a avut timp să-mi spună secretele organizației ei de cetățeni cu nume. Dar prin ea am învățat destule. Am văzut cum ucid jandarmii. N-am nici lasourile, nici puterea lor, dar știu cum să ucid astfel încât victimele mele să nu se mai trezească.

Pena m-a mai învățat și să știu cine sunt.

Sunt haosul din această societate ordonată, eroarea dintr-un plan făurit cu minuțiozitate. Sunt turbulența din fluviul etern al reginei.

Eugie Foster numește „cămin“ o casă oarecum bântuită, infestată de supranatural din Atlanta metropolitană, pe care o împarte cu soțul ei, Matthew. După obținerea masteratului în psihologie, ea s-a retras din lumea academică pentru a transpune vise pe hârtie. Se ocupă de asemenea cu editarea legislației pentru Adunarea Generală a Georgiei, pe care, la răstimpuri, o suspectează că este altă incursiune în lumea viselor.

Pe lângă Premiul Nebula obținut pentru cea mai bună nuveletă, Eugie a fost desemnată autoarea anului 2009 de către Editura Bards and Sages. Ficțiunea i-a fost de asemenea răsplătită cu Premiul Phobos 2002, a fost tradusă în șapte limbi și a fost nominalizată pentru Premiile Hugo, Black Quill, Bram Stoker și BSFA. A publicat peste o sută de texte în *Realms of Fantasy*, *Interzone*, *Cricket*, *Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show* și *Fantasy Magazine*; podcasturi *Escape Pod*, *Pseudopod* și *PodCastle*; și antologii *Best New Fantasy* și *Best New Romantic Fantasy* 2. Culegerea ei de povestiri, *Returning My Sister's Face; And Other Far Eastern Tales of Whimsy and Malice*, este disponibilă de la Norilana Books. O puteți vizita on-line la EugieFoster.com.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

**SFWA DAMON KNIGHT
GRAND MASTER**

SFWA DAMON KNIGHT

GRAND MASTER

JOE HALDEMAN

Autor a douăzeci de romane și cinci culegeri de povestiri, Joe Haldeman este un scriitor a cărui carieră se întinde pe trei decenii și jumătate. Romanul lui cel mai faimos, *Războiul etern*, a câștigat Premiile Nebula și Hugo pentru cea mai bună carte science-fiction a anului 1975 și a inspirat două romane ce i-au urmat: *Pace eternă* (1998) și *Forever Free* (2000). În total, scrierile i-au adus cinci Premii Nebula, cinci Premii Hugo, trei Premii Rhysling și o mulțime de alte premii, ca și numeroase nominalizări. Cartea sa cea mai recentă, *Starbound*, a fost publicată de Editura Ace în anul 2011. Joe Haldeman este profesor asociat de scriere la Massachusetts Institute of Technology.

Dintr-un punct de vedere, rezumarea carierei sale până în prezent este la fel de simplă ca acest paragraf. A scris romane, povestiri și poezii vreme de peste treizeci și cinci de ani. Multe dintre lucrările acelea au fost premiate. Este profesor.

Dar pentru a spune ceva mai profund despre opera lui înseamnă a ne ocupa de biografia lui. Este veteran al Războiului din Vietnam și primele proze i-au fost marcate de experiențele și amintirile ca inginer de demolări în conflictul acela. Mare parte din textele lui cele mai bune se inspiră din ce a învățat acolo și din rănilile pe care le-a suferit. Multe povestiri abordează în mod deschis traumele, rănilile și moartea. Totuși adevărata preocupare a lui Haldeman nu este doar litania durerilor și tragediilor, ci transcendența peste insultele aduse trupului și spiritului.

Lucrul acesta nu-i nicăieri mai clar decât în scrierile lui despre cibernetică. În mod tradițional science-fictionul își imaginează corpul uman transformat de tehnologie. Majoritatea povestirilor cu subiectul acesta îl tratează ca pe un fel de evoluție, care duce fie spre utopie, fie spre distopie. Haldeman este aproape unic prin faptul că

explorează nu doar aspectele tehnice ale protezelor și amplificărilor cibernetice, ci și dimensiunile psihologice ale acestor desfigurări prin mutilare voluntară. În unele dintre textele lui, dimensiunea aceasta duce la alienare și nebunie. El a arătat totuși și felul în care ele pot fi instrumente pentru depășirea multor alte forme de deficiențe, mai ales a îndoielii de sine și solitudinii. Deși este un autor care scrie frecvent despre cinism și cruzime, momentele de speranță și conexiune îi definesc textele cele mai memorabile.

Joe Haldeman este descris adesea ca un autor de „hard SF”, adică un scriitor care depinde de o idee științifică plauzibilă care să anime intriga textului. Bineînțeles, ținând seama de diploma în astronomie și de pregătirea în inginerie, el are capacitatea de a scrie o proză riguros extrapolată și a făcut-o de multe ori. Într-un roman recent, *The Accidental Time Machine*, Haldeman a întrețesut, de exemplu, fizica cuantică și teoria corzilor. Așa încât eticheta este corectă, deși aplicarea ei autorilor unui anumit gen de ficțiune îi poate induce în eroare pe cititori, care pot crede că ideile sunt de maximă importanță pentru asemenea autori, iar personajele sunt doar vectori pentru teorii. Evident există și scriitori de SF care corespund acestui stereotip, totuși majoritatea sunt mai interesați de felul în care viitorul îi va afecta pe oameni. Cei mai buni scriitori, ca Joe Haldeman, sunt în stare să aducă în proza lor empatie și pasiune reală, astfel încât conceptul inteligent sau dispozitivul ingenios devin mijloace pentru a ne înțelege pe noi și pe alții. Iar trofeul Grand Master este recunoașterea acordată de SFWA scriitorilor cei mai buni dintre cei mai buni.

Dincolo de numeroasele lui realizări ca autor, Joe Haldeman este un mentor și simbol pentru alți membri ai SFWA și pentru scriitori în general. Este ciclist pasionat, astronom amator, pictor, muzician și bucătar entuziast. Locuiește în Florida împreună cu soția lui, Gay, care îi este parteneră de afaceri și uneori colaboratoare.

Mark Kreighbaum

CU CONSIDERAȚIE

(Transcrierea discursului ținut de Connie Willis la banchetul de decernare a Premiilor Nebula, în care l-a prezentat pe Joe Haldeman.)

În seara aceasta îmi revine sarcina cu adevărat încântătoare de a înmâna Premiul Nebula Grand Master of Science Fiction lui Joe Haldeman.

Este evident motivul pentru care Joe a fost ales pentru această cinstire. Consiliul Directorial al SFWA, președintele SFWA și foștii președinți au foarte multe motive pentru a-l onora.

Să nu uităm că el a câștigat o mulțime de premii — Hugo, Nebula, World Fantasy, James Tiptree, Ditmar, Rhysling și alte zeci, iar romanul lui *Pace eternă* a fost primul care a obținut Tripla Coroană: Premiile Nebula, Hugo și Campbell.

Lucrările lui au acoperit toată gama science-fictionului, de la războaie galactice, la călătorii temporale și telepatie, de la colonii spațiale la nemurire și Ernest Hemingway.

Cărțile și povestirile lui — *Mindbridge* (Conexiunea psi, Ed. Teora, 1995), *None So Blind*, *All My Sins Remembered*, *Tricentennial*, *The Accidental Time Machine*, *Graves*, romanele din seria *WORLDS*, *The Hemingway Hoax*, *Marsbound* — au fost aclamate de critică și au ajuns bestselleruri.

Și n-a scris numai romane, ci a făcut multe altele: scenarii și cărți în universul Star Trek, poezii, piese de teatru și scenarii pentru comicsuri. Este diplomat în scriere creativă, a fost profesor asociat la MIT, a luptat în Vietnam, a fost președintele SFWA și a primit medalia Purple Heart (în Vietnam).

Joe pictează, gătește, scrie poezii, este astronom amator și cântă la chitară. Și joacă pocher.

SFWA ar fi putut hotărî să-l onoreze pentru oricare dintre motivele acestea... sau pentru toate. Sau poate că l-au considerat pur și simplu drăguț. Știu că așa sunt aleși câștigătorii în *American Idol*. Și laureații Premiului Nobel la fizică.

Știu însă de ce am votat eu pentru el... pe lângă faptul că este drăguț, ceea ce, desigur, reprezintă un atu.

Iată și motivele pentru care aș fi votat ca Joe să fie desemnat Grand Master:

NUMĂRUL 1: Incredibila înțelepciune de care a dat dovadă însurându-se cu Gay, care i-a fost nu numai soție și ajutor, ci și manager, dactilografă, agent de publicitate și de călătorii. Iar pentru toți cei din science-fiction, a fost organizatoare de dineuri, ghid de tururi, translator, bună, împăciuitoare în cazul unor altercații, confidentă, prietenă și persoana cea mai fermecătoare din science-fiction. Bravo, Joe!

NUMĂRUL 2: Mersul pe bicicletă. Joe a fost în mod clar înaintea noastră, a tuturor, în chestia asta cu schimbarea climei globale și combustibilii fosili care ne omoară planeta. Ani de zile, el a mers cu bicicleta și a scris de mână la lumina unui opaiț. Și cu toate că războiul ecologic merge binișor actualmente, prezența lui Joe de partea noastră mă face să mă gândesc că este totuși posibil ca planeta să supraviețuiască.

NUMĂRUL 3: Joe predă altora. Să fii Grand Master nu înseamnă doar să scrii. Înseamnă și să restitui, iar de-a lungul anilor Joe a restituit enorm de multe. El și-a împărtășit gândurile și iscusința pentru sute de studenți, printre care Eileen Gunn, Leslie What, Kim Stanley Robinson, Greg Frost, Cynthia Felice și James Patrick Kelly. A predat la Clarion și Clarion West, iar în ultimii douăzeci și șapte de ani a predat scriere creativă la MIT.

Studenții îl iubesc. James Patrick Kelly și-l reamintește ca pe unul dintre cei mai buni profesori pe care i-a avut vreodată, nu numai pentru ideile lui despre scriere, ci și pentru sfaturile practice și atitudinea față de procesul scrierii, de la contracte, până la convenții.

NUMĂRUL 4: Profesionalismul desăvârșit. Cărțile lui Joe sunt meticulos gândite, lucrate și documentate. Sheila Williams povestește adesea cum o dată a trebuit să telefoneze în aceeași zi lui Joe și unui scriitor nou, pentru a le solicita modificări în textele pe care le trimiseseră pentru publicare în *Asimov's*. Scriitorul nou făcuse o greșală istorică flagrantă legată de data aselenizării.

Joe era *posibil* să fi făcut o greșală minoră legată de tehnologie în povestirea sa.

Joe a spus că va verifica și va reveni cu un telefon. Scriitorul nou a tunat și fulgerat, a refuzat să modifice eroarea, fiindcă implica prea multă muncă, și, în plus, oricum nimeni nu mai ținea minte când fusese aselenizarea, după care a închis telefonul. Joe a sunat peste câteva ore și a spus:

— Îmi cer scuze c-a durat așa mult. N-am putut găsi detaliul în biblioteca MIT, așa c-a trebuit să mă duc cu bicicleta în Boston, la biblioteca de-acolo.

De aceea, după cum spune Sheila, el este Joe Haldeman și tot de aceea scriitorul nou n-a mai publicat niciodată altă povestire în *Asimov's*.

NUMĂRUL 5: *Războiul etern* (Vă-ntrebați când o s-ajung la asta, nu?)

Unul dintre lucrurile cele mai grele pentru un autor este să scrie o carte excelentă la începutul carierei sale, cu atât mai mult una care să devină o clasică a genului. Majoritatea scriitorilor nu-și mai revin niciodată după așa ceva. Ei fie că cedează sub presiune și se duc să trăiască în păduri, ca J. D. Salinger, fie își petrec restul vieții exploatându-și faima, ca Orson Welles. Fie că aerele le umplu complet capul și-i transformă în niște cretini absoluți, ca... oho-ho, aș putea spune mii de nume.

Joe n-a făcut nimic din toate acelea. El a continuat să scrie, experimentând cu stiluri noi și subiecte noi și producând cărți minunate, cât pentru o viață întreagă.

Asta nu schimbă însă faptul că *Războiul etern* este o clasică a genului, o carte provocatoare de idei care folosește science-fictionul pentru a explora realitățile dure ale războaielor și dezumanizarea și alienarea pe care le produc ele în soldați. Este de asemenea o acuză dură a celor care conduc războaiele și teribil de profetică în descrierea direcțiilor pe care le va lua tehnica războaielor.

Poate că inițial a fost un roman despre Vietnam, dar cu soldații săi subechipați și corporațiile militare cinice vorbește de asemenea în mod clar despre Irak și Blackwater. Și despre războaie pe care noi încă nici măcar nu le-am declarat.

Acela este motivul pentru care a început să figureze pe listele Top 10 de romane SF încă din clipa când a fost

publicat și a continuat să rămână acolo. Este proză adevărată. Și doar cartea aceea în sine l-ar califica pe Joe ca Grand Master.

NUMĂRUL 6: În sfârșit, Joe merită Premiul Grand Master pentru omul care este, și de asemenea pentru omul care a fost. Joe este un puști care a dorit să fie astronaut, a mers cu bicicleta la biblioteca publică, și-a economisit banii de transport pentru a-și cumpăra o lunetă, a studiat de unul singur astronomia și chimia, și a citit enciclopedia ca distracție.

Kip Russell în carne și oase — un adevărat erou din romanele lui Heinlein.

Tot ce-i lipsește este rigla de calcul.

Iar acum, Joe, îți voi înmâna ceva. Nu, nu este Premiul Grand Master Nebula. Nu încă. Îți voi înmâna un cadou din partea mea, personal.

Nu este o riglă K & E log log decitrig 4081-5, cum avea Kip în *Have Space Suit — Will Travel*, ci modelul de pe locul imediat următor. Este o Pickett N600-ES, același model de riglă de calcul pe care astronauții NASA l-au luat pe Lună.

În copilărie ai fost un erou adolescent al lui Heinlein. Acum ești eroul acela al lui Heinlein maturizat. Și eroul meu. Eroul nostru. Și un Grand Master Nebula al SF-ului.

Felicitări!

— Connie Willis

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

O REȚEA !ÎNCÂLCITĂ

JOE HALDEMAN

DIN PARTEA AUTORULUI: Aleg povestirea aceasta, deoarece cred că-i amuzantă și mai cred că în antologiile SF nu există destul umor.

Nu întotdeauna ținem minte cum s-a ivit o povestire, dar în cazul acesta o pot preciza: 26 august 1981. Jet Propulsion Laboratory din Pasadena invitase un grup de scriitori de science-fiction să asiste la survolarea planetei Saturn de către Voyager 2.

A fost incredibil de incitant, totuși au existat perioade lungi în care nu se întâmpla absolut nimic. Jerry Pournelle avea un frigider plin cu bere rece în portbagajul jeepului și am fost încântat să bem una sub soarele Californiei.

Am ajuns să discutăm despre filmul Star Wars și mi-am exprimat admirația pentru scena tavernei, cu toți extratereștrii aceia străni care beau chestii imposibile, molfăiau carne crudă și așa mai departe. Jerry a spus: ce dracu', asta nu-i nimic nou. Toți autorii de science-fiction au scris de o duzină de ori scena cu extratereștrii în bar.

Chestia era că eu n-o scrisesem. Așa că m-am dus acasă și am făcut-o.

Barurile din spațioportul dumneavoastră se împart în două grupuri distincte: cele pentru pierde-vară și cele pentru echipaj. În călătoria asta eu eram un pierde-vară, dar n-aveam chef să plătesc prețurile pe care și le pot permite cei care ies în spațiu ca să se distreze. Sub titlul „Mâncare și băutură”, în Catalogul serviciilor erau listate

patru localuri: Clubul Hartford (inevitabil), barul Papucul Argintiu, Antoine's și restaurantul Subțirica Joan.

M-am dus mai întâi la un ghișeu de schimb pentru valută, presupunând că Subțirica Joan nu se pricepea la aritmetică mai bine decât alți patroni de baruri, și am transformat în bani gheață a suta parte dintr-o acțiune Hartford. Pe urmă am luat liftul către nivelul de la bază. Faptul că ușa barului se afla chiar în dreptul ieșirii din lift ar fi reprezentat un avantaj deplin chiar dacă localul s-ar fi numit Clopotul, Biblia și Lumânarea, sugerând o excomunicare. De obicei, unui pierde-vară nu-i place să ajungă cu zece etaje mai jos, indiferent cât de lentă ar fi coborârea.

Mirosea așa cum trebuia, a stir-fry și a bere răsuflată, iar lumina sărăcăcioasă sugera mai degrabă dorința de a face economie decât pe aceea de a crea atmosferă. Subțirica Joan s-a dovedit a fi un travestit în greutate de circa o sută de mii de grame. Ei, dar nu venisem pentru decor.

Clientela părea alcătuită, în număr egal, din oameni și din alte creaturi, în marea lor majoritate extraterestri !tang, de vreme ce mă aflu pe Marocho III. Nu mă deranja compania lor, dar, dacă trebuia să-mi petrec toată săptămâna următoare schimonosindu-mi fălcile în !tangă, preferam să beau împreună cu cineva care vorbea omenește.

— Știi englezește?

Întrebarea mea i se adresa Subțirelei Joan.

— Puțin, a mormăit el/ea. Vrei ceva a bea?

Până atunci nu mai auzisem niciodată un accent rusesc din Brooklyn. Am cerut în limba rusă un sake dublu, rece, și l-am luat într-un separeu gol.

Unul dintre avantajele pe care le ai în calitate de translator Hartford e faptul că poți comanda de băut într-o sută de limbi și dialecte diferite. Economisești bani, fiindcă toți își închipuie că, dacă le poți vorbi jargonul, poți face și socoteala când îți dau restul.

Făceam totuși călătoria acea în cadrul unui angajament temporar, lucrând pentru o corporație specializată în afaceri imobiliare, dornică să-i scoată pe !tangi de pe o proprietate neprofitabilă de câteva mii de kilometri pătrați, situată pe litoral. Bineînțeles că n-avea să rămână în continuare lipsită de profituri.

Planeta Morocho III e o adevărată grădină, dar majoritatea oamenilor n-o văd niciodată. Nexul de tahi-
oni e pe Marocho I, la care noi, comercianții, ne referim numind-o „Subsuoară”, și scurta călătorie către III cu un mijloc de transport local (Subsuoara e o haltă pe drumul Pământ-Sammler) nu e făcută de prea multă lume. Starlodge Limited intenționa să schimbe această situație.

N-am putut să nu trag cu urechea la niște !tangi din spatele meu. (Nu sunt curios din fire; nu e decât un efect secundar al procesului de învățare prin inducție hipnotică.) Unul pleca în ziua aceea către Pământ, iar celălalt era tot numai sfaturi utile. „El” — de fapt au șapte pronume pentru singular, atribuite în funcție de vârsta individului și de stadiul estrului — îi zicea „ei” să nu facă niciodată vreo referire la mirosul corporal al oamenilor, indiferent cât de respingător ar fi fost. Ar fi trebuit să-i spună și să nu respire în nasul cuiva. Unul dintre produsele secundare ale metabolismului lor e nitritul de butil, care miroase a ciorapi purtați îndelung și-i face pe toți oamenii să leșine și să se uite cruciș.

Până atunci mai lucrasem de câteva ori cu ltangi; sunt dintre indivizii pe care-i prefer. Serioși, cinstiți, cu o logică mai apropiată de cea omenească decât mulți alții. Dar *arătă* bizar. Imaginați-vă un stog de fân umblător, din care iese o trompă de elefant. Sub claia de păr galben au două brațe, dar e nepoliticos să și le arate în public dacă nu fac o muncă fizică. Însă fac în permanență sex în public, dar e nevoie de un zoolog cu o lupă ca să-ți spună când anume.

El voia ca ea să aducă la întoarcere niște whisky bourbon din Kentucky și ciocolată elvețiană. Metabolismul lor e diferit de al nostru în privința proteinelor și a grăsimilor, dar le plac carbohidrații noștri și alcoolul. Acesta din urmă are asupra lor efectul unui psihidelic, iar zahărul îi îmbată.

Un om s-a apropiat și s-a oprit, clipind, în lumina palidă. L-am recunoscut și m-am retras în fundul separeului. Prea târziu. A venit spre mine cu pași mari și mi-a întins mâna.

— Dick Navarro!

— Salut, Pete! am zis și i-am strâns mâna o singură dată. Ce te aduce aici? Afacerile Hartford?

Și el era translator.

— Oh, nu, mi-a răspuns în arabă.

— Termină, am ripostat în sârbo-croată. Limba ta maternă nu e engleza? am adăugat în greacă.

— Ba da, sigur. Dar a ta?

— Engleza sau spaniola. Stai jos.

Am plescăit de două ori din buze spre Subțirica Joan și ea a venit cu un meniu.

— Vreți a mânca?

— Niet, a răspuns el. Votcă.

Am spus că mai voiam și eu una.

— Și ce te aduce aici? s-a interesat Pete.

- Afaceri.
- Hartford?
- Nu.
- Secrete.
- Exact.

De fapt nu mi se spusese că ar fi fost vorba de un secret. Dar îl cunoșteam pe Peter Lafitte. Nu se afla acolo doar în trecere.

Pentru un minut, am stat tăcuți, ascultându-i pe cei doi !tangi. N-am putut să nu zâmbim când el i-a explicat ei ce baie publică să folosească și când. Era ceva important pentru oameni, i-a zis. Subțirica Joan a venit cu băuturile și Pete le-a plătit pe amândouă — semn rău.

— Până la urmă, cum s-a terminat afacerea Spica? m-a întrebat.

— Prost.

Lucrasem împreună cu Lafitte în timpul unei audieri de împărțire a drepturilor pe Spica IV, când Confederación fusese efectiv în contradicție cu Hatford într-o chestiune legată de drepturile extratereștrilor.

— Nu i-am putut face pe oameni să înțeleagă că minereurile aveau suflete, nici pe băștinași să creadă că rafinându-le nu le era afectat statutul spiritual. S-a ajuns la o demonstrație de forță și băștinașii au bătut în retragere. Totuși nu mi-ar plăcea să mă aflu acolo în următorii douăzeci de ani.

— Da, m-am bucurat când am fost rechemat. Gata cu Arcturus.

— Asta am încercat să le spun.

Arcturus nu mai reprezenta o stație obișnuită de pe traseu de când o navă asolizată acolo găsisese toți oamenii dezmembrați în mod artistic.

— Ești aici ca turist? îl întreb.

— A fost întotdeauna una dintre planetele mele preferate.

— Nu găsești nimic de făcut.

— Nu găsiți voi, orășenii. Însă pescuitul e extraordinar.

Ahaa.

— Pescuit oceanic?

— Cel mai grozav din Confederación.

— S-ar putea să fac o încercare. Unde găsesc o barcă?

A zâmbit și m-a privit drept în față.

— Într-un sătuc de pe coastă, Pa'an!al.

Chiar în mijlocul teritoriului tribal pentru care trebuia să negociez. Am repetat îndatoritor informația în inelul meu.

Am schimbat subiectul și o vreme n-am mai vorbit despre nimic. Pe urmă m-am scuzat, spunând că nu mă sincronizasem cu timpul planetei și că trebuia să mă duc la culcare. Destul de adevărat, fiindcă naveta respecta ora de pe Subsuoară, iar între aceasta și III exista un decalaj de opt ceasuri. Însă m-am repezit drept în biroul curierului de la Hartford.

De serviciu era Estelle Dorrington, pe care o cunoșteam întrucâtva. Am pus scurt capăt schimbului de amabilități.

— În cât timp ajunge un mesaj pe Pământ?

A studiat ceasurile de pe perete.

— Dacă vrei să-l duc personal n-ai noroc. Plec spre Subsuoară abia mâine. Fac două zile cu naveta și ajung la o jumătate de zi după plecarea cursei către Pământ. Dacă-ți convine să-l trimiți prin radio, îl poți transmite

către Subsuoară și curierul de acolo îl duce cu o cursă Twosday. Pleacă peste șaptezeci și două de minute. Ceea ce înseamnă că trebuie transmis peste nouăsprezece. Știi ce vrei să spui?

— Da. Fă pregătirile.

M-am așezat la consola clienților.

STARLODGE LIMITED

642 EASTRIVER

NEW YORK, NEW YORK 10099-27654

PENTRU: PATRICE DUVAL

E POSIBIL SĂ AVEȚI RIVALI AICI. NU S-A ÎNTREPRINS NIMIC, DAR UN TIP PE CARE-L NUMIM PETER IEPURE E LA FAȚA LOCULUI. FACEȚI VERIFICĂRI LA GHILDA TRANSLATORILOR ȘI AFLAȚI PENTRU CINE LUCREAZĂ PETER LAFITTE. SCHIMBAȚI CONDIȚIILE TRANZACȚIEI? VĂ ROG RĂSPUNDEȚI CU URMĂTOAREA CURSĂ SPRE SAMMLER. — RICARDO NAVARRO/rm 2048/MOROCHO HILTON

Nu știam sigur cât de folositoare putea fi informația, în afara cazului când aflau și cât oferea el și mă autorizau să dau mai mult. În orice caz, nu aveam cum să primesc răspunsul mai devreme de trei zile. M-am dus la culcare.

Morocho III — adevăratul său nume e !ka'al — descrie o orbită lentă în jurul lui Morocho A, cel mai strălucitor dintre cei doi sori care alcătuiesc sistemul Morocho (Morocho A este ea însăși o stea dublă, dar pitica albă care o însoțește se află atât de aproape, încât strălucirea ei o ascunde). În acel moment al zilei, Morocho B se vedea în partea de jos a bolșii, un diamant de un albastru intens,

prea strălucitor ca să poată fi privit, iar A se afla exact deasupra capetelor, un glob umflat, auriu. Aparatul de zbor arunca pe nisipul plajei două umbre, una de un albastru întunecat și alta de un galben palid, care s-au apropiat în grabă, pentru a se întâlni în momentul asolizării.

Pa'an!al e un sat de pescari vechi de mii de ani, plasat într-un port natural, format în locul unde un fluviu lat se varsă în mare după ce străbate jungla. Acolo pe plajă erau doar câteva colibe suspendate pe stâlpi, cu acoperișuri de stuf, locuite de pescarii care se avântau pe valuri sau străbăteau lagunele puțin adânci. Pa'an!alul propriu-zis se afla în spatele unui zid imens de piatră, care-l apăra, într-o parte, de uraganele ocazionale, iar în cealaltă de fauna interesantă a junglei.

Mi-am plătit pilotul și i-am spus să revină la al doilea apus de soare. Am respirat adânc și am urcat treptele. Alături de scară se afla un ascensor Otis cu o platformă în loc de cabină, dar locuitorii nu-l foloseau, era doar pentru pește.

!Tangii sunt obsedați de geometrie. Zidul era un dreptunghi cu latura mare exact de două ori cât cea mică, iar treptele urcau dintr-un colț către cel opus sub un încântător unghi euclidian de treizeci de grade. O balustradă ar fi stricat armonia. Treptele măsurau exact atât în lungime cât era necesar pentru trecerea a doi !tangi, iar înălțimea fiecăreia dintre ele era de jumătate de metru. Am ajuns în vârf deopotrivă obosit și ușor înspăimântat.

Un om obișnuit cu călătoriile în spațiu n-ar trebui să se teamă de înălțimi, și eu chiar nu mă tem, atâta vreme cât mă aflu într-un vehicul. Dar când am reușit să mă văd pe coama zidului și m-am uitat în jos, la treptele ce coborau până la nivelul solului într-un șir tot atât de

periculos pe cât de lung, am fost cât pe ce să leșin. De ce nu făcuseră pur și simplu o ușă în zid?

Am rămas acolo un minut și am privit mica așezare. Uniformitatea geometrică *era* plăcută. Fiecare clădire înfățișa fie un cub, fie o stivă de cuburi, iar pietrele care le alcătuiau fuseseră alese cu grijă, astfel încât fiecare construcție avea o culoare unitară. Era vorba de o diversitate care mergea de la marmura albă până la cea de un gri perlat și la obsidian, incluzând nuanțe galbene ca nisipul și roz-portocalii. Străzile alcătuiau un model uniform, din cărămidă roșie. Am coborât ținându-mă de zid.

La baza treptelor, un !tang așezat pe o bancă scundă privea traficul inexistent.

— *Salut, am păcănit și am sforăit către el. E cu siguranță o zi plăcută.*

— *Nu pretutindeni, mi-a întors-o, mormăind și suierând.*

Un răspuns neobișnuit de direct.

— *Mă aștepți pe mine?*

— *Cine poate spune? Aștept.*

Trompa lui a trasat în aer un cerc filosofic.

— *Cine știe ce aș fi așteptat dacă n-ar fi trebuit să vii?*

— *Ei bine, e adevărat.*

A descris un cerc în direcția opusă, ceea ce m-am gândit că trebuia să însemne „ce altceva?”. Și am stat acolo, în picioare, un minut întreg, timp în care el s-a uitat la mine, sau la pământ, sau la cer. Nu puteai să știi niciodată.

— *Sper că nu-ți pun o întrebare nepoliticoasă, a zis. O să mă ierți dacă e nepoliticoasă?*

— *E sigur că voi încerca.*

— *Te numești lica'o *va!o?*

Suna admirabil de asemănător.

— *Da, cu siguranță.*

— *Ai putea să mă urmezi, a spus și s-a ridicat. Sau să te bucuri de ziua asta plăcută.*

L-am urmat îndeaproape pe strada îngustă. Dacă am fi intrat într-un grup, l-aș fi pierdut fără nicio îndoială. Nu eram capabil să fac deosebirea dintre o femelă în a patra perioadă a estrului și un asexuat, fiindcă nu aveam un sonar (fiecare dintre ei îi deosebește pe ceilalți unii de alții simțindu-le cavitățile corpului — foarte romantic).

Am traversat centrul așezării, unde se aflau fântâna și piața. Câteva zeci de !tangi erau absorbiți de negocieri, achiziționând mâncare, unelte meșteșugărești și obiecte abstracte. Erau cea mai mercantilă specie de pe planetă, deși evitaseră ideea banilor, preferând în schimb echivalarea valorii cu munca depusă: pentru acești doi pești urâți îți dau un sonet original despre fiica ta și trei limerickuri pentru următoarea întrunire a grupului tău de afinități. Patru limerickuri foarte reușite.

Am intrat într-o clădire albă, foarte mare, care ar fi putut fi primăria orașului. Evident păzită, cel puțin simbolic, de vreme ce doi !tangi stăteau lângă ușă, cu armele la vedere.

Înăuntru se afla o singură încăpere imensă, asemănătoare cu o moschee terestră, cu plafonul susținut de coloane pătrate, care respectau un model riguros. De ele erau fixate seturi de rafturi, alcătuind pătrate dispuse în ordine și înălțându-se până la înălțimea de doi metri; pe rafturi stăteau stivuite cu grijă cărți în formă de acordeoane. Deși în tavan se inseraseră pătrate de sticlă, oferind o lumină adecvată, se simțea un miros puternic de ulei de pește ars, ceea ce însemna că sala era folosită la vreme

de noapte. (Le făcusem cunoscută electricitatea, dar nu o utilizau decât pentru mașini grele și pentru jucării.)

!Tangul m-a condus în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, unde o claie masivă era aplecată asupra unei cărți, scriind ceva. Erau nevoiți să citească sau să scrie ținând capetele la numai câțiva centimetri de carte, fiindcă ochii lor delicați nu le erau utili decât pe distanțe mici.

— *S-a întâmplat așa cum ai prezis, Unchiule.* Nu era o profeție prea uimitoare, de vreme ce trimisesem ieri un mesager.

Unchiul și-a fluturat nasul în direcția mea.

— *Ești cel care-a venit acum patru zile?*

— *Nu, n-am mai fost niciodată aici. Mă numesc Ricardo Navarro, din tribul Starlodge.*

— *Sunt jenat, mă simt umilit. E într-adevăr dificil să deosebești un om de altul. În bieții mei ochi, arăți exact ca Peter Lafitte.*

(Peter Iepure e chel și urât, cu niște urechi groaznice. Eu am păr lung, buclat, cu doar câteva fire cărunte, și femeile spun că sunt atrăgător.)

— *Te rog să nu te simți jenat. Acest lucru e adesea adevărat când se întâlnesc persoane din specii diferite. Fratele meu a spus ce trib reprezintă?*

— *Eu mor. Îmi cade tot părul, îmi putrezește carnea și oasele mele sunt sfărâmate de ta!a'anul flămând. Mă scapă în urma lui prin toată pădurea și acolo unde îi cad excrementele în care s-a transformat măduva mea n-o să mai crească nimic, niciodată. Pe măsură ce trec anii, pădurea moare, otrăvită de rămășițele mele. Pământul luat de apa ploilor ajunge în mare și otrăvește peștii, care mor cu toții. O, ce jenant.*

— *N-a spus?*

— *Ba da, dar mi-a cerut să nu-ți spun.*

Asta era.

— *S-a arătat cumva interesat de mica bucată de pământ despre care v-a vorbit mesagerul meu cu mult timp în urmă?*

— *Nu, n-a fost interesat de pământ.*

— *Poți să-mi spui ce l-a interesat?*

— *Era interesat să cumpere pământ.*

Verbele astea!

— *Pot să pun o întrebare potențial jenantă?*

Și-a arătat brațele.

— *Tratăm afaceri.*

— *Ce preț a oferit?*

— Eu mor. Trag aerul în mine și iar îl trag și nu-l mai pot da afară. Explodez peste toți prietenii mei. Ei îmi uită numele și pretind că sunt balebă. Spală piața și fântâna e otrăvită. Mor cu toții. O, ce jenant.

— *Ți-a cerut să nu-mi spui?*

— *Întocmai.*

— *Ai fost de acord să-i vinzi pământul?*

— *La întrebarea asta e greu de răspuns.*

— *Îngăduie-mi s-o reformulez: e posibil să-i vinzi tribului meu pământul?*

— *E posibil, dacă oferta ta e mai bună. Dar numai posibil, în orice caz.*

— Așa ceva e jenant. Eu, ăă, mor și, ăă, ultima răsuflare care-mi iese din plămâni e un acid cumplit. Topește zidul dinspre mare al așezării și vine uraganul și mătură totul. Toată lumea moare. O, ce jenant.

— *Ești mult mai bun decât a fost el.*

— *Mulțumesc. Dar pot să-ți cer să mărești această posibilitate?*

— Sigur că da. Pământul nu e un pește sau un lift. Pământul e ceva care nu te lasă să te duci în jos. Îi dă mării un țărș și oprește aerul. Înțelegi?

— Până aici da. Continuă, te rog.

— Pământul înseamnă timp, dar nu în sens mercantil. Pot să spun: „În schimbul timpului de care am nevoie ca să decid care dintre voi e partea vinovată, trebuie să-mi dați asta și asta“. Dar cum să spun: „În schimbul pământului pe care stau trebuie să-mi dați asta și asta?“ Înțelegi, nimeni nu-i în stare să pășească în afara timpului, dar eu pot păși în afara pământului, și atunci ce este el? Măcar există? În sens mercantil? Acestea sunt întrebări și corolare care preocupă o parte dintre cele mai iscusite minți ale noastre încă de când a sosit mesagerul tău, cu multă vreme în urmă.

— Îmi permiți să fac o sugestie?

— Te rog. Orice ne-ar ajuta.

— De ce nu vindeți pur și simplu pământul tribului care oferă cel mai mult?

— Nu, nu înțelegi. Iartă-mă, dar voi, terranii, aveți o capacitate mentală redusă și vă lipsește subtilitatea, în ciuda minunatelor voastre ascensoare Otis și a navelor stelare (nu mă jenez s-o spun, pentru că o fac ca să te-ajut să te înțelegi pe tine însuși, iar dacă ai fi fost !tang ar fi trebuit să plătești pentru asta). Vezi tu, există trei clase mercantile. Lucruri și servicii care ar putea să nu valoreze nimic, cele de valoare măsurabilă și cele de valoare infinită. Pământul n-a mai fost clasificat niciodată, i-ar putea aparține oricăreia dintre cele trei categorii.

— Dar, Unchiule, eu și Lafitte ne-am oferit să cumpărăm pământul. Asta elimină cu siguranță prima categorie.

— *O, tu, sărman terran. Aș detesta să te văd cumpărând un pește. Trebuie să te gândești la toate implicațiile.*

— *Eu mor. Am, ăă, o fierbințeală îngrozitoare în cap, care se încinge din ce în ce mai tare, până când e ca un foc, ca o forjă, ca o stea. Dau foc planetei și moare toată lumea. O, ce jenant. Ce implicații?*

— *Iat-o pe cea mai simplă. Dacă pământul are o valoare finită, când în cel mai bun caz nu face altceva decât să-mpiedice lucrurile să ajungă tot mai jos, cât de mult valorează aerul? E necesar pentru viață, face să ardă focul. Dacă plătești pentru pământ, crezi c-ar trebui să te lăsăm să iei aerul gratis?*

— *Un punct de vedere interesant, am zis, încercând să gândesc repede și în stilul !tang. Dar ai răspuns tu însuși. De vreme ce aerul e necesar pentru viață, are o valoare infinită și toate bogățiile din univers nu pot plăti nici măcar o singură răsuflare.*

— *O, bietul de tine, oare cum ai reușit să treci prin viață fără să-ți pierzi picioarele? Aerul ar avea o valoare infinită numai dacă viața ar avea o valoare infinită, și chiar puținul pe care-l știu despre bogata și glorioasa voastră istorie dovedește irevocabil că pentru voi viața valorează foarte puțin. Sau, oricum, viața altora. E întristător, dar propria noastră istorie conține o perioadă similară, flămândă de oase.*

— *Nici noi nu mai suntem așa, Unchiule.*

— *Eu mor. Creierul meu se transformă în viermi...*

Am discutat cu Unchiul vreme de vreo oră, dar nu m-am ales cu nimic, în afară de durerea din cerul inflammat al gurii. Când m-am întors la hotel, am găsit un mesaj de la Peter Lafitte, care mă întreba dacă mi-ar face plăcere

să cinăm împreună la Antoine's. Nu, nu mi-ar face, dar în acele circumstanțe părea prudent să accept. Am fost nevoit să-nchiriez o tunică protocolară de la robocamerist.

La Antoine's găsești întreaga *joie de vivre* a unui hali-but congelat, ceea ce pune localul pe picior de egalitate cu orice alt restaurant franțuzesc din afara Pământului. Am început cu o vinegretă în care se afla o anghinare pesemne lăsată să putrezească în rezervorul hidroponic. A urmat un mușchi file de „vacă” din vreun animal autohton care probabil nici măcar nu făcea parte din categoria celor cu sânge cald. Totul ne-a fost servit de un chelner canadian cu fals accent parizian.

Dar am avut și o sticlă de pseudo Pouilly-Fuisse, urmată de una cu un substitut de Burgundy și de o alta cu Chateau-d'Yquem sintetic. Când au golit masa și au așezat între noi o sticlă de brandy, a început adevăratul duel. Care s-a dovedit a fi foarte scurt.

— Prin urmare, cât o să dureze vacanța ta? Nu prea mult la prețurile astea, am continuat, schițând un gest admirabil de expeditiv.

— Ei, există întotdeauna și restaurantul Subțirelei Joan, a zis, apoi și-a turnat puțin brandy și mi-a pus mie o grămadă. Ție cum îți merge?

— S-a ivit o piedică. Trebuie s-aștept vești de pe Pământ.

— Nu e ușor să lucrezi cu ei, nu-i așa?

— Cu terranii? Sunt și eu unul.

— Vorbesc despre !tangi.

S-a holbat la paharul lui, în care a învârtit alcoolul, și a continuat:

— Și despre terrani, în definitiv. Pot să-ți fac o propunere ipotetică?

— Genul meu preferat, am spus.

Alcoolul îmi pișca gâtulejul.

— Să presupunem că ești un tip pașnic.

— Sunt.

Cu mintea ușor încețoșată, dar pașnic.

— Și te afli pe o planetă ca să faci un soi de înțelegere cu băștinașii.

Am încuviințat din cap cu seriozitate.

— E vorba de miliarde de dolari. De mii de miliarde.

— Asta chiar că ar fi ceva, am zis.

— Mda. Acum să presupunem că pe planeta asta mai e un terran care, ăă, încearcă să facă același soi de înțelegere.

— Probabil că se-ntâmplă tot timpul.

— Pentru mii de miliarde, Dick? Mii de miliarde?

— Ipo'tice.

Prost brandy, dar tare.

— Iar oamenii care te-au angajat sunt ab-so-lut nemiloși.

— *Ma!ryso'ta*, am rostit eu un cuvânt !tang echivalent cu „flămânzi de oase“ sau, oricum, cu un înțeles apropiat.

— Exact.

Imaginea lui începea să se încețoșeze. Băusem mai mult vin decât crezusem.

— Nimic nu-i poate opri. Cum l-ai avertiza pe celălalt terran?

Aveam degetele reci ca gheața și senzația îmi urca spre coate. Bărbia mi-a alunecat din mână și capul îmi era atât de greu, încât abia de-l țineam ridicat. M-am holbat la cele două imagini neclare de dincolo de masă.

— Peter, tu nu bei..., am îngăimat, cuvintele desprinzându-mi-se de pe buze mai întâi cu încetinitorul, apoi deloc.

— E un brandy extraordinar, nu?

Mi s-a întunecat vederea, deși îmi simțeam ochii încă deschiși. Mi-am auzit bărbia lovind masa.

— Chelner?

L-am auzit pe tip apropiindu-se și scoțând sunete compătimitoare.

— Prietenul meu a băut puțin cam prea mult. Mă ajuți să-l ducem la robocamerist?

Nici măcar nu i-am simțit ridicându-mă.

— Iau și brandy-ul ăsta. S-ar putea să vrea câteva înghițituri dimineață.

Minunat.

În cele din urmă mi-am pierdut cunoștința în timp ce așteptam liftul iar robocameristul îmi ținea o predică despre cumpătare.

M-am trezit în după-amiaza următoare, pe plăcile reci de gresie din baia apartamentului meu. Mă simțeam de parcă aș fi fost dezmembrat de un chirurg expert și reasamblat de un mecanic amator. M-am uitat vreme îndelungată la plăcile de gresie. Pe urmă am stat în capul oaselor, studiind interesantele pete de culoare dintre ochii și creierul meu. Când m-am gândit că puteam supraviețui, m-am ridicat în picioare și am luat patru antimahmureli.

M-am așezat și am început să număr. Anti-mahmurelile te lovesc ca un berbec. La optzeci a apărut șocul adrenalinei. Vedere tunelară și milioane de ace minuscule înfigându-ți-se în piele. Fluvii de sudoare. Răsunetul unor clopote de catedrală având capul tău drept limbă. Pe urmă se amplifică senzația de sete și totul se termină.

M-am îndreptat spre telefon clătinându-mă și am comandat niște supă limpede și două beri reci. Pe urmă

am stat sub duș, gândindu-mă la sinucidere. Când a sosit supa, mă gândeam la omucidere.

Supa s-a așezat la locul potrivit și după a doua bere m-am simțit aproape uman. Oricum, ca un om de Neanderthal. Am făcut câteva cercetări. Lafitte părăsise hotelul. Nu decolase nicio navetă, așa că fie mai era pe planetă, fie plecase cu propria lui navă, lucru posibil dacă lucra pentru organizația pe care o bănuiam. Am invocat numele sacru al Hartfortului, încercând să aflu cine îi deconta cheltuielile. Cu bani gheață.

M-am străduit să-mi ordonez gândurile. Dacă-i prezentam Ghildei un raport despre acțiunile lui Lafitte, ar fi fost exclus. Fie că nu-i păsa, fiindcă Ei îl plăteau destul de bine ca să se poată retrage, ducând o viață de lux — despre care știam că îi plăcea —, fie credea într-adevăr că n-aveam să părăsesc viu planeta. Am lăsat deoparte varianta a doua, cea dramatică. În noaptea care trecuse i-ar fi fost mai ușor să mă ucidă decât să mă avertizeze. Sau chiar *încercase* să mă ucidă, discuția nefiind altceva decât o asigurare pentru cazul în care n-aș fi ingerat o doză fatală? N-aveam idee care putea fi otrava. În munca mea, astfel de cunoștințe nu sunt relevante.

Am presupus că aș fi acționat pe de-a-ntregul rațional stând liniștit și lăsându-l pe el să-ncheie afacerea. Pentru mine, averea companiei Starlodge era infinit mai puțin importantă decât propria-mi piele. Și presupuneam, oricum, că el putea să ofere mai mult.

S-a auzit clinchetul telefonului. Mi-am pus degetul pe butonul de vizionare și deasupra capătului mesei s-a materializat o claie de fân minusculă.

— *Salutare. Cum e vremea?*

— *În interior e excelentă. Ești Unchiul?*

— *Acum nu. Unchi sunt în Clădirea Consiliului.*

— *Înțeleg. Pot să-ți fac vreun serviciu fără valoare?*

— *Poate să ți-l faci ție.*

— *Continuă, te rog.*

— *Consiliul nostru se întâlnește în seara asta cu Lafitte, cu speranța că va rezolva problema naturii mercantile a pământului. M-aș simți jenat dacă n-ai veni și tu. Întâlnirea se va ține la *ala'ang, în Clădirea Consiliului.*

— *Nu vreau să te simți jenat din cauza mea. Dar n-ai putea s-o amânați?*

— *Și-a arătat brațele.*

— *Ne întâlnim.*

A dispărut, iar eu mi-am petrecut câteva minute transpunând *ala'ang în timpul omenesc. !Tangii își împart ziua într-o serie complicată de intervale variabile, în funcție de pozițiile soriilor, de starea apetitului și a estrului. Am descoperit că însemna cu puțin înainte de ora zece, adică aveam timp berechet.

Puteam să raporteze purtarea lui Lafitte, și probabil că ar fi trebuit, dar am decis că era mai sigur să n-o fac, să păstrez amenințarea cu demascarea drept armă. Am scris o scurtă descriere a situației — am simțit împunsătura fricii când caligrafiam cuvântul „Sindicat” — și am sigilat mesajul într-un plic. Am adăugat adresa Ghildei Translatorilor Hartford peste sigiliu și am dat buzna în biroul curierului.

Când am intrat, Estelle Dorrington m-a privit cu ochi holbați.

— Ricardo! Arăți ca un cadavru resuscitat.

— Am avut o noapte grea. O toxiinfecție alimentară ușoară.

— Eu nu mănânc niciodată chestii din alea !tang.

— Bună strategie, am zis și am pus plicul în fața ei. Nu sunt sigur dacă trebuie să-l trimit sau nu. Dacă nu vin după el înainte de plecarea următoarei navete, ia-l pe Subsuoară și înmânează-i-l primului curier care pleacă spre Pământ.

A dat alene din cap și a citit adresa.

— De ce atâta mister?

— Nu e decât o problemă de etică a Ghildei. Am vrut s-o scriu cât era o amintire încă proaspătă. Ăă...

Până atunci nu mai văzusem niciodată o privire cu adevărat pătrunzătoare.

— Dar deseară s-ar putea să am mai multe informații, care să invalideze totul.

— Dacă așa spui tu, Ricardo.

A strecurat plicul într-un sertar. Eu m-am retras mormăind ceva fără sens.

Am coborât la Subțirica Joan pentru un sandviș cu legume stir-fry în pâine siriană. Ușor rânced și prea mult curry, dar nu-ndrăzneam să mă duc la întrunirea Consiliului cu stomacul gol; sonarul !tang l-ar fi scanat și mi s-ar fi oferit simbolic pâine, care nu se putea refuza. Estelle avea în parte dreptate în privința mâncării lor: o înghițitură de pâine conținea mescalină într-o cantitate suficientă ca să-ți provoace viziuni interesante vreme de câteva ore. Iar eu avusesem deja destule pentru acel interval de timp.

Am cochetat cu ideea de a-mi lua o armă. La farmacie exista un birou de închirieri, pentru uzul eventualilor vizitatori cu veleități sportive, și aș fi putut cere un laser sau un tranchilizor. Dar n-aș fi avut cum să-l ascund de sonarul !tang. În plus, Lafitte nu era genul care recurge la violența directă.

Dar dacă în spatele lui se afla Sindicatul, era posibil să fi trimis acolo mai mult decât o singură persoană, își permiteau. Un ucigaș. Însă atunci de ce-ar fi înscenat Lafitte o otrăvire, cu lux de amănunte? De ce nu pusesese pur și simplu la cale un accident?

Picioarele mă duceau către farmacie. Stai. Fii realist. N-ai mai tras cu arma de douăzeci de ani. Și nici măcar atunci nu erai în stare să nimerești pământul cu o piatră. Dacă se ajunge la o răbufnire de furie, tu o să fii cel scos din luptă. E mai bine să le lași mai multe opțiuni.

Am ales un compromis. Aveam în bagaje un briceag imens, care putea să-mi servească măcar drept sprijin psihologic. M-am întors în camera mea.

Mi-am pus degetul pe încuietoare și mi-am dat seama că auzeam cubul meu. Ușa a glisat și înăuntru era Lafitte, întins pe canapeaua mea, uitându-se la un film vechi.

— Dick. Arăți bine.

— Cum naiba ai intrat aici?

Și-a ridicat degetul mare și a îndepărtat o bucată de plastic de pe partea cărnoasă.

— Avem resursele noastre, mi-a răspuns și s-a săltat în capul oaselor. Aud că pleci la Pa'an!al c-un aparat de zbor. Dăm cheltuiala pe din două?

La picioarele lui era o sticlă cu vin, într-o găleată cu gheață. Am luat un pahar din baie și m-am servit.

— Cred că tu ai cerut să fie adusă în camera mea, am zis și am închis cubul.

El a ridicat din umeri.

— Mi-a făcut-o aseară, la cină, *mon frère*. Să leșini așa!

Mi-am dus paharul la buze, am tresărit și l-am lăsat jos, neatins.

— Apropo de resurse, ce-a fost în brandy-ul ăla? Și cine sunt prietenii ăștia plini de resurse?

— Vinul e în ordine. Păreai agitat; ți-am dat un calmant.

— Un calmant pentru *cai*. E Sindicatul?

Mi-a respins ipoteza cu o fluturare de mână.

— Sindicatul e o legendă. Tu...

— Nu mă lua drept idiot. Lucrez de tot atât de mult timp ca tine.

Cam la fiecare zece ani ieșea câte ceva nou la lumină. Dar teancul de bani și de cadavre continua să crească.

— E adevărat, a spus și s-a concentrat asupra pielei rupte a unei unghi. Cât e dispus Starlodge să plătească?

M-am străduit să nu reacționez.

— Cât oferă Sindicatul?

— Dacă Sindicatul ar exista, mi-a răspuns el cu prudență, și dacă m-ar fi angajat, nu crezi că aș fi încercat să profit ca să te-nspăimânt și să te pun pe fugă?

— Poate nu direct... aseară ai zis „absolut nemiloși“.

— Eram beat.

Nu, nu Peter Iepure, nu după numai două sticle de vin. M-am mulțumit să mă uit la el.

— Bine. Mi s-a spus să iau orice măsuri care nu implică violența.

— Otrăvirea nu e violență?

— Sedare, nu otrăvire. N-aveai cum să mori, a zis și și-a turnat vin. Îl umplu și pe-al tău?

— Am devenit un băutor solitar.

A răsturnat conținutul paharului meu într-al lui.

— Poate că voi reuși să te scap de ceva bătaie de cap, dar numai dacă-mi spui care e prețul...

— O ladă de whisky Jack Daniels și cât sunt în stare să mănânce de la Subțirica Joan.

— Poate ai reuși să-nchei târgul, a rostit fără să zâmbească, dar eu ofer 1 500 de acțiuni Hartford.

Ceea ce însemna o sută cincizeci de milioane de dolari, cu jumătate mai mult decât fusesem autorizat să dau eu.

— Pentru ei nu sunt decât hârtii.

— Sau un milion de lăzi cu alcool, dacă așa vor să fie plătiți, a comentat și s-a uitat la ceas. Oare aparatul nostru de zbor nu ne așteaptă?

Am presupus că era cel mai bine să-l am alături, să stau cu ochii pe el.

— Cel care încheie târgul plătește drumul?

— S-a făcut.

În timpul zborului de o oră m-am gândit la mai multe permutări ale ofertei mele. În memoria mea se înghesuiau prețuri de vânzare pentru diverse tipuri de mașinării, soiuri de băuturi alcoolice, dulciuri și așa mai departe, alături de masa și de volumul lor, așa că puteam să adaug și costurile transportului de pe Pământ până pe Subsuoară și apoi până pe Marocho III. Lafitte avea cu siguranță cunoștințe similare și nu-mi mai rămânea decât să sper că suma de o mie cinci sute de acțiuni fusese un bluf.

(Aveam motive să fac un târg avantajos. Starlodge urma să-mi dea un bonus de până la zece procente din diferența dintre o mie de acțiuni și orice sumă cu care aveam să-nchei afacerea. Dacă reușeam să cumpăr cu 900, deveneam milionar.)

Am virat, ajungând deasupra uscatului; zidurile orașului alcătuiau un dreptunghi roz pe fundalul junglei semețe. L-am bătut pe umăr pe pilot.

— Poți să asolizezi în interiorul localității?

— Numai dacă vrei să săriți de pe acoperișul unei clădiri. V-aș putea totuși lăsa pe zid.

Am încuviințat din cap.

— Nu te simți în stare să urci, Dick? Ai început să-mbătrânești?

— Nu e cazul să-mi irosesc pașii.

Aparatul de zbor era ceva mai lat decât zidul și s-a legănat când am coborât. Mi-am dat silința să nu mă uit la nimic altceva în afară de picioarele mele.

— Privit de aici de sus, peisajul e superb, a zis Lafitte. Uită-te la asfințitul ăsta.

Deasupra orizontului dinspre junglă era vizibilă o jumătate din discul soarelui mai mare, de un roșu mai intens decât cel căpătat vreodată de strălucirea soarelui Terrei. Lumina sângerie așternea pete purpurii pe valurile din spatele nostru. În orașul de dedesubt era deja întuneric și vântul aducea până la noi mirosul uleiului ranced de pește, care fusese aprins.

Lafitte a reușit să intre pe aleea ce se întindea în josul scării. Eu am încercat să nu mă uit decât la el și la zid în vreme de ce coboram treptele din vârf.

— Crede-mă, a zis (o expresie care inspiră garantat încredere), ne-ar fi amândurora mai ușor să ne îndeplinim misiunile dacă ți-aș spune pe cine reprezintă. Dar chiar am jurat să păstrez secretul.

O amenințare indirectă merită un răspuns indirect.

— Știi că te-aș putea face să ai necazuri mari cu Comitetul de Standardizare. Să otrăvești un frate din Ghildă!

— Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Și a mărturiilor robocameristului, șefului de sală, chelnerului care aduce vinurile... n-ai băut doar un strop.

— Două sticle de vin nu m-ar fi făcut să-mi pierd cunoștința.

— Capacitatea ta e bine cunoscută. Însă nu cred că ți-ar conveni să devină obiectul unei audieri, nu la vârsta ta. Doi ani până la pensie?

— Douăzeci de luni.

— Am rotunjit. Da, am făcut o verificare. Mă întreb dacă ar fi posibil să te afli într-o situație similară cu a mea. Momentul pensionării se află la o distanță mai mică de două luni, asta e ultima mea afacere extrem de bine plătită. Așa că trebuie să-mi înțelegi entuziasmul.

Nu i-am răspuns. Nu din cauza lipsei de „entuziasm” i se zicea lepure.

Când ne apropiam de bază, a adăugat:

— Presupune că nu m-ai înfrunta cu prea multă fermitate. Presupune că aș încheia contractul cu o sumă mult mai mică decât...

— Nu mă insulta.

În lumina anemică a torțelor care sfârâiau dedesubt, n-am reușit să-i deslușesc expresia feței.

— Zece procente din comisionul meu n-ar fi o insultă.

M-am oprit brusc; el a mai coborât o treaptă.

— Nu pot să cred că până și tu...

— *Verdad*. Glumeam, a zis și a râs fără convingere. Toată lumea știe cât de rigid ești, Dick. Iar eu, mai bine decât mulți alții.

Îl amendasem de mai multe ori în decursul anilor când condusesem Comitetul de Standardizare.

Mergeam din reflex prin labirintul de străzi, ne orientaserăm alegând, evident, același traseu. Amândoi aveam, firește, memorii eidetice, ceea ce reprezenta o condiție minimă obligatorie pentru meseria de translator.

Gândeam febril. Ca să scot Iepurele în afara negocierilor, trebuia să fiu, cumva, mai abil decât el. Oare în privința sistemului de valori !tang știam ceva necunoscut de el? Presupunând că acel consiliu avea să decidă că pământul putea fi vândut și cumpărat.

Aveam într-adevăr în portofoliu două propuneri interesante, pe care le scrisesem după plecarea de pe Pământ, în timpul călătoriei de două săptămâni. Mă întrebam dacă Lafitte le văzuse. Încuietoarea nu părea să fi fost forțată, și era una de modă veche, cu cheie magnetică. Reușeai s-o deschizi cu un șperaclu, dar n-o mai închideai.

Am trecut dincolo de un colț și am văzut Clădirea Consiliului în capătul străzii, impresionantă în lumina pâlpâitoare, cu partea de sus pierzându-se în întuneric. Lafitte și-a pus mâna pe brațul meu, oprindu-mă.

— Am o propunere.

— Nu mă interesează.

— Ascultă-mă, e una echitabilă. Sunt împuternicit să te iau ca partener.

— Câtă generozitate. Nu cred că Starlodge s-ar bucura.

— La Starlodge *mă refer*. Ești împuternicit să acționezi în numele lor, nu-i așa?

— Pe planeta asta am puteri nelimitate. Însă cruță-ți răsuflarea. Vrem exclusivitate sau nimic.

Adevărul era că o asemenea posibilitate nu fusese adusă niciodată în discuție. N-avuseseră de unde să știe că aveam să fiu pus în situația de a oferta la licitație. Dacă ar fi știut, cu siguranță nu m-ar fi trimis acolo cu un transportor lent de mărfuri. Pentru încă cincizeci de acțiuni aș fi călătorit la clasa întâi și aș fi ajuns cu o săptămână înaintea lui Peter Iepure, aș fi dus lucrurile la bun sfârșit

cu succes și aș fi pornit-o pe drumul de întoarcere înainte de a ajunge el pe Subsuoară.

Starlodge deținea talentul de a alege locuri care erau pe punctul de a deveni populare — alături de o putere de mediatizare impresionantă, ca să se asigure că deveneau într-adevăr — și câștigase pe zeci de lumi dreptul exclusiv de a se ocupa de turism. Hartford putea să dețină un hotel în spațioport, pentru că nu reprezenta o rivalitate reală și de obicei se bucura oricum să-l cedeze corporației Starlodge. Având în strânsoarea sa de fier sistemul de propulsie tahionică, Hartford nu avea nevoie de diversificare.

Nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie că acesta era tiparul ales de Starlodge pentru Morocho III. Un aranjament perfect, căci plaja reprezenta o anomalie geologică: pe o rază de două mii de kilometri față de spațioport nu găseai decât piscuri muntoase golașe, răsărind când și când din mijlocul junglei pline de animale stranii, mari și flămânde. Dar poate reușeam să-l surclasez pe Iepure. M-am sprijinit de un stâlp care susținea o torță pâlpâitoare.

— Oricum, cu siguranță n-am cum să mă gândesc la vreo înțelegere înainte de a ști pe cine reprezinți.

Pentru o clipă s-a uitat la mine cu fața ca de piatră.

— O asociație numită A.W. Stoner Industries.

Am râs zgomotos.

— Vorbesc despre numele adevărat.

N-auzisem niciodată de Stoner și am grijă să fiu la curent.

— Țsta e numele după care îi știu.

— Niciun concern care nu e listat în *Standard, Poor & Tueme* nu poate veni cu o ofertă din nouă cifre pentru o

speculație imobiliară extraterestră. Adică niciun concern autentic.

— Iar ai început, a spus cu blândețe. Cred că e o coaliție de firme mai mici.

— Eu nu cred. Haide.

Aveam în bagaje un spray nazal care anihila simțul mirosului. Chiar dinainte de a intra am știut că ar fi trebuit să-l folosesc.

Aerul era cenușiu din cauza fumului de ulei de pește, iar înăuntru se găseau mai bine de o sută de !tangi, așezați în rânduri ordonate. Mi se oferise cândva ocazia să văd o „nimicire a peștilor“ în Texas, unde un dezastru ecologic neprevăzut avuse drept urmare eșuarea peștilor pe plajă, formând adevărate brazde. Era ca și cum aș fi mers pe plaja aia, încercând să amortizez mirosul cu o șosetă veche. Mi-am dat seama, după expresia lui Lafitte, că și el fusese luat prin surprindere. Am înaintat amândoi cu o mină de bună dispoziție ușor verzuie.

Un !tang din mijlocul primului rând s-a ridicat și s-a apropiat de noi.

— Unchiule? m-am aventurat eu și el și-a fluturat trompa în semn de încuviințare.

— *Am luat o decizie temporară.*

— *Temporară? s-a mirat Lafitte. Prețul oferit de mine a fost inacceptabil?*

— Eu mor. Urmele mele sunt blestemate. Merg în jurul satului fără să știu că toți cei care traversează locul pe unde am trecut vor rămâne în estrul zero și nu vor purta niciodată copii. În cele din urmă, mor cu toții. O, ce jenant. Vrem s-auzim prețul oferit de tribul lui Navarro. Pe urmă vom lua, poate, o hotărâre finală.

O abordare înspăimântător de directă. Data trecută mă străduisem vreme de oră să-i spun care era oferta noastră și el tot schimbase într-una subiectul.

— *Pot să aflu prețul propus de tribul lui Lafitte?* am întrebat.

— *Sigur că da. Lafitte vrea să vorbească sau mă lasă pe mine?*

— *Dă-i drumul, Unchiule,* a zis Iepure și a adăugat în spaniolă: Nu uita posibilitatea unui parteneriat. Dacă ajungem la tocmeală...

Nu l-am mai ascultat pe Iepure când Unchiul a început o litanie îndelungată de gemete, scârțâieli, pocnete și şuierături. Am făcut tot timpul totalul prețurilor de vânzare angro și al celor de transport. Bourbon, rom, brandy, gin. Dropsuri, zahăr nerafinat, miere, produse de patiserie. Năvoade, computere, utilaje pentru transformarea gunoaielor în compost, o uzină pentru purificarea apei, arme de vânătoare. Când s-a oprit, aveam un total de numai 620 de mii.

— *Oferta ta, Navarro? Poate include toate aceste lucruri ca parte a ei?*

Trebuia să fiu prudent. Probabil că Lafitte mințise în privința sumei de 1500, dar nu voiam să-l presez atât de tare încât treacă peste o mie în runda următoare. Și nici nu voiam să-mi scot artileria prea decît în final.

— *Pot să ofer toate aceste lucruri și de trei ori cantitatea specificată de rom* — cea mai mare distilerie de rom de pe Pământ era un subsidiar al corporației Starlodge — și, în plus, *vă eliberez de rigorile culesului la vreme de iarnă, aducându-vă douăzeci și șase de lucrători de fermă mecanici programați în întregime.*

După standardele Pământului, iernile nu erau nici

măcar răcoroase, dar anotimpul avea ceva care aducea animalele autohtone într-o stare de agitație destul de pronunțată ca să sară uneori peste zidurile de protecție ale fermei, eficiente în condiții normale.

— *Lucrătorii mecanici sunt buni de mâncat? Pentru animale.*

— *Nu, și animalelor o să le fie foarte greu chiar și să le facă vreo stricăciune.*

Au urmat o mulțime de conversații șoptite. Unchiul s-a sfătuit cu !tangul din fața fiecărui rând, apoi s-a întors.

— Eu mor. Înainte de pieire, trupul meu se întoarce cu părul spre interior. Lumea vine de pretutindeni, toți vor să vadă cum arată ei înșiși pe dinăuntru. Dar imaginea îi face să-și piardă voința și mor cu toții. O, ce jenant. Romul e bine-venit, dar nu acceptăm lucrătorii mecanici. Când un animal mănâncă pe cineva care doarme, poate fi ucis și mâncat la rândul lui. Dacă nu mănâncă, o să scoțoească, și scotocitul distruge recoltele. E un fapt despre care știm că e adevărat.

— *Atunci îngăduiți-mi să triplez cantitățile de gin, bourbon și brandy. O s-adaug câte două tone de vermut și de acid clorhidric, pentru aromă.*

Totul se ridică la vreo 710 acțiuni.

— *Asta se acceptă cu recunoștință. Lafitte, tribul tău vrea să includă toate acestea ca parte a ofertei tale finale?*

— *Ofertă finală, Unchiule?*

— *Două picioare, două brațe, doi ochi, două guri, două oferte.*

— Eu mor, a spus Lafitte. Când sunt incinerat, pământul se surpă. Înghite orașul și moare toată lumea. O, ce

jenant. *Uite cum stau lucrurile, Unchiule, asta e legea pieței pentru obiecte materiale. Pământul nu poate fi mutat; deținerea lui e o abstracțiune.*

Unchiul și-a arătat un braț — Consiliul s-a legănat —, l-a întins în jos și a bătut de două ori în podea.

— *Pământul e solid, prin urmare e material. Voi sunteți în stare să-l mutați cu mașinile voastre; am văzut chiar eu, în tinerețea mea, când s-a construit spațioportul. Legea pieței se aplică.*

Lafitte a zâmbit fără grabă.

— *Atunci tribul lui Navarro nu mai poate oferta. A făcut-o de două ori.*

Unchiul s-a întors către Consiliu, a arătat către Iepure și a spus:

— *Stă în picioare?*

Au răspuns la gluma lui păcănind și fornăind. Unchiul i s-a adresat lui Lafitte:

— *Oferta lui Navarro a fost respinsă, iar el a înlocuit-o. A ta n-a fost respinsă. Vrei să faci din oferta lui modificată o parte a ofertei tale?*

— *Dacă a mea e respinsă, o pot modifica și eu?*

Asta a stârnit o reacție și mai zgomotoasă.

— *Sărmanul de tine. Nici picioare, nici mâini. Asta ar fi o a treia ofertă. Trebuie să înțelegi.*

— *Bine.*

Lafitte a început să măsoare locul cu pasul. A spus că pornea de la oferta mea modificată, la care adăuga cele ce aveau să urmeze. Lista a fost foarte lungă. A început cu un generator hidroelectric și a continuat cu obiecte de valoare din ce în ce mai mică, până ce a ajuns la câte o sticlă din diverse băuturi alcoolice exotice. În momentul acela mi-am dat seama că îmi transmitea un mesaj: se apropia,

atât cât era cu putință, de exact o mie de acțiuni Hartford. Așadar aveam amândoi aceeași limită. Când a terminat, s-a uitat drept la mine și a înălțat din sprâncene.

Victoria e dulce. Dacă Iepure și-ar fi dat osteneala să petreacă o zi în piață, urmărind desfășurarea tranzacțiilor, n-ar fi încercat să mă înfrângă bazându-se pe aritmetică; n-ar fi apelat la adăugiri ca să mă forțeze s-accept parteneriatul.

Unchiul s-a uitat la mine și și-a dezgolit brațele pentru o fracțiune de secundă.

— *Tribul tău, Navarro? Vrei să incluzi această ofertă ca parte a ofertei tale finale?*

Iepure părea să nu știe că negocierea prin perechi de oferte reprezenta o formalitate: dacă adăugam pur și simplu ceva la ultima lui ofertă, tocmeala ar fi luat-o de la început, îngăduindu-i-se fiecăruia dintre noi o altă pereche. Și așa mai departe. Mi-am descuiat servieta și am scos două documente.

— *Nu. Vreau doar s-adaug două stimulente la oferta mea anterioară (sunete de aprobare și de nerăbdare).*

Lafitte a tresărit, cu expresia feței indescifrabilă.

— *Contractele astea sunt în spaniolă. Le poți citi, Unchiule?*

— *Nu, dar printre noi sunt doi care pot.*

— *Știu cât de mult vă place să călătoriți, am spus și i-am întins unul dintre documente. Acesta permite unui număr de cinci sute de !tangi câte o săptămână de vacanță pe oricare planetă aleasă dintre cele unde este prezentă corporația Starlodge.*

— *Ce? a zis Lafitte, în engleză. Cum naiba poți face așa ceva?*

— *Vor avea bilete gratuite, am răspuns.*

Unul dintre membrii Consiliului s-a ridicat brusc.

— Scuzați-mă, a rostit într-o parodie a limbii engleze. Trebuie să fim morți ca să mergem în vacanța asta? Pare ceva de foarte mică valoare.

Întrebarea m-a surprins cumva, luând în considerare celălalt stimulent pe care urma să-l ofer. I-am explicat că folosisem un termen englezesc¹⁹, care nu are absolut nicio legătură cu capetele sau cu moartea.

— *Majoritatea navelor Hartford care pleacă de pe planeta asta sunt aproape goale. Hartford nu suferă nicio pierdere materială considerabilă luând pasageri care nu plătesc, atâta vreme cât nu îi înlocuiesc pe cei obișnuiți. Iar Hartford va avea în final de câștigat ca urmare a creșterii numărului de turiști care merg spre !ka'al, așa că sunt cât se poate de dornici să facă această înțelegere cu tribul meu.*

— *Valoarea de piață a acestei oferte poate fi foarte ridicată, a zis Unchiul.*

— Înseamnă cinci sau șase sute de acțiuni, în funcție de lungimea fiecărei călătorii.

— Foarte bine. Și care e celălalt stimulent?

— N-o să spun, am răspuns și nu m-am abținut să nu zâmbesc. *E un dar.*

Consiliul a piuit și a ciripit cu încântare. Câțiva chiar și-au arătat pentru moment brațele, într-un gest semi-obscen de camaraderie.

— Ce soi de joc ai început? m-a întrebat Lafitte.

— Le plac surprizele și ghicitorile.

Le-am solicitat atenția cu un sunet politicos și am adăugat:

¹⁹ Deadhead — persoană care are bilet gratuit; cuvântul este compus din „dead” (mort) și „head” (cap). (N. t.)

— *O să vă spun un singur lucru despre acest dar. Face parte din toate cele trei clase mercantile. N-are nicio valoare, are valoare finită și are valoare infinită, toate în același timp, pentru toată lumea.*

— *Când e considerat de valoare finită, cât reprezintă în acțiuni Hartford? s-a interesat Unchiul.*

— *Exact o sută.*

A foșnit vesel și s-a dus să țină sfat cu ceilalți.

— *Ești foarte ingenios, Dick, a zis Iepure. Adică nu vor afla care e ultimul lucru decât dacă acceptă?*

— *Întocmai. Se obișnuiește întotdeauna; am fost surprins că nu te-ai gândit.*

A clătinat din cap.

— *N-am mai negociat cu !tangi decât în afara planetei. Au fost întotdeauna cât se poate de convenționali.*

Nu l-am întrebat despre pescuitul cu care se presupunea că se ocupase în sat. Unchiul s-a apropiat și s-a oprit în fața noastră.

— *Avem unanimitate. Pământul va merge la tribul lui Navarro. Acum, care e stimulenta secret, te rog? Cum poate face parte din toate clasele, pentru toată lumea?*

Am ezitat, analizând modul în care să ofer o descriere în !tangă.

— *Unchiule, ai auzit vreodată despre o corporație sau despre un trib de pe Pământ care se numește Immortality Unlimited?*

— *Nu.*

Lafitte a făcut un zgomot straniu. Eu am continuat.

— *Această Immortality Unlimited furnizează un serviciu util pentru oamenii care se tem de moarte. Le oferă posibilitatea reînvierii. O persoană care apelează la ei e înghețată cât mai curând după deces. Tribul promite s-o*

păstreze astfel până în momentul când știința va găsi un mod de a o reînvia. Un asemenea serviciu e scump. Îi plătești tribului valoarea integrală a unei acțiuni Hartford. Ei o investesc și păstrează o zecime din venitul obținut, care reprezintă profitul lor. O mică parte e folosită pentru conservarea trupului înghețat. Iar când e posibilă reînvierea, persoana e dezghețată, vindecată de indiferent ce a ucis-o și este relativ bogată... Așa ceva nu s-a mai făcut până acum pentru nonumani, dar nu există nimic care s-o interzică. De aceea am cumpărat o sută de „spații” pentru !tangi. Vă las să-i alegeți pe cei o sută care vor beneficia. Vedeți, nu are nicio valoare materială pentru o persoană aflată în viață, fiindcă trebuie să mori ca să poți profita. Însă are și o valoare finită, deoarece fiecare spațiu costă o acțiune Hartford. Și e totodată de o valoare infinită, căci oferă viață dincolo de moarte.

Întregul Consiliu a aplaudat și zgomotul a părut al unei hoarde de lăcuste în coborâre. Peter Iepure a scos sunetul care solicita atenția, după care l-a repetat, necuviincios de tare.

— *Totul e foarte interesant și îl felicit pe Navarro pentru ingeniozitatea sa. Însă negocierea nu s-a încheiat.*

S-a auzit un zbârnâit gros, iritat.

— Mai bine cere-le mai întâi scuze, Iepure, am șoptit.

El s-a repezit să continue.

— *Îngăduiți-mi să vă prezint o nouă clasă mercantilă: valoarea negativă.*

— Iepure, nu...

— *E vorba de un obiect sau de un serviciu pe care nu vrea nimeni să-l primească. Mă ofer să nu vi-l dau dacă o să acceptați oferta mea în locul ofertei lui Navarro. La*

mai mulți kilometri în susul fluviului e un bidon plin cu o otravă foarte puternică. Dacă apăs butonul care-l deschide, vor muri toți peștii din fluviu și din ocean, până la o mare distanță de țărm. Va trebui să vă mutați sau...

Vocea i s-a stins.

Toți membrii Consiliului au scos, pe rând, câte un singur braț șerpuitor, cu câte un cuțit lung și ascuțit.

— Iarăși otravă, lepure? La bătrânețe devii previzibil.

— Dick, a zis el, cu voce răgușită, sunt cu desăvârșire nonviolenți, nu-i așa?

— Cu excepția problemelor create de negocieri.

Ultimul care și-a scos cuțitul a fost Unchiul. Se apropiau de noi foarte încet.

— Dacă nu faci ceva cât mai repede, cred c-o să-ți pierzi picioarele.

— Dumnezeule! Am crezut că nu e decât o expresie.

— Cred c-ai face bine să-ncepi să-ți ceri scuze. Spune-le c-a fost o glumă.

— Eu mor! a strigat și ei s-au oprit. Ăă...

— Faci o glumă pe seama prietenilor tăi și se întoarce împotriva ta, i-am sugerat, în grecește.

A început să vorbească repede.

— *Fac o glumă pe socoteala bunilor mei prieteni și se întoarce împotriva mea. Am, ăă... Cristoase, Dick, ajută-mă.*

— *Spune-le pur și simplu adevărul și înzorzzonează-l puțin. Valoarea negativă le e cunoscută, dar o consideră o obscenitate.*

— *Am fost angajat de... de un trib care nu înțelege mercantilismul. Ei mi-au cerut, printre altele, să introduc tocmai valoarea negativă într-o tranzacție obișnuită. Prietenii mei știu că glumesc și râd. Râd atât de mult, încât uită să mănânce. Mor cu toții. O, ce jenant.*

Unchiul a făcut o mișcare complicată cu cuțitul, care a dispărut în blana lui ca un balot de fân. Toate celelalte cuțite au rămas la vedere și !tangii au format un cerc în jurul nostru.

— *Mașinăria aia din buzunarul tău, a zis Unchiul, e o parte a glumei?*

Lafitte a scos o cutie mică, gri.

— *Da. O vrei?*

— *Pune-o pe podea. Distracția o să fie completă dac-o să rămâi aici în vreme ce Navarro o să se ducă în susul fluviului cu unul dintre minunatele voastre poduri plutoare. Cât de departe trebuie să meargă ca să găsească restul glumei?*

— *E la vreo doisprezece kilometri. Pe o insulă din mijlocul apei.*

Unchiul s-a întors spre mine și și-a arătat scurt brațele.

— *Vrei să ne-ajuti să ne distrăm?*

Aerul de afară era dulce și curat. Am hotărât să aștept câteva ore ca să am lumină.

Toate astea s-au petrecut acum câțiva ani, dar amintirea întoarcerii mele în ziua următoare în Clădirea Consiliului e încă vie. Unchiul ghicise că lui Peter Lafitte i se făcea foame, așa că-l îndopaseră cu pâine !tang. Când am intrat, tocmai îi distra întruchipând tot felul de legume terestre. Efectul asupra metabolismului lui n-a fost permanent, dar, când a părăsit Marocho III, încă avea atacuri moderate de vărzită.

Când am ieșit la pensie de la Hartford, Starlodge își terminase hotelul și baza sportivă de pe plajă. Bineînțeles că reprezentam alegerea firească pentru postul de

director și, cu toate că eram destul de bogat ca să nu am nevoie de o slujbă, am acceptat cu entuziasm.

Am încercat să-l angajez pe Lafitte ca asistent — există foarte puțini oameni care se descurcă în !tangă —, dar dispăruse cu totul din vedere. Am găsit în schimb un cuplu tânăr, soț și soție, atât de plini de energie încât eu nu mai am aproape nimic de făcut.

Nu sunt destul de nebun ca să plec la vânătoare în pădure. Dar îmi petrec o mică parte a timpului pescuind pe doc, de obicei împreună cu Unchiul, și el retras din activitate. Scriem împreună o carte care cred că va ajuta cele două culturi ale noastre să se înțeleagă reciproc. Versiunea destinată oamenilor se numește *Negociere dificilă*.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

NUVELĂ

DOAMNELE DE LA NELL GWYNNE

Kage Baker

*Câteva cuvinte despre nuvelă: Kage Baker a scris science-fiction și fantasy, dar îi plăcea să citească istorie. **Doamnele de la Nell Gwynne** (Subterranean Press, 2009) s-a născut dintr-o vinietă din romanul ei steampunk **Not Less Than Gods** (Tor, 2010). Kage construieste Societatea Speculativă a Gentlemenilor, o predecesoare victoriană a lui Dr. Zeus, Inc. din poveștile cu Compania. Ea dorea un jucător pe care să-l poată trimite în Marele Joc al jobenelor și energiilor eterice și mașinărilor cu mecanisme de orologii care emiteau raza morții; doamnele lui Nell Gwynne din titlu ofereau mici interludii condimentate pentru spionii ei novici. După care însă ele i-au scăpat din mâini. Kage a spus că vocile lor nu mai voiau să amuțească. Kage a avut o experiență uriașă în managementul spectacolelor și improvizației, ceea ce a contribuit enorm la teatrul ușor pervers al lui Nell Gwynne. Demimondenele lui Nell au fost inspirate de nebunia din culise de la Dickens Fair, unde Kage își petrecea luna decembrie a fiecărui an; totul se trăgea din spectacolele pe care ea le-a scris, regizat sau în care a jucat vreodată. Și întrucât Kage a fost Kage, în toate astea a existat o undă evidentă de umor destul de macabru. Oricum într-un bordel există un element incontestabil de farsă: atât de multe fantezii chinute și simulări disperate! Un bordel victorian, a spus ea, era locul perfect în care să-ți bați joc de autorități, cu izmenele în vine.*

UNU: În care aflăm că

În burgul Westminster, în apropierea aleii Birdcage, în Anul Domnului 1844... Mai demult exista o locuință cu vedere spre parcul St. James. Printre negustorii londonezi umbla vorba că o văduvă respectabilă locuia acolo, cu plățile mereu la zi, milostivă cu cerșetorii care știau să nu fie prea insistenți. Și într-adevăr nu erau, căci, într-un fel, și ea era din aceeași oală, dat fiind că era oarbă.

Din când în când o puteai zări pe doamna Corvey cu ochelarii fumurii și bastonul alb, plimbându-se prin parc la brațul tânărului ei fiu, Herbert. Se știa că avea mai multe fiice, dar nu se știa exact câte, și că locuia împreună cu sora ei mai tânără. Se prea poate să fi fost două surori mai tinere, sau poate o cumnată nemăritată încă, și cu toate că fiicele nu mai erau de mult la școală, guvernanta tot acolo își ducea veacul.

Poate că în alte cartiere s-ar fi stârnit discuții pe marginea numărului nefiresc de femei care trăiau sub același acoperiș. Dar doamna din locuința de pe alea Birdcage își păstra reputația nepătată, mai cu seamă pentru faptul că niciun bărbat nu intra sau ieșea vreodată de-acolo. Și asta pentru că nimeni nu se apropia de clădirea din alea Birdcage.

Domnii preferau un stabiliment privat aflat la două străzi depărtare, care purta numele de Nell Gwynne's și

care era legat de pivnița doamnei Corvey printr-un pasaj subteran ce dădea în subsolul unui restaurant luxos. De prisos să spunem că negustorii nu călcau pragul localului *aceluia*. Dacă unul dintre ei s-ar fi încumetat vreodată să intre, ar fi dat nas în nas cu doamna Corvey și cu întregul ei familion, inclusiv cu Herbert, care sub acest nou acoperiș se preschimba ca prin minune în Herbertina. Celelalte doamne își dădeau de asemenea jos masca eleganței și se preschimbau în femei, înarmate cu cravașe, nuiiele de mesteacăn și alte instrumente comune profesiei lor.

Clientela era în mare parte alcătuită din politicieni, grație distanței mici ce despărțea localul de Whitehall. Majoritatea erau membrii unor cluburi foarte exclusiviste. Unii erau jurnaliști. Alții erau cercetători sau artiști de renume. Toți erau nespuse de recunoscători că făceau parte din clubul Nell Gwynne's, știind prea bine că banii nu aveau niciun cuvânt de spus aici. Intrarea se făcea doar pe bază de invitație și era la discreția doamnei care deținea localul.

Din când în când prin saloanele discrete ale Ateneului (sau ale clubului Carlton sau Traveller's), cineva mai chelcit se trezea să întrebe cu voce tare ce trebuia să faci ca să primești o invitație de la doamna Corvey.

Răspunsul era simplu, dar niciodată rostit.

Trebuia să cunoști secrete.

Într-adevăr, la Nell Gwynne's secretele aveau mai mare trecere decât plăcerile carnale. Secretele erau pescuite din sudoarea parlamentarilor, smulse din ghearele miniștrilor desfrânați, furate din tolbele industriașilor prea guralivi și sustrase cu îndemânare de la membrii Societății Regale sau ai Asociației Britanice pentru Dezvoltarea Științei.

Informațiile acelea nu erau vândute, așa cum v-ați fi închipuit, celui mai înstărit ofertant. Ele luau calea bulevardului Whitehall, treceau peste Scotland Yard și se opreau într-o clădire banală din Craig's Court, la sediul clubului Redking, ai cărui membri erau, firește, miniștri, parlamentari, industriași, intelectuali și alte asemenea capete luminate. Sub clubul Redking se aflau însă capete și mai luminate, pentru că în străfundurile clădirii, la câteva etaje bune mai jos, ființa o organizație cunoscută — unui număr restrâns de persoane — drept Societatea Speculativă.

În schimbul secretelor primite de la doamna Corvey, Societatea Speculativă îi sprijinea financiar stabilimentul, permițându-le locuitoarelor sale să ducă o viață tihnită atunci când nu recoltau informații. O dată pe an, Nell Gwynne's își închidea porțile și angajatele plecau în vacanță. Doamnele mai romantice optau pentru Lake District, dar doamna Corvey se dădea în vânt după aerul de mare, așa încât mergea mai mereu la Torbay.

Luând în considerare contextul istoric, social și economic, traiul doamnelor de la Nell Gwynne's era, în limita posibilităților, plăcut.

Din când în când apăreau însă și complicații.

DOI:

În care eroina noastră este martora unui eveniment istoric

Îi vom spune Lady Beatrice, întrucât acesta este numele pe care avea să și-l ia mai târziu.

Tatăl Beatricei era militar de carieră, aspru și sever. Mama Beatricei era o femeie cu educație aleasă, sfioasă, cuviincioasă și de bonton. Nu mică-i fu mâhnirea când constată că fiica ei era mai curajoasă și mai dintr-o bucată decât se cuvenea unei domnișoare de vârsta ei.

Dacă dădea peste un păianjen înspăimântător în grădină, Beatrice nu țipa și n-o lua la sănătoasa. Dacă vreun verișor răutăcios îi fura păpușa, Beatrice nu plângea și nu se tânguia, ci se lua la trântă cu făptașul, chiar și cu prețul unor smocuri de păr smulse din cap și al unei rochii rupte. De se întâmpla să cadă mai rău, Beatrice nu rămânea locului să-și plângă de milă, așteptând mângâierea unui adult, ci se ridica imediat și își inspecta genunchii. Când zgârieturile erau într-adevăr serioase, scâncea puțin și șontăcăia până la doica ei indiană ca să fie pansată și bandajată.

Mama Beatricei se mâhnea teribil și spunea că asemenea nesăbuițe nu-i sedeau bine unei domnișoare. Tatăl Beatricei se bucura al naibii de tare să aibă un copil care plângea doar atunci când avea un motiv temeinic.

— Fetița mea e tare ca piatra, nu-i așa? făcea el drăgăstos.

Mama Beatricei își țuguia buzele și-l privea dezapro-bator.

Dar mama Beatricei avea altele mai importante pe cap, căci într-o bună zi, în timpul unei plimbări prin grădină, găsise în răsadul de varză două fetețe gemene care-i semănau leit. Beatrice nu-și amintea să fi văzut răsaduri de varză în grădină, așa încât cercetase împrejurimile în amănunțime. Nu găsise nici măcar o varză de Bruxelles și își făcuse cercetările cunoscute la cină. Mama ei se făcuse roșie ca para focului, dar tatăl izbucnise în hohote.

Din acel moment, Beatrice avu parte de-o copilărie frumoasă, după mintea ei, căci mama avea ochi doar pentru Charlotte și Louise. Primi în dar un ponei și învăță arta călăritului de la rândașul lor indian. Apoi primi un arc și o tolă de săgeți și învăță să tragă cu arcul. Desluși buchiile și fu lăsată să citească în voie. Când se rugă să primească o uniformă militară, mama își înălță ochii la cer și făcu câteva cruci, dar tatăl îi dăru de ziua ei un veston soldătesc de culoarea purperei.

Anii trecură. Cu puțin timp înainte ca Beatrice să împlinească șaptesprezece ani, bunica ei căzu la pat, iar mama se întoarse cu gemenele în Anglia, să vegheze la căpătâiul ei. Cu atâția ofițeri tineri și chipeși roind în jur, Beatrice nici că s-ar fi gândit să plece, iar mama hotărî s-o lase în India, în grija tatălui.

Deși considerată cu un picior în groapă, bunica refuza să se dea bătută și mama Beatricei găsi nenumărate motive să-și amâne întoarcerea. Beatrice era încântată să gospodărească de una singură locuința tatei și, mai cu seamă, să invite la cină ofițeri tineri și vârstnici, cu care

se întrecea adesea în glume. Unul scrisese un poem despre minunații ei ochi cenușii. Alți doi se duelară pentru a-i câștiga bunăvoința.

Apoi regimentul tatei fu trimis la Kabul.

Lady Beatrice se trezi singură cu servitorii și după câteva luni îi venea să se-arunce pe geam de plictiseală. Într-o zi sosi înștiințarea că soțiile și copiii ofițerilor puteau să-i însoțească la Kabul, pentru a ridica moralul trupelor. Tatăl ei nu-i trimisese niciun mesaj, dar Beatrice porni la drum cu celelalte familii. După două luni de străbătut întinderi nesfârșite, prin praf și mizerie, Lady Beatrice sosi la Kabul.

Departa de a se bucura s-o vadă, tatăl se înspăimântă teribil. Situația, după cum îi explică el, nu era deloc plăcută, iar afganii nu păreau pregătiți să accepte guvernarea coroanei britanice. În orice moment putea izbucni o revoltă, iar ideea de a aduce familiile ofițerilor în miezul conflictului i se părea nebunie curată.

Cu hotărâre în glas și-n priviri, Beatrice îi spuse că nu se teme să rămână în Kabul. La urma urmei, toți peștorii ei chipeși erau acolo! Tatăl râse cu amărăciune și hotărî că ar fi și mai periculos s-o trimită înapoi acasă.

Așa încât Beatrice rămase în Kabul, găzduind seratele tatei, deși tinerii peștori păreau tot mai posomorâți și mai dezinteresați. Rămase acolo până la capăt, până când Elphinstone negocie retragerea trupelor britanice, și se numără printre cei șaisprezece mii de năpăstuiți care porniră spre Trecătoarea Khyber.

Beatrice văzu cum se prăpădesc toți, unul după altul. În ianuarie, din cauza frigurilor năprasnice. Apoi secerați de lunetiștii ghilazi, de la înălțimile piscurilor sau în ambuscade repetate. Tatăl ei muri în defileul Khoord

Kabul, în urma unei astfel de ambuscade, iar Beatrice fu răpită de un războinic ghilaz.

Lady Beatrice fu bătută și violată, apoi legată laolaltă cu caii. La lăsarea nopții, sfâșie funia cu dinții și se furișă în adăpostul în care dormeau afganii. Înșfăcă un cuțit și le tăie gâtleurile. Cel din urmă avu parte de-o soartă și mai oribilă, căci se trezise și încercase s-o dezarmeze. Beatrice se îmbracă în straietele lor, șterpeli o pereche de cizme, mâncare, apoi luă caii și plecă în căutarea trupului tatei.

Îl găsi înghețat bocnă și renunță imediat la gândul de a-l lega de șa. Îl îngropă în schimb chiar acolo, sub un morman de pietre, și scrijeli numele lui și numărul regimentului pe cea mai înaltă piatră, cu ajutorul cuțitului cu care-i înjunghiasse pe tâlhari. Apoi plecă, înlăcrimată, dar nu se simți rușinată, pentru că era într-adevăr îndurerată.

Străbătu Trecătoarea Khyber, numărând trupurile ostașilor britanici și indieni căzuți. În trei rânduri trecu peste leșurile tinerilor ei peșitori. Când ajunse în Jellalabad, arăta precum o stafie cu ochi cenușii, complet stoarsă de lacrimi.

Nimeni nu știa ce să facă cu ea. Nimeni nu dorea să vorbească despre cele întâmplare, pentru că reputația tatălui ei era în joc, după cum îi explică unul dintre ofițeri și apropiat al familiei. Beatrice rămase cu garnizoana pe toată durata asediului care urmă, ajutându-i cu mâncarea și cu spălatul rufelor. În aprilie, chiar înainte de sfârșitul asediului, suferi un avort spontan.

Prietenii tatălui o ajutară să se întoarcă în India. De cum se întoarse, vându toată mobila, concedie servitorii, închise casa și se imbarcă spre Anglia.

Îi luă trei săptămâni s-o găsească pe maică-sa și pe gemene. Bunica își dăduse duhul într-un sfârșit. După ce primise vestea despre masacrul din Afganistan, mama se pusese pe jeli și se lăsase la mila fratelui ei mai vârstnic, un negustor priceput. Ea și gemenele erau acum servitoare în casa lui.

Apariția bruscă a Beatricei în pragul casei lor fu întâmpinată cu urlete de groază. Se pare că scrisorile ei nu ajunseseră la destinație. Mama leșină numaidecât. Nevasta unchiului Frederick intră în antreu și leșină de asemenea. Charlotte și Louise veniră într-un suflet să vadă ce se petrece, și țipară îngrozite, dar nu leșinară. Unchiul Frederick apără în urma lor și se holbă în tăcere la ea, mai să-i sară ochii din cap.

Odată ce mama și mătușa Harrieta își veniră în simțiri și se prăbușiră pe canapea, una în brațele celeilalte, cu lacrimi în ochi, Beatrice își povesti necazurile.

Urmă o discuție lungă și neplăcută, ce dură de la ora ceaiului până după cină. Deși crezută moartă și jeliată cu ardoare de către mamă, întoarcerea neașteptată a Beatricei era cât se poate de inoportună. Cum de nu se gândise la rușinea pe care avea s-o arunce asupra familiei, după tot ce pățise? Ce-aveau să spună vecinii mătușii Harrieta?

Unchiul Frederick mai că nu-i spuse pe șleau că fusese curva Regimentului 13 Infanterie, pe perioada șederii ei în Jellalabad. Și chiar dacă-și păstrase castitatea, nimeni n-ar fi crezut-o.

În acel moment, mama leșină a doua oară. În timp ce se străduiau s-o aducă în simțiri, Charlotte și Louise îi reproșară Beatricei într-o manieră tăioasă firea ei egoistă. Nu se gândise nicio clipă ce consecințe devastatoare vor

avea asemenea vești asupra planurilor *lor* de căsătorie? Când își recăpătă cunoștința, mama o rugă cu lacrimi în ochi să se călugărească. Beatrice îi spuse că-și pierduse credința în Dumnezeu.

La auzul acelor vorbe, unchiul Frederick se ridică de la masă, negru de supărare — tocmai când slujitorii serveau peștele — și-i spuse Beatricei că-i îngăduie să mai doarmă o singură noapte sub acoperișul lui, dar că în zori o va duce el personal la cea mai apropiată mănăstire de maici.

Mătușa Harrieta îi aminti numaidecât că cea mai apropiată mănăstire se află în Franța și că va fi nevoit să meargă toată ziua și să-i ia bilet pentru trecerea Canalului cu barca, ceea ce nu se preta pentru o familie cu condiție. Unchiul Frederick urlă că nu-i pasă nici cât negru sub unghie, iar mama leșină pentru a treia oară.

Lady Beatrice se scuză de la masă, urcă în dormitorul maică-sii, îi goli caseta cu bijuterii și părăsi casa pe ușa din dos.

Se urcă în diligența de noapte și ajunse în Londra, unde amanetă un colier. Cu banii obținuți închirie o odaie micuță în Marylebone Road. Pe urmă merse la o croitorie și porunci să i se facă o rochie de mătase din cel mai aprins roșu pe care-l aveau la îndemână. Apoi găsi o modistă și comandă o pălărie potrivită cu restul veșmintelor.

A doua zi găsi o pereche de pantofi gata confecționați, ce păreau destul de zdraveni ca să reziste multor plimbări. Apoi își cumpără cosmetice.

Când veșmintele ei roșii fură gata, trecu să le ridice, se întoarse în odaie, le îmbracă și merse în fața oglinzii

crăpate ce străjuia lavaboul. Dădu ochilor ei cenușii un contur negru ca smoala.

 Totul era gata, acum nu mai trebuia decât să moară.

TREI:**În care eroina își vede mai departe de viață**

Munca nu era nici pe departe atât de grea pe cât se așteptase. Înțelese însă că felul ei de-a vedea lucrurile era ușor straniu. Actul în sine nu-i plăcea, dar măcar nu era dureros, cum fusese în Trecătoarea Khyber. Avea mereu grijă să-și umple poșeta cu intestine de miel, pentru protecție. Își muncea trupul ca o vită la jug, iar trupul o slujea ca un servitor credincios. Astfel reușea să-și procure de-ale gurii, un loc curățel unde să înnopteze și cărți. Pasiunea lecturii încă n-o părăsise.

Nu simțea nimic pentru cei cu care se culca.

Cum nu dorea să cadă pradă violenței muncitorilor bețivi, căută locuri unde putea să-și desfășoare meseria în relativă siguranță: în preajma teatrelor și restaurantelor mai selecte. Constată că aspectul și vocea îi confereau un avantaj în fața celorlalte prostituate, majoritatea fetișcane disperate de la țară sau din cartierele lăaturalnice. Pentru ele, nopțile erau un chin neîntrerupt. În scurt timp deveneau tot mai zdrențăroase și mai îmbuibate de alcool, și cu greu reușeau să-și ascundă vânătăile tot mai purpurii de pe brațe.

O priveau cu un amestec de furie și neîncredere, mai ales când vreun bătrânel cu diamant la cravată trecea cu indiferență prin fața lor, nemișcat de farmecele lor scârbavnice, dar se oprea brusc când dădea cu ochii de Beatrice.

— O! Milady a șutit încă unul! făcea un glas.

Beatricei îi plăcea noua ei poreclă.

Într-o noapte, când se plimba pe-o alee lăturalnică, în spatele bulevardului Strand, fu întâmpinată de trei otrepe cu bâte în mână, care-i puseseră gând rău. Beatrice scoase iute pumnalul din poșetă — pe care-l avea mereu la îndemână — și le promise că vor avea parte de aceeași soartă de care avuseseră parte nomazii afgani. Cele trei târfe făcură cale întoarsă și răspândiră zvonul că Milady era țicnită rău.

Lady Beatrice nu era chiar așa țicnită. Ce-i drept, nenorocirile de la Trecătoarea Khyber lăsaseră urme adânci în sufletul ei, alungând aproape orice simțire, dar mintea îi era limpede și ascuțită. Era incapabilă să-și disprețuiască suratele de breaslă, cu toate că multe dintre ele erau needucate, băutoare pătimeașe și pe deasupra se mai îndrăgosteau din când în când de câte-un client, după care, pline de ranchiună, ajungeau să-și deplângă propria soartă.

Beatrice nu se atingea de băutură. Ducea o viață cum-pătată. Își deschise un cont la bancă în care-și depunea economiile, mereu atentă să-i rămână suficienți bani pentru haine noi și romane. Își făcuse socoteli să strângă suficienți bani pentru a se retrage la un moment dat într-un colțișor tăcut și confortabil, și lucra pentru a-și atinge acest țel. Ridică un stăvilar între trup și minte, coabitând din necesitate cu primul, trăind cu adevărat în afara lui.

Într-o seară se plimba pe trotuarul din fața lui British Museum, un loc excelent de lucru, luând în considerare numărul mare de oameni înstăriți care se perindau pe-acolo. La un moment dat, un fost client o recunoscă și

îi solicită serviciile pentru un grup de domni respectabili, în noaptea următoare. Lady Beatrice îmbracă rochia ei cea mai frumoasă și luă o trăsură.

La petrecere — dedicată unei victorii sportive — le zări pe câteva dintre rivalele ei, dintre cele care-și permitau o garderobă mai elegantă, și se salutară politicos. Rând pe rând, magnații sau baroneții se făceau nevăzuți cu câte-o curtezană, iar Beatrice tocmai se gândea că ar fi preferat asemenea serate plimbărilor ei nocturne, când își auzi numele rostit cu glas scăzut.

Se răsuși și dădu cu ochii de un vechi prieten de-al tatălui ei, pe care-l fermecase mai demult în urma unei conversații sprintare. Se apropie iute de el.

— Am renunțat la numele acela, îl anunță ea.

— Dar... copila mea, ce s-a întâmplat cu tine?

— Vrei cu adevărat să afli?

Bărbatul aruncă priviri furișe în jur, o apucă de încheietură și o conduse într-o cameră de așteptare, în hohotele mulțimii, prea preocupată cu altele pentru a înțelege ce se petrece.

Beatrice se așeză pe divan și-și spuse povestea, fără să înflorească nimic, în timp ce el se plimba prin încăpere, fumând fără încetare. Când Beatrice tăcu, bărbatul se prăbuși într-un fotoliu și clătină din cap.

— Meritai mai mult de-atât, scumpa mea.

— În viață nu merge după merit. Necazurile vin neinvitate și fiecare trebuie să le depășească după cum îl duce capul.

— Doamne sfinte! Ai dreptate. Și taică-tău obișnuia să spună asta. Nu se lăsa niciodată cotropit de necazuri. Îi semeni leit din punctul ăsta de vedere. Mereu zicea că ești tare ca piatra.

Lady Beatrice întâmpină vorbele lui cu oarecare mirare și gândurile o purtară la viața aceea de mult trecută, dar amintirile parcă nu-i aparțineau ei, ci altei fete.

Prietenul tatei o privea cu un amestec ciudat de milă și hotărâre.

— Pentru prețuirea ce i-o purtam tatălui tău, pe care ți-o port și ție, aș vrea să te ajut. Îmi permiți să te-ntreb unde locuiești?

Beatrice îi dădu adresa fără să stea prea mult pe gânduri.

— Nu v-aș sfătui să veniți în vizită, spuse ea. Și dacă spiritul galant vă îndeamnă să mă ridicați din starea asta decăzută, nu-i dați ascultare. Nicio doamnă din Londra nu m-ar primi sub acoperișul ei, după ce-am pățimit, și o știți la fel de bine ca mine.

— Știu, scumpa mea.

Bărbatul se ridică și făcu o plecăciune.

— Dar femeile dârze ca tine sunt greu de găsit. Ar fi mare păcat să-ți irosești talentele.

— Ce drăguț sunteți.

Beatrice nu-și pusese nicio speranță în vorbele bărbatului, și nu mică-i fu mirarea când cineva bătu la ușa ei, trei zile mai târziu.

Fu de-a dreptul uimită când zări în pragul ei o femeie oarbă care întrebă de Beatrice.

— Eu sunt, mărturisi ea.

— Aș dori să stăm puțin de vorbă, domnișoară. Îmi permiți să intru?

— Desigur, putem sta și mai mult de vorbă.

Femeia intră, ghidându-se cu ajutorul bastonului. Dădu aparent întâmplător peste un fotoliu și luă loc. În

ciuda beteșugului ei, nu arăta deloc a cerșetoare. Purta veșminte alese și era manierată, trezind imediat în minte imaginea unei mame înțelepte. Accentul îi trăda origini modeste, dar glasul îi era reținut și vorba limpede. Își dădu jos mănușile și pălăria și le așeză în poală, apoi se sprijini ușor în baston.

— Mulțumesc. Permite-mi să mă prezint. Sunt doamna Elizabeth Corvey. Avem un prieten comun.

Rosti numele domnului care o cunoscuse pe Beatrice de copilă.

— Aha, făcu Beatrice. Bănuiesc că vă ocupați de-o asociație ce sprijină femeile decăzute.

Doamna Corvey chicoti.

— Nu chiar, domnișoară. Nu.

Își întoarse chipul spre Beatrice. Ochelarii fumurii erau foarte întunecați și destul de groși.

— Domnișoarele din stabilimentul meu n-au nevoie de sprijin social. Se descurcă destul de bine. Ca tine, de altfel. Prietenul nostru mi-a povestit pățaniile tale. Ce-a fost a fost, nu poate fi șters cu buretele... asta e. Acestea fiind spuse, permite-mi să te-ntreb dacă n-ai fi dispusă să-ți folosești farmecele într-un scop mai nobil decât tro-tuarul.

— Țineți o casă de toleranță, doamnă?

— Da și nu, spuse doamna Corvey. Dacă ar fi o casă de toleranță în adevăratul sens al cuvântului, fii sigură că ar fi dintre cele mai alese, cu fete la fel de frumoase și istețe ca tine, și o parte din ele bine-crescute. Eu una m-am născut într-un atelier și n-am avut parte de educație. Când am împlinit cinci ani, m-au vândut la o fabrică de bolduri. Ca să faci bolduri îți trebuie mânuțe delicate și ochișori ageri, înțelegi? Sunt preferate fetițele,

pentru că sunt mai migăloase decât băieții. Lucram la o masă lungă, unde tăiam bucăți de sârmă și băteam vârfurile până se făceau plate. Când se lăsa seara, lucram la lumânare, în timp ce șefa atelierului ne citea versete din biblie. La doisprezece ani orbisem complet, dar știam Biblia pe de rost, ascultă la mine. Pe urmă nu mi-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. Am fost vândută într-un soi de casă de toleranță. Întâlnești tot felul de ciudați pe-acolo. Bolnavi, urâți, timizi. Am rămas grea de două ori și m-am ales și cu vărsat. Sper că vorbele mele nu te uimesc peste măsură. Amândouă suntem trecute prin viață. Am pierdut de mult șirul anilor, dar cred că aveam șaptesprezece ani când am ieșit de-acolo. Dorești să afli cum am ieșit?

— Da doamnă, aș dori.

— A venit un domn să mă vadă. A plătit gras, ca să fiu toată seara numai al lui, și mi-am zis *sfinte Doamne, nu*, pentru că obosești destul de repede și domnii nu sunt prea încântați dacă li se pare că nu ești trup și suflet acolo, am dreptate? Dar individul dorea să vorbim. M-a bombardat cu tot felul de întrebări, câți ani am, de unde vin, dacă am familie, cum de-am orbit. Mi-a spus că făcea parte dintr-un club de savanți. Chipurile, găsiseră un leac pentru orbire. Dacă acceptam să fiu supusă tratamentului lor, urma să mă răscumpere din bordel, să mă vaccineze împotriva vărsatului și să-mi ofere posibilitatea unui trai cinstit. Exista firește riscul să rămân fără ochi. I-am zis că nu-mi pasă. Și-așa nu mai foloseau la nimic, nu? Mai exista și riscul să mă pocească, dar nici de asta nu-mi păsa. La ce-mi servise frumusețea până atunci? Ca s-o scurtez, am mers cu el și am urmat tratamentul. Mi-am pierdut ochii și m-au pocit, dar n-am regretat niciodată.

— Nu zăresc urme de poceală, spuse Beatrice, deși îmi dau seama că nu v-au putut reda vederea.

— Nu zău? zâmbi doamna Corvey. Ceasul arată douăsprezece și jumătate, iar dumneata porți o rochie minunată, de-un roșu aprins. Ai niște ochi cenușii foarte expresivi... se deosebesc mult de ai mei. Ești o femeie puternică, așa că n-o să țiți.

Doamna Corvey își ridică ușor ochelarii, dezvăluindu-și ochii.

Lady Beatrice, care ascultase în picioare toată povestea, făcu un pas în spate și se prinse de colțul mesei.

— Vai mie, dar văd că te-ai făcut albă ca varul, făcu doamna Corvey, amuzată. Îți conturează și mai bine gurița roșie. Casa Rimmel numărul trei, dacă nu mă-nșel? Numărul patru e ceva mai rozaliu. Și ce de cărți! *Sartor Resartus*, *Catherine*, *Falkner*... e ultimul ei roman parcă, nu?

Ochelarii de alamă încrustați în chipul doamnei Corvey ieșiră puțin în afară, cu un zumzet ușor, și se îndreptară spre patul Beatricei.

— *Nicholas Nickleby*. Da, și mie mi-a plăcut. Cred că m-am făcut bine înțeleasă, domnișoară.

— Ce grozăvie, șopti Lady Beatrice.

— Nici vorbă, domnișoară! Condiția mea s-a îmbunătățit într-atât de mult, încât i-aș mulțumi bunului Dumnezeu zi și noapte, dacă aș crede că și-a întors vreodată privirile asupra mea. La urma urmei, mi-am recăpatat vederea. Sunt sănătoasă — Societatea Speculativă are un leac nemaipomenit pentru vărsat — și am o slujbă decentă. Am venit să-ți ofer și ție o slujbă decentă.

— Cu prețul ochilor mei? întrebă Beatrice.

— Vai mie, nici gând! Ar fi o nemernicie să-ți răpim frumusețea, mai ales că s-ar putea dovedi foarte folositoare.

Din câte-am înțeles, ești fiică de militar. Ce-ai spune să faci o armă din necinștea ta, pentru o cauză nobilă? Vezi tu, Societatea este foarte veche. Odinioară își desfășura activitatea în mare taină, altfel rugul îi păștea pe toți, la ce minunății au inventat. Secretul s-a dovedit a fi folositor și în vremuri mai dezghețate. Multe dintre aparatele care ne fac traiul mai plăcut au fost create în atelierele Societății. Acesta a rămas și țelul ei actual. În munca ei, domnișoară, ajută să ai trecere la niște miniștri și membri ai Parlamentului. Și cine-i mai potrivit să le răpească privirile decât o fată frumoasă? O fată cu farmece și talent poate convinge un bărbat să facă lucruri pe care lui nici prin gând nu i-ar fi trecut să le facă, știindu-se privit. Eu una sunt oarbă, cel puțin așa crede el, pentru că nu mi-am trădat niciodată secretul. Un ministru doarme mai bine dacă știe că matroana bordelului favorit nu l-ar putea identifica într-un eventual proces. Cu-atât mai ușor să-l strângem cu ușa pe urmă și să-l convingem, de pildă, să semneze o lege sau să voteze într-o manieră care ar avantaja Societatea. Știi la fel de bine ca mine cât de ușor poți să distrugi viața unei femei, dar când bărbații fac aceleași greșeli, lumea le zâmbește cu înțelegere. Nu-ți dorești ca lumea să fie mai dreaptă? Amândouă știm cât de puțin contează trupurile noastre, chiar dacă bărbații ne-ar face să credem contrariul. N-ai vrea să-ți pui trupul în slujba unui țel măreț? Cunosoc și alte fete ca tine, istețe și bine-crescute. Au călcat o dată strâmb sau, asemenea ție, au avut ghinion, și lumea le-a făcut vânt pe trotuar. Curând au aflat că nu sunt obligate să rămână acolo. Ai putea și tu să te lepezi de condiția actuală. Putem să-ți oferim un apartament curat și retras, cu vedere spre parcul St. James. Eu una nu mă satur să-mi scald privirile-n

el. O viață liniștită, cu excepția orelor de muncă. Poți să spui adio bolilor și violenței. Ce zici, domnișoară, ni te alături?

Lady Beatrice stătu câteva clipe pe gânduri.

— Da, doamnă.

Și, spre ușurarea colegelor ei de trotuar, se ținu de cuvânt.

PATRU:**În care Lady Beatrice se acomodează cu
noul loc de muncă și învață tainele meseriei**

Beatrice descoperi în curând că doamna Corvey vorbise cât se poate de serios. Casa de lângă aleea Birdcage era frumoasă, încăpătoare și în vecinătatea parcului St. James. Odaia ei era bine luminată și mereu aerisită. În plus era dotată cu polițe pentru cărțile ei, o garderobă bogată și un pat curat și comod.

Suratele cu care împărțea casa erau femei de toată isprava.

Doamna Otley era o domnișoară studioasă, preocupată de fosilele pe care le găsisese în Lyme Regis și mândră de gravura înrămată ce înfățișa o scenă din vechiul Pompei. În Nell Gwynne's însă purta haine de jocheu și deținea un dulap doldora cu accesorii ecvestre, cu care satisfăcea poftile domnilor ce doreau să-și vâre zăbale în gură și să fie loviți cu cravașa peste spinare.

Domnișoara Rendlesham era tăcută, purta ochelari și se dădea în vânt după grădinărit, dar făcea parte din detașamentul disciplinar, general sau specializat, după cum era cazul. De regulă se îmbrăca în haine de pedagog și-și folosea cu pricepere glasul poruncitor în interogatorii în care membrii Parlamentului se transformau în băiețandri neascultători, gata să-și primească pedeapsa.

Herbertina Lovelock pe de altă parte era un băiat foarte ascultător, cu chip de heruvim, proaspăt ieșit de pe treptele unei școli publice căzută pradă unor vicii nefirești. Purta numai straie bărbătești și avea părul scurt și lucios. Totodată fuma trabucuri, citea gazetele sportive, tolănit în fotoliu, cu picioarele întinse pe taburet și din când în când participa la cursele de cai. La Nell Gwynne's avea o garderobă ticsită cu uniforme soldățești și marinărești unde pantalonii erau întotdeauna strâmți și căptușiți în regiunea genunchilor.

Mai erau și cele trei surori Devere, Jane, Dora și Maude, prima blondă, a doua brunetă și a treia roșcată. Ele nu erau specializate în nimic, dar adesea lucrau în echipă. Doar ele se destăinuieră Beatricei despre trecutul lor: se părea că tatăl lor fusese un domn respectabil care căzuse în patima cărților și a alcoolului, și pe deasupra își irosise averea într-o societate pe acțiuni. În funcție de cine povestea întâmplarea, tatăl își trăsese un glonț în cap, fugise în Europa cu amanta sau devenise un opioman într-o văgăună din Limehouse și ajunsese într-o stare de degradare greu de pus în cuvinte. Jane cânta la pian, Dora la concertina, iar Maude din voce. Erau în egală măsură pricepute și la alte trebușoare.

Toate doamnele care locuiau în casa de lângă aleea Birdcage se dovediră binevoitoare după ce le cunoscuseră mai îndeaproape. După cina de duminică — Nell Gwynne's nu funcționa de Sabat —, Beatrice mergea în salonul comun și-și vedea de lucrul manual, în timp ce Herbertina le citea dintr-o carte sau domnișoara Devere cânta o serie de cântece populare, iar doamna Rendlesham împrăstă atmosfera cu flori culese din grădină. Se hotărî ca Lady Beatrice să nu-și modifice costumul roșu, pentru că avea un efect

electrizant asupra clienților, totuși doamna Corvey și Herbertina o plimbară prin magazine și pe la croitori, în încercarea de a-i găsi o ținută mai decentă pentru orele din afara programului. Doamna Otley îi dăruie o mică statueta a zeiței Atena din colecția personală, adăugând:

— Îți semeni foarte mult, scumpa mea, mai ales la culoarea ochilor!

Una peste alta, Beatrice găsește că situația în care se afla era destul de convenabilă.

— Domnule maior, doar n-aveți de gând să mă loviți pentru o abatere așa neînsemnată? scânci Herbertina.

— Ba am să-ți fac chiar mai mult de-atât, drac împelițat ce ești, o amenință pofticios maiorul... sau mai degrabă parlamentarul îmbrăcat în uniformă de ofițer.

O prinse pe Herbertina de braț și o târî până la divanul capitonat cu pluș.

— Jos pantalonii și întoarce-te!

/ — Vai, domnule maior, chiar trebuie?

— I-un ordin! Las' că te-nvăț eu ce-nseamnă disciplină!

— Privește prin ocular și ajustează lentila până se limpezește imaginea, rosti doamna Corvey cu glas scăzut în cealaltă cameră.

Lady Beatrice se uită prin obiectivul aparatului de fotografiat și-l zărește pe maior dându-și jos nerăbdător pantalonii. Imaginea era ușor neclară.

— Cum pot să ajustez lentila?

— Învârți de inel, o lămuri doamna Corvey.

Beatrice învârte puțin și imaginea se limpezește. Maiorul era prins în flagrant delict cu Herbertina, care părea ușor plictisită, în timp ce țipa ca un băiețel îngrozit.

— Acum strânge balonașul, o îndemnă doamna Corvey.

Beatrice se conformă. Becul de gaz scânteie o clipă, dar maiorul era prea adâncit în treburile lui pentru a băga de seamă explozia de lumină sau țcănitul aparatului.

— Am produs un dagherotip? întrebă Beatrice mirată, căci tocmai citise despre ele într-un periodic de știință la care era abonată doamna Rendlesham.

— Nu, scumpa mea, ăsta-i un proces mult mai avansat. L-am primit de la Societate.

Doamna Corvey scoase placa fotografică și vârî alta în loc.

— Mulțumită acestui aparat, imaginea poate fi imprimată pe hârtie. Poza ce-am luat-o adineauri era doar pentru arhivele noastre. Pentru o fotografie perfectă, trebuie să avem puțină răbdare, până se mai liniștește domnul. Herbertina o să-ți dea semnalul.

Beatrice urmări cu atenție ultimele zvâcniri animalice ale maiorului înainte de-a se prăbuși peste Herbertina. Rămaseră amândoi tolăniți pe divan, îmbrăcați foarte sumar.

— Spune-mi cât de uriaș am fost și cât de mic te-ai simțit, rosti maiorul, gâfâind ușor.

— Vai de mine, domnule maior, cum să-i faceți una ca asta unui biet băiețel? M-am simțit complet neajutorat, rosti Herbertina cu lacrimi în ochi, înainte să dea semnalul.

Beatrice îl prinse cu coada ochiului și strânse balonașul în palmă. Lămpile se aprinseră și maiorul păru ușor iritat, dar Herbertina reuși să-i abată gândurile cu o relatare amănunțită despre cât de înspăimântat se simțise tânărul soldățel și cât de gigantic fusese maiorul.

Din păcate, nici doamna Corvey și nici Lady Beatrice nu-i ascultară accesele de lirism, pentru că se retraseră într-o cameră micuță, luminată în roșu închis de o lampă de la Rue, și amenajată ca un laborator de chimie. Cele două femei își protejară nasul și gura cu bucăți de pânză și dezvoltară plăcile.

— Astea-s nemaipomenite, rosti doamna Corvey încântată. Maică Precistă, dar chiar ai talent la fotografie, scumpa mea!

— Le folosiți pentru șantaj?

— Poftim? Nu, nicidecum... doar dacă e necesar. Și dacă e...

Doamna Corvey ridică a doua fotografie, care-l înfățișa pe maior tolănit pe divan.

— Poza asta poate fi copiată pe dagherotip și folosită pentru a-l determina să coopereze. Deocamdată pozele intră la dosar. Fiecare dintre clienții noștri are un dosar. E foarte util să știi ce preferă clientul în vremuri ca acestea, când concurența bate la ușă.

— Îmi dau seama. Dacă-mi permiteți să-ntreb, când devine necesar să folosiți arma șantajului?

— Când hotărâsc cei de la Societate. Arareori e cu adevărat nevoie. Au și alte mijloace de persuasiune și rareori apelează la asemenea metode extreme. Dar nu știi niciodată.

Doamna Corvey puse fotografiile la uscat. Trase o manetă și lampa de la Rue se stinse, apoi cele două doamne părăsiră încăperea, închizând cu atenție ușa și străbătură coridorul despărțitor. Din camerele alăturate se auzeau mugete pasionale, scâncete înspăimântate, și lovituri repetate de cravașă urmate de mărturisiri deșănțate, cu lacrimi în glas.

În camera de alături, cineva zbiera:

— Da, recunosc, eu am furat prăjitura!

— Și toți clienții sunt domni din înalta societate? întrebă Beatrice pe un ton mai răspicat, pentru a se face auzită.

— Da, asta-i regula. Din când în când, mai primim și vizita membrilor Societății. De obicei băieții care se ocupă de afacerile Societății. Membrii de rând, ca să zic așa. Au și ei aceleași nevoi ca toți și mulți dintre ei trebuie să muncească din greu pentru a se bucura de viață. Noi încercăm să-i ajutăm cum putem. Dar asta-i altă mâncare de pește și n-o amestecăm cu serviciile de care beneficiază politicienii. Avem și un obicei drăguț, mă rog, așa mi se pare mie. Înainte să plece în misiune, tinerii proaspăt intrați în Societate trec pe la noi, să aibă bieții oameni parte de-o bucurie, pentru că din când în când se întâmplă să cadă la datorie. Trist...

— E periculos deci?

— Uneori, da, răspunse doamna Corvey, dând ușor din mână.

Intrară în cabinetul doamnei Corvey, o încăpere izolată, ascunsă înapoia unui panou glisant. Beatrice trase panoul chiar în clipa în care Violet, menajera bună-la-toate, intră din anticameră.

— Scuzați dacă deranjez, doamnă Corvey, dar domnul Felmouth tocmai a ieșit din Camera Suitoare, ca să dea un telefon. Și-a luat valiza cu el.

— Va dori să servească un ceai. Ce drăguț! Chiar speram să primim niște jucării noi.

Doamna Corvey ridică de pe birou un aparat, un soi de tub de alamă ceruit în negru, și după câteva clipe vorbi în el:

— Ceai te rog, cu prăjiturile. În salonul pentru oaspeți. Mulțumesc.

Puse aparatul pe masă. Beatrice îl privi cu uimire.

— Altă invenție de-a Societății?

— Doar fabricat de Societate, fiindcă a fost inventat de una dintre doamnele noastre. Domnișoara Gleason. Între timp s-a mutat într-o căsuță frumoasă din Scoția, draga de ea. În fiecare an de Crăciun ne trimite douăsprezece potârniche scoțiene. Hai cu mine, scumpa mea, să-ți fac cunoștință cu domnul Felmouth. E un domn foarte amabil.

CINCI:

În care apar câteva aparate ingenioase

Salonul pentru oaspeți era mai mare decât un salonaș privat. Era lambrizat în lemn închis la culoare și avea un covor gros. Era iluminat de câteva lămpi de la Rue, ce licăreau în spatele abajururilor de sticlă fumurie. Un domn între două vârste își agățase deja haina și pălăria în cuier și își suflecuse mânecile cămășii. Ședea pe marginea divanului, scotocind prin valiză, dar se ridică brusc când cele două doamne intrară.

— Domnule Felmouth, spuse doamna Corvey, întinzându-i mâna.

— Doamnă Corvey! rosti domnul Felmouth, făcând o plecăciune și sărutându-i mâna.

— Permite-mi să-ți prezint cea mai recentă achiziție a noastră. Lady Beatrice. Lady Beatrice, dumnealui e domnul Felmouth, de la Societatea Speculativă. Domnul Felmouth este unul dintre inventatorii Societății.

— Bună ziua, domnule.

— Încântat de cunoștință, doamnă, rosti domnul Felmouth, bâlbâindu-se ușor.

Tuși, se făcu roșu în obraji și își trase mânecile suflecate.

— Iertați-mi impolitețea dar când ai atâtea pe cap...

— Te rog, ia loc, spuse doamna Corvey, îndreptându-se către un fotoliu.

În acel moment se auzi un clopoțel și o ușă nevăzută până atunci se deschise în perete. Două servitoare elegante aduseră ceaiul și accesoriile aferente și le așezară pe măsuta de lângă fotoliul doamnei Corvey, apoi părăsiră încăperea pe aceeași ușă. Servirea ceaiului fu acompaniată de o discuție politicoasă despre chestiuni banale, dar pe toată durata ei privirile domnului Felmouth rătăceau de la podea la Beatrice, apoi iar la podea, de-acolo la valiza deschisă și la doamna Corvey.

În cele din urmă așează ceașca și farfuria pe-o măsută.

— Ceaiul a fost nemaipomenit. Complimentele mele bucătăriei. Ce doream să vă întreb... Cum vă descurcați cu ochelarii?

— Nemaipomenit, spuse doamna Corvey. Îmi place foarte mult funcția telescopică. E foarte utilă, mai ales pe litoral, dar trebuie s-o folosești cu discreție.

— Desigur. Implantul e confortabil? N-a apărut nicio iritație?

— Niciuna deocamdată, domnule Felmouth.

— Perfect, mă bucur să aud asta, rosti interlocutorul ei, frecându-și mâinile mulțumit. Așa se face că am creat câteva îmbunătățiri... Îmi permiteți să vă arăt?

— Cu certitudine.

Domnul Felmouth scotoci prin valiză și scoase o cutie îmbrăcată în piele de mărimea unui etui, pe care-o deschise teatral. Înăuntru era o pereche de ochi mecanici asemănători celor pe care doamna Corvey îi arătase Beatricei cu câteva zile în urmă. Doamna Corvey își scoase ochelarii, iar Beatrice își feri imediat privirile, dar numai pentru câteva clipe, în timp ce domnul Felmouth îi înmână cutia doamnei Corvey.

— După cum vedeți, doamnă, aceștia sunt mult mai ușori. Domnul Stubblefield de la Producție a descoperit un nou aliaj, spuse el în timp ce deschidea trusa de unelte.

Ochii doamnei Corvey ieșiră ușor din orbite, cu un zumzet, pentru a cerceta îndeaproape noua invenție.

— Într-adevăr, sunt mai ușori. Și par mai sofisticați.

— Da, asta pentru că... dacă-mi permiteți...

Domnul Felmouth se aplecă și vârî o șurubelniță mică în marginea ochilor doamnei Corvey, pierzând șirul gândurilor. Beatrice n-avu curajul să urmărească scena.

— Asta pentru că au fost îmbunătățiți substanțial, sau cel puțin așa nădăjduiesc. Scuzele mele doamnă, orbirea este cu desăvârșire temporară. Trebuie doar să introduc noul set... Cred că veți fi mulțumită de rezultat.

Lady Beatrice își luă inima-n dinți și-și înălță privirile. Doamna Corvey aștepta răbdătoare să-i fie implantată noua pereche de ochi mecanici în orbitele pustii.

— Bun, spuse doamna Corvey. Mi-am recăpătat vederea.

— Nemaipomenit, spuse domnul Felmouth, strângând un ultim șurub. Sper că sunt confortabili, verifică el, făcând un pas înapoi.

— Fără îndoială, spuse doamna Corvey, întorcând capul în toate direcțiile. Vai!

Mecanismul telescopic ieșea în afară cu câțiva centimetri în plus față de vechiul model, iar zumzetul era mult mai slab.

— Da, da, mult îmbunătățit.

— M-am gândit că dacă vă ridicăți mâna pentru a-i ascunde, ați da celor din jur impresia că vă uitați printr-un lornion. Dar *adevărata* îmbunătățire nu-i asta.

Felmouth se ridică în picioare și stinse cea mai apropiată lampă, răsucindu-i cheița de la bază. Repetă operațiunea cu toate lămpile. Când ultimul licăr de lumină dispăru, o beznă posomorâtă coborî în odaie.

— Acum vă rog să răsuciți pe trei sferturi partea stângă a cutiei de protecție...

Beatrice auzi un țcănit ușor, apoi o exclamație de bucurie din partea doamnei Corvey.

— Vai mie, încăperea e luminată! Dar în nuanțe ver-zui. Așa trebuie?

— Acela este efectul filtrului, o lămuri domnul Felmouth satisfăcut, în timp ce aprindea o lampă. Dar cred că lumina era suficientă ca să citiți o carte, nu? Acela era efectul scontat. O să-l îmbunătățim în timp, dar pentru moment vă mărturisesc că nu va mai trebui să îndurați niciodată o singură clipă de beznă... dacă nu doriți, firește.

— Se vor dovedi foarte utili, rosti doamna Corvey cu satisfacție. Vă felicit, domnule Felmouth! Și vă rog transmiteți felicitările mele și domnului de la Producție.

— Desigur. Întâmplător mai am câteva mici aparate, spuse domnul Felmouth, aprinzând rând pe rând lămpile.

Se așeză și scoase din valiză un soi de medalion.

— Iată! spuse el, ridicându-l la nivelul ochilor. Arată ca oricare alt ornament, nu-i așa doamnelor?

Beatrice se aplecă să-l cerceteze mai îndeaproape. Doamna Corvey își activă pur și simplu funcția telesco-pică.

— Mie așa mi se pare, spuse Beatrice.

Domnul Felmouth își ridică arătătorul și indică o gaură micuță pe muchia medalionului și o ieșitură puțin mai jos.

— După cum ați ghicit deja, nu este un medalion obișnuit, ci ultimul răcnet în materie de miniaturi. Priviți!

Inventatorul deschise medalionul, înăuntrul căreia se zărea un portret micuț.

— Și...

Apăsă un buton, iar portretul dispăru, dezvăluind un compartiment ascuns în care se aflau un butoiș minuscule din oțel și un mecanism cu arc.

— Este un pistol! Bumbul de sub țevă e trăgaciul. Îl ții așa, țintești și tragi. Deși, pentru a nu avea surprize, vă recomand să trageți de la mică distanță, dacă se poate.

— Ingenios, n-am ce zice, spuse doamna Corvey, apoi se întoarse spre Beatrice. Uneori e nevoie să ne și apărăm, se scuză ea.

— Dar glonțul e prea mic pentru a face vreun rău, rosti Beatrice.

— La prima vedere doar...

Domnul Felmouth aduse caseta cu muniție, de dimensiunea unei cutii de medicamente, și o deschise. Înăuntru se zăreau douăsprezece cartușe minuscule aranjate circular și o pensetă pentru încărcare.

— Cât o musculiță, nu? Ceea ce nu știați este că după trei secunde de la impact, glonțul explodează. Nu cu forța unei amorse Guy Fawkes, dar dacă e împlântat în creierul sau inima atacatorului, planurile sale vor fi cu siguranță dejucate.

— Eu una aș trage în urechea atacatorului, rosti Beatrice, îngândurată. Rana ar fi greu de depistat și oamenii ar presupune că a avut un atac cerebral.

Doamna Corvey și domnul Felmouth se holbară la ea.

— Văd că nu strâmbi din nas prea ușor, observă doamna Corvey. O să te descurci minunat.

Domnișoarele Devere intrară în salon cu un aer trist, costumate în păpușă, motan încălțat și respectiv arlechin.

— Domnul de la ora patru ne-a trimis vorbă că-i teribil de ocupat și nu poate veni decât mâine, spuse Jane, iar cheotoarea de la spatele costumului Dorei nu vrea să se mai desfacă. Nu vrei să ne ajuți, Beatrice? Ah, bună ziua, domnule Felmouth!

Jane străbătu încăperea și se așează pe genunchiul lui.

— Nu ne-ai adus ceva jucării, Moșule?

Roșu la față ca racul, domnul Felmouth bolborosi câteva cuvinte, apoi rosti mai limpede:

— Ăăă, da, așa se face că mai am câteva. Acum, dacă nu te superi...

Își puse valiza pe celălalt genunchi și scoase două plăcuțe de carton pe care stăteau înșirați nasturi, de felul celor din magazinele de cadouri. Pe fiecare carton erau doisprezece nasturi. Un set părea făcut din imitație de perlă, celălalt din sticlă chihlimbarie.

— Special făcuți pentru clienții neastâmpărați, spuse Felmouth, fluturând cartonul cu nasturi perlă. Cusuți pe orice veșmânt, nu se deosebesc cu nimic de nasturii obișnuiți. În realitate conțin un sedativ puternic, prins într-o glazură de zahăr. Dacă-l aruncați într-un pahar de vin sau în orice băutură, se dizolvă aproape instantaneu. Domnul care va consuma băutura până la capăt, va cădea într-un somn adânc, după doar câteva minute.

— Nasturii chihlimbarii ce fac? dori să știe Beatrice, care se ridicase pentru a debloca cheotoarea de pe costumul Motanului Încălțat.

— Și ei sunt foarte folositori. Un nasture dizolvat în paharul domnului îl va face să sporovăiască precum gospodinele. Cu răbdare și tact, veți scoate de la el tot ce doriți. Asta nu înseamnă că va spune doar adevărul, dar eu unul am mare încredere în discernământul dumneavoastră. Când efectul trece, domnul respectiv nu-și va mai aminti nimic.

Domnul Felmouth îi înmână cartoanele doamnei Corvey.

— Splendid, spuse ea.

— Nu credeți că nasturii chihlimbarii s-ar asorta de minune cu bluza mea galbenă de satin? făcu Dora entuziasmată, dezbrăcând partea superioară a costumului, după ce cheotoarea cedase.

Domnul Felmouth tuși și își feri privirile.

— Ba da, scumpo, dar cred că ar trebui să-i facem cadou domnișoarei Rendlesham. Cred că ea s-ar folosi cel mai bine de puterea lor, spuse doamna Corvey.

Dora se bosumflă.

— Dragă domnule Felmouth, n-ai putea să mai faci câțiva nasturi de altă culoare? Domnișoara Rendlesham nu poartă galben niciodată.

Dora se apropie de domnul Felmouth și îl gădilă sub bărbie cu gheara mânușii de pisică.

— Te rog, domnule Felmouth... Pisicuța o să-ți prindă un pește zemos.

— Păi, hm, n-ar trebui să fie nicio problemă, spuse domnul Felmouth, răsuflând greoi. Da, cu siguranță. Puteți să vă bazați pe mine, doamnelor.

— Întotdeauna, domnule Felmouth, spuse doamna Corvey.

ŞASE:

În care se comunică informații alarmante

Sir Richard H. era în vârstă, destul de trupeș și prefera să stea întins pe spate și să se joace cu creaturile lui angelice, cum le spunea, din poziția aceea. Acum gemea de plăcere, în timp ce Beatrice îl călărea cu privirile fixate pe grilajul metalic al patului, cu un zâmbet profesionist întipărit pe chip, care trăda o ușoară atitudine batjocoritoare. Minte ei umbla în alte locuri, întrebându-se cât de schimbător era *Norocul lui Barry Lyndon*, pentru că n-apucase să citească ultimul număr din *Fraser's Magazine*.

Șirul gândurilor fu brusc întrerupt de constatarea că Sir Richard era complet inert. Minte ei acceptă să se întoarcă pentru câteva clipe la realitatea imediată, cât să constate că Sir Richard era încă în viață, deși curgeau apele pe el și gâfâia ca o locomotivă.

— Ești bine, scumpule?

Sir Richard încuviință cu o mișcare aproape imperceptibilă a capului. Beatrice se desprinsese grațios de el, de parcă ar fi coborât de pe-o capră de gimnastică temeinic capitonată, și îi verifică pulsul. Hotărî că nu va da ortul popii în următoarele minute, așa că-i făcu o frecție cu apă de colonie. În scurt timp, Sir Richard sforăia liniștit. Beatrice îl acoperi cu pătura și merse la baie.

Lady Beatrice își îngriji trupul cu același profesionalism nepărtinitor. În timp ce se tăvălise cu Sir Richard, nu simțise mai nimic, de parcă zonele ei sensibile erau făcute din vatelină, asemenea unei păpuși. În clipa aceasta nu simțea decât o ușoară iritare, datorată frecării constante. Se unse cu o loțiune specială și se minună încă odată de importanța exagerată pe care oamenii o dădeau cărnii, de care se temeau dar la care poșteau mereu, când de fapt lucrurile acelea nu aveau nicio importanță.

Odinioară ar fi țipat îngrozită la vederea trupului despuiat al lui Sir Richard, cu organul său violaceu, dar acum, bietul de el nu era cu nimic mai obscen sau mai dezgustător decât o mârțoagă la capătul puterilor. Și ce se alesese de pețitorii ei? Mai demult erau puternici și zvelți ca niște armăsari de curse, dar acum zăceau nemișcați și vineți pe dealurile afgane, și făceau chiar mai puține parale decât acest bătrân ostenit. Poate că sufletele lor curate se înălțaseră la Ceruri. Cel puțin așa-i plăcea să creadă. Dar la ce bun să le deplângi *trupurile*, care nu erau decât niște recipiente efemere?

Lady Beatrice se îmbracă și se-ntoarse în budoar, unde se așeză într-un fotoliu și puse mâna pe *Oliver Twist*. Citi în liniște până ce Sir Richard se trezi brusc, în mijlocul unui sforăit. Bărbatul se ridică în capul oaselor și dori să știe unde-i erau pantalonii. Lady Beatrice lăsă cartea deoparte și-l ajută să se îmbrace, după care îl luă de braț și-l conduse în salonul de la intrare. Sir Richard intră în camera suitoare, fără să arunce o privire în urmă.

— Măcar „mulțumesc“ putea să zică, rosti doamna Corvey, așezată în fotoliul de lângă măsuța de ceai.

— Cred că era cam amețit în seara asta, spuse Beatrice, aranjându-și ciorapii. Mai am pe cineva programat?

— Nu, scumpa mea. Doamna Otley se întreține cu Excelența Sa până la miezul nopții. Pe urmă, fiecare se poate întoarce la casa ei.

— Minunat. Pot să vă cer o favoare? Dacă puteți să-mi amintiți mâine să caut ultimul număr din *Fraser's*. În numărul precedent...

Lady Beatrice amuți, iar doamna Corvey își întoarse capul mirată, pentru că amândouă auziseră clopoțelul care dădea de știre că un oaspete cobora cu camera suitoare.

— Ciudat, spuse doamna Corvey. De regulă, restaurantul se închide la ora zece.

— Mă ocup eu de el, spuse Beatrice, cu surâsul profesional întipărit deja pe buze.

Se așează pe divan.

— Faci asta pentru mine, drăguță? Domnișoara Rendlesham a avut mult de strâns după plecarea ducelui și i-am dat permisiunea să plece mai repede.

— Nu-i niciun deranj, o asigură Beatrice.

Panoul se dădu în lături și apăru un bărbat cu început de chelie și ochelari pe nas. Alura de bancher era sporită de dosarul subțire pe care-l purta sub braț. Îi aruncă o privire în treacăt Beatricei, după care atenția i se concentrează doar pe doamna Corvey.

— Bună seara, doamnă.

— Domnule Greene? Doamna Corvey se ridică în picioare. Ce surpriză plăcută! Ce vă aduce pe la noi, dacă-mi permiteți să vă întreb?

— Am fost trimis, spuse Greene, roșind puțin. Deși, firește, mi-ar face mare plăcere să vin într-o vizită mai puțin oficială, cât de curând. Știți ce vreau să zic. Putem să ne retragem în cabinetul dumneavoastră, vă rog? Avem câteva chestiuni de discutat.

— Desigur.

— Rămân aici dacă doriți. Să stau aștept sosirea unor eventuali oaspeți întârziați? dori Beatrice să știe.

Domnul Greene se întoarce și o privi cu luare-a-minte.

— Ah, fata cea nouă. L-am cunoscut pe tatăl tău, draga mea. Poți să ni te alături dacă dorești. Cred că te-ar interesa subiectul conversației noastre.

Domnul Greene sorbi puțin din ceașca de cacao, o așează pe masă și-și dresе glasul.

— Bănuiesc că n-ați avut ocazia să-l cunoașteți pe lordul de Basmond?

— Nu, n-am avut, rosti doamna Corvey.

— Nici eu, spuse Beatrice.

— Ciudată familie. Are o moșie în Hertfordshire. Actualul deținător al titlului, Arthur Rawdon, este un tânăr de douăzeci și șase de ani. Ultimul în succesiune. Necăsătorit, n-a făcut mare brânză la Cambridge, a trăit la oraș până în urmă cu doi ani, când s-a întors în reședința părintească și a început să împrumute sume uriașe de bani. Nu pariază, nu i-a tocat cu vreo amantă, nu i-a investit. Zicea că are de gând să recondiționeze Basmond Hall, deși mi-e greu să înțeleg la ce i-ar folosi metalele rare sau substanțele chimice stranii pe care le-a procurat. Muncitorii de pe moșia lui n-ar spune o vorbuliță și nu pot fi mituiți. Fostul grădinar mai dă pe la cârciumă și un mușteriu l-a auzit bombănind că Excelența Sa a distrus labirintul de tisă, dar când a încercat să-l tragă de limbă, n-a mai vrut să zică nimic.

— Ce să înțeleg din asta, domnule Greene? spuse doamna Corvey.

— Într-adevăr, ce-ar fi de înțeles? Toată afacerea ne-a intrat în atenție când lordul a procurat metalele rare și substanțele chimice, pentru că, după cum știți, avem oameni care supraveghează mișcările anumitor materiale. Când cineva depășește o anumită cantitate, dorim imediat să aflăm motivul. Pentru liniștea noastră. Am trimis un om, firește. Din rapoartele lui am dedus că, în ciuda rezultatelor modeste din Universitate, lordul Basmond are o minte de inventator. Se pare că a făcut recent o descoperire extraordinară, pe care ar vrea s-o țină secretă. Am aflat că a invitat patru milionari — trei străini și... un britanic — la o licitație privată ținută la Basmond Park.

— Deci vrea s-o vândă, își dădu Beatrice cu părerea. Orice-ar fi. Își închipuie probabil că va primi o sumă colosală de bani.

— Așa-i, domnișoară. Rapoartele de la omul nostru au întârziat să apară în ultima vreme. Asta și treaba cu licitația, pe care-am aflat-o din altă sursă, ne-au îndemnat să luăm măsuri. Din fericire, lordul Basmond ne-a deschis o porțiță. Este însă nevoie de o doză de... comportament dezvățat.

— Așa că te-ai gândit să vii la noi, spuse doamna Corvey, cu un surâs prefăcut.

— Totodată, e nevoie și de curaj. Și de o minte ascuțită, adăugă domnul Greene, îmbujorându-se puțin. Lordul Basmond a trimis o cerere către un binecunoscut stabiliment, pentru patru fete care să-i întrețină pe invitați. Am reușit să interceptăm invitația. Doamnă Corvey, avem nevoie de patru voluntare de-aici, pentru petrecerea cu pricina.

— Și ce se cere de la noi, în afară de întreținerea milionarilor? întrebă Lady Beatrice.

Domnul Greene tuși.

— Nu vă forțază nimeni să mergeți, sper că m-am făcut înțeles. Vrem să aflăm ce invenție poate fi atât de costisitoare, încât numai un milionar și-ar permite s-o cumpere. Amenință cumva siguranța statului? Vrem să aflăm și ce s-a ales de omul nostru.

— Vom da curs rugăminții dumneavoastră, spuse doamna Corvey cu un gest elegant din mână.

— Vă vom fi adânc recunoscători, doamnă.

Domnul Greene se ridică, făcu o plecăciune și-i înmână dosarul.

— Toate detaliile se află aici. Comunicarea se va face pe canalele obișnuite. Las întreaga chestiune în mâinile dumneavoastră, doamnă.

Greene dădu să plece, dar se răsuci brusc pe călcâie, roșu până în vârful urechilor. O luă pe Beatrice de mână și, după câteva clipe de ezitare, i-o strânse într-un chip ciudat.

— Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea, rosti el. Prima voluntară. Îi faci cinste tatălui tău.

O zbughi în salonul de recepție și de-acolo în camera suitoare.

— Să înțeleg că ne pândesc anumite primejdii? întrebă Beatrice.

— Desigur, scumpo, spuse doamna Corvey, în timp ce arunca o privire peste documente. Arată-mi însă o târfă care să nu fie mereu expusă unor primejdii.

— Faceți des asemenea lucruri?

— Da.

Doamna Corvey își înălță privirile spre ea și zâmbi discret.

— Scumpa mea, noi nu suntem târfe obișnuite.

SAPTE:

În care oaspeții sosesc la Basmond Hall

Cum satul Basmond se afla la o oarecare distanță față de linia ferată, închiriară o trăsură să le ducă la Hertfordshire. Doamna Corvey stătea nemișcată în colțul trăsurii și studia hârtiile din dosar, iar surorile Devere sporovăiau despre toate subiectele imaginabile cu puțință. Lady Beatrice stătea cu privirile pierdute pe geam, la dealurile unduitoare, verzi chiar și acum în miez de iarnă. Nu mai văzuse în viața ei așa minunăție. Străzile Londrei erau parcă în afara naturii, ușor de învățat, pentru că un oraș este în esență ca orice alt oraș. Natura este însă cu totul altfel. Beatrice se îndrăgostise de bogăția de verdeață, de pădurile întinse, de crengile sărăcăcioase și cenușii, dar simțurile ei păstrau încă amintirea unor locuri mai calde, mai aride și mai luminoase. Se întrebă dacă se va obișnui vreodată cu... era cât pe ce să spună „noul ei *cămin*“, dar hotărî că termenul era lipsit de noimă.

— ...dar avea un metru și ceva lățime, așa c-am fost nevoită să cumpăr cincisprezece metri, și nu cât hotărâsem inițial..., povestea Jane.

Doamna Corvey își dresе glasul și tăcerea se așternu în trăsură.

— Arthur Charles Fitzhugh Rawdon, rosti ea și scoase din geantă un carton de mărimea unei cărți de joc.

Lady Beatrice se aplecă pentru a vedea mai bine. Era copia unui dagherotip. Bărbatul din imagine stătea cu mâinile pe revere, plin de importanță, alături de o coloană romană. Pe fundal se zărea o scenă pictată din Pompei. Lordul era subțire și palid la chip, cu trăsături obișnuite și o strălucire aproape lichidă în priviri. Lady Beatrice îl găsea chipeș, dacă nu punea la socoteală ochii, care erau prea apropiați între ei.

— Gazda noastră, rosti doamna Corvey. Angajatorul nostru, dacă vreți. Una dintre voi, sau poate toate patru, va trebui să se culce cu el.

— Ce chipeș e! făcu Maude.

— Dar pare cam țăfnos, observă Dora.

— Am certitudinea că sunteți suficient de versate în arta amabilității încât să nu-i stârniți mânia, spuse doamna Corvey. Treaba voastră este să aflați cu precizie obiectul licitației. Cu puțin noroc, s-ar putea să-i scape porumbelul în prezența noastră, gândind că oricum n-am pricepe nicio iotă din ce spune. S-ar putea totuși să fie mai discret, caz în care va trebui să smulgem informația de la invitații lui. Îmi închipui c-o să vă plimbe de la unul la altul ca pe niște bomboane, dar dacă ajungeți cu vreunul dintre ei în dormitor, vă recomand cu tărie să folosiți nasturii domnului Felmouth.

— Minunat, spuse Dora mulțumită și ridică faldurile paltonului pentru a-și admira nasturii chihlimbarii cusuți pe rochia din satin galben.

— Celălalt obiectiv...

Doamna Corvey scotoci prin valiză până găsi a doua fotografie.

— William Reginald Ludbridge, rosti ea, ridicând fotografia.

Subiectul din imagine se uita țintă în aparatul de fotografiat. Avea pe la patruzeci și cinci de ani, trăsături arțăgoase, căroră mustața și barbișonul le confereau o expresie ușor diabolică. Căutătura îi era răutăcioasă și leonină.

— Unul dintre frații noștri din Societate, explică doamna Corvey. Cel trimis la Basmond Park înaintea noastră, deghizat ca muncitor. Se pare că a dispărut. Trebuie să-l găsim și să-l ajutăm cum putem. De treaba asta mă voi ocupa pe cât se poate eu. Pe ceilalți domni îi las în seama voastră.

Trăsura încetini brusc, apoi se opri. Vizitiul coborî și deschise ușa.

— Am ajuns la Basmond, doamnelor, rosti el, oferind brațul doamnei Corvey.

— Uite, mamă, domnul cel amabil ți-a întins brațul, spuse Maude.

Doamna Corvey bâjbâi puțin după brațul bărbatului, apoi coborî din trăsură cu ajutorul său.

— Foarte frumos din partea lui, murmură ea, cotrobăind prin poșetă, în timp ce domnișoarele erau îndrumate spre Basmond High Street, iar vizitiul le descărca pe rând cuferele.

Rămaseră în fața Blazonului Basmond, atrăgând privirile curioase ale trecătorilor care vedeau cinci doamne necunoscute, dar respectabile. Într-un târziu, cârciumarul ieși în stradă și dori să știe dacă putea să le fie de folos cu ceva.

— Mulțumesc, om bun, dar Excelența Sa a trimis o trăsură în întâmpinarea noastră, rosti doamna Corvey.

Jane înălță degetul și strigă:

— Vaai, uite ce caleașcă superbă!

Cârciumarul le cercetase între timp mai bine și înțelese după straiile și boiala lor cu cine avea de-a face, așa că miji ochii și se retrase.

— Petrecerea de la Hall? întrebă vizitiul cu un rânj în colțul gurii, oprind în fața cârciumii. Haida' fetelor, sus!

Cârciumarul bombăni și se-ntoarse în cârciumă, iar doamnele se apropiară de trăsură. Vizitiul sări jos, le încărcă bagajele și se urcă iute la loc.

— Ce zici, roșcato, vii lângă mine? rosti el cu lăcomie în glas.

— Ce zici să ne dai o mână de ajutor, ca un gentleman adevărat, rățoiule? i-o întoarse Maude.

— Desigur.

Vizitiul le dădu într-adevăr o mână de ajutor, ba chiar două când era cazul, și ca răsplată Maude se așeză în dreapta lui și-i permise s-o sărute, s-o ciupească de câteva ori și să-i mângâie glezna. Fără a-i scăpa din priviri, Beatrice își trecu îngândurată degetele peste medalionul-pistol, dar Maude părea în stare să-și poarte singură de grijă.

— Băiat neascultător ce ești! îl necăji ea, mângâindu-l senzual sub ochii tuturor.

Vizitiul se îmbujoră și se îndreptă brusc de șale. Trase de hățuri și trăsura porni la drum, atrăgând o sumedenie de priviri disprețuitoare din partea sătenilor care ședeau pe treptele caselor sau rezemați de garduri.

— Nu-s prea prietenoși oamenii din partea locului, rosti Maude obraznic, cu o lipsă de delicatețe care nu-i stătea în fire. Credeam că Excelența Sa obișnuiește să apeleze mai des la serviciile femeilor.

— Voi sunteți primele, rosti vizitiul, venindu-și puțin în fire.

După ce se asigură că nu mai era nimeni în jur, o prinse pe Maude după talie.

— Primele! Și noi care credeam că servește d-astea ca noi la micul dejun, nu, fetelor? Apropo, cum te cheamă?

— Ralph, domnișoară... vreau să zic, draga mea.

— Ești un băiat tare chipeș, Ralph. Cred că ne vom înțelege de minune.

Maude se lăsă moale pe brațul lui.

— Sper că Excelența Sa nu-i prea conservator, altfel la ce ne-ar mai fi chemat pe noi, nu?

Ralph râse zgomotos.

— Din câte-am auzit eu, nu. Ce-i drept, nu-i el teribil de fustangiu, dar a lăsat mai demult o fată grea, pe când studia la Cambridge. A trimis-o aici, dar sărmana făptură a murit.

— Cine, fata?

— Nu! Copilul. N-a ieșit bine. Bag seama că Excelența Sa a fost mai grijulie de-atunci.

— Și-atunci ce-o vrea de la noi?

Maude îl mângâie pe obraz, coborându-și degetul până la gulerul său.

— Știu că un bărbat zdravăn ca tine știe cum să se poarte cu o femeie. Dar poate că Excelența Sa e interesată de jocuri mai ciudate?

— Bănuiesc că pentru petrecere ați venit, spuse Ralph, străbătut de-un fior. Pentru oaspeți.

— Ooo! Dar nouă ne place petrecerile, nu-i așa, fetelor?

Maude aruncă o privire peste umăr. În clipa aceea, Ralph o prinse de bărbie și o sărută puternic și îndelungat, până ce Jane îi spuse pe-un ton cam tăios să-și vadă de cai.

— Stai liniștit, rosti Maude, luând o gură sănătoasă de aer. Fetelor, vă mărturisesc că mi-a căzut cu tronc tânărul nostru prieten Ralph. N-ați vrea să tragem pe dreapta pentru câteva minute?

— Fă-ți de cap, dacă dorești, spuse doamna Corvey.

Trăsura străbătea o alee lungă, mărginită de pomi pe ambele părți. Ralph trase pe dreapta, o prinse pe Maude de mână și sări jos. Cei doi se făcură nevăzuți în spatele unui tufiș. Beatrice ridică o sprânceană spre doamna Corvey, care se mulțumi să ridice din umeri.

— Ajută să-ți faci prieteni și aliați, nu? întrebă ea.

Dora se ridică și zări clădirea masivă și cenușie de cărămidă care se înălța pe un deal îndepărtat, la marginea pajiștii de rododendroni.

— Ăla în depărtare e Basmond Hall?

Doamna Corvey aruncă o privire spre tufiș, apoi își dădu jos ochelarii și folosi viziunea telescopică pentru a cerceta mai îndeaproape clădirea.

— Da, confirmă ea, punându-și ochelarii la loc. Un loc istoric. Datează de pe vremea normanzilor.

— Probabil că și familia este străveche, spuse Beatrice.

— Iar Excelența Sa este ultima rămășiță din acea viță nobilă. Interesant, nu? Sunt curioasă ce fel de om este.

Chiar atunci, Maude și Ralph ieșiră din tufișuri, cu respirația tăiată. Ralph o așeză pe bancheta vizitiului cu mai multă delicatețe decât prima oară și sări lângă ea, luminat la chip.

— Ți-a prins bine tăvăleala? întrebă doamna Corvey.

Ralph își vârî capul între umeri, ca un mieluşel sfios, dar Maude îl mângâie pe braț, aproape posesiv.

— Ralph e un băiat mare și neastâmpărat. Dar n-o să-i suflăm o vorbuliță Excelenței Sale despre tăvăleala noastră, nu-i așa? Drăguțul de Ralph n-ar dori să-și piardă slujba.

— O să tac chitic, domnișoară. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

Continuă drumul și după o vreme zăriră Basmond Hall în toată splendoarea sa posomorâtă. Indiferent care era adevărul, scuza că banii împrumutați fuseseră investiți în restaurarea reședinței era perfect plauzibilă. Hall era mai degrabă un castel normand de piatră, acoperit până la jumătate cu iederă, neatins de ferestrele și paiantele din epoca Tudorilor sau de grația și statuile arhitecturii palladiene, din epoca georgiană. Nu se vedea intenția de a-l transforma într-un monument al noului gotic. Se părea că nici măcar o singură piatră nu fusese adăugată la zidăria sa.

Ralph mână caii în sus pe deal, pe drumul pietruit ce înlocuise podul basculant, pe sub poarta culisantă de fier și într-un sfârșit ajunseră în curtea interioară.

— Cât de medieval arată totul, făcu Dora.

— Și greu de părăsit, dacă situația o cere, murmură doamna Corvey. Aveți mare grijă, doamnelor.

Lady Beatrice încuviință. I se părea că intrase într-una dintre ilustrațiile școlare pe care le găsea în manualele de istorie sau în cărți precum *Ivanhoe*: curtea acoperită cu fân, grajdurile sub zidul apusean, castelul cu acoperișuri înalte și abrupte... nu mai lipsea decât scutierul care să curețe o armură.

De după ușile uriașe ce străjuiau intrarea principală apăru un valet înveșmântat în negru, care gesticulă disperat spre Ralph.

— Du-le la intrarea negustorilor!

Ralph ridică din umeri și opri trăsura în fața unei uși mai mici, aflate în spate. Sări jos și ajută doamnele să coboare cu aerul unui cavaler rătăcitor, sub privirile vale-
tului care își freca mâinile dezgustat.

— Uite, Pilkins, ți-am adus niște trandafiri proaspăt culeși.

Pilkins le făcu semn să intre repede și se treziră în spatele bucătăriei, împrejmuite de lăzi cu vin și delicate-
se procurate din cele mai somptuoase prăvălii londone-
ze. De după ușă apărură câteva servitoare curioase, iute
împrăștiate de glasul aspru al bucătăresei, care veni lângă
ele și se holbă pentru câteva clipe.

— Nu credeam s-apuc ziua asta, rosti ea, clăti-
nând cu tristețe din cap. Curve ordinare-n casa lordului
Basmond!

— Poftim? rosti doamna Corvey și bătu cu bastonul
în dalele de piatră. Curve foarte scumpe și de calitate,
comandate special. Iar fetele mele v-ar fi recunoscătoare
pentru o ceașcă de ceai după o călătorie atât de îndelun-
gată, sunt sigură.

— Adu-le ceva, doamnă Duncan, spuse Pilkins.

Își țuguie buzele și se reîntoarse spre doamna
Corvey.

— Să presupun că sunteți... matroana lor, doamnă?

— Într-adevăr. De asemenea, mă ocup și de finanțele
lor. Ni s-a promis o sumă frumușică pentru ocazia aceas-
ta și sunt sigură că Excelența Sa nu va fi atât de grosolan
încât să nu-și onoreze promisiunea.

— De fapt, Excelența Sa va sosi imediat pentru a vedea
dacă... fetele dumitale sunt acceptabile, rosti Pilkins cu
o dicție puțin stânjenită de dificultatea de a-și relaxa
buzele.

— Desigur că sunt acceptabile! Fetelor, dați-vă jos mantalele.

Se supuseră. Hainele simple de călătorie, cenușiu spălăcite, căzură la pământ, dezvăluindu-le pe doamne în întreaga lor grație. Lady Beatrice purta stacojiul ei obișnuit, surorile Devere aleseseră nuanțe proprii unor pietre prețioase: Maude în verde smarald, Jane în albastru regal, iar Dora purta o rochie de satin auriu. Efectul unor culori atât de voluptuoase în asemenea încăpere mohorâtă era năucitor și poate puțin barbar. Pilkins, cel puțin, se trezi că-și amintește anumite versete din biblie. Spre groaza lui, simți că bărbăția sa își cerea drepturile.

— Dacă nu asta a comandat Excelența Sa, atunci nu știu ce dorește, rosti doamna Corvey.

Pilkins se văzu incapabil să răspundă, pentru mai multe motive ce se cuvin trecute cu vederea, iar în tăcerea apăsătoare care urmă auziră pași grăbiți coborând scările și traversând coridorul.

— Astea sunt târfele? răsună un glas nerăbdător.

Arthur Rawdon, lord de Basmond, intrase în încăpere.

— În carne și oase, răspunse doamna Corvey.

La vederea lor, lordul Basmond se opri involuntar, cu un icnet de uluire.

— Dumnezeule! Cel puțin îmi dau seama că nu am aruncat bani de pomană!

— De bună seamă că nu. Să știți că fetele mele sunt foarte căutate. Și clienții se numără doar din rândurile nobilimii.

— Aha.

Lordul Basmond își întoarse privirea spre ea.

— Oarbă. Înseamnă că dumneata ești...

— Mijlocitoarea, Excelență.

— Da.

Lordul Basmond își frecă mâinile în timp ce le dădea încet ocol doamnelor, care luară în consecință posturi ademenitoare, însă rafinate.

— Da. Ei bine, nădăjduiesc că nu au vărsat?

— Domnule, dacă ați fi cât de cât familiarizat cu stabilimentul meu, ați ști cât de nefondate sunt asemenea alegații. Priviți-le doar, Excelență! În floarea tinereții, îmbujorat de sănătoase. N-au nici măcar un păduche.

— Ne-ar încânta să-i oferim Excelenței Sale o privire mai îndeaproape a bunurilor, rosti Dora, jucându-se provocator cu nasturii. Ce spui de o mică tăvăleală între cearșafuri înainte de ceai, drăguțule?

Însă lordul Basmond se îndepărtă de ea.

— Nu! Nu, mulțumesc. Tre... trebuie să fiți proaspete pentru oaspeții mei. Au fost înștiințate despre banchet?

— Nu încă, Excelență, spuse Pilkins, ștergându-și sudoarea de pe față cu o batistă.

— Atunci, spune-le! Îmbracă-le în costumele pregătite și pune-le să repete! Totul trebuie să decurgă fără cusur, ai înțeles?

— Da, Excelență.

— Și unde vor fi cazate fetele, Excelență? se interesă doamna Corvey.

Lordul Basmond, care tocmai dăduse să plece, se opri uimit.

— Cazate? Hmm... presupun că vor dormi cu oaspeții.

— Poate că da, dar nu și eu. Și am pretenția unui loc decent în care să dorm și să mă spăl.

— Înțeleg. Ei bine... Îți vom pregăti un pat în... aa...

Se întoarce cu spatele la doamne și începuse să gesticuleze frenetic spre Pilkins, mimând cu buze mute cuvintele *Cămara din spatele grajdului*, și arătă spre locul cu pricina să se asigure că Pilkins pricepe.

— O încăpere drăguță, sub cea a vizitiului, foarte primitoare, continuă el spre doamna Corvey.

— Cât de generos din partea dumneavoastră, rosti ea.

Dar fereastra de acolo are vedere spre..., veni răspunsul mut al lui Pilkins, cu un gest alarmat. Lordul Basmond se încruntă și desenă un X în aer cu arătătorul.

Nu o să vadă nimic, idiotule, mimă el. Pilkins păru insultat, dar cedă.

— Cu siguranță, Excelență. O pun pe Daisy să se ocupe de cazare de îndată, răspunse el cu glas tare.

— Ai grijă să o faci.

Lordul Basmond se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

OPT:

În care adecvarea costumației de epocă este pusă în discuție

Li se servise, fără mare ceremonie, câte o ceașcă de ceai în cămară, apoi fură conduse în altă încăpere întunecată și deloc înaltă, în care se aflau o sumedenie de cutii de la florărie și un maldăr de așternuturi atent împăturate.

— Acelea sunt costumele voastre, rosti Pilkins și pufni.

— Cam... modeste, nu vi se pare? remarcă Lady Beatrice. Sau poate nu îndeajuns de modeste. Ce se presupune că ar trebui să facem cu ele?

Pilkins coborî privirea în podea.

— Excelența Sa așteaptă să le convertiți în, ăăă, togă. S-a plănuț ca petrecerea să se asemuiască, pe cât posibil, unei... ei bine... unei bacanale din vremea Romei antice. Și-și dorește să semănați, ăăă, unor nimfe îmbrăcate în togă.

— Dar togile erau purtate de către bărbați, îl informă Beatrice.

Pilkins ridică ochii, cuprins de panică. Beatrice continuă cu blândețe:

— Bănuiesc că Excelența Sa pretinde de la noi să apărăm în chiton, costumația purtată de către curtezanele din Antichitate.

— Dacă spuneți, se bâlbâi Pilkins. Cu cununi de lauri și toate alea.

— Însă cununile de lauri erau purtate mai degrabă de...

— Scumpa mea, dacă Excelența Sa dorește ca fetele să poarte cununi de lauri pe capete, sunt sigură că nu vom avea nimic împotriva, interveni doamna Corvey. Și ce mai trebuie să facă, în afară de ceea ce este evident? Să danseze, poate?

— De fapt, trebuie să aducă desertul, răspunse Pilkins, care apelase din nou la batistă. Un produs de cofetărie destul de mare și elaborat, pe care să-l aducă pe o tavă mare legată între două prăjini. Excelența Sa ar fi încântat dacă ar putea cumva să născocească o oarecare formă de dans în timp ce-l aduc.

— O să facem tot ce se poate, drăguțule, rosti Maude fără tragere de inimă.

— Iar în cutia cea roșie sunt niște cinele. Excelența Sa dorește să fie folosite când vă faceți intrarea.

— Pe lângă faptul că trebuie să dansăm și să aducem desertul, rosti Beatrice.

— Poate reușiți să exersați, spuse Pilkins. Am trecut cu jumătate de oră de amiază, iar cina va fi servită la opt fix.

— Nicio grijă. Fetele mele sunt cât se poate de multilaterale, îl asigură doamna Corvey.

În clipa aceea auziră sunetul unei trăsurii care intra în curte.

— Primul oaspete! exclamă Pilkins și țâșni spre ușă, la care se opri și strigă peste umăr: Vă rog să vă ocupați de costume, apoi închise ușa.

— Drăguț, spuse doamna Corvey. Jane, poți, te rog, să deschizi fereastra?

Jane se îndreptă spre fereastră și o deschise cu oarecare dificultate, căci rama din lemn se umflase din pricina umezelii. Lumina astfel obținută nu reprezenta mare îmbunătățire, dat fiind că fereastra era micuță și acoperită de multă iederă

— Să încerc să rup câteva frunze? întrebă Jane.

— Nu-i nevoie, scumpo.

Doamna Corvey se apropie de fereastră, își dădu jos ochelarii și privi prin frunziș.

— Ce vedeți?

— Presupun că acela este rusul, rosti ea. Cel puțin, emblema de pe trăsura lui este rusească. Prințul Nakhimov, parcă așa îl chema. Maică-sa era prusacă. A moștenit mai multe afaceri de la ea și a investit. Ceea ce l-a făcut putred de bogat. Ei bine, iată-l în carne și oase!

— Cum arată? întrebă Maude.

— E foarte solid. Are barbă. Bine îmbrăcat. Vizitiu, slugă, valet... Uite-i că pleacă... mă gândesc că l-au lăsat la ușa din față. Hei, dar ce avem aici? Altă trăsură! Aha, trebuie să fie turcul. Ali Pașa.

— Ooo! Poartă turban?

— Nu, scumpo, ci un fes dintr-acelea roșii. Și uniformă de militar cu multe ornamente. Un oficial care a făcut avere în slujba sultanului.

— Are trăsura plină de neveste?

— Dacă ar fi avut, mă îndoiesc că le-ar fi adus la asemenea petrecere. Nu, este la fel ca și celălalt: ajutor, vizitiu, valet... Iată-l și pe următorul! Acesta ar trebui să fie francezul. Conte de Mortain, scria în raport. Mă gândesc că acela este blazonul lui. Este milionar, ca și ceilalți, pentru că familia i-a făcut unele favoruri lui Bonaparte, dar cea mai mare parte din avere este în proprietăți.

Nu prea dispune de lichidități. Oare lordul Basmond știe asta? Vine și ultimul. Sir George Spiggott. Acesta chiar *este* milionar, fără urmă de îndoială. Doldora de bani de la fabricile de textile pe care le deține în nord. Pare un individ cam arțăgos. Ei bine, doamnelor, câte unul pentru fiecare dintre voi și mă îndoiesc că veți avea de ales.

— Bănuiesc că, la urma urmei, lordul Basmond e „zânișoară“, rosti Maude.

Doamna Corvey se întoarse de la fereastră.

— Se prea poate. Cu toate acestea, dacă vă cere serviciile oricăreia dintre voi, nu cumva să-l refuzați și vedeți dacă-i puteți strecura ceva, ca să-l faceți mai vorbăreț în timpul negocierilor.

Lăsate de capul lor, doamnele petrecură o oră sau două croind chitoane din așternuturile de pat. Din fericire, Jane avea o trusă de tricotaj și mai găsi zece metri de fundă albastră în cufărul ei, astfel încât dispuneau de oarecare posibilități. Cutiile de la florărie conțineau într-adevăr frunze de laur, însă și ferigi de părul-fetei și boboci roz de trandafir, astfel că Lady Beatrice reuși să confecționeze cununi care corespundeau mai mult simțului ei de acuratețe istorică.

Sporovăiau cu plăcere despre intriga ultimului efort literar al lui Dickens, când doamna Duncan deschise ușa și le cântări din priviri.

— Mă gândesc că niciuna dintre voi, fetelor, nu-i dispusă să facă puțină muncă cinstită.

— Sincer, doamnă, oare profesiunea noastră nu este cea mai cinstită de pe lume? rosti Beatrice. Nu ascundem nimic din ceea ce facem.

— Ce treabă anume? întrebă doamna Corvey.

Doamna Duncan rânji.

— Să batem înghețata. Mulajul în formă de lebădă a sosit prin livrare specială în dimineața aceasta și-i de trei ori mai mare de cât ne-așteptam, iar eu și fetele aproape că ne-am rupt brațele, încercând să facem suficientă înghețată ca să umplem drăcia aia.

— Având în vedere că face parte din evenimentul pentru care am fost angajate, fetele mele vă vor da o mână de ajutor, fără să cerem un ban în plus, rosti doamna Corvey. Maude a noastră este obișnuită să ridice greutăți și este destul de puternică, nu-i așa, scumpo?

— Da, doamnă, răspunse Maude cu o reverență.

Cu un licăr de speranță pe chip, doamna Duncan continuă:

— Și... dacă nu cer prea mult... mai avem nevoie de puțin ajutor cu pasta de zahăr, iar amorașii de jeleu au nevoie de o mână sigură să le dea formă...

După ce primiră șorțuri, doamnele se duseră să asiste la pregătirea desertului.

O targă de nuiiele fusese așezată pe un suport cu bare de lemn, peste care ședea o tavă cât toate zilele și un tort cel puțin impunător. O slujnică era cocoțată pe o scară, ghemuită deasupra tortului cu un tub de glazură, și încerca să-l decoreze cu forme de cochilii. Nici nu intrară bine, că aruncă tubul și izbucni în lacrimi.

— Of! Încă una a ieșit strâmb! Cu siguranță o să-mi pierd slujba! Doamnă Duncan, nu-s cofetăreasă și brațele mă dor de nu mai pot. Îmi vine să mă duc să mă-nec!

— Fără circ, rosti Beatrice, ridicând tubul. Doamnelor? Înainte!

Într-adevăr, desertul era departe de a fi terminat. Pasta de zahăr trebuia modelată în structuri decorative, inclusiv un templu roman în miniatură, porumbei, un car, arcuri și săgeți. Amorașii din jeleu cu aromă de trandafir trebuiau scoși din mulajele lor, însă rezultatul semăna mai degrabă cu niște bebeluși roz transparent. Când erau așezați în cele patru colțuri ale tortului, se bălăbăneau și capetele le cădeau în piept ca ale unor prunci adevărați. Pe deasupra, le mai așteptau nenumărate vase de cremă cu aromă de struguri tămâioși, care urma să fie turnată în șerbetieră și bătută, lucru anevoios, înainte de a fi deșertată în cavitatea încăpătoare a imensului mulaj în formă de lebădă. Când fu umplut în cele din urmă, Maude și Dora abia reușiră să-l ridice în lada cu gheață.

— Iar asta trebuie pusă în vârful tortului? întrebă Beatrice

— Așa ni s-a spus, răspunse doamna Duncan pe un ton tânguitor, evitându-i privirea.

— Și se așteaptă de la noi să cărăm asta și pe deasupra să mai dansăm? întrebă Jane.

Arată tortul care se înălța ca o turlă pe suportul ce începuse să scârțâie sub greutatea sa și a templelor, amorașilor, porumbeilor și altor ornamente adăugate, ca să nu menționăm trandafirii și ferigile ce decorau din belșug barele de transport.

— Da, asta a vrut Excelența Sa, răspunse doamna Duncan. Și sunt sigură că toate sunteți tinere sănătoase și în puterea vârstei, nu? Și nu cred că nu vă plătește regește.

NOUĂ: **În care își face apariția un obiect** **de interes deosebit**

Cu o oră și jumătate înainte de cină, toate pregătirile fură oprite, când Pilkins și Ralph intrară în bucătărie, cărând un obiect înfășurat în pânză. Ralph se opri locului și căscă ochii la doamnele îmbrăcate în chitoane, iar Pilkins scoase o înjurătură când obiectul pe care îl transporta căzu zăngănind pe lespezile de piatră ale bucătăriei. Beatrice zări colțul unei cutii lungi și plate, ca a unei casete de tacâmuri, înainte ca Pilkins să apuce s-o acopere din nou în grabă cu pânza.

— Neghiobule! Ai grijă ce faci, îl mustră Pilkins. Și voi... fetelor, ieșiți de aici. Și tu, bucătăreaso. Așteptați în cămară până vă chem.

— Ia auzi! Asta nu-i bucătăria ta, să știi! se răsti doamna Duncan.

— Ordinele Excelenței Sale, răspunse Pilkins. Ralph, poți să te duci cu ele.

— Cu bucurie, spuse Ralph și se apropie de Maude.

— Dacă se poate, interveni doamna Corvey, mă cam supără reumatismul, acum că începe să se înnopteze și mi-e greu să mă mișc. Nu aș putea să aștept aici lângă foc?

Pilkins îi aruncă o căutătură iscoditoare.

— Bănuiesc că *dumneata* nu reprezinți o problemă. Foarte bine, rămâi aici; dar în cămară cu voi, restul, și repede.

Doamnele se supuseră cu bunăvoință, urmate cu mult mai puțin entuziasm de doamna Duncan. Ralph păși în urma lor și închise ușa.

— Oho! Uite la mine, ca turcul cu porumbițele în jur, chicoti el. În afară de tine, bucătăreaso, adăugă el, fapt pentru care se trezi pălmuit.

Între timp, doamna Corvey urmărea cu interes cum Pilkins despacheta cutia — care părea acum mai grea decât dădea de bănuț la prima vedere — și mormăia, opintindu-se s-o tragă pe podea lângă suportul pe care era așezat desertul. Pe marginea dinspre ea, doamna Corvey observă un șir de cadrane și manete.

Pilkins împinse cutia sub targa de nuielă și băjbâi la ea pentru o clipă. Doamna Corvey auzi un bâzâit slab, apoi văzu cum cutia se ridică dintr-odată în aer, ca și cum ar fi căzut *în sus*. Lovi partea de dedesubt a târgii și se păru că rămase acolo, în vreme ce Pilkins se ghemui pe lespezi și-și masă încheieturile, mormăind ceva pentru sine.

Apoi, mai întâi aproape imperceptibil, dar cu violență crescândă, desertul începu să tremure. Amorașii de jeleu clătinău din capete, parcă nevenindu-le să creadă. Sub privirile uluite ale doamnei Corvey, tortul masiv se ridică de pe suport și se înalță cu iuțeală în aer. Ajunse cu vârful la o palmă de tavan, când Pilkins dădu glas unei sudalme, sări în picioare, se întinse cu disperare și începu să răsucescă cadrane și manete. Un capăt al târgii începu să coboare, urmat imediat de celălalt. Tortul se stabilizează, ca o navă abia lansată în larg, și coborî încet până la trei centimetri deasupra fostului său loc de odihnă de pe suport.

Cutia plată era atât de bine ascunsă de ferigi și flori, încât nici nu se vedea.

Pilkins se lăsă să cadă pe un scăunel și scoase o butelcuță din buzunar.

— Vă simțiți bine, domnule Pilkins? întrebă doamna Corvey.

— Îndeajuns de bine, răspunse el, luând o gură din butelcuță și îndesând-o înapoi în buzunar.

— Mă întrebam doar pentru că v-am auzit supărat mai devreme, luând numele Domnului în deșert.

— Nu-i treaba dumitale.

— Mă gândesc că uneori nu este ușor să lucrezi pentru Excelența Sa, rosti doamna Corvey cu cea mai blajină voce posibilă.

Pilkins îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Familia Rawdon este de viță veche. Dacă obiceiurile le sunt ciudate, nu se cuvine să vorbesc despre ele cu oameni din afară.

— Vai, vă asigur că nu intenționez nimic răuvoitor..., începu doamna Corvey tocmai când doamna Duncan deschise cu putere ușa de la cămară, care se trânti de perete.

— Am eu grijă să fii dat afară, Ralph, ascultă la mine! strigă ea. Nu mai stau acolo nici măcar un minut. I-un măgar în călduri!

— Într-adevăr, cred că descrierea i se potrivește ca o mănășă, se auzi vocea lui Maude din fundul cămării.

Ralph ieși din cămară rânjind, urmat de doamne. La vederea desertului plutitor, arătă cu degetul și exclamă:

— Văleu! Asta este, nu-i așa? Îmi storcean creierii întrebându-mă...

Observând noua stare a tortului, doamna Duncan tipă și făcu un pas înapoi.

— Sfântă Maică! A făcut-o din nou, nu? Drăcovenia aia...

— Mai ține-ți gura! o muștră Pilkins.

— Ce se petrece? întrebă doamna Corvey.

— Desertul pare să leviteze, o înștiință Beatrice.

— Of, ce prostii îndrugi? Sunt sigură că este doar o scamatorie.

Pilkins îi aruncă o privire vicleană.

— Așa-i, cu siguranță. Nu-i decât un truc, fiindcă Excelenței Sale îi place să-și impresioneze oaspeții.

— Deci tortul de fapt nu plutește în aer? întrebă Jane și atinse un amoraș cu vârful degetului, făcându-l să se clatine. Mă rog, sunt recunoscătoare pentru faptul că nu ne vom speti, cărându-l.

Se auzi zgomotul unui clopoțel. Pilkins sări în picioare.

— E semnalul Excelenței Sale pentru următorul fel! Luați cinelele alea, toate! Unde-i gășca aia nenorocită?

Lebăda fu luată cu tot cu mulaj și ridicată deasupra tortului, iar un șurub fu învârtit și lăsa aerul să intre. Lebăda ieși din mulaj și-și ocupă locul pe tort cu o bufnitură sonoră, făcându-i pe bieții amorași să tremure agonic.

— Bine! Ridicați drăcia aia! Vrea să *zâmbiți* și... și să v-arătați nurii când intrați acolo! zbieră Pilkins.

— Ne vom strădui să-i mulțumim, domnule, îl asigură Beatrice și își ocupă locul la una dintre barele de lemn.

Surorile Devere își luară locurile la rândul lor. Găsiră că desertul era neobișnuit de ușor de ridicat, căci acum părea să cântărească abia câteva zeci de grame. Lady Beatrice începu să bată ritmul din degete la cinele, suro-

rile încercară câteva unduri de șolduri, iar Pilkins porni în goană înaintea lor, urcând scările spre sala de banchet din Basmond Hall.

— Până la urmă, nu cred că mi-ar strica o gură de gin, rosti doamna Duncan și se prăbuși în scaunul ei.

— Nici mie, spuse Ralph.

— Din partea mea poți să te duci să bei în grajd!

— Binevoiești să mă conduci la camera mea? întrebă doamna Corvey. Sunt cam obosită.

ZECE:

În care se face o propunere

Lordul Basmond nu se zgârcise în urmărirea temei alese pentru banchet. Peste dalele de piatră fusese întins un linoleum pictat în așa fel încât să semene cu mozaicul de pe pardoseala unei vile romane. Pe post de obiecte de decor mai fuseseră aduși palmieri de seră și o abundență de plante pana-cocoșului. Cinci canapele romane fuseseră aranjate în jurul masivei mese de ospăț pe care Lady Beatrice zări rămășițele felurilor de mâncare ce precedaseră desertului: purcel de lapte la frigare, fazan cu coadă decorativă, ortolan, chefal în sos de lămâi și portocale.

Lordul Basmond și cei patru oaspeți ședeau întinși pe canapele. Domnii erau roșii la față, bine ghiftuiți cu mâncare. Lordul Basmond, singurul dintre ei care era palid și asuda, se ridică imediat ce doamnele intrară și întinse o mână.

— Acum, domnilor! Pentru plăcerea voastră, vă prezint aceste splendide nimfe care aduc un dar ales și plin de mister. Fiind spirite păgâne, nimfele nu au principii morale și vă vor satisface cu plăcere în orice aspect. Cât despre celălalt dar... poate că ați auzit de mâncarea numită „Insula plutitoare“. Aceea era o simplă metaforă. Iată realitatea! Nimfelor, eliberați-vă de povara voastră!

Lady Beatrice dădu drumul părții de desert pe care o susținuse și începu să schițeze ceea ce își închipuia că

ar fi fost un dans bahic, inspirându-se din amintirile din India. Aruncă o privire la Maude și Dora, care executau piruete, și la Jane, care dansa ceva ce aducea cu o polcă frenetică, bătând ca apucată din cinele. Din păcate, toate eforturile lor coregrafice trecură neobservate, căci ochii petrecăreților erau ațintiți asupra desertului, care plutea la un metru și jumătate deasupra linoleumului. Odată ce se asigurase că totul decurgea conform planurilor sale, lordul Basmond își întoarse privirea spre fețele oaspeților și căută cu înfrigurare să le interpreteze expresiile. Lady Beatrice îi urmă exemplul și le analiză una după alta.

Prințul Nakhimov se ridicase în capul oaselor, holbându-se la neașteptata priveliște, iar acum începu să râdă și să bată din palme. Ali Pașa aruncase o privire la tort, însă fu distras de sânii lui Jane (care țâșniseră din chitonul ei precum niște iepuri speriați dintr-o vizuină de vulpe) și apoi, când prima imagine i se sedimentă în minte, răsuci capul spre desert atât de brusc, încât îl păștea pericolul de a-și frânge gâtul.

Contele de Mortain privea cu atenție și se ridică în picioare, probabil cu intenția de a se apropia de desert și a-i descoperi trucul. Ajunse numai la capătul canapelei sale, când Dora — ale cărei funde și cusături se desprinseseră, cu consecințe ce ar fi fost dezastruoase la alt fel de petrecere — îi săltă în brațe și căzură împreună pe culcușul moale. Contele începu să exploreze cu avânt farmecele Dorei, însă continua să arunce ocheade spre tort. Gura surprinsă a lui Sir George Spiggott descria un O perfect. Ochii îi erau la fel de rotunzi, însă o cută începu să se formeze între ei.

— Atunci, cum ai numi lucrul acesta..., începu el, dar sfârși într-un chiot atunci când Maude îi sări înaintea, imitând câteva dintre mișcările lui Lady Beatrice.

— Cum îi spun? răspunse lordul Basmond pe un ton oarecum teatral. O demonstrație, domnilor. Ajungem la scopul prezenței voastre aici. Sunteți toți bărbați cu mijloace și influență; știți dacă guvernele voastre ar fi interesate de o descoperire atât de monumentală, încât i-ar putea oferi putere supremă proprietarului ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Sir George, care își mai revenise, și privi pe lângă Maude.

Lordul Basmond își dresе glasul și începu cu emfază.

— Pe când eram la Cambridge, domnilor, am studiat civilizația dispărută a Egiptului. În timpul unei vacanțe petrecute în Franța, mi s-a întâmplat să fiu abordat de un bătrân cerșetor, fost membru al armatei răposatului împărat și veteran al campaniei din Egipt. În sărăcia sa se văzuse nevoit să vândă anumite suluri de papirus pe care le luase ca pradă, deși nu-și amintea de unde anume, de pe pământul faraonilor. Am cumpărat papirusurile și m-am întors cu ele în Anglia. Când și-au dezvăluit secretele unei traduceri, am fost uimit să descopăr în ele metoda prin care au fost înălțate piramidele înseși! Preoții străvechi concepuseră o cale prin care să ocolească forța gravitației, domnilor, și nu cu farmece sau vrăji, ci prin aplicarea de principii științifice! Blocuri enorme de piatră erau făcute să plutească, ușoare ca niște baloane. Din păcate sulurile au fost pierdute într-un incendiu, dar nu înainte să le memorez textele. Gândiți-vă numai la tortul care plutește înaintea voastră. Vedeți vreun fir? Vreo proptea? Nu, pentru că nu există. Am reușit să reproduc dispozitivul folosit de egipteni și sunt dispus să-mi vând secretul celui care licitează mai mult. Gândiți-vă la posibilele întrebuintări! Orice națiune care deține dispozitivul meu își poate depăși cu ușurință rivalii pentru supremație. Gândiți-vă

numai la viteza și ușurința pe care ar aduce-o în lucrările publice, când un singur muncitor ar putea să ridice blocuri de piatră ca și cum ar fi niște fulgi. Domnilor, gândiți-vă la utilitatea acestui aparat în industrie. Și îndrăznesc să-i menționez utilitatea în scopuri de apărare națională. Imaginați-vă tunuri sau vagoane cu provizii plutind ușor ca niște bule de săpun și cu viteza unei sănii. Închipuiți-vă platforme plutitoare de la înălțimea cărora inamicul poate fi ținut sub supraveghere, sau chiar atacat. Iar cel care licitează mai mult câștigă acest splendid avantaj, domnilor!

— Care este prețul de pornire? se interesă prințul Nakhimov.

— Două milioane de lire, domnule, răspunse lordul Basmond, iar Sir George scoase o înjurătură.

— Ar fi trebuit să oferi mai întâi invenția compatrioților tăi, porcule!

— Ai fost invitat aici, nu? Dacă o vrei, trebuie doar să depășești ofertele celorlalți, răspunse Basmond cu calm. Dar vă rog! Observ că înghețata începe să se topească. Haideți să savurăm acest festin și să sperăm că vă va îndulci dispoziția. Plăcerea înaintea afacerilor, domnii mei. Măine veți face un tur al laboratorului meu și veți fi martori la alte uimitoare demonstrații de levitație. Licitația va începe mâine după-amiază la ora două. În această noapte vă veți bucura de ospitalitatea mea și de serviciile acestor încântătoare femei. Pilkins? Servește desertul, te rog.

— Numaidecât, domnule, rosti Pilkins și urcă pe un scaun.

Orgia nu întârzie să înceapă.

UNSPREZECE:

În care eroina noastră și binefăcătoarea ei fac descoperiri

După ce îi urase noapte bună lui Ralph, doamna Corvey își ocoli cufărul și se așează pe patul îngust care-i fusese așternut. Avea auzul destul de ascuțit, o calitate câștigată din anii ei de orbire, astfel încât ascultă cu răbdare scârțâitul scărilor sub pașii lui Ralph, care urca spre camera de deasupra grajdului. Bărbatul se dezbracă, se urcă în pat, se lasă pradă unui episod prelungit de onanism (asta dacă doamna Corvey era în măsură să distingă indicatorii auditivi ai pasiunilor solitare masculine) și în cele din urmă începu să sforăie.

Când se convinse că era puțin probabil ca Ralph să se trezească, doamna Corvey se ridică și se îndreptă spre capătul încăperii, unde o fereastră pofta înăuntru lumina lunii. Se uită afară și zări panta abruptă care dădea spre grădinile din spate de la Basmond Hall. Poate că *grădină* era un termen prea pretențios; era mai degrabă o livadă bătrână și câteva straturi de varză și zarzavaturi, străjuite de un vast parc lăsat în paragină. Puțin mai în jos se vedea însă o clădire modernă din cărămidă și ardezie, cam de două ori cât un șopron pentru trăsuri, care contrasta puternic cu aerul pitoresc de ruină pe care îl lăsa Basmond Hall.

Doamna Corvey o cercetă cu luare-aminte pentru câteva clipe, apoi se îndepărtă de fereastră și deschise

cufărul. Se dezbracă în grabă și scoase veșminte de bărbat: o pereche simplă de pantaloni închiși la culoare și o bluză tricotată. Odată ce își îmbracă noua ținută, deschise un compartiment ascuns în capacul cufărului, din care luă o cutie ce conținea câteva gloanțe de alamă, cam de mărirea celor de pușcă. Își luă bastonul, îi desfăcu mânerul și încărcă gloanțele în butoiașul tănuțit acolo. Astfel pregătită, se furișă din camera ei și coborî în curte, cu mare grijă să rămână la adăpostul umbrelor ce se întindeau în marginea de răsărit a acesteia.

Se găsi într-o oarecare încurcătură când descoperi că poarta culisantă fusese coborâtă. Însă după o mai atentă inspectare a grilajului, își dădu seama că gratiile de fier fuseseră concepute să oprească accesul cavalerilor din vechime. În schimb, doamna Corvey, fiind femeie și destul de subnutrită în anii tinereții sale, era îndeajuns de subțire încât să pătrundă printre ele fără mare greutate. Coborî coasta dealului până în șanțul de apărare care era de mult secăt și de acolo își făcu drum spre grădini.

Păși pe o pajiște cu iarbă scurtă, neîngrijită. La capătul ei se înălța clădirea nouă, construită aproape de povârnișul dealului. Se întrebă dacă era cumva o seră, căci partea de miazănoapte era compusă aproape în întregime din ferestre. Când o ocoli, constată cu surprindere că nu avea ușă și nici ferestrele nu păreau să se poată deschide.

Doamna Corvey își scoase ochelarii și-și extinse mașinăria optică, lipind-o de geamul unei ferestre. Lumina lunii dezvăluia întreg interiorul clădirii. Nu observă niciun soi de plante; în schimb, zări mai multe mese pe care erau așezate recipiente de sticlă dintre cele întâlnite în laboratoarele de chimie. Pe alte mese erau îngrămadite

unelte și mașinării mici, al căror scop și-l putea doar imagina. Într-un colț se observa cadrul unei mașini cu aburi. Zări ușa în celălalt colț și înțelese că singura cale de acces era din interior; ușa se găsea în peretele lipit de dealul din spatele clădirii și ducea probabil la un tunel care urca spre turnul din vârf.

Încuviințând pentru sine, doamna Corvey începu să examineze cadrul de plumb al ferestrelor. Aproape de sol găsi un loc unde unul dintre ochiurile de sticlă fusese înlocuit de curând, fiindcă plumbul lipit acolo era mai deschis la culoare. Își extrase din păr un ac lung și, după câteva minute în care răscoală stratul de plumb, scoase ochiul de geam din ramă și-l așază cu atenție deoparte. Nu îi fu mai greu să se strecoare prin spațiul astfel creat decât prin grilajul de mai înainte. Cugetă că ar fi fost o spărgătoare de primă mână, dacă soarta i-ar fi rezervat altceva.

Cercetă laboratorul pe îndelete, străduindu-se să rețină fiecare detaliu și dorindu-și ca domnul Felmouth să fi născocit un aparat de fotografiat suficient de mic încât să poată fi luat în asemenea ocazii. Căută în zadar orice notițe, hârtii sau jurnale care să o dămirească asupra scopului mașinăriilor. În cele din urmă, se îndreaptă spre ușă începu să-i descoasă tainele cu acul de păr. Câteva momente mai târziu, privea în bezna impenetrabilă a tunelului de după ușă.

Retrospectiv privind lucrurile, Beatrice fu nevoită să recunoască faptul că așternuturile constituiau un costum practic pentru festivitățile de seară. Fusese decorată cu dărnici cu înghețată, zahăr, fărmături de tort și vin. Ultimul produs i se revărsase peste sâni nu într-o exaltare bahică, ci când prințul Nakhimov își scăpase paharul,

speriat de imaginea lui Sir George care înghițea pe nemes-tecate un Cupidon din jeleu.

— Și-așa mizeriile alea de ziariști pretind că mănânc plozi de muncitor la micul dejun. Hai să vedem dacă-mi pot căsca fălcile suficient de larg, rostise el cu aroganță.

Beatrice îi desfătase pe rând pe oaspeți în timpul petrecerii, întrucât toți păreau dornici să i se înfrupte din nuri. Când invitații insistaseră să ia parte la deliciile carnale disponibile, lordul Rawdon consimțise până și să primească o felație, însă refuzase să se retragă cu vreo fată când lungă seară se apropia de sfârșit. În schimb, Beatrice se trezise că serviciile îi sunt pretinse de către prințul Nakhimov; Ali pașa o luase în culcușul lui pe Dora. Jane fuse luată, într-o manieră categorică și cu un aer de tranzacție, de către Sir George Spiggott, iar Maude se retrase în brațele contelui de Mortain.

În intimitatea dormitorului, prințul Nakhimov, care se descotorosise de veșmintele sale, se dovedi un veritabil urs siberian, hirsut și cu apucături animalice. Efortul fizic pe care trebuise să-l depună o lăsase pe Beatrice întrucâtva istovită, astfel că rămase mai mult decât nemulțumită când, după două ore de atenție neconținută, prințul trase cuverturile, se întoarse cu spatele la ea și spuse:

— Mulțumesc. Ești liberă să pleci.

— Nu pot să dorm aici?

— Șto?

Prințul îi aruncă o privire mirată peste umăr.

— Să dormi aici? Tu? Scuză-mi franchiseța, dar nici-odată nu mă culc cu o curvă.

Se întoarse spre perna lui, iar Lady Beatrice, profund enervată, își adună rămășițele lipicioase ale ținutei și le ținu la piept în vreme ce părasea încăperea.

Acum era confruntată cu alegerea de a coborî scările în prezenta ei stare de nuditate, de a îmbrăca un capot din cufăr și apoi de a se cufunda în somn pe una dintre canapelele din sufragerie până dimineață, sau pur și simplu de a deschide ușa altui dormitor și de a vedea dacă vreunul dintre celelalte cupluri aveau loc în pat pentru musafiri. Cum somnul îi dădea târcoale, alege varianta canapelei.

Coborî treptele și străbătu galeria care ducea la casa scării. La ora aceea, lumina puternică a lunii străbătea prin ferestre, aruncând petice aprinse peste multe dintre portretele agățate de pereți. Beatrice încetini pasul să le observe mai bine. Era evident că lordul Basmond era un veritabil Rawdon; chip după chip purta aceiași ochi lucioși și trăsături delicate, ca să nu mai menționăm o oarecare distincție glacială comună tuturor subiecților portretelor. Remarcă mai ales o pictură peste care luna se revărsa nemijlocit. Era a unei copile, presupuse ea, o micuță frumusețe în costum elisabetan. Gulerul larg de dantelă înrăma chipul în formă de inimioară. O plasă de argint îi strângea părul, atât de bălai încât părea de-a dreptul alb, a cărui paloare fantomatică se afla în contrast tulburător cu ochii întunecați. Pe plăcuța de alamă de dedesubtul tabloului stătea scris *Hellspeth Rawdon, lady Basmond*.

Deja amorțită de frig, Beatrice își văzu de drum. Trecuse de ultimul portret când observă o ușă întredeschisă, prin care se întrezărea colțul unui pat. În speranța de a găsi un culcuș mai călduros pentru ce mai rămăsese din noapte, deschise ușa și aruncă o privire înăuntru.

În odaie lucea doar lumina plăpândă a unei singure lumânări, aproape topite, de lângă pat. Pe pat era întins lordul Basmond, încă îmbrăcat din cap până-n picioare.

Ochii larg deschiși îi luceau la lumina lumânării. Beatrice își dădu seama de îndată că era mort. Cu toate acestea, trecu pragul și-l privi îndeaproape.

Gura îi era căscată într-un strigăt mut de protest. La prima vedere nu se observa nicio rană, însă unghiul nefiresc al gâtului stătea mărturie felului în care își găsise sfârșitul. Nu se putea să fi murit de mai mult de două ore și totuși, în acel răstimp, părea să se fi sfrijit în hainele de seară. Arăta fragil și demn de milă. Gândurile o purtară pe Beatrice la portretele ancestrale, la toate veacurile ce apuseseră până la această tristă făptură care zăcea întinsă și frântă, ultimul vlăstar al unei vițe străvechi.

Își plimbă privirea prin cameră în căutare de indicii, însă nu găsi niciunul. Ieși în coridor și rămase pe gânduri, preocupată de ce ar trebui să facă în continuare.

DOISPREZECE:

În care se fac încă și mai multe descoperiri

Lady Beatrice hotărî cu relativă repeziciune că nu putea face mare lucru în ținuta-i sumară, așa încât se duse în bucătărie. Acolo focul încă ardea, radiind o căldură plăcută. Puse apă la încălzit, suficient pentru a se îmbăia după pofta inimii.

Odată ce își găsi cufărul, se îmbracă la lumina focului și ieși pe ușa laterală, traversând curtea spre grajduri. Găsi camera doamnei Corvey și bătu încet, gata să-i raporteze ce descoperise. Când nimeni nu răspunse, deschise ușa și găsi patul gol. Întoarsă în bucătărie, Beatrice dădu de Dora, care tocmai cobora scările într-o stare de nuditate năclăită, târând după sine resturile costumului ei.

— Aha, grozav, e aprins focul! exclamă Dora, aruncându-și costumul și îndreptându-se spre chiuvetă să-și pompeze apă. Dacă nu fac o baie, am să-mi pierd mințile. Și al tău sforăie?

— Nu, m-a dat afară.

— Of! Mai fac asta uneori, nu-i așa? Pașa m-a luat ca un mistreț în călduri până a adormit și apoi a început să sforăie atât de tare, că draperiile patului au început să fluture.

— N-ai apucat să-i strecuri o pastilă?

— Cu năsturașii mei? Nu. În primul rând, nici nu se atinge de vin și, oricum, ce rost ar fi avut să-l droghez? Nu

știe mai multe decât *noi*. Dacă vrem să aflăm mai multe despre aparatul de levitație, cel pe care ar trebui să-l drogăm este lordul Basmond.

— Mi-e teamă că ar fi cam greu acum, rosti Beatrice și-i povesti ce găsisese când intrase în odaia lordului.

Dora făcu ochii mari.

— Nu se poate! Ești sigură?

— Recunosc un mort când văd unul.

— Pe toți sfinții! Cât de convenabil să omori pe cineva când ai târfe împrejur pe care să poți da vina. Bănuiesc că acum va trebui să dăm fuga țipând cât ne ține gura la majordom și să-i dăm de știre. Măcar Jane și Maude au alibiuri de necontestat. Totuși, mai întâi trebuie să-i spunem doamnei.

Dora așeză o găleată de apă pe foc.

— Nu-i în camera ei, o înștiință Beatrice.

— Nu? Atunci se poate ca *ea* să-i fi făcut de petrecanie lordului.

— Ar face așa ceva?

— Nu știi niciodată. Nu ți s-a părut că miroase a trădare să oferim asemenea invenție imperiilor străine? Poate că s-a hotărât să se scape de el și să confişte drăcia aia pentru Societate. Dacă a făcut-o, poate că s-a dus să ia măsuri să ne acopere urmele.

— Atunci să nu dăm încă fuga la Pilkins, spuse Beatrice. Ce s-a întâmplat cu restul desertului?

— Bună întrebare. Să fie în cămară?

Părăsiră bucătăria în tăcere și, urmând dâra de firimi-turi și stropi de cremă, găsiră resturile tortului în cămară, așa cum se așteptau. În deplină ruină, desertul zăcea împrăștiat acum pe dalele de piatră, iar targa pe care fusese se cărat era proptită de perete.

— Încă o dată, pe toți sfinții! făcu Dora. Unde-i minunăția aia de drăcovenie zburătoare? În cutia sau ce era aia în care a adus-o Pilkins?

— În orice caz, aici nu este, rosti Beatrice.

— Nu crezi că a luat-o doamna?

— Tot ce se poate, dar...

O bufnitură prelungită se auzi de deasupra. Cele două schimbară o privire și porniră la fugă în sus pe scară. Beatrice își ridică fustele, ca să se miște mai în voie. Dora, mai iute de picior fiind dezbrăcată, ajunse prima în sala mare. Beatrice o auzi scoțând o sudalmă cam colorată și, când o ajunse din urmă, înțelese motivul. Arthur Fitzhugh Rawdon, lord de Basmond, zăcea grămadă la baza scării.

Cele două doamne rămaseră o clipă locului, cu ochii ațintiți asupra cadavrului.

— Un accident minunat de convenabil, rupse Beatrice tăcerea.

— Cred că ar da mai bine dacă tu ai fi cea care începe să țipe, spuse Dora, cu un gest prin care își sublinia nuditatea.

— Foarte bine.

Dora se retrase în bucătărie. Lady Beatrice își dresе glasul și, după o gură adâncă de aer, slobozi un zbieret asurzitor de femeie îngrozită.

Doamna Corvey se opri doar pentru a pune în funcțiune viziunea de noapte a ochilor, înainte de a înainta prin tunel. Pereții și podeaua acestuia deveniră de îndată vizibile, întinzându-se într-o obscuritate verzuie. Se așteptase să găsească aceeași structură ordonată din cărămidă proprie laboratorului pe care tocmai îl părăsise, însă tunelul părea să fie destul de vechi: presărat la întâmplare

cu cremeni și peticit cu mortar, susținut ici-colo de butuci și înțesat de rădăcini, unele albe, ca niște fire de ață, altele ca niște brațe subterane, negre și încovoiate.

Pe măsură ce înainta, observă urme de pantofi în câteva locuri. Majoritatea erau mici, nu puțin mai mari decât ai ei, dar de două ori văzu urme mult mai mari, cu siguranță ale unui bărbat. În plus simțea curenți de aer stranii și neregulați ce străbăteau tunelul. După ce parcurse o sută de metri le zări sursa: un al doilea tunel se deschidea într-un loc unde cremenea și mortarul se prăbușiseră, creând o gaură îngustă în perete.

Doamna Corvey cercetă podeaua tunelului dinaintea deschizăturii. Din felul în care pământul era răscolit, deduse că cineva intrase nu de mult pe acolo. Se întoarse și se gândi să urmeze tunelul principal, care se sfârșea înaintea unei scări. Dându-și însă ascultare intuiției, se răsuci și se strecură prin gaura ce dădea în al doilea tunel.

Aici pereții păreau încă și mai vechi. Abia dacă păreau săpați de mâna omului, ci mai degrabă de ghearele unui animal uriaș. O miasmă stătută, de pământ reavăn străbătea aerul, iar în depărtare răsunau picuri de apă. Doamna Corvey miji ochii în adâncimea tunelului și observă ceva stacojiu în semiîntunericul verzui, o masă neregulată proptită de un perete.

Își ridică bastonul la umăr și înaintă cu precauție, cinci pași, zece pași, când fu surprinsă de o explozie bruscă de lumină și un... răsunet? Nu, nu era sunet. Doamna Corvey nu-și dădu seama ce anume îi afectase atât de dureros nervii. Se clătină pentru o clipă, înainte de a-și restabili echilibrul. Își recăpătă stăpânirea de sine după câteva guri de aer, apoi auzi un geamăt în beznă. Apoi:

— Știi, se auzi o voce de bărbat, dacă tot e să mor aici, prefer să fiu împușcat. M-am cam plictisit să fiu orbit și înlănțuit de pereți.

TREISPREZECE: **În care domnul Ludbridge relatează** **o poveste stranie**

Maldărul stacojiu se urni și luă forma unui bărbat lipit de peretele tunelului, cu un braț ridicat într-o poziție incomodă. Când se apropie, doamna Corvey observă că era încătușat, ținut în loc de un lanț trecut pe după una dintre rădăcinile străvechi.

— Domnul Ludbridge? întrebă ea.

Bărbatul ridică fulgerător capul și-și întoarse fața în direcția ei.

— Vorbesc cu o doamnă?

— Da, domnule. William Reginald Ludbridge?

— Poate, răspunse el.

Femeia se afla acum la câțiva pași depărtare de el și, deschizând un compartiment al bastonului, scoase un chibrit și-l aprinse. Spre bucuria ei, nimbul pâlpâitor de lumină îi confirmă că acela era într-adevăr bărbatul dispărut.

— Cu cine am de-a face?

— Domnule Ludbridge, sunt Elisabeth Corvey. Vin din partea lui Nell Gwynne's.

— Chiar așa? Ce se întâmplă cu iluziile?

— Le spulberăm, răspunse ea, bucuroasă că-și amintise parola pe care arareori era nevoită să o dea.

— Și suntem pretutindeni. Dacă vă întrebați de ce chibritul dumneavoastră nu produce lumină, este din cauza nenorocitului — mă scuzați — de aparat de care tocmai v-ați împiedicat. Va trece cel puțin o oră până să putem vedea din nou.

— De fapt, eu pot să văd, domnule Ludbridge.

Suflă și stinse flăcăruia.

— Poftim? Oh! Doamna Corvey. Sunteți doamna cu... îmi cer iertare, doamnă, dar nu mă așteptam ca Societatea Speculativă să-mi trimită în ajutor tocmai departamentul doamnelor. Deci fulgerarea nu v-a afectat, ăăă, ochii?

— Se pare că nu, domnule.

— Asta e ceva, oricum. Ăăă... să îndrăznesc să sper că nu ați fost trimisă de una singură?

— Nu, domnule. Câteva dintre fetele mele sunt sus, întreținându-se, haide să spunem, cu lordul Basmond și oaspeții lui.

— Aha! Ingenios. Bănuiesc că nu se întâmplă să aveți un firiz cu dumneavoastră, doamnă Corvey?

— Nu, domnule, dar să văd ce pot face cu un glonț.

Lipi vârful bastonului de rădăcină, exact acolo unde se găsea lanțul, și apăsă pe trăgaci. Lanțul se desprinsese cu un pocnet și fulgi mici de rădăcină începură să plutească în jos ca neaua. Brațul lui Ludbridge căzu, parcă fără viață.

— Vă sunt recunoscător, rosti el, icnind în vreme ce își masa membrul amorțit. Ce ați aflat?

— Știm despre aparatul de levitație.

— Bine, dar asta nu este totul. Nici pe departe. Mai este și lucrul acesta din tunel — o foarte eficientă capcană pentru musafirii nepoftiți și bănuiesc că mai sunt și altele.

— Ce anume, domnule Ludbridge?

— Al naibii să fiu dacă știu, scuzați-mi limbajul. Ați văzut laboratorul, nu?

— Da, domnule Ludbridge. Pe acolo am intrat.

— Și eu. M-am furișat înăuntru și am cercetat locul pe îndelete. Am luat notițe și am făcut schițe, pe care încă le am undeva.

Ludbridge se caută în interiorul hainei.

— Da, să mă asigur. Eram în celălalt tunel când am auzit trapa de deasupra deschizându-se și pe cineva coborând scara. Am stins repede lumina și m-am adăpostit în ceea ce presupuneam că era o firidă în perete, sperând să nu fiu observat. Dar nenorocitul de perete s-a prăbușit sub greutatea mea și am căzut aici. Am auzit pași grăbiți trecând pe lângă mine, în tunelul principal. Când m-am simțit în siguranță, am reaprinș lumânarea și am explorat locul. Aceasta e doar intrarea într-o rețea mare de tuneluri. E aproape un mușuroi de furnici; de mirare că Basmond Hall încă nu s-a prăbușit în interiorul dealului. Auzeam plescăitul apei și am simțit un curent de aer, așa că m-am gândit să mai explorez și să văd dacă pot găsi o ieșire discretă. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni, cred. Nu am mai găsit o ieșire, deși am descoperit multe alte lucruri, unele de-a dreptul bizare. Există un lac subteran alimentat de izvoare... și ceea ce par a fi mormintele strămoșești ale familiei Rawdon... cel puțin, asta sper că sunt. O mulțime de lucruri dintre cele mai ciudate. Cineva a trăit aici cu mult înainte ca Rawdonii să vină cu William Cuceritorul, vă asigur de asta! Mi-e rușine să recunosc că m-am rătăcit nu o dată. Dacă nu erau izvoarele și rațiile pe care le luasem cu mine, aș fi murit aici. După ce am găsit într-un sfârșit calea de întoarcere, mă îndreptam triumfător spre ieșirea din pasaj, când am dat

peste... orice-ar fi chestia aceea care face asemenea bubuit și fulgeră. Prima oară mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit înlănțuit, așa cum m-ați găsit. Asta se întâmpla... ieri? Mi-e teamă că am cam pierdut noțiunea timpului.

— Cu siguranță lordul Basmond și-a dat seama că un intrus i-a încălcat proprietatea, rosti doamna Corvey.

— Aveți perfectă dreptate. Deși nu l-am văzut. Nici măcar nu a coborât aici, să îmi facă în ciudă, ceea ce, sincer, aș fi preferat. Măcar aș fi avut ocazia să încerc să-l conving să se alăture Societății. Poate că este mai bine că m-ați găsit dumneavoastră.

— Și ce facem acum, domnule Ludbridge?

— Oare ce? Sunt întru totul la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Doamna Corvey se întoarce și examinează cu atenție podeaua tunelului. Acum observă firul împletit pus de-a curmezișul în calea lor și cutia metalică de care era conectat.

— Cred că am face bine să scăpăm de-aici, domnule Ludbridge.

PAISPREZECE:

În care lordul Basmond este jelit cu aparentă sinceritate

— Trebuie să fi căzut, afirmă sir George Spiggott.

— Un accident tragic, rosti Ali Pașa, care nu-l scăpa din privire pe Sir George.

La fel și Jane, care veni în urma lui, strângându-și chi-tonul la piept.

— Acum ce se întâmplă cu licitația? întrebă prințul Nakhimov.

— Avea oasele ca sticla, se tângui Pilkins printre lacrimi.

Era în genunchi lângă trupul lui Basmond.

— Așa a fost dintotdeauna. Și-a rupt brațul de trei ori când era copil. Doamne ajută-ne, ce ne facem? Era singurul care avea... vreau să spun...

— Singurul care avea planurile pentru aparatul de levitație? îl completă Beatrice.

Pilkins ridică ochii la ea, speriat, însă apoi chipul i se întunecă de mânie.

— M-am săturat de limba ta ascuțită! strigă el. Nu vreau să vă găsească poliția aici! La parter cu voi, curvelor, imediat! Coborâți acolo și stați în liniște, dacă știți ce-i bine pentru voi!

Se răsuci și-i trimise o privire înveninată Dorei, care tocmai apăruse din bucătărie, îmbrăcată respectabil.

— Cum vrei, plecăm, spuse ea.

Privi împrejur și adăugă:

— Dar unde-i Maude?

— Unde este contele de Mortain? Nu se poate să nu-l fi trezit asemenea țipete, spuse prințul Nakhimov.

— Poate ar fi mai bine s-o aduc aici, spuse Beatrice, începând să urce scările.

— Nu! Am spus să... să.. of, ce soartă, rosti Pilkins, cu un șuvoi de lacrimi proaspete. Bine, urcă la ei și trezește-i. Și-apoi nu mai vreau să dau ochii cu voi.

— Cu mare plăcere, spuse Jane, trecând cu pași mari pe lângă el să coboare scările.

Între timp, Beatrice urcă în fugă scara principală și traversează galeria, unde chipurile membrilor familiei Rawdon o petrecură. Deși lumina lunii nu mai bătea pe portretul ei, Hellspeth Rawdon încă părea să radieze o aură nepământească.

Ciocăni de două ori la ușa dormitorului care fusese rezervat contelui de Mortain, dar nu primi răspuns. În sfârșit, când deschise ușa și aruncă o privire înăuntru, descoperi o lumânare arzând pe măsuta de toaletă și pe Maude singură în pat, cufundată în somn.

— Maude!

Beatrice se grăbi lângă ea și o zgâlțâi de umeri.

— Trezește-te! Unde-i contele?

În ciuda eforturilor sale, Maude nu se trezi. Beatrice adulmecă ce mai rămăsese în paharul de vin de pe noptieră și i se păru că simte un iz medicinal. În dormitor nu era nici urmă de contele de Mortain.

Când cei de jos aflară cele întâmplăte, Sir George Spiggott exclamă revoltat:

— Broscoiul ăla nenorocit! Pun rămășag pe o mie de lire că *el* i-a dat brânci lordului Basmond pe scară!

— Ai face bine să trimiți după poliție acum, decât să aștepti până dimineața, îi spuse Ali Pașa lui Pilkins.

— Între timp, mă poate ajuta cineva să o aduc pe Maude jos? întrebă Lady Beatrice.

Prințul Nakhimov se oferă și o coborî pe Maude, moale ca o cârpă, până în sala principală. De acolo, Beatrice și Dora o cărară în bucătărie.

— Ce jenant... Noi trebuia să fim cele care administreză droguri, rosti Jane de pe covorașul dinaintea vetrei, pe care se îmbăia.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm la așa ceva, spuse Beatrice cătrănită.

Se duse la chiuvetă și pompă apă rece, umplând o găleată.

— Cel mai probabil, dragul de conte a drogat-o și apoi l-a ucis pe lordul Basmond, cu intenția de a-i fura aparatul.

— Ce? făcu Jane și se opri din săpunit. Crezusem că Excelența Sa a căzut pe scări.

Dora îi povesti că Beatrice îl găsisese pe Basmond mort în dormitorul său înainte ca trupul să-i fi fost aruncat pe scări. Jane miji ochii.

— Nu fiți atât de sigure că ucigașul e contele, spuse ea. Al meu a fost într-o dispoziție proastă. Am făcut-o o singură dată și a fost dur și grosolan, îmi spunea încontinuu că-i al naibii de bine că sunt englezoaică. În cele din urmă s-a sculat din pat și a plecat. L-am întrebat unde se duce și mi-a zis să-mi văd de treaba mea. N-a lipsit mai mult de zece minute. Când s-a întors, părea alt om. Era alb la față și tremura. M-am prefăcut că dorm,

fiindcă eram sătulă de prostiile lui, dar n-a încercat să mă trezească să ne mai distrăm. S-a foit în pat încă vreo douăzeci de minute, apoi s-a sculat brusc și a fugit din cameră. De data asta, a lipsit doar cinci minute și s-a întors gâfâind. A sărit în pat și a tras așternuturile peste el. Mi s-a părut că au trecut doar câteva clipe până să te aud țipând.

— Ai avut vreun moment impresia că încearcă să ascundă ceva în dormitor? întrebă Beatrice, deșertând găleata cu apă pe Maude, care gemu și încercă să se ridice.

— Nu, niciodată.

— Poate că el l-a ucis pe Excelența Sa, dar asta nu înseamnă că aparatul a fost furat, rosti Dora, ghemuindu-se lângă Maude și fluturându-i sub nas o sticlă cu săruri mirositoare.

Maude tuși încet și deschise ochii.

— Pe toți dracii, murmură ea.

— Trezește-te, scumpo.

— Nemernicul ăla mi-a strecurat un praf în vin!

— Da, scumpo, ne-am dat seama.

— Și ne-am simțit atât de bine în pat, rosti Maude și se aplecă înainte, masându-și tâmplile. Un bărbat atât de vesel și amuzant... Dar e falit. Mi-a spus că a fost încântat să accepte o noapte de mâncare și copulație gratuite, dar că n-are cum licita pentru aparatul de levitație.

— Ai vreo idee unde s-a dus?

— Niciuna. Ce s-a mai petrecut?

Celelalte doamne îi povestiră pe scurt cele întâmplăte. Tocmai atunci doamna Duncan coborî scara înlăcrimată, strângând un sfeșnic în mâini.

— Vai, e o soartă prea crudă, se tângui ea. Ce se va-ntâmpla cu noi acum? Și cu familia Basmond! Ce se va-ntâmpla cu familia Basmond?

— La naiba cu familia Basmond, spuse Maude, care încă se simțea destul de rău.

— Cum îndrăznești, femeiușcă fără rușine! Este una dintre cele mai vechi familii de pe insulă! strigă doamna Duncan. Și este ruinată acum, ruinată! Și-a mai cheltuit și fondul de economii. Ce se va-ntâmpla acum?

Se aruncă pe un scaun și izbucni într-un plâns furios.

— Fond de economii? întrebă Beatrice.

— Nu-i treaba voastră. E sfârșitul familiei Basmond și atât.

— Nu are veri care să-l moștenească? se interesă Dora cu simpatie.

Doamna Duncan își suflă nasul.

— Nu. Și sărmanul conaș Arthur nu s-a căsătorit niciodată, din cauză că era... ei bine...

— O zânișoară? întrebă Jane, care tocmai se ștergea cu un prosop.

Beatrice tresări, întrucât nu fusese o remarcă tocmai politicoasă, însă doamna Duncan sări ca arsă.

— Ai citit în bibliotecă? N-aveai voie să intri acolo!

— Nu, n-am citit nimic. Nu știu la ce te referi, răspunse Jane.

— E scris într-o carte din bibliotecă, spuse doamna Duncan. Că familia Rawdon se trage din zâne. Că bătrânul Sir Robert a găsit o fată stând pe un deal la lumina lunii și că ea a aruncat o vrajă asupra lui. Și din cauza asta, încă de-atunci...

Începu din nou să bocească.

— Fermecătoare poveste, rosti Beatrice. Acum, dacă mă ierți că schimb subiectul: am observat că aparatul de levitație nu mai e sub tort. Știi cumva unde a fost dus?

— N-a fost dus nicăieri. Am pus drăcovenia aia în cămară, unde încă era azi-dimineață. Vrei să spui c-a dispărut?

CINCISPREZECE:

În care eroina noastră este obligată să trudească

Cercetând cutia de pe podeaua tunelului, doamna Corvey găsi un întrerupător la un capăt al ei. Cu multă precauție, împinse întrerupătorul pe poziția opusă folosindu-se de baston. Un zumzet încetă; fusese imperceptibil până nu se mai auzise.

— Cred că acum putem trece în siguranță, domnule Ludbridge.

— Mă bucur s-o aud, rosti Ludbridge, gâfâind când dădu să se ridice în picioare. Oh-ho-ho, mii de draci, sunt pe jumătate schilod.

— Te poți sprijini de mine, spuse doamna Corvey, prinzându-l de mână și trăgându-i brațul în jurul umerilor ei. Nu te teme, scumpule, sunt mai voinică decât par.

— Deocamdată nu am habar în ce fel ați putea arăta, replică Ludbridge. Ha! Oarba conduce orbul, deși în cazul nostru, este perfect rațional. Conduceți-mă, dragă doamnă.

Ieșiră din nou în tunelul principal și se grăbiră către laborator. Ludbridge se putu strecura cu destulă ușurință prin gaura din fereastră, însă după aceea fu silit să se așeze și să-și tragă răsuflarea.

— Parc-ar fi trecut o viață de când am intrat acolo, icni el. Dumnezeuule, cât de dulce miroase aerul nopții!

Pe de altă parte mi se pare oarecum ciudat că în tot acest timp nimeni n-a observat ochiul de geam lipsă.

— De fapt, cineva l-a observat, zise doamna Corvey. În noaptea aceasta, când l-am găsit, fusese înlocuit.

— Cu adevărat? Ei bine, asta ar fi îndeajuns să dea puteri noi membrilor mele vlăguite, spuse Ludbridge și se ridică, clătinându-se. Haide să plecăm naibii de-aici, nu credeți?

Doamna Corvey îl conduse prin gardul viu și în jurul șanțului de apărare. Încercă o clipă de grijă în privința trecerii prin poarta culisantă, fiindcă Ludbridge era un bărbat respectabil de corpolent. Însă tocmai ieșeau pe drumul pietruit, când poarta mobilă se ridică zăngănind. Cineva dădu bice cailor de la trăsură, care goni înainte în grabă; poarta rămase deschisă în urma sa. Doamna Corvey privi după trăsură cu interes neascuns, părându-i-se că l-ar fi recunoscut pe Ralph care ținea hăturile. Se întrebă ce anume s-ar fi putut întâmpla, pentru a-l împinge la un asemenea zor.

— Ar fi bine să ne grăbim, domnule Ludbridge, zise ea.

— Mă grăbesc pe cât sunt în stare, doamnă, răspunse el, urmând-o de-a bușilea.

Când ajunseră în curtea interioară, doamna Corvey fu descumpănită să vadă lumini strălucind în sala mare. Se strădui să-l tragă pe Ludbridge după ea și simți o ușurare uriașă când se rostogoliră împreună în odaia ei.

— Patruzeci de-ani am muncit aici, rosti doamna Duncan, oarecum indistinct, deoarece se afla de acum la al treilea pahar de gin.

Toate slujnicele, în cămăși de noapte, se strânseseră în jurul ei ca puicuțele în jurul unei găini, în diverse măsuri de tulburare.

— Păi, spuse Jane căutând să fie de ajutor, acum te poți bucura de libertatea de a călători.

Doamna Duncan îi aruncă o căutătură întunecată și două slujnice izbucniră din nou în plâns.

— Tocmai mi-am amintit, zise Lady Beatrice. Am lăsat ceva în odaia prințului Nakhimov. Nu aș dori să fiu atât de indiscretă, încât să merg pe scara din față, când poliția poate sosi dintr-o clipă în alta... Doamnă Duncan, există o scară prin spate?

Bucătăreasa indică o ușă dincolo de oficiu.

— Ai grijă să fii iute.

— Îmi voi da toate strădaniile, încuviință Beatrice.

Azvărlind o căutătură încărcată de înțelesuri spre surorile Devere, se grăbi în sus pe scara din spate.

— Pentru numele Domnului și toate cele..., bolborosi doamna Duncan și mai trase o dușcă de gin.

Lady Beatrice fugi cât putu de iute și ajunse în cele din urmă în galerie. Se opri pentru o clipă, trăgându-și răsuflarea, și ascultă. Îl auzi pe prințul Nakhimov povestind o anecdotă lungă, pe care o ascultau Sir George, Pilkins, Ali Pașa și câțiva valeți. Furișându-se către marginea scării mari, îi întrezări printr-o ceață de fum de țigări de foi, așezați în jurul cadavrului lordului Basmond.

Se întoarse, traversă galeria și sui spre odăile pentru oaspeți. Deschise ușa contelui și păși înăuntru. Lumânarea continua să ardă în încăpere. La lumina ei, căută în grabă, dar amănunțit, aparatul de levitație.

Deschise cufărul contelui și scotoci prin veșmintele împăturite. Când dădu peste o carte, o trase afară și o examină. Era doar un roman popular, dar înăuntrul lui fuseseră vârâte o sumedenie de hârtii. Una dintre ele purta un sigiliu oficial și părea să fi fost iscălită de Metternich. Lady Beatrice avea o cunoaștere imperfectă a francezei, totuși îndeajuns pentru a desluși câte o frază ici și colo. *Veți încerca prin orice mijloace posibile să vedeți dacă Excelența Sa ar fi de acord... nu este necesar să vă reamintesc asupra consecințelor, dacă veți da greș...*

— Nu știusese că curvelor le place să citească.

Lady Beatrice ridică ochii. În pragul anticamerei care făcea legătura cu odaia contelui de Mortain se afla un bărbat. Avea un accent aspru, germanic; părea să fie valetul contelui. În mână ținea un cuțit. Lady Beatrice îi examină opțiunile și erau puține.

— Nu ne place defel, replică ea. Îl căutam pe conte; știai c-a fost un accident? Lordul Basmond a murit.

Valetul pornise către ea, cu ochi sclipind amenințători, dar la auzul veștii se opri uluit.

— A murit?!

Lady Beatrice se năpusti spre el și-l îmbrânci către îndărăt. Căzură peste pat. Valetul repezi cuțitul spre ea. Beatrice avu atunci un simțământ straniu de îndepărtare de propriul corp și văzu cum varianta animalică și răbdătoare a trupului ei își dezvelește dinții și se luptă pentru propria-i viață. Lupta fu sălbatică, așa cum sunt toate luptele între lighioane. Beatrice observă cu încântare că nu pierduse nimic din puterile pe care le câștigase în Trecătoarea Khyber. Fu mai cu seamă încântată să se vadă smulgând cuțitul din mâna valetului și amețindu-l pe acesta cu o lovitură violentă de sus în jos cu mânerul.

Bărbatul se lăsă moale pe spate, pierzându-și cunoștința pentru moment.

Până în clipa aceea instinctul pur o apăraseră, acum Lady Beatrice se ridică, umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră și aruncă înăuntru un nasture rupt de la bluza ei. Nasturele se dizolvă cu un fâșâit lin. Ridică apoi capul valetului, murmurând cu glas liniștitor, și-i duse paharul la buze. El bău fără să gândească, înainte de a deschide ochii.

— *Danke, mutter...*, șopti. Deschise ochii, o zări pe Lady Beatrice și tresări. Cătea-mpuțită! O să te-omor...

— Cătea, din păcate, da. Împuțită? Cu siguranță, nu. (Îl apăsă, ținându-l pe pat fără mare efort, pe când drogul își făcea efectul rapid.) Și, cu siguranță, nu felul de cătea care să-și îngăduie să fie omorâtă de bărbați ca tine. Da, te simți inexplicabil de somnoros acum, nu-i așa? Abia dacă te mai poți clinti. Închide ochii și-ntoarce-te pe târâmul viselor, scumpule. Va fi mult mai ușor.

Când bărbatul își pierdu în cele din urmă cunoștința și după ce verificase, ridicându-i o pleoapă, că-și pierduse, într-adevăr, cunoștința, Lady Beatrice se sculă și-l examinează cu răceală. Îi ridică picioarele în pat, îi scoase pantofii, după care întreprinse anumite aranjamente ale veșmintelor sale pentru a sugera episodul cel mai deosebit pentru oricine l-ar fi descoperit ulterior. Apoi recuperă hârtiile pe care le scăpase pe podea și le tăinui în corsaj.

Părăsi odaia și închise ușa încetișor.

ŞAISPREZECE:

În care este introdusă o făptură ciudată

— Ştii, spuse Ludbridge clipind din ochi şi frecându-i, cred că mi-a revenit vederea.

Doamna Corvey, care tocmai îşi terminase de schimbat straiiele în timp ce explica situaţia prezentă, se întoarse şi arcui o sprânceană spre el.

— Felicitări, domnule Ludbridge. Un simţământ minunat, nu-i aşa?

— Cu adevărat aşa este, doamnă Corvey.

— Acum, domnule Ludbridge, cred că mă voi duce să văd ce fac doamnele mele. În acelaşi timp mi-ar face plăcere să aflu de ce ard toate luminile în sala de banche-te. Îţi sugerez să te foloseşti de săpun şi de lighean şi să te ferchezuieşti niţeluş, da? Aşa încât să nu mai arăţi de parcă ţi-ai fi petrecut ultimele două săptămâni în peşteri. Pe masă vei găsi de asemenea un pieptene şi o perie pe care le poţi întrebuinţa.

— Mulţumesc, doamnă. Cu siguranţă aşa voi proceda.

Doamna Corvey îşi strânse şalul în jurul umerilor şi ieşi în curte. Se îndreptă cu pas vioi spre sala mare, privind ferestrele luminate, şi de aceea fu luată prin surprindere când călcă pe ceva neaşteptat. Coborî privirea. Rămase uitându-se timp îndelungat la ceea ce zăcea în curte. Apoi se întoarse şi reveni la odaia dinapoia graj-

durilor. Deschise ușa și-l surprinse pe Ludbridge, care se spăla pe față. Când, pufăind și suflând ca o morsă, el se întinse către un prosop, doamna Corvey spuse:

— Domnule Ludbridge, afară este un francez mort. Mă întreb dacă poți să fii atât de amabil ca să vii și să-i arunci o privire.

— Încântat să pot fi de folos, rosti Ludbridge și o urmă în curte.

Când ajunseră la cadavru, bărbatul scoase din buzunar un tubuleț și mișcă un bumb de pe el. O rază subțire de lumină strălucitoare țâșni printr-un capăt al tubulețului, provocând un strigăt de admirație din partea doamnei Corvey.

— Ah, sper ca domnul Felmouth să-mi construiască și mie câteva din acestea!

— Noi le numim lumânări electrice și sunt foarte folositoare. Ia să-l vedem pe sărman...

Ludbridge aținti lumina pe chipul mortului și se schimbă la față. Trăsăturile contelui de Mortain puteau fi încă recunoscute, în ciuda faptului că erau deformate și înghețate într-o grimasă de spaimă; și erau literalmente înghețate, albăstrii de frig și sclipind de chiciură. Brațele îi erau ridicate deasupra capului, aidoma unui săritor în apă, cu degetele chircite în gheare.

— În numele Domnului! Acesta este Emile Frochard!

— Nu este contele de Mortain?

— Nici pe departe. Individul acesta este spion în simbria austriecilor! Dar ei l-au șantajat pe adevăratul conte. Nu m-ar surprinde dacă n-ar fi interceptat invitația la licitația aceasta. Măi să fie! Al naibii de straniu. Mă-ntreb cum a murit...

— Cred că am o idee, zise doamna Corvey privind către casă. O să aflu în curând.

— N-ar trebui să facem ceva cu el?

— Nu. Deocamdată lasă-l să zacă aici, domnule Ludbridge.

Lady Beatrice rămase nemișcată pentru o clipă pe coridorul dormitoarelor, ascultând cu urechile ciulite. Se părea că prințul Nakhimov se lansase în altă anecdotă, despre o vânătoare de lupi. O pală de vânt înghețat străbătu podeaua, atât de neașteptat, încât Lady Beatrice tresări. Dacă n-ar fi fost o femeie crud de pragmatică, și-ar fi putut imagina o origine spectrală pentru frigul acela. Câteva clipe de examinare atentă a holului îi dezvăluiră că în capătul său atârna o tapiserie, care se mișca de parcă ar fi fost fluturată de vânt. Beatrice întrezări în perete partea de jos a unei uși.

Se apropie precaut și trase tapiseria în lături. Ușa dinapoia ei era întredeschisă. După ea urma un coridor scurt, luminat de razele lunii prin ferestrele ca niște fante cu geamuri simple; în capătul lui exista alt coridor.

Aventurându-se pe el, Beatrice privi printr-o fereastră și văzu că se afla sus deasupra pământului; practic era o punte închisă care făcea legătura între partea din spate a casei și turnul de deasupra șanțului cu apă. Se grăbi peste scândurile simple din lemn negeluit și încercă ușa din capătul opus. Se deschise cu ușurință, deoarece încuietoarea îi era spartă.

Lady Beatrice rămase clipind în lumina strălucitoare a odăii de dincolo de ușă. Lumina nu provenea de la lumânări sau opaițe, ci de la un fel de baterie uriașă din lămpi de vid de la Rue; iar asta o uimi, deoarece, din câte

știuse ea, nimeni, cu excepția Societății Speculative, nu fusese în stare să construiască lămpi de vid practice.

Uimirea ei nu se compara însă nici pe departe cu cea a ocupantului încăperii acelea. El se răsuci, o văzu și pentru o clipă încremeni. Putea să fie stafia lordului Basmond, într-atât de mult îi semăna; dar mai mică, mai palidă, cu aspect infinit mai fragil. Măinile și picioarele-i desculțe erau albe precum creta și prea lungi ca să pară grațioase. Nu era îmbrăcat decât în pantaloni cu bretele și o cămașă, ale cărei mâneci fuseseră mult suflecate, iar în jurul capului aproape spân purta o bandă din piele. De banda aceea erau prinse câteva perechi de ochelari de diverse feluri, pe brațe pivotante, și o lampă de vid minusculă, care-i revărsa o lumină spectrală pe chipul îngrozit.

El zbieră ascutit, ca un șoarece prins în cursă, și dispăru iute.

Lady Beatrice înaintă în odaia rotundă. De peretele opus era lipit un pat mic, o măsuță de toaletă și un lavoar. În mijlocul încăperii se găsea o trapă, închisă și zăvorâtă. Alături se afla un soi de banc de lucru, pe care zăcea un fel de ceasornic demontat, iar după uneltele împrăștiate în jurul său părea limpede că acolo lucrase făptura când intrase ea. Aspectul cel mai remarcabil al camerei îl reprezentau însă decorațiunile. De jur împrejurul tencuielii albe, ajungând până la înălțimea de zece-douăsprezece picioare, se vedeau desene în cărbune de mașinării: angrenaje, scripeți, pistoane, arcuri, sârme. Ici-colo existau note explicative, scrise într-o stenografie neinteligibilă pentru Lady Beatrice. De asemenea, nu era în stare să discearnă vreun scop sau plan al lucrurilor descrise.

Ocoli bancul de lucru, căutându-l pe locuitorul odăii. Nu se mai zărea nicăieri acum, însă lângă trapă exista un

cufăr de mărima și forma unei prese de călcat pături. Lady Beatrice îngenunche acolo.

— Nu trebuie să te temi, domnule Rawdon, zise ea.

Dinlăuntrul cufărului se auzi un țipăt incoerent, care se opri brusc.

— Lasă-l în pace, spuse alt glas care părea că vorbea din văzduh. (Iluzia era atât de completă, încât Beatrice scrută cu atenție peretele, aproape așteptându-se să zărească un tub pentru vorbit.) Nu vezi că nu poți vorbi cu Hindley? Du-te mai bine și stai de vorbă cu Arthur.

— Mă tem că Arthur este mort, Hindley.

— Eu nu sunt Hindley! Eu sunt Jumbey! Arthur nu-i mort. Ce ridicol! Acum pleacă și lasă-l în pace pe sărmanul Hindley. El este mult prea ocupat ca să-și piardă timpul cu distrageri.

— Pot atunci să stau de vorbă cu tine, Jumbey? Dacă făgăduiesc să-l las pe Hindley în pace?

— Trebuie să făgăduiești. Și să-ți respecti făgăduiala!

— Făgăduiesc. Și o să mi-o respect. Spune-mi, Jumbey: Hindley construiește fel de fel, așa-i?

— Bineînțeles! El este un geniu.

— Da, îmi pot da seama că trebuie să fie. El a construit aparatul de levitație, nu-i așa?

— L-ai văzut, da? Da. Arthur l-a luat, dar lui Hindley nu-i pasă. El poate construi altul oricând.

— Arthur i-a cerut lui Hindley să construiască un aparat de levitație pentru el?

— Arthur? Nu! Arthur este un netot. El n-ar fi avut niciodată o asemenea idee din propriul lui cap. Hindley era ținut în odăița cu șifonierul. Jucăriile lui se rostogoleau întruna sub șifonier și bietul Hindley nu putea să ajungă la ele, iar afurisitul de Pilkins nu mai voia să vină și să i le aducă.

De aceea Hindley a construit ceva pentru ca șifonierul să plutească, înțelegi?, și după aceea își putea recupera și singur jucăriile. Apoi Artur a venit acasă și servitorii i-au spus lui Hindley și el a fost atât de speriat, sărmanul, fiindcă era sigur că-l va aștepta din nou odăița întunecată și apa rece. Dar Arthur i-a zis lui Hindley că-i va da o încăpere mare și frumoasă, și propriul lui laborator, dacă Hindley putea să construiască lucruri pentru el. Și Hindley putea să aibă toată vata de zahăr pe care și-ar fi dorit-o. Iar Arthur avea să-i țină departe pe toți străinii. Dar el n-a făcut-o!

Ultimele cuvinte fuseseră scuipate cu un venin remarcabil.

— N-a făcut-o, Jumbey?

— Nu! Hindley n-a gustat nici măcar o fărâmbă de vată de zahăr. Apoi a venit un ins voinic care-și băga nasul peste tot și-l iscodea pe Hindley, în tunelele de jos. Hindley a trebuit să se descurce cu el de unul singur, ceea ce a fost greu pentru bietul Hindley, pentru că el nu poate fi văzut de oameni, înțelegi?

— Îmi pare foarte rău s-aud asta, Jumbey.

— Arthur *ar trebui* să aibă grijă de Hindley și să-l protejeze! Așa a spus mami. Mereu.

— Ei bine, dragul meu Jumbey, mă tem că Arthur nu mai poate face asta. Va trebui să facem alt aranjament pentru Hindley.

— Arthur s-a dus din nou la școală?

Lady Beatrice se gândi cu multă atenție înainte de a răspunde:

— Da. S-a dus.

— Și-și sărmanul Hindley va rămâne din nou cu Pilkins. (Glasul încrezător tremură.) Hindley nu vrea asta. Lui Hindley nu-i plac odăița și apa rece!

- Jumbey, cred că-l putem ajuta pe Hindley.
- Cum?

ȘAPTESPREZECE: **În care doamnele triumfă**

— Mii de draci! exclamă doamna Corvey.

Dora, care abia terminase de explicat evenimentele din ultimele două ore, tresări la auzul limbajului acela. Privi în jur, recunoscătoare că doamna Duncan ațipise turtită de băutură și că toate fetele reveniseră în paturile lor, și spuse:

— Sunt convinsă că am făcut tot ce am putut mai bine, doamnă.

— Sunt sigură de asta; totuși este o complicație, iar acum va urma o anchetă. N-am pus mâna nici pe chestia aia care levita; bănuiesc că de acum este bine pornită pe drumul ei spre Lună. Cel puțin nimeni dintre cei de sus nu va pune mâna pe ea. Vai, vai, ce mai puzzle! Unde-i Lady Beatrice?

— Aici, rosti ea, grăbindu-se pe scara din spate, iute ca o pisică. Mă bucur să văd că ești bine, doamnă. Ai descoperit ceva?

— Întâmplător, chiar am descoperit.

— Ca și mine.

Beatrice își trase un scaun de bucătărie și, aplecându-se înainte, povesti o mulțime de lucruri într-un răstimp admirabil de scurt. Doamna Corvey îi întoarse după aceea favoarea. Jane, Dora și Maude ascultară cu atenție, exclamând la răstimpuri de uimire sau neîncredere.

— Ei bine, rosti în cele din urmă doamna Corvey, cred că văd o cale prin dificultățile noastre. Jane, scumpo, du-te până la odaia dinapoia grajdului și ciocănește la ușă. Întreabă-l pe domnul Ludbridge dacă ar fi atât de amabil încât să vină și să-l aducă cu el pe francezul mort.

Pilkins ridică ochii cu o grimasă, când Lady Beatrice intră în sala mare.

— Nu v-am spus, curvelor, să rămâneți la locul vostru de sub scară? strigă el. Poliția va fi aici dintr-o clipă în alta!

— Cu voia dumneavoastră, domnule, rosti Lady Beatrice, un gentleman tocmai a sosit în curte, dar nu este polițaiul. Și mă întrebam, domnule, dacă n-am putea pleca la Londra în noaptea asta, pentru a evita scandalul?

— Din partea mea, vă puteți duce drept la..., începu Pilkins, după care o ciocănitură solemnă răsună la ușă.

Se ridică și o deschise. Domnul Ludbridge stătea în prag cu o expresie gravă pe chip.

— Bună seara. Sunt Sir Charles Haversham, Anchetator Special din Biroul Maiestății Sale de Fraude și Imposturi. Am un mandat de arestare pe numele Arthur Rawdon, lord Basmond.

Pilkins icni.

— E... e mort, rosti el.

— O poveste greu de crezut. Solicit predarea lui imediată.

— Ba nu, este cu adevărat mort, spuse prințul Nakhimov, sculându-se și ridicând un colț al păturii care fusese aruncată peste cadavrul lordului Basmond.

Ludbridge, care intrase plin de îndrăzneală în sala de banchete, privi cu atenție chipul mortului.

— Vai, vai, ce convenabil! În sfârșit, sper că niciunul dintre dumneavoastră, domnilor, nu i-a plătit sume considerabile de bani.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Sir George Spiggott.

— Vreau să spun, domnule, că Biroul meu a petrecut ultimele șase luni punând la punct un dosar împotriva răposatului lord. Deținem mărturiile prestate sub jurământ a nu mai puțin de trei conspiratori, dintre care cea mai notabilă îi aparține lui dr. Marvello, de la Teatrul Regal, Drury Lane, potrivit căreia Excelența Sa i-a plătit pentru a-l învăța scamatorii care să producă iluzia levitației. Am interceptat de asemenea corespondență care ne-a făcut să credem că Excelența Sa intenționa să folosească respectivele cunoștințe pentru a înșela una sau mai multe persoane necunoscute.

— Dar... dar..., zise Pilkins.

— Pe bunul Dumnezeu! exclamă Sir George. Un șarlatan care se biziua pe câștigarea încrederii! Știam eu! I-am spus-o în față că era un blestemat de parvenit ne-englez...

— Vreți să spuneți că v-ați certat cu Excelența Sa, domnule? întrebă încetișor Lady Beatrice.

— Ăăă, spuse Sir George. Nu! Nu tocmai. Am implicat-o. Vreau să spun că voiam să-i spun asta. Dimineață. Pentru că eram... ăăă, suspicios, da, al naibii de suspicios, în privința propunerii lui. Da. Recunosc un mincinos când îl văd!

— Ca și mine de altfel, rosti Ludbridge aruncându-i o privire încruntată care îl cutremură pe Sir George. Să

înțeleg așadar că Excelența Sa a decedat ca urmare a unui eveniment nefericit?

— Așteptăm sosirea poliției voastre, dar *s-ar părea* că lordul Basmond a căzut pe scară și și-a frânt gâtul, spuse Ali Pașa azvârlindu-i o privire lui Sir George.

— Neplăcut, comentă Ludbridge. Providența are totuși propriul ei fel de a împărți dreptatea. Sper că niciunul dintre voi n-a fost înșelat.

— Nici măcar n-am început licitația, spuse prințul Nakhimov.

— Perfect! Atunci ați scăpat ca prin urechile acului. Bănuiesc că activitatea mea s-a încheiat, zise Ludbridge. Oricât de mult aș fi dorit să-l aduc pe răufăcător într-o curte de judecată, actualmente el se află înaintea unui tribunal mult mai aspru.

— Cu voia dumneavoastră, domnule, spuse Pilkins cu glas tremurător, Excelența Sa n-a fost un răufăcător...

Ludbridge ridică o mână cu un gest imperios.

— Sigur că da, este demnă de laudă loialitatea dumitale față de o familie veche care a fost afectată de timpurile grele, dar este zadarnică, bunul meu om. Avem dovezi că Excelența Sa era afundat în datorii. Negi lucrul acesta?

— Nu, domnule.

Umerii lui Pilkins se gârboviră. Zgomot de roți și copite răsună din curtea interioară.

— Aha, presupun că acela este Ralph care-l aduce pe polițist.

— Perfect! Ludbridge îi privi pe toți pe rând. Domnilor, ținând seama de tragicele circumstanțe ale serii acesteia, și ținând seama de trecutul nobil al familiei

Rawdon — ca să nu mai amintesc despre propriile dumneavoastră reputații ca oameni de lume —, cred că nu se va câștiga nimic prin răspândirea acestui scandal peste hotare. Poate că ar trebui să mă retrag discret.

— Dacă doriți, domnule..., spuse Pilkins revenind brusc la viață.

— Bucătăriile sunt pe-aici, domnule, rosti Lady Beatrice conducându-l.

Pe când coborau scara, îl auziră pe polițist ciocănind și pe Ali Pașa spunând:

— N-ar trebui să se ducă cineva și să-l trezească pe conte?

— O splendidă combinație de minciuni, domnule, spuse Beatrice pe când coborau.

— Mulțumesc. Poate că ar trebui să iuțim pasul, zise Ludbridge. Aș dori să fiu cât mai departe de casa aceasta înainte de a începe căutarea francezului.

— Unde l-ați pus, domnule, dacă-mi permiteți întrebară?

— În patul lui, unde altundeva? Și trebuie să spun că cineva i-a făcut o trebușoară frumușică partenerului său. Să-i lăsăm pe austrieci să facă ei curățenie!

— Mulțumesc, domnule.

— Ne-a auzit cineva? întrebă Dora când intrară în bucătărie. A trebuit s-o rog pe Jane să mă ajute să-l ridic — n-a fost greu, să știți, dar neplăcut.

— Ei n-au auzit nimic, spuse Beatrice îngenunchind lângă cufăr. Jumbey? Jumbey, dragule, sărmanul Hindley se simte bine?

— Este speriat, răsună vocea stranie. Își dă seama că în jur există străini.

— Spune-i că nu trebuie să-și facă griji. Nimeni nu-l va tulbura și în curând va avea un laborator mai mare și mai bun în care să se joace.

— Maude, du-te și prinde-l pe Ralph al tău înainte să deshame caii, zise doamna Corvey și Maude părăsi încăperea strigând:

— Ralph, iubirea mea, vrei să ne faci o mare favoare? Trebuie neapărat s-ajungem în sat.

Tragedia morții lordului Basmond a stârnit o sumedenie de zvonuri în Little Basmond, dar ceea ce a scandalizat cu adevărat satul a fost uciderea contelui francez de către valetul său austriac; o crimă pasională, aparent, deși nimeni n-a putut determina în mod precis felul în care valetul izbutise să sfarme toate oscioarele contelui. Magistratul local a fost recunoscător în secret când un emisar al guvernului austriac a apărut cu o cerere de extrădare și l-a ridicat pe valet în lanțuri. Mai mult încă: într-un gest elegant, austrieii au achitat expedierea trupului contelui înapoi în Franța.

Ali Pașa și prințul Nakhimov au revenit vii și mai înțelepți în țările lor. Sir George Spiggott s-a întors pe vasul său domeniu din Northumberland, unde s-a apucat de băut și a sfârșit-o prost.

Când avocații lordului Basmond i-au cercetat documentele și au descoperit dimensiunea datoriilor sale, au clătinat din capete cu tristețe. Personalul a fost plătit și eliberat; toate bucățelele de mobilier au fost scoase la licitație în încercarea de a-i mulțumi pe creditorii, iar când până și măsura aceea s-a dovedit inadecvată, Basmond Park a fost declarat insolubil. Aici au apărut complicații, întrucât principalii doi creditorii s-au confruntat legal în

privința precedentei revendicărilor. Până la urmă cazul a fost blocat în arhivă pentru treizeci de ani.

OPTSPREZECE:

În care asistăm la o încheiere

— Doamnelor, doamnelor! Herbertina își lăasă scaunul pe spate și-și odihni picioarele pe suport. Am o nouă tate pentru voi: Basmond Hall s-a prăbușit.

— Ce groaznic de trist, spuse Jane ridicând ochii de la pianoforte.

— Cu adevărat, zise domnișoara Otley. A fost un loc de mare interes istoric.

— Aici scrie că s-a prăbușit în urma colapsului câtorva puțuri de mină anterior necunoscute care se întindeau pe sub proprietate, spuse Herbertina.

— Nu mă-ndoiesc, remarcă doamna Corvey cu un fior. Sunt surprinsă că locul ăla n-a căzut pe când eram și noi înăuntru.

— Și în curând, neîndoios, va fi un gorgan mucegăit și acoperit de mușchi, bântuit de spectrele neliniștitei familii Rawdon, rosti Lady Beatrice tăind un fir de ață stacojie pentru broderii. Apropo, s-a mai auzit ceva despre dragul și sărmanul de Jum-bey?

— Nimic oficial, răspuse doamna Corvey. Și nici n-ar fi avut cum, nu-i așa? Însă domnul Felmouth a lăsat să se înțeleagă că actualul lord Basmond realizează mai multe elemente utile pentru Fabricație.

— Și este fericit, bănuiesc.

— Atâta vreme cât își primește cu regularitate vata de zahăr, da.

— Minunat atunci! Maude cântă pe concertina ei câteva note cu titlu de experiment. Cine vrea să cânte cu mine? Ce părere aveți despre „Adio, griji plictisitoare“, doamnelor?

Kage Baker (1952-2010) a fost o fiică a Hollywoodului. A crescut în Hollywood Hills, pe cât de mult se poate apropia lumea modernă de Hotarul Tărâmului Zânelor; Hoarda Nebună sosea la cocteilurile din grădina cu trandafiri a mamei ei și Kage obișnuia să le mănânce fructele din pahare.

Toate acestea i-au oferit o viziune unică asupra realului și irealului și asupra felului în care se contopesc numeroasele realități ale lumii. Era fascinată de straturile de realitate și de modul cum stranietatea se strecoară din ele pentru a încălci existența cotidiană. Ba chiar, de multe ori, stranietatea se ridică, strigă și flutură din brațe pentru a ne atrage atenția... și atunci viața devine cu adevărat foarte bizară. Acelea erau momentele care-i plăceau cel mai mult lui Kage: coliziunea dintre mundan și fantastic. Felul în care prinții elfi trebuie să-și facă griji despre plata chiriei, cum până și cetatea unui Lord Întunecat are nevoie de instalații sanitare funcționale, cum nemurirea poate fi suportată doar agățându-te de dorințele muritorilor. Cum să-ți faci o casă locuibilă pe Marte. Kage a început să scrie despre toate acestea pe când avea nouă ani și a scris până cu o săptămână înainte de moartea ei, cauzată de cancer, în ianuarie 2010. Ceea ce a făcut ea *cel mai mult* a fost să scrie. Toate celelalte activități — interpretările dramatice, pictura, călătoriile de câte o mie cinci sute de kilometri prin California în fiecare weekend — i s-au revărsat direct în proze. După ce povestirile și romanele au început să i se publice, Kage și-a reconstruit viața în jurul scrisului — extaziată de posibilitatea de a-și câștiga existența făcând ce-i plăcea cel mai mult. Până în ultimul an al vieții, n-a putut scrie suficient de repede pentru a ține pasul cu cererile; multe însemnări și idei pentru texte continuă să aștepte în fișierele ei. Timpul vieții i s-a sfârșit înainte să i se fi sfârșit ideile.

Kage a fost norocoasă, și a știut-o. Spunea că scrisul n-o dezamăgea niciodată, că nu exista nimic mai satisfăcător

decât să se așeze la masa de scris și să pătrundă în lumea dinapoia tastaturii. Avea o imagine foarte clară a muzei ei — a muzei foarte masculine — și spunea că-i putea simți mereu mâna pe ceafă, îndemnând-o în timp ce scria. Poate că acela a fost motivul pentru care a scris atât de constant, cu asemenea viteză amețitoare — ca o alergătoare care urmărește soarele ce a răsărit, ca o femeie care aleargă spre iubitul ei. Și în cele din urmă cred că ea l-a prins.

— Kathleen Bartholomew

Traducerea:
Alexandru Maniu și Mihai-Dan Pavelescu

PREMIILE RHYSLING

PREMIILE RHYSLING

Din anul 1978, când Suzette Haden Elgin a înființat Science Fiction Poetry Association, membrii acesteia au răsplătit realizările în domeniul poeziei speculative prin decernarea Premiilor Rhysling, numite așa după bardul orb, eroul povestirii „The Green Hills of Earth” de Robert A. Heinlein. Anual, fiecare membru SFPA poate să nominalizeze pentru Premiul Rhysling două poezii publicate în cursul anului anterior: una în categoria „lungă” (peste 50 de versuri) și una în categoria „scurtă” (1–49 de versuri). Deoarece este practic imposibil ca toți membrii să fi citit toate poeziile nominalizate în diversele publicații în care au apărut acestea, nominalizările sunt adunate într-un volum intitulat *Antologia Rhysling*. Exemplare din antologie sunt expediate tuturor membrilor, care le citesc și-și votează favoritele. Poeziile care cumulează cele mai multe voturi în fiecare categorie devin câștigătoarele Rhysling. Printre autorii care au obținut premiul acesta în trecut se numără Michael Bishop, Bruce Boston, Tom Disch, Joe Haldeman, Alan P. Lightman, Ursula K. Le Guin, Susan Palwick, Lucius Shepard, Jeff VanderMeer, Gene Wolfe și Jane Yolen. În anul 2006, SFPA a creat un trofeu nou, Premiul Dwarf Stars, care să răsplătească poeziile cu mai puțin de 10 versuri.

CÂNTEC

PENTRU O CETATE ANTICĂ

Amal El-Mohtar

Neguțătorule, păstrează-ți uleiul de roze,
chihlimbarul, lăuta,
mirul și santalul. Nu-mi trebuie
nimic decât colbul acesta
ținut în căușul palmei mele
ca o monedă, ca o sămânță de muștar,
ca o cheie ruginită.
Nu-mi trebuie
decât atât, pământul acesta
care nu este pământ, ci răsuflare,
expirația unei cetăți vii, cântecul
unei femei cu oase subțiri,
aer și esență pe buzele-i. Colbul acesta,
scuturat de pe o darabană, de pe o ușă care
se deschide, de pe călcâiul unei fete
pe trepte de piatră, colbul acesta
ca scorțișoara măcinată, îl voi purta
cum alte fete poartă iasomie și crini,
ca un copil cu ochi din spuma mării
și piele oacheșă să poată striga, *Iată*

*o fată ce poartă șapte mii de ani
la gât, iată
o fată ce deschide gura pentru a revărsa
caravane, mameluci, o hoardă mongolă
de pe buze care știu mai puțin despre roze
decât despre templele din soare-răsare!*

Damasc, Dimashq
este un cântec ce mi-l îngân. Voi afla
unde-și ține gura, o voi întâlni cu-a mea,
îmi voi lipi palma de-a ei
și voi vedea dacă degetele ni se potrivesc. Ea
este sunetul, zornăitul de
monede scuturate-ntr-un pahar, de zaruri,
pocnetul de alabastru al calului
ce capturează o tură,
de regi încastelați — ea este răpăitul
de tamburine și dairele,
naiuri oftând, țambale reflectând, plângerea
neguțătorilor voștri cu palme vrâstate de mirodenii,
și-n râsul ei e colb.

Îl voi bea, îmi voi seca limba
cu sunetul acesta, cu ulițele acestea strâmte,
până ce ea-mi va fi o durere pârjolită-n beregată,
o roză spinoasă
ce-mi răsare din adâncul măruntaielor,
împlântându-și mireasma
în plămânii mei. Nu-mi trebuie alta. Voi
revărsa ulei de roze din ochi,

îi voi contopi colbul cu sarea mea,
îmi voi întrepătrunde degetele în piatra ei
și le voi ridica la buze.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

CĂUTARE

Geoffrey A. Landis

Jeremiah stă într-o cameră din Cornell
Iluminată de tuburi fluorescente
Urechile îi sunt acoperite de căști și
 murmură-n timp ce caută
(Nu seamănă deloc cu Jodie Foster)
Nu ascultă telescopul — căștile lui zbiară Queen
Telescopul nu-i trimite decât un șir de cifre
Degetele lui fac căutarea
Scriu un algoritm nou de implementare
 a filtrării domeniului de frecvențe
Scotocind după un semnal micuț de inteligență
(intelență ipotetică)
din miile de mii de mii de surse de zgomot din cer
Este ora patru, ceasul lui favorit din noapte
Fără distrageri
Afară, stelele sunt strălucitoare
Înăuntru, stelele cântă doar pentru el.

La nouă sute de ani-lumină depărtare
În direcția lui Perseu
Creaturi inteligente se-ntreabă de ce n-aud
 nimic din ceruri

Ele trimite mesaje,
Au trimis mesaje de sute de ani
Una dintre ele, renumită pentru gândirea-i clară,
Are un receptor electromagnetic pe cap
(sau ceea ce ar fi echivalentul unui cap)
Ea gândește gânduri limpezi, simple

$$1 + 1 = 2$$

$$1 + 2 = 3$$

$$1 + 3 = 4$$

Și semnalele electromagnetice ale creierului său
(sau ceea ce ar fi echivalentul unui cap)

Sunt amplificate și emise în cer

În direcția Pământului

Este semnalul cel mai simplu pe care-l cunosc ele

Un creier gânditor

$$1 + 1 = 2$$

$$2 + 2 = 4$$

Jeremiah a căutat de ani

Are o barbă ca Moise

Ochelari ca Jerry Garcia

Țeastă pleșuvă ca Jesse Ventura

Răbdare ca Iov

Ei sunt acolo

Dacă doar rețelele de telescoape ar fi mai mari...

dacă doar ar putea scotoci mai departe...

Dacă doar algoritmii lui de filtrare ar fi mai incisivi.

La nouă sute de ani-lumină depărtare

În direcția lui Perseu

Extraterestrii sunt răbdători

Ei își trimit gândurile spre stele

Gânduri limpezi, simple
Noi suntem aici
Noi suntem aici
Noi suntem aici
Unde sunteți voi?

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

LICURICI

Geoffrey A. Landis

fulgerând într-un câmp de vară pe fundalul cerului întunecat de-amurg. Fulgerări plutitoare, mișcătoare, scânteietoare, șabloane mereu schimbătoare de scriere într-un grai incognoscibil de dâre și scăpărări, constelații aprinzându-se și stingându-se. Licurici dansează sub noi, licurici înaintea noastră, licurici deasupra noastră; chemările lor tăcute de-mperechere o simfonie de lumină. Un milion de fulgere pe minut, noi suntem imersați într-un ocean de lumină scăpărătoare.

Tot așa, nemuritorii privesc peste univers, când stele și galaxii
se aprind în viață
se sting în beznă.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

ALTE PREMII

PREMIUL NEBULA PENTRU CEL MAI BUN ROMAN

The Windup Girl de Paolo Bacigalupi

DIN PARTEA AUTORULUI: The Windup Girl a însemnat pentru mine un experiment în risc. M-am întins mai mult decât îmi era plapuma, cu numeroasele lui personaje și culturi, cu lumea sa distorsionată și o structură a intrigii care mi s-a părut permanent un pic prea complicată ca s-o țin minte. Faptul că figurează pe lista nominalizărilor la Premiul Nebula, alături de atâtea alte romane excelente, de autori pe care-i respect atât de mult... Este un dar. Doresc să-i mulțumesc redactorului meu Juliet Ulman, care m-a condus peste gheața subțire, echipei lui Charles Coleman Finlay de la Blue Heaven pentru ajutorul său și lui Jeremy Lassen, editorul meu de la Night Shade, care a fost de acord să-și asume riscul pentru o carte cu potențial atât de nesigur. Aș dori de asemenea să-i mulțumesc lui Maureen McHugh, care mi-a dat brânciul de care aveam nevoie pentru a începe ceva ce mă speria. Mă îndoiesc că ea mai ține minte conversația, dar a fost decisivă.

PREMIUL ANDRE NORTON PENTRU SCIENCE-FICTION ȘI FANTASY YOUNG ADULTS

Premiul acesta răsplătește romanele science-fiction și fantasy remarcabile ce se adresează pieței adolescenților („Young Adults”). Premiul a fost numit așa în onoarea răposatei Andre Norton, Grand Master SFWA, și autoare a peste o sută de romane, inclusiv a aclamatei serii Witch World, dintre care multe se adresau adolescenților. Opera doamnei Norton a influențat generații de adolescenți, creând fani noi pentru genurile fantasy și science-fiction și stabilind standardul pentru excelență în literatura fantasy.

Câștigătorul 2009:

***The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making*, de Catherynne M. Valente**

PREMIUL RAY BRADBURY PENTRU PREZENTARE DRAMATURGICĂ DE EXCEPȚIE

Premiul Ray Bradbury este oferit de SFWA la ceremoniile de decernare a Premiilor Nebula, ca semn de recunoaștere a excelenței în scrierea de scenarii.

Câștigătorul 2009:

***District 9*, Neill Blomkamp și Terri Tatchell**

PREMIUL SOLSTICE

Premiul Solstice al SFWA a fost creat în anul 2008 pentru persoanele care au avut un impact important asupra peisajului science-fiction sau fantasy și-i răsplătește în mod special pe cei care au contribuit în mod consecvent la schimbări majore și pozitive în domeniul ficțiunii speculative.

Laureații 2009:

Tom Doherty

Terri Windling

Donald A. Wollheim

PREMIUL SFWA SERVICE

Premiul SFWA Service este decernat persoanelor care au adus servicii de mare valoare organizației.

Laureații 2009:

Vonda N. McIntyre

Keith Stokes

DESPRE SCIENCE-FICTION AND FANTASY WRITERS OF AMERICA

SFWA este o organizație nonprofit a scriitorilor profesioniști de science-fiction, fantasy și genuri asociate. Înființată în anul 1965 de către Damon Knight, organizația cuprinde actualmente peste o mie cinci sute de autori, artiști plastici, editori și profesioniști asociați. SFWA decernează prestigioasele Premii Nebula, acordă asistență juridică membrilor săi în disputele legale cu editurile și găzduiește bine-cunoscutul site Writer Beware. SFWA administrează mai multe fundații de binefacere, printre care Emergency Medical Fund, Legal Fund și Literacy Fund, menite să încurajeze lectura SF-ului și a literaturii în general. Forumurile online de discuții, cataloagele de membri și convențiile private îi ajută pe membrii săi să țină legătura între ei și să fie la curent cu ultimele noutăți din domeniu.

DESPRE PREMIILE NEBULA AWARDS

Începând cu anul 1965, Premiile Nebula au fost decernate anual celor mai bune lucrări de science-fiction sau fantasy publicate în Statele Unite ale Americii. Câștigătorii sunt aleși prin vot de către membrii activi ai SFWA; premiile sunt acordate pentru categoriile roman, nuvelă, nuveletă, povestire și scenariu. Trofeul în sine a fost conceput inițial de Judy Blish. De-a lungul anilor, premii suplimentare au fost atribuite la ceremonia decernării Premiilor Nebula, onorându-i pe cei care au contribuit în alte moduri la domeniul science-fiction și fantasy. Dintre premiile respective fac parte Grand Master, Solstice și Autor Emerit.

LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA

2008

Roman: *Powers*, de Ursula K. Le Guin (Puteri, Ed. Leda, 2012)

Nuvelă: *The Spacetime Pool*, de Catherine Asaro

Nuvelată: *Pride and Prometheus*, de John Kessel

Povestire: *Trophy Wives*, de Nina Kiriki Hoffman

Scenariu: *WALL-E* Scenariu de Andrew Stanton, Jim Reardon, subiect original de Andrew Stanton, Pete Docter

Premiul Andre Norton: *How a Girl of Spirit Gambles All to Expand Her Vocabulary, Confront a Bouncing Boy Terror, and Try to Save Califa from a Shaky Doom (Despite Being Confined to Her Room)*, de Ysabeau S. Wilce

Premiul Solstice: Kate Wilhelm, A. J. Budrys și Martin H. Greenberg

Premiul SFWA Service: Victoria Strauss

Premiul Bradbury: Joss Whedon

Grand Master: Harry Harrison

Autor emerit: M. J. Engh

2007

Roman: *The Yiddish Policeman's Union*, de Michael Chabon

Nuvelă: *Fountain of Age*, de Nancy Kress

Nuvelată: *The Merchant and the Alchemist's Gate*, de Ted Chiang

Povestire: *Always*, de Karen Joy Fowler

Scenariu: *Pan's Labyrinth/Labirintul lui Pan*, de Guillermo del Toro

Premiul Andre Norton: *Harry Potter & the Deathly Hallows*, de J. K. Rowling (*Harry Potter și talismanele morții*, Ed. Egmont, 2007)

Grand Master: Michael Moorcock

Autor emerit: Ardath Mayhar

Premiul SFWA Service: Melisa Michaels și Graham P. Collins

2006

Roman: *Seeker*, de Jack McDevitt (*Exploratorul*, Ed. Nemira, 2007)

Nuvelă: *Burn*, de James Patrick Kelly (*Foc*, în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 3, Ed. Nemira, 2008)

Nuveletă: *Two Hearts*, de Peter S. Beagle

Povestire: *Echo*, de Elizabeth Hand

Scenariu: *Howl's Moving Castle/Castelul umblător al lui Howl*, de Hayao Miyazaki, Cindy Davis Hewitt și Donald H. Hewitt

Premiul Andre Norton: *Magic or Madness*, de Justine Larbalestier

Grand Master: James Gunn

Autor emerit: D. G. Compton

Premiul SFWA Service: Brook West și Julia West

2005

Roman: *Camouflage*, de Joe Haldeman (*Camuflaj*, Ed. Nemira, 2007)

Nuvelă: *Magic for Beginners*, de Kelly Link (*Magia pentru începători*, Ed. Tritonic, 2006)

Nuveletă: *The Faery Handbag*, de Kelly Link (*Geanta fărâncată în Magia pentru începători*, Ed. Tritonic, 2006)

Povestire: *I Live with You*, de Carol Emshwiller

Scenariu: *Serenity*, de Joss Whedon

Premiul Andre Norton: *Valiant: A Modern Tale of Faerie*, de Holly Black

Grand Master: Harlan Ellison

Autor emerit: William F. Nolan

2004

Roman: *Paladin of Souls*, de Lois McMaster Bujold (*Paladinul sufletelor*, Ed. Tritonic, 2008)

Nuvelă: *The Green Leopard Plague*, de Walter Jon Williams

Nuveletă: *Basement Magic*, de Ellen Klages

Povestire: *Coming to Terms*, de Eileen Gunn

Scenariu: *The Lord of the Rings: The Return of the King / Stăpânul inelelor: Întoarcerea regelui*, de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor*, de J. R. R. Tolkien

Grand Master: Anne McCaffrey

Premiul Service to SFWA: Kevin O'Donnell, Jr.

2003

Roman: *The Speed of Dark*, de Elizabeth Moon (*Viteza întunericului*, Ed. Millennium Press, 2008)

Nuvelă: *Coraline*, de Neil Gaiman (Ed. Tritonic, 2008)

Nuveletă: *The Empire of Ice Cream*, de Jeffrey Ford

Povestire: *What I Didn't See*, de Karen Joy Fowler

Scenariu: *Stăpânul inelelor: Cele două turnuri*, de Fran Walsh & Philippa Boyens & Stephen Sinclair & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor*, de J. R. R. Tolkien

Grand Master: Robert Silverberg

Autor de distincție: Charles Harness

Premiul Service to SFWA: Michael Capobianco & Ann Crispin

2002

Roman: *American Gods: A Novel*, de Neil Gaiman (*Zei americani*, Ed. Tritonic, 2006)

Nuvelă: *Bronte's Egg*, de Richard Chwedyk

Nuveletă: *Hell is the Absence of God*, de Ted Chiang (*Iadul e acolo unde nu există Dumnezeu în Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011)

Povestire: *Creature*, de Carol Emshwiller

Scenariu: *Stăpânul inelelor: Frăția inelului*, de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor* de J. R. R. Tolkien
Grand Master: Ursula K. Le Guin
Autor emerit: Katherine MacLean

2001

Roman: *The Quantum Rose*, de Catherine Asaro
Nuvelă: *The Ultimate Earth*, de Jack Williamson
Nuveletă: *Louise's Ghost*, de Kelly Link
Povestire: *The Cure for Everything*, de Severna Park
Scenariu: *Crouching Tiger, Hidden Dragon/Tigru și dragon*, de James Schamus, Kuo Jung Tsai și Hui-Ling Wang; după cartea lui Du Lu Wang
Premiul President's: Betty Ballantine

2000

Roman: *Darwin's Radio*, de Greg Bear
Nuvelă: *Goddesses*, de Linda Nagata
Nuveletă: *Daddy's World*, de Walter Jon Williams
Povestire: *macs*, de Terry Bisson
Scenariu: *Galaxy Quest*, de Robert Gordon și David Howard
Grand Master: Philip José Farmer
Premiul Bradbury: 2000X — *Tales of the Next Millennia*, de Yuri Rasovsky și Harlan Ellison
Autor emerit: Robert Sheckley

1999

Roman: *Parable of the Talents*, de Octavia E. Butler
Nuvelă: *Story of Your Life*, de Ted Chiang (*Povestea vieții tale în Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011)
Nuveletă: *Mars is No Place for Children*, de Mary A. Turzillo
Povestire: *The Cost of Doing Business*, de Leslie What

Scenariu: *The Sixth Sense/Al șaselea simț*, de M. Night Shyamalan

Grand Master: Brian W. Aldiss

Autor emerit: Daniel Keyes

Premiul Service to SFWA: George Zebrowski și Pamela Sargent

1998

Roman: *Forever Peace*, de Joe Haldeman (*Pace eternă*, Ed. Teora, 1999)

Nuvelă: *Reading the Bones*, de Sheila Finch

Nuveletă: *Lost Girls*, de Jane Yolen

Povestire: *Thirteen Ways to Water*, de Bruce Holland Rogers

Grand Master: Hal Clement (Harry Stubbs)

Premiul Bradbury: *Babylon 5*, de J. Michael Straczynski

Autor emerit: William Tenn (Phil Klass)

1997

Roman: *The Moon and the Sun* de Vonda N. McIntyre

Nuvelă: *Abandon in Place* de Jerry Oltion

Nuveletă: „The Flowers of Aulit Prison” de Nancy Kress

Povestire: „Sister Emily’s Lightship” de Jane Yolen

Grand Master: Poul Anderson

Autor emerit: Nelson Slade Bond

Premiul Service to SFWA: Robin Wayne Bailey

1996

Roman: *Slow River*, de Nicola Griffith

Nuvelă: *Da Vinci Rising*, de Jack Dann

Nuveletă: *Lifeboat on a Burning Sea*, de Bruce Holland Rogers

Povestire: *A Birthday*, de Esther M. Friesner

Grand Master: Jack Vance

Autor emerit: Judith Merril

Premiul Service to SFWA: Sheila Finch

1995

Roman: *The Terminal Experiment*, de Robert J. Sawyer (*Alegerea lui Hobson*, Ed. Nemira, 2008)

Nuvelă: *Last Summer at Mars Hill*, de Elizabeth Hand

Nuveletă: *Solitude*, de Ursula K. Le Guin

Povestire: *Death and the Librarian*, de Esther Friesner

Grand Master: A. E. Van Vogt

Autor emerit: Wilson „Bob“ Tucker

Premiul Service to SFWA: Chuq Von Rospach

1994

Roman: *Moving Mars: A Novel*, de Greg Bear

Nuvelă: *Seven Views of Olduvai Gorge*, de Mike Resnick

Nuveletă: *The Martian Child*, de David Gerrold

Povestire: *A Defense of the Social Contracts*, de Martha Soukup

Grand Master: Damon Knight

Autor emerit: Emil Petaja

1993

Roman: *Red Mars*, de Kim Stanley Robinson (*Marte roșu*, Ed. Nemira, mai multe ediții)

Nuvelă: *The Night We Buried Road Dog*, de Jack Cady

Nuveletă: *Georgia on My Mind*, de Charles Sheffield

Povestire: *Graves*, de Joe Haldeman

1992

Roman: *Doomsday Book*, de Connie Willis (Editura Pygmalion, 2004)

Nuvelă: *City of Truth*, de James Morrow

Nuveletă: *Danny Goes to Mars*, de Pamela Sargent

Povestire: *Even the Queen*, de Connie Willis

Grand Master: Frederik Pohl

1991

Roman: *Stations of the Tide*, de Michael Swanwick

Nuvelă: *Beggars in Spain*, de Nancy Kress

Nuveletă: *Guide Dog*, de Mike Conner

Povestire: *Ma Qui*, de Alan Brennert

Premiul Bradbury: *Terminator 2: Judgment Day/Terminator 2: Ziua judecății*, de James Cameron

1990

Roman: *Tehanu: The Last Book of Earthsea*, de Ursula K. Le Guin
(*Tehanu*, Ed. Alexandria, 2010)

Nuvelă: *The Hemingway Hoax*, de Joe Haldeman

Nuveletă: *Tower of Babylon*, de Ted Chiang (*Turnul din Babilon în Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011)

Povestire: *Bears Discover Fire*, de Terry Bisson

Grand Master: Lester Del Rey

1989

Roman: *Healer's War*, de Elizabeth Ann Scarborough

Nuvelă: *The Mountains of Mourning*, de Lois McMaster Bujold

Nuveletă: *At the Rialto*, de Connie Willis

Povestire: *Ripples in the Dirac Sea*, de Geoffrey Landis

1988

Roman: *Falling Free*, de Lois McMaster Bujold

Nuvelă: *The Last of the Winnebagos*, de Connie Willis

Nuveletă: *Schrodinger's Kitten*, de George Alec Effinger

Povestire: *Bible Stories for Adults, No. 17: The Deluge*, de James Morrow

Grand Master: Ray Bradbury

1987

- Roman:** *The Falling Woman*, de Pat Murphy
Nuvelă: *The Blind Geometer*, de Kim Stanley Robinson
Nuveletă: *Rachel in Love*, de Pat Murphy
Povestire: *Forever Yours, Anna*, de Kate Wilhelm
Grand Master: Alfred Bester

1986

- Roman:** *Speaker for the Dead*, de Orson Scott Card (*Vorbitor în numele morților*, Ed. Nemira, mai multe ediții)
Nuvelă: *R&R*, de Lucius Shepard
Nuveletă: *The Girl Who Fell Into the Sky*, de Kate Wilhelm
Povestire: *Tangents*, de Greg Bear
Grand Master: Isaac Asimov

1985

- Roman:** *Ender's Game*, de Orson Scott Card (*Jocul lui Ender*, Ed. Nemira, mai multe ediții)
Nuvelă: *Sailing to Byzantium*, de Robert Silverberg
Nuveletă: *Portraits of His Children*, de George R. R. Martin
Povestire: *Out of All Them Bright Stars*, de Nancy Kress
Grand Master: Arthur C. Clarke

1984

- Roman:** *Neuromancer*, de William Gibson (*Neuromantul*, mai multe edituri)
Nuvelă: *Press Enter*, de John Varley
Nuveletă: *Bloodchild*, de Octavia Butler
Povestire: *Morning Child*, de Gardner Dozois

1983

- Roman:** *Startide Rising*, de David Brin

Nuvelă: *Hardfought*, de Greg Bear

Nuveletă: *Blood Music*, de Greg Bear

Povestire: *The Peacemaker*, de Gardner Dozois

Grand Master: Andre Norton

1982

Roman: *No Enemy But Time*, de Michael Bishop

Nuvelă: *Another Orphan*, de John Kessel

Nuveletă: *Fire Watch*, de Connie Willis (*Cei care pândesc focul în Vânturile de la Marble Arch*, Ed. Nemira, 2011)

Povestire: *A Letter from the Clearys* de Connie Willis (*O scrisoare de la familia Cleary în Vânturile de la Marble Arch*, Ed. Nemira, 2011)

1981

Roman: *Claw of the Conciliator*, de Gene Wolfe (*Gheara conciliatorului*, Ed. Leda, 2009)

Nuvelă: *The Saturn Game*, de Poul Anderson

Nuveletă: *The Quickening*, de Michael Bishop

Povestire: *The Bone Flute*, de Lisa Tuttle (premiu refuzat)

1980

Roman: *Timescape*, de Gregory Benford (*Timperfect*, Ed. Nemira, mai multe ediții)

Nuvelă: *The Unicorn Tapestry*, de Suzy McKee Charnas

Nuveletă: *The Ugly Chickens*, de Howard Waldrop

Povestire: *Grotto of the Dancing Bear*, de Clifford D. Simak

Grand Master: Fritz Leiber

1979

Roman: *The Fountains of Paradise*, de Arthur C. Clarke (*Fântânile paradisului*, Ed. Multistar, 1993)

Nuvelă: *Enemy Mine*, de Barry Longyear (*Dușmanul*, Ed. Orion, 1991)

Nuveletă: *Sandkings*, de George R. R. Martin (*Regii nisipurilor*, în *Regii nisipurilor*, Ed. Nemira, 2010)
Povestire: *giANTS*, de Edward Bryant

1978

Roman: *Dreamsnake*, de Vonda N. McIntyre
Nuvelă: *The Persistence of Vision*, de John Varley
Nuveletă: *A Glow of Candles, a Unicorn's Eye*, de Charles L. Grant
Povestire: *Stone* de Edward Bryant
Grand Master: L. Sprague de Camp

1977

Roman: *Gateway*, de Frederik Pohl (*Poarta*, mai multe edituri)
Nuvelă: *Stardance*, de Spider and Jeanne Robinson
Nuveletă: *The Screwfly Solution*, de Raccoona Sheldon
Povestire: *Jeffy is Five*, de Harlan Ellison
Premiul Special: *Star Wars*

1976

Roman: *Man Plus*, de Frederik Pohl (*Proiectul Omul Plus*, Ed. Pygmalion, 2003)
Nuvelă: *Houston, Houston, Do You Read?*, de James Tiptree, Jr.
Nuveletă: *The Bicentennial Man*, de Isaac Asimov
Povestire: *A Crowd of Shadows*, de Charles L. Grant
Grand Master: Clifford D. Simak

1975

Roman: *The Forever War*, de Joe Haldeman (*Războiul etern*, mai multe edituri)
Nuvelă: *Home Is the Hangman*, de Roger Zelazny
Nuveletă: *San Diego Lightfoot Sue*, de Tom Reamy
Povestire: *Catch That Zeppelin!*, de Fritz Leiber

Scenariu: Mel Brooks și Gene Wilder pentru *Young Frankenstein/Tânărul Frankenstein*

Grand Master: Jack Williamson

1974

Roman: *The Dispossessed*, de Ursula K. Le Guin (*Deposedații*; Ed. Nemira, 1995)

Nuvelă: *Born with the Dead*, de Robert Silverberg

Nuvelată: *If the Stars Are Gods*, de Gordon R. Eklund and Gregory Benford

Povestire: *The Day Before the Revolution*, de Ursula K. Le Guin

Prezentare dramatică: *Sleeper/Adormitul*, de Woody Allen

Grand Master: Robert A. Heinlein

1973

Roman: *Rendezvous with Rama*, de Arthur C. Clarke (*Rendez-vous cu Rama*, mai multe edituri)

Nuvelă: *The Death of Doctor Island*, de Gene Wolfe

Nuvelată: *Of Mist, and Grass, and Sand*, de Vonda N. McIntyre

Povestire: *Love is the Plan, the Plan is Death*, de James Tiptree, Jr.

Prezentare dramatică: *Soylent Green/Hrana verde*, Stanley R. Greenberg pentru scenariu (bazat pe romanul *Make Room! Make Room!* de Harry Harrison)

1972

Roman: *The Gods Themselves*, de Isaac Asimov (*Zei înșiși*, Ed. Teora, mai multe ediții)

Nuvelă: *A Meeting with Medusa*, de Arthur C. Clarke (*Întâlnire cu Meduza*, în *Lumina întunericului*, Ed. Teora, 2002)

Nuvelată: *Goat Song*, de Poul Anderson

Povestire: *When it Changed*, de Joanna Russ

1971

Roman: *A Time Of Changes*, de Robert Silverberg

Nuvelă: *The Missing Man*, de Katherine MacLean

Nuveletă: *The Queen of Air and Darkness*, de Poul Anderson

Povestire: *Good News from the Vatican*, de Robert Silverberg (*Vatican*, ultimul conclav, în *Vatican*, ultimul conclav, Ed. Nemira, 2006)

1970

Roman: *Ringworld*, de Larry Niven (*Lumea inelară*, Ed. Teora, 1997)

Nuvelă: *Ill Met in Lankhmar*, de Fritz Leiber

Nuveletă: *Slow Sculpture*, de Theodore Sturgeon

Povestire: nu s-a acordat

1969

Roman: *The Left Hand of Darkness*, de Ursula K. Le Guin (*Mâna stângă a întinericului*, Ed. Nemira, mai multe ediții)

Nuvelă: *A Boy and His Dog*, de Harlan Ellison

Nuveletă: *Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stone*, de Samuel R. Delany

Povestire: *Passengers*, de Robert Silverberg (*Pasagerii*, în *Pasagerii*, Ed. Nemira, 1994)

1968

Roman: *Rite of Passage*, de Alexei Panshin (*Ritual de trecere*, Ed. Multistar, 1992)

Nuvelă: *Dragonrider*, de Anne McCaffrey

Nuveletă: *Mother to the World*, de Richard Wilson

Povestire: *The Planners*, de Kate Wilhelm

1967

Roman: *The Einstein Intersection*, de Samuel R. Delany

Nuvelă: *Behold the Man*, de Michael Moorcock

Nuveletă: *Gonna Roll the Bones*, de Fritz Leiber

Povestire: *Aye, and Gormorrah*, de Samuel R. Delany

1966

Roman: *Flowers for Algernon*, de Daniel Keyes (*Flori pentru Algernon*, Ed. Humanitas, 2003) și *Babel-17*, de Samuel Delany

Nuvelă: *The Last Castle*, de Jack Vance

Nuveletă: *Call Him Lord*, de Gordon R. Dickson

Povestire: *The Secret Place*, de Richard McKenna

1965

Roman: *Dune*, de Frank Herbert (Ed. Nemira, mai multe ediții)

Nuvelă: *The Saliva Tree*, de Brian W. Aldiss și *He Who Shapes*, de Roger Zelazny

Nuveletă: *The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth*, de Roger Zelazny

Povestire: *Repent, Harlequin! Said the Ticktockman*, de Harlan Ellison

Textele nominalizate de SFWA
(Asociația Scriitorilor de SF)
reprezintă un eșantion de excepție
al literaturii science-fiction și
fantasy contemporane.

- SALADIN AHMED • MICHAEL A. BURSTEIN
- N. K. JEMISIN • JAMES PATRICK KELLY
- WILL MCINTOSH • **KIJ JOHNSON**
- NEAL BARRETT, JR.
- PAOLO BACIGALUPI • MICHAEL BISHOP
- RICHARD BOWES • TED KOSMATKA
- RACHEL SWIRSKY • **EUGIE FOSTER**
- JOE HALDEMAN
- **KAGE BAKER**

ISBN 978-973-707-661-8

